

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF
RAVEN CURSED

DEATH'S RIVAL

A Jane Yellowrock Novel

SHE'S
ALWAYS
READY FOR
A FIGHT.

"A new, strongly unique voice in the dark fantasy genre."
—New York Times Bestselling Author **KIM HARRISON**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**Faith Hunter'ın
Romanları İçin
Övgüler**

Kuzgun Lanetli

"Faith Hunter, *Kuzgun Lanetli*'de kendini aşmış. . . . Bir olay örgüsü ustası olan Hunter, okuyucuyu ilk satırdan itibaren kendine bağlıyor okuyucunun tahmin yürütmesini ve sayfaları çevirmesini sağlayacak kadar karmaşık katmanlar örüyor. Tek uyarım, bütün gece uyumak istemiyorsanız bu kitaba erkenden başlamanız... .. iğneleyici diyaloglar, canlı betimlemeler ve fantastik bir sürücüyü meşgul edecek kadar keskin virajlarla dolu."

-SF Sitesi

"Faith Hunter, günümüzün en iyi on şehir fantezisi yazarı listemde yer alıyor. . . . *Kuzgun Lanetli* muhteşemdi ve ona beş yıldızdan daha azını veremem!"

-Night Owl Yorumları

Mercy Blade

"Faith Hunter'ın Jane Yellowrock romanlarının hayranları, bu serinin üçüncü bölümü olan ve okurların beklediği tüm karmaşıklığa, şaşırtmacalara ve sürprizlere sahip *Mercy Blade*'i yalayıp yutacaklar ... baştan sona heyecan dolu bir yolculuk ... Hunter'ın ruh halini yakalamak konusunda inanılmaz bir yeteneği var."

-SF Sitesi

"Jane Yellowrock serisinde beni en başından beri içine çeken bir şey vardı. Bu önsezi, okuduğum her kitapta daha da ve yazara karşı tam bir güven duygusuna dönüştü. . . . *Mercy Blade* birinci sınıf, beş yıldızlı bir kitap!"

-Night Owl Yorumları

"Başka bir Jane Yellowrock macerası okuma fırsatı bulduğum için çok mutluydum. Hayal kırıklığına uğramadım, ancak Faith Hunter'ın yazma becerisindeki bariz büyüme beni biraz şaşırttı."

-San Francisco Book Review

"Heyecan verici bir roman. . . . Vampirler, kurtlar ve daha fazlasıyla dolu gerilim dolu hikâyelerin hayranları bu kitaptan keyif alacak. Jane, bir durumun kontrolünü nasıl ele alacağını ve gerektiğinde nasıl kış tekmeleyeceğini bilen güçlü bir kadın kahraman."

-Romance Reviews Today

"Faith Hunter en sevdiğim karakterlerden birini yaratmış. Jane Yellowrock çelişkilerle dolu. . . . Serinin diğer kitaplarında olduğu gibi, iyi ve kötü net olmaktan uzak, sempatik kötü adamlar ve grinin tonlarına sahip birçok büyüleyici karakter var. Şiddetle tavsiye edilir."

-Fresh Fiction

Kan Haçı

"Burada gizem ve aksiyon ön , ancak ilk kitaptaki romantizm yavaş yavaş gelişmeye devam ediyor. Patricia Briggs'in Mercy Thompson serisinin bir sonraki kitabı için sabırsızlanan okurlar Faith Hunter'ı denemek isteyebilir."

-Library Journal

"Güçlü, seksi kadınlarla dolu bir türde Jane Yellowrock benzersiz. . . . Cesur birinci şahıs anlatımı, onun sert kurabiye olduğunu, ancak sevimli bir kırılganlığa sahip olduğunu gösteriyor nabız gibi atan, sayfa çeviren bir macera."

Skinwalker

"Cidden. Son yıllarda okuduğum en iyi şehir fantezisi, belki de hiç."

-C. E. Murphy, *Yürüyen Ölümler*'in yazarı

"Jane Yellowrock serisi için harika bir başlangıç. Fanteziyi güçlü gizem hikayesi ve romantizm dokunuşuyla harmanlayan bu kitap, şehir fantezisinin tüm doğru kutularını işaretliyor."

-LoveVampires

"Çarpıcı ... olay örgüsü ve betimlemeler o kadar canlı ki, resim ya da video da olabilirler. Hunter ilk sayfadan itibaren okuyucunun dikkatini çekiyor ve bir daha ."

-SF Sitesi

"Kendi ayakları üzerinde durabilecek güce sahip bir kadın kahramanı olan muhteşem bir hikâye... Sayfaları cinayet, gizem ve büyüleyici karakterlerle dolduran, harika bir şekilde detaylandırılmış ve hızlı ilerleyen bir macera."

-Darque Yorumları

"Güçlü bir kadın kahramana sahip, gelecek vaat eden yeni bir seri. . . Jane zeki, hızlı, esprili ve kendini keşfettikçe onunla ilgili daha fazla şey okumak için ."

-Fresh Fiction

Ev sahibi

"Hunter'ın dünyası, hiçbir şeyin hafife alınamayacağı, canlı karakterlere sahip bu son derece orijinal genişlemeye devam ediyor."

-Publishers Weekly

"Hunter, meleklerin ve şeytanların bir kez daha yeryüzünde dolaştığı ve insanların bir yer bulmak için mücadele ettiği Armageddon sonrasının olağanüstü bir yorumunu yaratmış. Şık hikâye anlatımı ve sürükleyici dramıyla bu kitap çoğu fantastik koleksiyona iyi bir eklenti."

-Library Journal

"Okurlar Thorn'un] başkalarını kendinden önce düşünerek yaptığı fedakârlığa hayran kalacaklar. . . . Hayranlar devam eden günlerin sonunu okumaktan keyif alacaklar."

-Midwest Book Review

"Hızlı tempolu aksiyonu ve daha fazla romantizm olasılığıyla bu, çekici bir sihirli dokunuşa sahip keyifli bir okuma."

-Darque Yorumları

Seraphs

"[Hunter'ın] yarattığı dünya benzersiz ve kasvetli. [Heyecan verici bir bilimkurgu gerilimi.]"

-Midwest Book Review

"*Bloodring*de başlayan hikâyeye devam eden Hunter, iyi ve kötünün ordularının et ve kan dünyasındaki ebedi mücadelelerini sürdürdüğü karanlık ve çekici gelecek vizyonunu genişletiyor. Güçlü karakterler ve sürükleyici bir hikâye."

-Library Journal

"Bu heyecan verici karanlık fantezide tehlike, macera ve dini fanatizm unsurlarının yanı sıra cinsel imalar da var. Hunter'ın etkileyici anlatım becerileri, değişen bir dünyayı canlı bir şekilde tasvir ediyor ve sosyal yorumları ustalıkla örüyor. İyi yazılmış, heyecan verici bir roman."

Bloodring

"Olabileceklerin cesur bir yorumu. . . . Büyü ve Kutsal Kitap'ı incelikle dokuyan Faith Hunter beni merak içinde bıraktı: Bir kadın bir serafın çocuğuna aşık olduğunda ne yapmalı?"

-Kim Harrison

"Eğlenceli ... olağanüstü yardımcı karakterler. . . . Güçlü sonu gelecek maceralar için iyi bir işaret."

-Publishers Weekly

"Hunter'ın kendine özgü gelecek vizyonu, yeni yaratılmış bir kıyamet sonrası dünyaya karanlık da olsa taze bir bakış sunuyor. Cesur ve yaratıcı yaklaşımı, çekici karakterleri ve gerilim dolu hikâyesiyle bu kitap çoğu fantezi koleksiyonunda yer almalı."

-Library Journal

"Güçlü dostluk ve aile bağlarıyla birbirine bağlı karakterler hakkındaki bu ilgi çekici hikayeyi okumak bir zevk. Romantizm, yüksek fantezi, kıyamet ve kıyamet sonrası macerayı iyi bir şekilde harmanlıyor."

-Kirkus Reviews

"Hunter'ın derece profesyonelce hazırlanmış, karanlık fantezi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı her üç türün hayranlarını da memnun edecektir."

-Booklist

"Keyifli... Çıldırılmış bir dünyada sihir ve sırlarla dolu bir hikâye."

-Romantic Times

FAITH HUNTER TARAFINDAN DA

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Kılıcı

Kedi Masalları (kısa öykü derlemesi)

Kuzgun Lanetli

Have Stakes Will Travel (kısa öykü derlemesi)

Rogue Mage Romanları

Kan Döken

Seraphlar

Ev Sahibi

ÖLÜMÜN RAKİBİ

Bir Jane Yellowrock Romanı

İnanç Avcısı

ROC

New American Library, a division of New York, New York 10014, USA tarafından yayımlanmıştır.

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:

80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan

New American Library'nin bir baskısı olan Roc tarafından

yayımlanmıştır.

Telif Hakkı© Faith Hunter, 2012

Bloodring'den alıntıdır telif hakkı© Faith Hunter, 2006

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

 TESCİLLİ TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

*Kendi Rönesans Adamıma,
Beni 3. sınıf kanoya bindiren, dağ ağaçları arasında zip-lining yaptıran, şarkıları yazan ve
ayaklarımı ovuşturan.*

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap tek başına bir çaba değildir; bir köyü gerektirir. Tüm olağan şüphelilere ek olarak, Roc Books'taki editörüm Jessica Wade'e kocaman bir "teşekkür" ediyorum. Bu kitap, ipuçlarının ilerleyişi açısından o kadar karmaşıktı ki, dış kaynaklardan çok fazla çalışma ve çaba gerektiriyordu (okuyun: taze, iyi eğitilmiş, profesyonel gözler) Siz EN İYİSİNİZ! Ayrıca onlarca hatayı yakalayan harika Dan Larsen'e de teşekkür etmeliyim. Jesse Feldman çok yardımcı oldu ve talepleri doğru kişilere ulaştırdı. Rosanne Romanello'ya Sedona'daki vampir MOC karakteri için adınızı ve bazı kişisel bilgilerinizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Harikaydınız. Her zaman olduğu gibi menajerim, Knight Agency'den Lucienne Diver çok değerliydi. Sizler olmasaydınız *Ölümün Rakibi*'ni tam anlamıyla (koff-koff) yazamazdım. Naçizane teşekkürlerimi sunarım.

Ve hayranlarıma kocaman bir teşekkür diliyorum. Jane Yellowrock'ı en çok satan kitap yaptınız. Arkadaşlarınıza anlattınız, onun için ve Beast ve Leo ve Bruiser ve Rick ve Molly ve Angelina ve ... diğerleri için duyduğunuz heyecanı paylaştınız. Jane'i yıldızlara taşıdınız ve her birinize ne kadar çok şey borçlu olduğumu biliyorum. Bu yüzden bu güveni onurlandırmak için, her yazabileceğim en iyi kitabı söz veriyorum. Köşeleri kesmek yok. Saçmalık yok. Aptallık yok. Şeref sözümdür.

İçindekiler

Övgü

Ayrıca

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Teşekkür

BİRİNCİ BÖLÜM Biraz Dikişe İhtiyacım Olacak

İKİNCİ BÖLÜM Oh, Güzel. Ölümüne ÜÇÜNCÜ BÖLÜM Tetiği Sıkmaya

Başladım

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM Beni Öldüren Adam

BEŞİNCİ BÖLÜM Omuzlarını Delen Boynuzları Geyik

ALTINCI Veda Etmeye Fırsatım Olmadı YEDİNCİ BÖLÜM

Döndüm ve Çıplak Adamı Yakaladım SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güvenliğiniz Berbat

DOKUZUNCU BÖLÜM Kaybedersem, Çocuk Bir Asker

Gibi Yiyor ONUNCU BÖLÜM Değerli Av. Ona Fazla Zarar

Vermeyecek ON BİRİNCİ ON İKİNCİ Bitsa Tek Başına

Ölümsüzleri Uyandırabilir BÖLÜM Ama Gitmeme İzin

Vermedi BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM Özgür Dick Dot

Gel

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM Vampirler Domuzlar Gibidir. Ve Kitler Gibi ON

BEŞİNCİ BÖLÜM Limuzin Pistine İniş

ALTINCI BÖLÜM Ve Sonra Pantolonunu Değiştirdi YEDİNCİ

BÖLÜM Onu Görür Görmez Hoşlanmadım

SEKİZİNCİ BÖLÜM Pirinç Bir Yumruk DOKUZUNCU

BÖLÜM Kirden Daha Aptal

YİRMİNCİ BÖLÜM Son Kurşunu Kendime Sakladım YİRMİ

BİRİNCİ BÖLÜM Canavar Gorili Televizyonda Gördü

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM Ben Alfa'ydım. Büyük Kedydim. Timsah Yemek İstiyordum

BLOODRING'den Özel Alıntı Yazar

Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Biraz Dikiş İhtiyacım Olacak

"Vampirler hastalanmaz," dedim. "En ufak bir provokasyonda çıldırabilirler ama hastalanmazlar." Hava akımları küçük jeti savuruyordu; telefona ve koltuğun koluna sıkıca tutunmuştum. İçimdeki Canavar mırıldanıyor, eskiden uçmaktan korkan bir yaratık için yolculuğun tadını fazlasıyla çıkarıyordu.

Statik, bağlantıyı bulanıklaştırdı, ancak kelimeleri seçebildim "-bunlardan ikisi yaptı. Ve belki de üçüncüsü, bilmiyorum." Eğer Reach bir şey bilmiyorsa, bu Kennedy'nin katilinin kimliğinden daha iyi gizlenmişti -çimenli tepede gerçekten bir kan cadıları meclisi *olduğunu* varsayarsak. Komplo teorisyenleri bu konuda hemfikir, ancak bunu destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. "Hala araştırıyorum," dedi Reach, "ama görünüşe göre Sedona ve Seattle şehirlerinin efendileri hala halsizlik belirtileri gösteriyor. Boston'un MOC'si ortadan kayboldu ve söylentilere göre emici kafa öldü."

Halsizlik, diye düşündüm, semptomlarının tanımını okurken hiç eğlenmemiştim. Halsizlikten çok daha fazlasıydı. Söylediklerime rağmen vampirler hastaydı, belki de ölüyorlardı. "Bana detayları ver."

"Son zaman çizelgeme göre, bu vampir iki ay önce birdenbire ortaya çıktı ve vampirler hastalanmaya başladı, ki bu imkansız olmalı, biliyorum," diye kabul etti. "Hastalandıktan sonra her biri bilinmeyen bir vampirden kan töreninde ona sadakat yemini etmeleri ya da Kan Mücadelesi'nde o efendiyle yüzleşmeleri için bir ultimatoma aldılar, hastayken hayatta kalabilecekleri bir şey değil. Yeni adama bağlılık yemini eder etmez, vampirler biraz daha iyileşti. Onları tahttan indirdikten sonra öldürmedi ama sadık yardımcılarını olarak şehirleri yönetmeleri için bıraktı. Her biri bir gecede bağımsız kalelerin efendilerinden tamamen sadık tebaalara dönüştü. Başarılı bir şekilde yeni bir güç tabanı yarattı ve kimse bunu nasıl yaptığını ya da kim olduğunu bilmiyor. Henüz."

"Hiçbir vampir *sadık* değildir," dedim. "Hepsi benmerkezci kan emici şeytanlardır."

"Doğru. Ama *zengin* benmerkezci kan emici şeytanlar, bu yüzden onlar için çalışıyoruz."

. Kendimi bu şekilde düşünmekten nefret ediyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Ben Jane Yellowrock'ım ve yaşamak için vampir öldürürdüm. Ta ki onlar için çalışmaya başlayana kadar. Kolay para değildi ve Güneydoğu ABD'nin baş dişi kafası Leo Pellissier'le olan sözleşmem terk etmiştim. Ama Leo dün benden yardım istediğinde, bu sorunu çözmek için yeniden işe koyuldum, çünkü yapılacak doğru şey buydu. Leo ve halkı benim gözetimim altında saldırıya uğramıştı. İnsanlar yaralanmıştı. Kan hizmetkârları ölmüştü. ben öldürdüm. Kimse bu yeni düşmanın kim olduğunu bilmiyordu ve şimdi vampirler hastaydı, belki de ölüyorlardı ve vampir politik sahnesine yeni, güçlü bir vampir girmişti.

Bu yüzden bir Learjet'in içinde çok yükseklerde uçuyordum. Uçmayı sevmezdim. Ben de uçakta uçmayı sevmezdim. Kanatlar farklıdır.

Reach, iki aylık veriler hakkında beni bilgilendirmeye ve pek çok soruyu yanıtlamaya devam etti. Buna ihtiyacım olacaktı. Dakikalar içinde Sedona'ya inecektik ve sağ kurtulduğumu varsayarsak, hemen Seattle'a doğru yola çıkacaktım. Reach'in gerçekçi ses tonunu dinlemek zihnimi ve kalbimi meşgul etmeye yardımcı oldu.

boğazımdan dışarı. Sayılır.

"Tamam," dedim. "Ve sen-" Leo'nun Learjet'i önce birkaç metre alçaldı. Zihnim karardı ve yemeğimi tekrar yuttum. "Leo'ya Asheville'de saldıranın Sedona ve Seattle'ı ele geçiren adamla aynı olduğuna *emin* misin?"

Sorum tartışmaya açık değildi. Leo'ya yapılan saldırı diğerlerinden önce gerçekleşmişti ve tamamen silah temelli, cepheden bir saldırıydı, hastalık yoktu, ultimatoma yoktu, hiçbir şey yoktu. Bu tutarsızlığa ne anlam vereceğimi bilemedim. "Eğer aynı vampirse," dedim, "ya saldırısı sonraki yönteminin tamamen dışında kalıyor. Tabii ki Leo'nun suratına kum atmaya çalıştı ve Leo'nun adamları onu patakladı. Belki de bu olaydan sonra bu yeni yöntemi denemiştir." Tahmin yürütmekten nefret ederdim.

Deriden gelen gıcırta sesi koltuğa tutunduğum kolu gevşetmem gerektiğini hatırlattı. Bir nefes aldım, üfledim ve midemi yatıştırmak için yarım şişe su içtim. Bilgisayar tuşları hücrenin arka planında takırdıyor, Reach -işindeki en iyi araştırma ve istihbarat elemanı- çalışırken bir kastanyet dörtlüsü gibi ses çıkarıyordu.

"Tesadüflere inanmayı bıraktım," dedi, "Noel Baba'ya inanmayı bırakmadan yaklaşık on saniye önce. Şöyle bir şey. Leo Asheville'li ziyaret eder, bir otelde saldırıya uğrar ve silahlı çatışmayı kazanır. Pellissier'e yapılan saldırıdan sonraki birkaç hafta içinde Lincoln Shaddock ve Asheville'deki üç vampiri yepyeni bir vampir hastalığına yakalanır. Sonra Sedona hastalanır, sonra Seattle ve şimdi de Boston. Meydan okudular, sadakat yemini ettiler ve iyileştiler. Leo'nun Asheville vampirleri, MOC'lerin hastalandığı, meydan okuduğu ve yenildiği ve ardından tedavi gördüğü şehirlerin aksine hala hasta. Shaddock'un peep'leri ölüyor

-Sanki bu bir ele geçirme aracı değil de bir cezaymış gibi."

Bu düşünce sandalyemde doğrulmama neden oldu. Vampirler sinsi saldırılar ve intikam konusunda çok iyidiler. Bu senaryo çok mantıklıydı. Shaddock Leo'ya bağlıydı ve Shaddock'a yapılan bir saldırı Leo'ya yapılmış sayılırdı.

Reach devam etti, "Evet, bu saldırgan vampirlerin çalışma yönteminin dışında, ama Lincoln'un akranlarının semptomları, aynadan düşen şehrin diğer efendilerinininkilerle tamamen aynı."

"Peeps," diye mırıldandım. O vampirleri tanıyordum. Hasta olanlar arasında Lincoln'un varisi Dacy Mooney de vardı. İkisi de acımasız birer ölüm makinesiydi. Onlardan biraz hoşlanmam, hakkımda pek de akli başında olmayan bir şeyler söylüyor. "Biz sadece diğer vampirlerin tedavi edildiğini *düşünüyoruz*. Elimizde deneysel bir kanıt yok," dedim.

"Evet, evet, evet. Ama hastalık, üzerine bahse girebileceğim ikinci dereceden bir kanıt. Bence bizim BBV"-Büyük *Kötü Vampir*, diye düşündüm gülümseyerek-"Asheville'de önden bir saldırıyla başladı ve Leo'nun adamları kışına tekme basınca oradaki planlarından vazgeçmek zorunda kaldı ve hastalığı bir ceza, bir kartvizit, bir uyarı ve bir tehdit olarak bıraktı. Sedona ve Seattle'da elde edeceğiniz kanıtlar bu teoriyi ya doğrulayacak ya yalanlayacak."

"Ahhh," dedim. "Bu mantıklı, bu yüzden sana büyük paralar ödüyorum." Jet, sanki dev bir el tarafından tokatlanmışçasına yukarı fırladı; sonra dibe vurdu. Küçük araç kendini yakalamadan önce bin fit kadar alçaldı. Havadaydı. "*Kahretsin*," diye fısıldadım.

Baş üstü bölmesindeki eşyalarım yerçekimine bir kez daha yenik düşerek etrafa saçıldı. Emniyet kemerimi o kadar sıktım ki neredeyse ikiye ayrılacaktım.

İçimde, Canavar'ım eğlenerek homurdandı.

Canavar, çocukken ve hayatım için savaşıırken özümsemiş bir dağ aslanının ruhu. Kara büyü ne kadar tesadüfi olabilirse, o kadar olmuştum. Dönüşüm geçirdiğimde en sık aldığım form Beast'inki oluyordu ve onun düşünceleri ve fikirleri neredeyse kadar. *Eğlenceli* olduğunu düşünüyordu. *Tepelerde tavşan kovalamak gibi*.

Beynimi tekrar çalıştırdım, yemeğimi bir kez daha yuttum ve odaklandım. "Katılıyorum," dedim, keşke bu işi geri çevirmiş olsaydım. "Ama bu teori hâlâ soru işaretleri bırakıyor. Saldırgan efendi neden haritada birbirinden bu kadar uzak vampir kaleleri seçti? Birbirinden uzakta üç şehri yönetmek zor olmalı. Neden kim olduğunu ve ne yaptığını tüm dünyaya duyurmadı? Tanıdığım her vampir bir megalomandır ve fetihlerini duyurur. Bu adam yapmadı." Ve yeni zapt edilmiş usta vampirler kendi bölgelerinde olanlardan ya da yeni efendilerinin kim olduğundan hiç bahsetmiyorlardı - ki bu da bu uçuşun bir başka .

Reach, "Vampira Carta'ya göre saldırgan meydan okumuyor, hile yapıyor," dedi.

Tekrar homurdandım. Vampira Carta ve yönetmelikleri vampirlerin -ya da onlara Mithranlar denmesinden hoşlanılıyordu- hukuk kurallarını oluşturuyordu ve vampirler, onların soyundan gelenler, kan hizmetkârları, kan köleleri ve sığırlar -yani avladıkları insanlar- arasındaki uygun davranışlar için yasalar ve kurallar içeriyordu. Kan Mücadelesi adı verilen bir düelloda birbirlerine meydan okumak ve birbirlerini öldürmek de dahil olmak üzere her şey için uygun protokoller sağlıyordu. Yeni vampir fethettiklerine meydan okumuştum ama hiç dövüş olmamıştı. Hem de hiç. Ve bir hafta önce saldırıya uğrayan Boston'da sistem çökmüştü. MOC'den günlerdir haber alınamıyordu. Gerçek bir ölü olduğu düşünülüyordu.

Reach, "Bilinmeyen bir vampir, vampirlerin hastalanmasını içeren büyük bir güç oyunu yapıyorsa ve New Orleans Şehri'nin Efendisi Leonard Pellissier saldırıya uğrarsa ve ardından Leo'nun soyu hastalanırsa, bu aynı adamdır" dedi.

"Bu tam olarak ipso facto değil. Hâlâ yarıdan fazlası spekülasyon."

"Ipso facto" mu? Janie Latince biliyor. Sana ziyaret ettiğin vampirle, Sedona'nın eski efendisiyle ilgili bir dosya gönderiyorum. Harmanlayıp düzenlemem için bana ödünç verdiğiniz dosyalardan bir araya getirildi."

NOPD'nin *tuhaf vakalar* müdürüyle (New Orleans Polis Departmanı resmi departmanı tanımlamak için bu kelimeleri kullanmazdı. Yerel polisler buna pek çok şey diyordu, hiçbiri pek de gurur verici değildi), NOPD'nin doğaüstü suçlarla ilgili basılı dosyalarına erişimim vardı. Bu dosyalar woo-woo odasında tutuluyordu ve ben de çok sayıda bilgiyi doğrudan kendi elektronik dosyalarım . Bilgileri düzenlemek için Reach'e bir kol bir bacak ödüyordum.

Reach dedi ki, "Eski MOC'un adı Rosanne Romanello. E-postanızı kontrol edin."

Parmaklarımı tekrar kolçağın üzerinden çekerek Lear'ın dizüstü bilgisayarını masanın üzerinden kendime doğru çektim ve oturma açarak e-postalarımı kontrol ettim. Lear'da tüm ofis ve parti zilleri ve düdükleri vardı ve elektronik donanımını jet hızlarında kullanmak benimkinden daha kolaydı. "Evet. Anladım. Anladım. Teşekkürler."

"Sizin işiniz benim için zevk ve kazançtır."

"Bunu markalaştırmalısın." Jetin telefonunu kapattım ve dizüstü bilgisayarın başına geçip harmanlanmış kayıtları okudum - ki bu, tek tek dosyalardaki parçaları okumaktan çok daha kolaydı.

Reach'e bunu söyleyeceğimden değil. Asla söylemezdim. Artık zahmetsiz olan araştırmamdan daha büyük bir kâr elde etmenin bir yolunu bulurdu. Rosanne Romanello'nun son derece iyi belgelenmiş bir geçmişi vardı. 1787'de Calabria'nın küçük bir kasabasında, üzüm ve zeytin yetiştiricileri ile zeytinyağı ihracatçılarının en büyük çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Güzel bir kadinken, genç bir haydutla girdiği şiddetli bir çatışmada dönüştürülmüştü. Luca tarafından kurtarıldıktan sonra ölmüş gibi göründü ve ölüm nöbeti için kiliseye yerleştirildi; üçüncü gece ayağa kalkıp nefte uyuyakalmış olan yardımcıyı öldürdü ve tepelerde kayboldu. Orada dört yıl boyunca saklanarak hayatta kalmayı başardı, ta ki Leo Pellissier ve KIRSAL bir Gece, gördüm ve zincirlenmiş onu Yani o olabilir büyümek dışarı. Devoveo denen dönüşüm sonrası delilik vampirleri. Onu batıya götürdüğünde

Amerika Birleşik Devletleri'ne döndü ve yedi yıl sonra akli başında ve güçlü bir şekilde serbest bırakıldı.

Reach'in notlarına göre, Rosanne ve Leo arasındaki ilişkinin geçici bir dostluktan daha fazlası olduğuna dair işaretler vardı. Evet, tabii. Leo'nun inandığı bir şey vardı.

Doğru, ona hükmetme hakkı veren ve kendi gücü ya da soyundan gelenlerin altındaki herkesle yatmasına ve onlardan içki içmesine izin veren bir otorite. Leo çekici ve karizmatikti, ama aynı zamanda eski zaman puştunun tekiydi. Şu anda hayatımda bir sürü adi adam vardı ve bazı önemli insanlar da görünüşe göre hayatımdan sonsuza dek çıkmışlardı. İçimde eski bir keder kabardı ama onu sertçe geri ittim. Geçmişle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Rick LaFleur ile kaybettiğim ilişkimin yasını daha sonra tutabilirdim. Çok daha sonra. Dosyaya geri .

Rosanne kendini Leo'dan kurtarmış ve ABD vampirleri arasında yavaş yavaş yükselmiş, Sedona'yı ele geçirip yerleşene kadar batıya doğru ilerlemişti. Neredeyse iki yüz yıldır bu şehrin kan efendisiydi ve kalesinde -kelimenin tam anlamıyla- rahattı. Romanello, ailesininkine benzer bir zeytinyağı işi kurmuş ve hâlâ yaşadığı İtalyan tarzı bir kale-ev inşa etmişti. Yüzyıllar boyunca pek çok cadı konseyi ile dostluk kurmuş ve onların güç tabanı sayesinde topraklarını ve soyunu korumuştur. Ta ki şimdiye kadar.

Artık işler değişmişti. Bilinmeyen bir ustaya karşı doğrudan Kan Mücadelesi'ni kaybetmişti ve hastaydı. Dosyaya eşlik eden dijital fotoğraflara zordu. Daha geçen ay cadı müttefikleriyle birlikte dolunay törenlerinde çekilen bir tanesinde, soluk tenli, koyu renk gözlü, narin güzelliğiyle neredeyse ruhani bir güzelliğe sahipti. Dün Leo'nun genel merkez e-postasına gelen düşük kaliteli fotoğraf ise çok farklı bir kadını gösteriyordu. Bitkin, solgun, gözlerinin altında koyu halkalar ve burun deliklerinde kan olduğu tahmin edilen koyu bir kabukla, ısınmış ölüme benziyordu. Ya da daha kötüsü, ölüm hala soğuktu. Elinin arkasında çibana benzeyen bir yumru vardı. Dosya fotoğrafını kimin gönderdiğini bilmiyordum, çünkü dolambaçlı bir yoldan ve hiçbir yere gitmeyen bir e-posta hesabından gelmişti, ama açıkça bir yardım çağrısıydı. MOC'nin bunu eski sevgilisi ve arkadaşına gönderdiğine dair bahse girmiştim ve Reach de bunun muhtemel olduğu konusunda hemfikirdi.

Leo onun iyileşmesini ve eski haline dönmesini, Asheville soyunun iyileşmesini ve eski haline dönmesini, yeni usta vampirin kimliğinin belirlenmesini, böylece o piçi öldürebilmesini ve vampir hastalığının yeryüzünden silinmesini istiyordu. Bu amaca ulaşmak için, yardımcım Derek Lee, Shaddock'tan kan örnekleri almak için Asheville'e ve benim de Rosanne'in kanından birkaç şişe almam gerekiyordu. Sadece içeri , "Hey, Ro. Bağış yapmak ister misin?" Doğru ya. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Seattle'daki vampir kalesinden, hasta olduğu söylenen şehrin bir başka fethedilmiş efendisinden kan ve mantıklı rapor almam daha da az olasıydı. İmkânsız olması gereken vampir hastalığı her yerdeymiş gibi görünüyordu.

Kokpitin kapısı açıldı ve ikinci kaptan Tory başını dışarı uzattı. "Sedona'nın Mountaintop Havaalanı'na yaklaşıyoruz ve on beş dakika içinde iniş yapacağız. İnmeden önce size bir şey getirebilir miyim?"

Midemi düşündüm ve başımı salladım. New Orleans'taki kalkıştan hemen sonra soğuk somon füme, kızarmış ekmek, salata ve hafif bir birayla servis ettiği yemek hâlâ midemde huzursuzca oturuyordu. "Alınma ama ayaklarım yere bastığı için mutlu . New Orleans'ta bahsettiğin *hafif türbülansla* bu teneke kutunun içinde kilitli kalmak hiç eğlenceli değildi."

Sırıttı. "Bu teneke kutu, değeri on beş milyon doların üzerinde olan bir Bombardier Learjet 85."

Yutkundum ve şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Tory'nin gülüşünden başarılı olamadığımı anladım. Tory otuzlu yaşların ortasındaydı, fena görünmüyordu, yaklaşık beş-on yaşlarında, kıvrak ve sıırım gibi bir vücudu vardı, bisikletçi gibi iri kalçaları vardı ve beni eğlenceli bulduğu açıktı. Uçuş sinirleri yüzünden olmalı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa çağrı düğmesine basmanız yeterli." Kapalı kapının ardında kayboldu ve ben de etrafıma bakındım. Çoğu Learjet'in bu uçak gibi düzenlenmediğinden emindim. Kabin beyaz ve boz kahverengi tonlarında dekore edilmişti. Dört adet, tamamen ayarlanabilir, ısıtmalı deri koltuklar vardı.

Oturma alanı ile arkadaki tabut arasında bir mutfak ve tam bir banyo vardı. Aslında tam olarak bir tabut değildi ve bunu yüksek sesle söylememeye dikkat etmişim; vampirler, anavatanlarının mezarlıklarından gelen toprakla dolu tabutlarda dair kurgusal varsayımları pek umursamazlardı. Ama kulübenin arka kısmı penceresiz ve üst üste dizilmiş ranzaları olan sıkışık bir yatak odasıydı. Tek kişilik ranzalara bağlanmış, mükemmel bir güvenlik içinde, vampirlerin gün ışığında uçmasına izin veren, güneş ışığından korunan, kapıları ve kapakları içeriden mühürlenmiş dört-altı kişi uyuyordu. Ama yine de. On beş milyon dolar. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Sarsıntılı yolculuğu görmezden gelmeye çalışarak okumaya geri döndüm. On beş dakika sonra, Tory'nin emir olarak yorumladığım kibar ricası üzerine, emniyet kemerini tekrar çekerek bacaklarımdaki dolaşımı kestim ve kolçakları sıkıca kavradım. Pilot Sedonanın dışındaki özel havaalanına iniş için alçalırken, küçük jet bu kez alçaldı.

Bir skinwalker olarak -yeterli genetik materyale sahip olduğum sürece hayvan şekillerine dönüşebilen doğaüstü bir varlık- aslında uçtum ve kanatları ve tüyleri motorlara ve metale tercih ederim. Kanat tüyleri ve çeşitliliği, uçuş tüyü pozisyon değişiklikleri, ön pençeli ayaklarla uzanma, geri kanatlanma, kuyruk tüylerinin düşmesi açısından nasıl bir his olduğunu ve yere inmek için ne gerektiğini biliyordum ve teneke kutunun - oldukça büyük bir servet değerinde olsa da - Bunların hiçbirini yapabilecek yeteneği yoktu. Ya da bile, bir insan -asla uçmak için tasarlanmamış bir varlık- işin ki bu da iki kat korkutucuydu. Tüylü ve yetkili olmayı tercih ederdim.

Zihnimin karanlıklarının derinliklerinde, Beast ofladı. Beast onunkinden başka bir hayvanın, *Puma concolor*'ın, yani dağ aslanının şekline girmemden hoşlanmazdı. Özellikle de kütle değiştirip daha küçük bir şeye dönüştüğümde hoşuna , çünkü gezinti için etrafta , yine de bu konuda adımlar attığından oldukça emindim. Aşağı yukarı bir buçuk asır sonra Canavar evrim geçirmeye başlamıştı; bu evrime kısa bir önce Hayyel adında bir meleğe ulaşması da yardımcı olmuş olabilir. Uzun hikâye.

Birkaç dakika sonra yere indik. Zordu. Dişlerim birbirine çarptı. Rahatlama bir dalga gibi üzerime çöktü. Derin bir nefes aldım, kolçakları bıraktım ve şimdi parmaklarımla bükülmüş ve çukurlaşmış deri döşemeyi ittim. Doğru pozisyona geri dönmediler. *Leo'nun oynadığında kalıcı hasar. Lanet olsun.*

Leo'nun emirlerini yerine getirirken Learjet'in takılacağı yere doğru taksi yaparken, dizüstü bilgisayarını tekrar yanıma çektim ve Reach'e bir mesaj gönderdim. "Hâlâ Seattle'ın finansal bilgilerini bekliyorum." İhtiyacı olmayan bir dürtmeydi ama Reach'i daha hızlı çalışması için iğnelemek pek sık yaptığım bir şey değildi ve şimdi de bundan vazgeçecek değildim.

Reach cevap olarak bir dizi dolar işareti gönderdi. "\$\$\$\$\$\$." "Komik adam," diye mırıldandım. "Leo'dan istediğin kadar para alabilirsin."

"Peki ya CS kutuları?" diye mesaj attım. CS kutuları haydut vampirlere karşı savaşta potansiyel yeni bir silahtı, basınçlı kolloidal gümüş suyu. Vampirler sık sık nefes almazlardı ama savaşta bazen nefes alırlardı. Eğer havada kolloidal gümüş buharı varsa, vampirler zehri içlerine çekerlerdi. Bu onları öldürmezdi ama . Belki de. Ve zehir onları daha sonra öldürebilir. Kesinlikle canlarını yakar, hatta belki derilerini yakar. Umut edebilirim.

Reach hemen "Tamamlandı. Test edilmedi. En kısa sürede yerinize teslim edilecektir."

Gelen kutuma bir e-posta düştü ve birden kendimi çaresiz ve işe yaramaz hissederek kaşlarımı çattım. Dacy Mooney'nin kanlı hizmetkâr kızı Adelaide'den geliyordu. Açtım ve kısa mesajı okudum. Ondand aldığım son üç mesajın aynısıydı. "Bir haber var mı? Herhangi bir tedavi?" "Henüz değil. Sabaha daha çok şey öğrenmiş olurum." Elbette annesi ve Asheville'deki diğer vampirler yeni vampir hastalığı yüzünden kan kaybından her an ölebilirlerdi. Zamanın çok önemli olduğunu hatırlatan bir başka şey daha.

Cep telefonumun fişini jetin şarj cihazından çekmeyi unutmadım. Bu, cep telefonunun GPS izleme cihazını yeniden etkinleştirdi ve Leo'ya beni, aramalarımı, e-postalarımı ve mesajlarımı gerçek zamanlı olarak izleme olanağı verdi. Bildiğim kadarıyla bu ona telefon görüşmeleri dışındaki konuşmaları da dinleme gücü veriyordu. Ama adam bana *çok* iyi para ödüyordu, bu yüzden şikayet etmiyordum. Hem de çok. Özel görüşmelerim için valizimde iki tane kullan-at cep telefonu vardı.

Küçük jet taksi yaparken ve yavaşlarken çantamı koltuğa attım. Sedona'da vardiyaya kalacak kadar uzun kalmayacaktım, bu da Beast'i kızdırıyordu. Yaptığım hemen her şeyi biliyordu ve bu da yakınlarda dağ aslanlarının görüldüğünü bildiği anlamına . İki iri erkek, muhtemelen yavru eşleriydi, çünkü sürü halinde avlanmayı öğrenmişlerdi. Tek başlarına avlanmak yerine birlikte avlanıyorlardı. Afrika aslanları gibi.

İyi avcılar. Güçlü bir eşe ihtiyacım var, diye somurttu. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu.

Çok tehlikeliler. Avlanıyorlar. Yakında ölecekler, düşündüm.

Canavar öfkeyle hırladı ama yeni bir numara öğrenmiş iki vahşi büyük kediye karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Hırlayarak zihnimin derinliklerine çekildi, melek Hayyel'le kazara karşılaştığından beri haftalardır olduğu gibi sessiz ve mesafeliydi.

Uçak nihayet durduğunda ve motor sesi azaldığında, Tory kabinde belirdi ve dışarıya açılan kapıyı açtı. Dünyanın kokusu sıcak bir rüzgârla içeri doldu. Durdum. Dudaklarımı ayırdım, gözlerimi kapadım. Her şeyin üstünde petrol ürünleri, ısıtılmış plastik ve metal, lastik, egzoz ve asfalt kokusu vardı, ama bunun altında birbirine karışmış ince kokular, bilinmeyen ağaçlar, çiçekler, sıcak kum, tanımadığım mineraller, hala günün sıcaklığını taşıyan otlar vardı.

Canavar hızla yükseldi ve kontrolü ele , beni tuttu, pençeleri zihnimdeydi, acı veriyordu. Tekrar koltuğun kollarına tutundum, ağzımdan ve burnumdan nefes aldım, kokladım, tattım, kokuları ayrıştırdım. Bu ... şaşırtıcı çok basmakalıp bir kelimeydi. Çok fazla kullanılmıştı. Aromatik karışım için kullanabileceğim bir kelime yoktu. Güneş ışığı gibi sarı, demir zengini toprak gibi kırmızıydı. Nadir bulunan maviler ve yeşillerle birlikte kızıl, güneş ve demirin şarkısını söylüyordu ve toprak çok uzaklara uzanıyordu. Havada sihir karıncalanıyordu, toprağın kendi sihri hâlâ canlıydı. Canavar *avlanmak* istiyordu! *Şimdi!*

Sert bir itiş kakışla Beast'i geri ittim ve kemerini çözdüm. Ayağa kalktım. Botlarımı giydim - Lucchese western elbise botları, koyu yeşil yılan derisi, dört inç burunlu ve üç inç topuklu - cidden havalı botlar, rengi biraz göğsümü göstermek için düğmeleri açık olan siyah ipek ön gömleğin üzerine giydiğim yeşil yeleğe uyuyordu.

Silahlarımın -hem keskin hem de tabancalarımın- yolculuk için emniyete alındığı silah dolabının kilidini açtım ve her birini hızlı ama dikkatli bir şekilde kontrol ettim. Uçuş sırasında biraz sarsılmışlardı ama hiçbiri zarar görmemişti. Sol kolumun altındaki dokuz milimetrelilik Heckler & Koch'un omuz kemerini taktım, bir bot kılıfındaki .32'lik altıpatlar tabancayı kontrol ettim ve saç örgülerimin altına iki atışlık bir derringer yerleştirdim. Tüm silahlar vampirler için gümüşle doldurulmuştu; bu da kanlı hizmetkârlarda işe yarıyordu. Silahları New Orleans'ta ayrıntılı bir şekilde kontrol etmişim ve arabada da tekrar kontrol edecektim. Obsesif kompulsif bozukluk değildi. Gerçekten öyleydi. Yıllar boyunca geliştirilmiş bir hayatta kalma içgüdüsiydi.

Diğer botumun kılıfındaki yeni vampir öldürücüyü ayarladım, dikkatlice ve kasıtlı olarak nasıl kaybettiğimi hatırlamadım. Düşünmemeye çalıştığım biri de buydu. Bıçak yarı bıçak, yarı küçük kılıçtı, on sekiz inçlik uzunluğu boyunca derin bir kan oluğu ve keskin, çelik kesici kenarı ağır gümüş kaplaması vardı. Belime, yeleğin altına, iki gümüş bıçak ve üç yedek gümüş kazık daha ve halkalar içinde bağlanmıştı. Tepeden tırnağa silahlı bir şekilde, bir zamanlar Leo'ya sadık olan ama şimdi başka birinin kontrolü altında olan bir vampirin klan evine gidiyordum. Hasta bir vampir. Vampirler en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi. Leo'nun kendi kendini ilan eden *İnfazcısı* olarak - ki bu bana sorun yaratacaktı, bunu biliyordum - silahlı olmam bekleniyordu. Her yerde,

Her zaman.

Normalde boynumda, belimde ve kıyafetlerimin içinde yarım düzine gümüş haç bulunurdu ama şu anda, beklenmedik ve habersiz ziyaretimde ev sahibime acı çektirmek için bir neden yoktu. Kurşun folyo astarlı yeleğimin cebinde sadece bir tane sterlin taşıyordum. Sıkıca örülmüş siyah saçlarımı derringer'in etrafında bir dövüş kuyruğu haline getirdim ve dört gümüş uçlu, dişbudak ağacından kazığı saç çubuğu olarak topuzun içine kaydardım. Gümüş ve titanyum yakayı boynuma geçirdim. Vampir dişlerine, vampir açlığına ve vampir öfkesine karşı koruma. Pantolonumun cebine bir dağ aslanı dişi sıkıştırdım. Acil durumlarda yer değiştirmek için kullandığım fetişi daha sık taşımaya başlamıştım, çünkü vampirleri kazıklamaktan ziyade için çalıştığım daha az değil, daha fazla hayati tehlikeye neden oluyordu.

Son olarak yazlık yün ceketimi giydim ve beceriksizce üzerime oturmasını sağladım. Bu, kıyafetleri tasarlayan kadın tarafından bana öğretilen bir hareketti. Aptalca geliyordu ama küçük bir çekiştirme silahlarımın düzgün durmasını sağlıyordu. Kasım ayı olmasına rağmen, gümüş çivili, zırhlı derim için hava çok sıcaktı ve onsuz kendimi çıplak hissediyordum; hiçbir şey vampir pençelerine ve dişlerine karşı gümüş ve deri gibi koruma sağlayamazdı. Ancak, silahlara rağmen, bu ziyaret bir meydan okuma, bir av ya da bir savaş eylemi değildi; düşmanın kim olduğunu keşfetmek için bir gerçek bulma göreviydi. Cebimdeki tanıtım mektubu sayesinde zırhım olmadan da güvende olmam gerekiyordu. Gerçi benim işimde "güvende olmak" hiçbir zaman bir şey ifade etmedi.

Vampirler için çalışmak asla akıllıca olmasa da Leo'nun parası şu anda başka bir şey yapmak için fazla cazipti. Ceketini tekrar çekiştirdim ve her şeyin yerine oturduğunu hissettim, bir ceket yaklaşık beş yüz dolar tuttuğunda olması gereken de buydu. Bir ceket için çok fazlaydı ama bu benim param değildi, Leo'nun parasıydı. Benden iyi görünmem bekleniyordu. Bu benim iş tanımımın bir parçasıydı. Parlak kırmızı rujumu ve resmi cep telefonumla aynı cebe attım.

Tatmin olmuş bir şekilde başımı kaldırdım ve Tory'nin bakışlarıyla karşılaştım. Bana bakıyordu, son derece keskin ve delici bir bakıştı bu. Boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Resmen onun önünde giyinmişim. Bu ne kadar ? "Arabanız havaalanının önünde," dedi. "Şoförün camında 'JY' yazan bir tabela olacak."

Önce bir Learjet, şimdi de bir şoför. Bu düpedüz garip hissettiriyordu. Hayatım normal değildi. Artık değil. "Şafaktan önce dönerim," dedim ve sesimin liseli kız gibi değil de profesyonelce kibar çıkmasına şaşırdım.

Kan toplama tüplerinin bulunduğu çantayı omzuma attım ve çıkarken Tory'nin yanından geçtim, kafa derisine ve kıvrıkcık, koyu kestane rengi saçlarına baktım. Orta boyluydu ama botların içindeyken boyum altı-üçtü ve göğüslerim yüzüyle aynı hizaya geliyordu. *Doğru*. İçimi çekerek küçük havaalanını ya da rampanın tepesinden seçebildiğim kadarını seyrettim. New Orleans'tan havalandığımızda güneş batmak üzereydi ve saatlerin değişmesiyle şu anda o zamankinden sadece biraz daha geç olmuştu.

Çelik basamaklardan takırdayarak indim ve alacakaranlığın içine daldım. Botlarım o kadar çok ses çıkarıyordu ki kumaş üzerinde hareket eden sesini duyamadım ama asfalta adımımı attığımda koku beni yakaladı.

Kan-insan-vampir, diye düşündü Beast. Silahlar. Rüzgara karşı.

Sol tarafımda.

Beast-speed'i çektim ve vampir katilini çektim. Sağa adım attım. Yolumun üzerinde bir gölge gördüm. Silah yağının ve korku kokusunun kokusunu aldım. Sağa doğru sertçe kestim. Darbe kolumu sarstı. Bir homurtu. Bıçağı ters çevirip hızla ilerledim. Döndüm. Işığa doğru. Saldırganları kör ettim. İki kişi. Sadece iki kişi. Kan kokusu, kestiğim kişiye zarar gösteriyordu. Kanında vampir ve kimyasal bir şeyin kokusunu aldım. Ama kokuyu inceleyecek zaman yoktu. Birlikte üzerime geldiler. İnsandan daha hızlı hareket ediyorlardı. Neredeyse vampir hızında. *Lanet olsun.*

Çalım atarak ve sıçradım, kalçalarımı döndürdüm, vücudumu havada döndürdüm, tekmenin ortasında

Yaralanmamış olan. Topuğum dönme noktasında hızlanarak uçtu. Zaman soğuk akçaagaç şurubu kıvamında yavaşladı, her an anlık bir netlik içeriyordu. Parlak ışık ve siyah gölgeler yanımda ve dans ediyordu. Hedefim tekme inmeden önceki saniyede hareket etti. Ayakkabım omzuna çarptı. *Hay aksi*. Çenesine nişan almıştım.

Diğer ayağımın üzerine düştüm, döndüm, eğildim ve bıçakla arkamdan vurdum. Bıçağım metale çarptı, çıkan ses bir silahın donuk çınlamasıydı ve ardından bir acı "oof" sesi geldi. Artık iki saldırgan da yaralanmıştı. Bu küfür etti. Aptal kan toplama torbasını düşürmeyi başardım ve en yakınimdaki adama bir dizi sol yumruk ve sağ kesik attım. Saldırılarını engelledim. Tekrar vurdum, bu sefer silahı elinden aldım. Havada döndü. Karanlığa doğru. Geri sıçradım, üç inçlik topukların üzerinde dengede durmaya çalıştım. Yumruğumda onun kanı vardı. Yüzümün önünde bir mermi patladı, namlu flaşı beni kör etti. Sarsıntıda sekme sesiyankılandı.

Gözlerimi yeniden görmeye çalıştım. İlk adam retina parıltısının içinden bana doğru geldi. Gözlerimi kırıştıtarak kaçtım, kestim, eğildim ve dönerek uzaklaştım, görüşüm geri gelene kadar zamanımı bekledim, kendimi daha sert bir hedef haline getirmek için hızlı hareket ettim.

Kalbim güm güm atıyordu, takırtılar duydum. Tory. Dövüşe katılıyor. *Aptal adam*.

Bir adam ona doğru döndü. Başka bir silah çekti. Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtım ama Tory kalçasından bir tekme attı, tüm vücudu hareket halindeydi. Vücudunu sıkı bir V şeklinde büken ve sonra kırıp açan pratik, akıcı bir hareket. Ne çalıştığını merak ettim.

Silah uçtu gitti. bir el silah sesi duyuldu, kulaklarımdaki sarsıcı hasarın altında donuk bir ses. Birinin fazladan silahı vardı. Kötü adamların benim gibi düşünmeye başlaması berbat bir şey. Tory tekrar tekmeledi ama kan kokusunu aldım. Vurulmuştu. Bu *kadarı yeter*. Bir fırlatma bıçağı ve uçurdum, hareket tek bir şeydi bıçağı çek, dirseği geri çek, bileği geri çek, omuzu geri çek, hazırla, fırlat, bileği kır, bırak. Atıcıyı göğsünün ortasından, göğüs kemiğinin hemen solundan vurdu. İki kaburganın arasından şanslı bir vuruş. Bıçağın kabzası göğsüne saplandı. Kan .

Diğer adama doğru döndüm. Tory'ye nişan almıştı, fazladan silahı iki elinde Chapman duruşundaydı. Öne atıldım. Kafasını yakaladım. Vücutlarımız çarpıştı. Onu yere serdim. Kafasını asfalta çarptım.

O gevşedi. Ben . Bir anlık zafer için bile. Bana daha iyisi öğretilmişti. Kafasına tekrar vurdum. Sertçe. Ve yuvarlanarak ayağa kalktım. Tory metal basamaklara geri , hareketleri o kadar yavaş ki romatizmal görünüyordu. Dövüş sona ermişti. Nefes almayı hatırladım. Kalbim göğsümde bir gibi gümbürdedi. Zaman normal hızına geri döndü. İki kötü adamı kontrol ederken nefes nefese kaldım. Biri artık nefes almıyordu, diğeri ise baygındı.

"Ne kadar kötü?" Tory'ye sordum.

"Birkaç dikişe ihtiyacım olacak." Sola doğru eğildi, omzuyla korkuluklara çarptı ve aşağı kaydı. Kanı dışarı akıyordu, az önce öldürdüğüm adamın şiddetli, atardamar pompalaması gibi değil, toplardamardan. Ama yine de iyi değildi. Hem de hiç iyi değil.

İKİNCİ BÖLÜM

Oh, güzel. Ölene kadar emilmeyecektim.

Pilot başını üstümdeki kapıdan çıkarıp tekrar içeri girdi ve merdivenlerden aşağı koştu. "Havaalanı güvenliğini ve 911'i aradım. Ambulans ve polis gönderiyorlar," dedi.

Öyle bir şey söyledim ki, büyüdüğüm Hristiyan çocuk yurdundaki evin annesi ağzımı yıkarttı. "Tıbbi kit!" diye bağırdım. Ama pilot benden önce davrandı ve Tory'nin yanına diz çökerek küçük kiti açtı. Doktor hızıyla kutuları ve plastik paketleri yırtarak açtı ve Tory'nin yarasının üzerine kalın bir gazlı bez tabakası koydu. Bunun üzerine jetten aldığı bir battaniyeyi katladı. Giriş yarası sol üst kadranda, belinin üstünde, kaburgalarının altındaydı. Orada hangi organların olduğunu hatırlamaya çalıştım ve aklıma üst kolon ve belki de dalak geldi. Çıkış yarası tam arkasındaydı ve çok daha büyüktü. Pilot Tory'nin gevşek vücudunu düzeltti, üzerine bir battaniye daha örttü ve her ikisini de gazlı bez ve yapışkan bir bandajla sardı. Eğildi, dizlerini asfalta dayayarak baskı uyguladı. "Hadi oğlum. Benim yüzümden ölme," diye mırıldandı. "Ölme. Savaş. Bununla ."

Tory'nin ayaklarını kaldırıp çelik basamağın üzerine koydum, içeriden daha fazla battaniye getirdim ve şok tedavisi uyguladım. Çocuk evindeki hayatım ve bir güvenlik şirketinin en kıdemsiz üyesi olarak yetişkin hayatım arasında bir acil tıp kursu almıştım. Pek çok konuda pek çok ders almıştım. Öğrendiklerimden bazıları ara sıra işime yarıyordu.

Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünen adam için bir şeyler yapmam gerektiğini ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek, baygın saldırganın ellerini ve ayaklarını çift fermuarlı şeritlerle bağladım, ceplerini temizledim ve Leo'yu arayıp rapor verirken bölgeyi hızlıca keşfe çıktım. Bruiser cevap verdi. "İndik. İki kan kölesi-" Durdum. *Evet. Birden fazla vampir onlardan beslenmişti. Kan köleleri, kan hizmetkârları değil. Harcanabilir silahlar.* "-uçaktan inerken bana saldırdılar. Onları indirdim ama ikinci kaptan, Tory diye biri" -elimi yüzümde gezdirdim. bile bilmiyordum." "Yardım etmek için atladı. Yaralanmış. Pilot 911'i aradı."

Bruiser yemin etti. Vampirler kendi başlarının çaresine bakar, mümkün olduğunca insanlardan uzak dururlardı ama bu sefer çok geçti. "Dan yarı zamanlı çalışıyor. Leo'nun daimi pilotu bugün hasta," dedi Bruiser. Düşünürken telefon sessizleşti, muhtemelen Leo'nun kendini ilan etmiş ve davet edilmemiş İnfazcısının başka bir efendinin şehrinde birini öldürmesinin vampir-politik sonuçlarını gözden geçiriyordu. Benim aksime, Bruiser'ın acımasız tarafının yanı politik bir zekâsı ve zarif bir yüzeyi vardı, Leo'nun gerçek İnfazcısı olmasının nedeni de buydu. Bu ve benim reddettiğim Leo ile kan bağına sahip olduğu gerçeği. "Tamam," dedi. "Orada işleri halletmesi için birini bulacağım. Sen Romanello Klanı'nın evine git."

Söyleyeceğini bildiğim şey , ama kelimeler yine de soğuk ve kalpsizdi. İçimde derinlerde bir şeyler burkuldu. Bruiser sanki ne hissettiğimi biliyormuş gibi ekledi: "Ya da kalıp önümüzdeki iki günü yerel kolluk kuvvetlerinin sorularını yanıtlayarak geçirebilirsin."

O haklıydı. Bunu biliyordum. Yine de . . . "Tamam. Ama birileri geleceğimizi biliyordu. Bu liste pilot ve ikinci kaptanla, hasta olduğunu söyleyen pilotla, sizin tarafınızdaki vampirlerden herhangi biriyle ve

Derek Lee ve adamları benim ." Derek'in eski ekibinin hepsi votka içkilerine dayanan takma adlar kullanıyordu: V. Martini, V. Lime Rickey, V. Chi-Chi, V. Hi-Fi, V. Sunrise, V. Angel Tit. Derek'e V. Lee'nin Teslimiyeti deniyordu; tarihi çağrışımları olan bir şaka. Bu adamlara güvenmiştim.

"Derek'in yeni adamları var," dedi.

Bunu düşündüm. Hiç sorgulamadığım ya da anlamadığım bir şekilde, Derek benim adamım önce Leo'nun adamıydı. Ve Derek on yeni adamı ekibine katıyordu, savaştan yeni çıkmış, onurlu bir şekilde terhis edilmiş, hepsi de T. Sunrise, T. Cheek Sneak, T. Grenada, T. Blue Voodoo, T. El Diablo ve T. Firecracker gibi tekila içkilerine dayanan takma adlara sahip atıcılar. Derek'in Votka Oğlanları gibi hepsi aynı birlikten değil, birkaç farklı birlikten ya da denizciler onlara ne diyorsa ondan seçilmiş karışık bir ekipti. Henüz onlar hakkında ne düşündüğümü söyleyecek kadar iyi tanıımıyordum ama muhtemelen şu anki dışkı güvercini sorunumuzun bir parçası değillerdi. "Derek'in yeni adamları, Asheville görüşmesi sırasında sızıntımızı ilk kez geri aldığımızda denizaşırı görevdeydiler. Hayır. Yeni biri değil, eğer kötü adamımız üslerini koruduysa ve *iki* eski askeri işe almak için büyük bir büyük kullandıysa - ki bu neredeyse imkansız olurdu. *Tekrar* söylüyorum, vampir güvenliğinde bir sızıntı var. Asheville'de de vardı, şimdi de var."

"Not edildi. Bir görevin var. Başlayın. Bak bakalım dövüşün güvenlik görüntülerini yok edebilecek misin?"

11 Eylül sonrası, ülkedeki her anne ve babaya ait havaalanında dijital kameralar olduğu anlamına geliyor. Bağlantıyı kestim. Tory'yi kontrol ettim. Hâlâ nefes alıyordu. Gitmeliydim ama telefonumu çekip Reach'i aradım.

"Tekrar iyi akşamlar, Paycheck," dedi.

"Sedona Mountaintop Havaalanı'ndaki tüm dış mekan güvenlik görüntülerini yok etmem gerekiyor. Önce gözden geçirin ve az önce bana saldıran kan kölelerini teşhis edebilecek misiniz bir bakın."

Küfür etti ve diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. Sonra tuşlar tıkırdamaya başladı. "Bu sana pahalıya patlayacak, Küçük Janie."

"Evet, evet. Leo'ya fatura et. Yapabilir misin?"

"Evet." Bağlantı sona erdi ama Reach'in sinirli olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve belki de endişeliydi. Eğer yakalanırsa, bu federal bir suç olacaktı.

Güvenlik, tepesinde kırmızı ışık yanan elektrikli bir golf arabasıyla hızla içeri girdi. Gülmeye başladım, sesin keskin ve yakıcı bir yanı vardı. Kahkahayı kestim. Her nasılsa, Tory on dakika sonra sağlık görevlileri oraya vardığında hâlâ hayattaydı. Gerçek polisler geldiğinde gölgelerin arasına kaydım ve terminalde başım eğik, kameralardan uzak bir şekilde bayanlar tuvaletine doğru ilerledim, orada ceketimi çıkardım ve kıyafetlerimi yıkadım, el makinesinin altında kuruttum. Çok uzun sürmedi. Üzerimde oldukça az kan vardı ama kokusunu herhangi bir vampir için hâlâ akşam yemeği gibi kokuyordum. Ve işte , bir klanın evine gidiyordum. Hayatım tamamen kontrolden çıkmıştı. Ağırlığımı tezgâhın üzerine bıraktım, kenarları avuçlarımı kesiyordu. Kendime baktım. Titriyordum.

Az önce bir adam öldürmüştüm.

Ve rujum hâlâ yerindeydi, bakırımsı Cherokee tenime karşı canlıydı. Sanki hiç olmamış gibi.

Mide bulantısı boğazımda yükseldi ama gözyaşı dökmedim. Gözlerim dolmadı. Canavar altın renginde parlıyorlardı. Pilotu ve Tory'yi polislere bırakmışım. Bağladığım kanlı köleyi ve öldürdüğüm kanlı köleyi. Ben bir hain ve korkaktım. Göz kapaklarımı kapatıp nefes aldım ve içimde küçük, sakın bir yer buldum. Bana saldırmış olmasına rağmen, hatırladığım tüm hayatım boyunca taptığım Hristiyan Tanrı'ya, düşmanımın ruhu için Cherokee tarzı bir dua sundum. Tanrı'nın artık beni duymadığı ya da daha kötüsü artık dua etmediğim bir zaman gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bu bazen şu durumlarda oluyordu

Biri bilmediği ruhani alanlarda dolaşıyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, her zamanki kehribar rengindeydiler. Temizliğimi bitirdim. Ceketimi silahlarımın üzerine geri koydum, serbest kalan siyah saç tutamlarını örgü ve dövüş kuyruğunun içine doğru düzelttim. Saç çubuklarını düzelttim. Ceketini çekti. Uzun, zayıf ve modaya uygun bir şekilde dikkat çekici görünmüyordum. Terminalden çıkarken kimse beni fark etmedi, metal detektörlerinden kaçınmaya dikkat ettim.

Ön camında beyaz bir karton parçasına keçeli kalemle yazılmış baş harflerimin bulunduğu araba dışarıda bekliyordu ve ben de arka koltuğa geçtim. Şoför uzaklaştı ama polislerin görünüşü hakkında konuşmak istedi. Onları yeni fark etmiş gibi arkamıza baktım ve "Gerçekten mi? Huh." dedim. Bunu hiçbir şey bilmediğim şeklinde algıladı, omuz silkti ve gecenin içine doğru sürdü.

* * *

Konuşkan bir tip olmadığımı anlayan şoför yola odaklandı, bunun için minnettarım. Sedona'nın eteklerindeki Romanello Klan Evi'ne varmamız kırk dakikadan fazla sürdü, uzun ve sessiz bir yolculuktu. Romanello aile dosyasının açtım ve okumaya çalıştım ama karanlık beni içine çekti. Şehir uzaklaştıkça gökyüzü o kadar siyahtı ki sanki uzaydaymışım gibi görünüyordu ve daha önce hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim, hiçbir zaman, hiçbir yerde, hatta bir asır önce, elektrik geceleri aydınlatmadan önce Appalachian Dağları'nda bile.

Etrafı görmek için yeterli ışık yoktu ama bir camı araladım ve kokular burnumu meşgul etti. Arabanın farları kırmızı taş kayalıkları, dikenli yaprakları, alçak ağaçları, çalılıkları aydınlatıyordu. Belirli bitkilerin kokularını çabucak ayırt edebildim. Bir çakal tırısyla yolun karşısına geçti, durdu ve tırısyla yoluna devam etmeden önce yavaşlayan arabaya baktı. Kemirgenlerin ve belki de bir tür sincabın kokusunu aldım. Pişmiş toprak. Sonbahar güneşinden yarı kavrulmuş, misk kokulu, tuhaf bir hayvan - armadillo yol leşi- kokusu aldım.

Şehrin eski kan-efendisinin klan evi bir kanyonda, yaklaşık yarı yolda, bir çıkıntının üzerindeydi. On sekiz ve on dokuzuncu yüzyıllarda kolayca savunulabilecek bir konumdaydı. Helikopter, parasailing, ultralight uçak ya da paraşüt dışında bugün oraya saldırmanın tek yolu karayoluydu. Ya da gerçekten korkunç bir yürüyüş, bir dağ tırmanışı ve malikânenin arkasındaki uçurumdan aşağı inmek.

Bir mil ötede ferforje bir kapı yolu kapattı. Yavaşladık ve başka bir yerdeki güvenlik konsolundan kumanda koluyla çalıştırılabilen dinamik bir kameranın önünde durduk. Piyasadaki tüm zil ve düdüklere sahip üst düzey modeldi: hareket sensörü, ısı dedektörü, düşük ışık özelliği, PIR sensörü - pasif kızılötesi- ve geleneksel optik. Onu yerinde tutan vidalar taze ve parlaktı. Sistem yeniydi. Yoldan uzanan çitin hareket sensörleri vardı ve tellerinden akım geçiyordu.

Camımı indirdim ve mekanik bir sesin "İşinizi belirtin" dediğini duydum.

Leo'nun bana söylememi söylediği sözleri tekrarladım. "Ben Jane Yellowrock, Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin Kan Efendisi Leonard Eugène Zacharie Pellissier tarafından gönderilen, barınak ve misafirperverlik arayan biriyim. Silahlıyım, bir İnfazcıyım, ancak söz veriyorum ve savunma dışında kimseye zarar vermeyeceğimi garanti ediyorum."

"Bekle."

Bu çok güzeldi. Kamera dönerek yüzüme odaklandı. Ben Beast'in gece görüşünü kullanıp uzaktaki evi incelerken onların bakmasına izin verdim. Tuğla ve arazinin kırmızı taşından inşa edilmişti, genişti, etrafını saran bir sundurması, sundurmanın dış tarafındaki büyük kemerli açıklıklar evin duvarındaki eş kemerli pencereleri koruyordu. Pencereler açılmıştı ve içerisi. Halılar, ahşap ve alçı iç duvarlar gelişmiş bakışlarımı karşıladı ve göremesem

güneş ışığından ve saldırı-vampir güvenliğinden korumak için içeride muhtemelen otomatik çelik biliyordum.

Kırmızı kilden bir çatının güney tarafında bir güneş paneli ve üç yel değirmeni vardı. İkisi modern, uzun borulardı, siyah gökyüzüne karşı beyazdı, çelikle kaplanmış tırtıklı bıçaklara benzeyen dönen, dönen tepeleri vardı. Üçüncüsü daha çok geleneksel bir yel değirmenine benziyordu ve gece esintisinde su kokusu alabiliyordum. Belki bir yeraltı sarnıcına pompalanan çok az bir su, ama kurak topraklarla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Zenginlik ve güç dolu bir yerdi, iki katlı, neredeyse zaptedilemezdi. Klanın evinin var olan özelliklerini, ziyaretçiler tarafından yapılan çizimleri görmüştüm ama çoğu insanın tam boyutları ne kadar zayıf hatırladığını biliyordum. Ve hiç kimse ne vampirler ne de onların zincire vurulmuş yavruları, dönüştürüldükten sonra hâlâ delilik uykusunda olan genç vampirler için bir inden bahsetmemişti. Yani ev hakkında bilmediğim çok şey vardı. Bu konuda iyiydim ama asla güvenli değildi ve eninde sonunda bilgi eksikliğimin bedelini ödeyecektim. Her zaman ödedim.

"Devam et," dedi mekanik ses. Kapı yumuşak bir vızıltıyla açıldı ve Sürücü Dude ileriye, tepeden eve doğru çekildi. Biz ilerledikçe, yolun kenarlarındaki alçak ışıklar yandı, yolumuzu aydınlattı ve gece görüşümü bozdu. Kasıtlı olduğundan emindim. Bir gözümü kapattım ve diğer gözümün arasından dünyaya baktım.

Yükseltinin tepesinde, evin gölgesinde beş adam gördüm. Her biri düşük ışıktaki seçebildiğim silahlar taşıyordu. Ne tür olduğunu anlayamadım ama modifiye edilmiş tam otomatik ve tamamen yasadışı silahlar olduklarını tahmin edebiliyordum. *Ducky. Sadece lanet ördük.* Kalp atışlarım hızlandı ve omurgamdan aşağı yavaşça bir damlama başladı. Derin bir nefes aldım ve üfledim, sinirlerimi zorladım. Korku - ve korkuya yakın herhangi bir şey - vampirlerin huzurundayken akıllıca değildir. Kokusunu alabilirler ve bazen yemeklerini emmeden önce onunla oynamayı severler.

Az ilerideki kırık kaya duvarın üzerinde koyu bir gölge göze çarpıyordu; yıldızların pirinç mermileri seçtiği yerlerde bakırımsı parıltılar olan siyah üçgen bir şekil. Karanlıkta bile, belden beslemeli bir makineli tüfek tanıdığımı sandım, belki de standart dokuz inç namlulu bir HK 21 .308 Shorty. Nefesim kesildi ve garip bir şekilde korkum azaldı. Eğer , nadir bulunan bir silahtı ve keşke yanına gidip bir göz atabilseydim. Ama silah bana doğrultulduğundan ve onu kullanan adam gece kamuflajı giydiğinden ve görünmemeyi beklediğinden, bunun beni vurdurabileceğini düşündüm. Dişlerimi göstererek sııttım, adını koyamadığım bir nedenden dolayı kendimi daha iyi hissediyordum.

Şoför evin önünde durdu. Daha sakın bir şekilde evin çevresini inceledim ve güvenlik önlemlerinin geri kalanına göz . Üç adam ve bir kadın ön kapıdan çıktı ve geniş aralıklarla arabanın etrafında yarım daire şeklinde durdular. Ateş ederek atlamayı planlasaydım, yere serilmeden önce hepsini yakalayamazdım. Karşılama komitesinin her biri silahlı adamların doğrudan ateş hattının dışında duruyordu. Mükemmel konumlanma.

Sürücü Dude arabayı kapattı ve anahtarları koltuğun arkasına fırlattı, ben de yakaladım. "Aracıma almak için yola geri döneceğim. Sen arabayı havaalanına bırak. Biz ."

Kaşlarım kalktı ama karanlıkta tepkimi görmesine imkân yoktu. Yolculuk sırasında gerçek dönüşlere dikkat etmemiştim, sadece kokulara. Aptalca bir hareketti. Havaalanına nasıl merak ediyordum. "Bu şeyin GPS'i var mı?"

"GPS bağlantılı, sesle etkinleştirilen HDD navigasyon sistemi. Sadece bu düğmeye basın ve başlayın." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Ooookaaaay. Ben de dışarı çıktım ve arabaya baktım. Lexus sedan, yeni, süslü bir araba. Eğer bir motosiklet olsaydı tüm bunları hemen fark ederdim ve belki biraz oo ve aa derdim. Arabalar benim için sadece ulaşım aracıydı. Anahtarları cebe attım. Karşılama komitesine el salladı ve koşmaya başladı.

Geldiğimiz yoldan geri döndük. Uzakta, yolda ilerleyen farları gördüm. Muhtemelen onun arabasıydı.

Kan hizmetkârlarına ve beni bekleyen vampire döndüm ve Leo'nun bana ezberlettiği küçük konuşmayı tekrarladım. Bitirdiğimde ağzımı kapattım ve bekledim. Kimse bir şey söylemedi. Sessizlik uzadı. Canavar'ın işitme yetisini kullanarak, kayaların üzerinden süzülen gece esintilerini, sert yapraklı bitkilerin kuru, sürünge bir sesle birbirine çarpmasını ve böceklerin, sert kabukların ve kitinli bacakların koşarken gürültüyü seçebiliyordum. İnsanların nefeslerini sayabiliyor ve hareketsiz duran bir vampirin yerini saptayabiliyordum.

Sessizliğin oluşmasına izin verdiler ve gece tehlikeli görünüyordu ama Beast bir avcıydı. Sabırlıydı. Oyunlardan etkilenmezdi. Ben de rahatlamış görünerek beklemeye başladım. Bir , çok da uzak olmayan bir geçmişte, bu küçük oyun dizlerimin dövülmesine neden olurdu. Vampir oyunlarında gittikçe daha iyi ve bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Sonunda vampir şöyle dedi: "Tehlike kokuyorsun. Yırtıcı hayvan kokusu ama tanıdığım biri değil."

" hoş," dedim, sesimde hiçbir duygu izi yoktu. Leo ve varisi Katie'ilk ikisi de kokumdan nefret etmişti ama Leo beni kabul ettiğinde tüm vampirleri de tek kelime etmeden kabul etmişti. Daha sonra incelenen ilginç bir bilgi. Eğer yaşarsam.

"Ve kan kokuyorsun. Pellissier'in İnfazcısı için yeni bir cinayet mi?"

Vampirin sesi sert, acımasız ve talepkârdı. Bu kadar az kelime için oldukça iyiydi. Dedim ki, "Havaalanında saldırıya uğradım. Bir kanlı köleyi öldürmeye zorlandım." Cevap vermek için bir nefes bile alamadan, "Sizinkilerden biri olmadığına eminim," diye ekledim. Ve emindim, çünkü rüzgârda kölenin kokusunu almamıştım ve burada kokladığım herhangi kokuyu saldırganın üzerinde de tespit etmemiştim. Ama bunu eklemeyecektim. Yorumum, bir miktar belirsizlik barındıran kibar bir sorumluluk reddi olarak kabul edilsin.

"Ziyaretçi beklemiyorduk."

Buna cevap vermedim, sessizliğin benim için çalışmasına izin verdim.

"Hanımım sizi uzun süre mabedinde kabul etmeyecektir. Geçiş mektubun var mı?" diye sordu vampir. Ses tonunda bir aksan sezdim, belki Rus ya da eski Rus ülkelerinden biriydi.

"Biliyorum. için bir mektup taşıyorum." "Hanımımız hasta."

"Öyle duydum. Leo uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına selamlarını ve iyi dileklerini gönderdi."

Vampir tekrar konuşmadan önce gece tam bir dakika boyunca sessizliğe , ki bu karanlıkta bana doğrultulmuş silahlarla uzun bir süreydi. "Bu tarafa gel." Döndüğünde ışık üzerine düştü ve eski bir başıboş vampir olan Nicolas Nivikov'u fotoğrafindan tanıdım; Rus, Rosanne Romanello'nun varisiydi. Ro her türden başıboş vampiri -sahibi ve avlanma alanı vampirleri- yanına alırdı. Bu da aşık olana kadar rakibiydi ve şimdi koruyucusu ve varisiydi.

Nicolas'ı evin alçak merdivenlerinden yukarı doğru takip ederken kan hizmetkârları da arkamdan geldiler. Bu hoşuma gitmemişti ama reddetme şansım da yoktu. Kapı açıldı, çirkin, kaslı bir kan hizmetkârı silahlarını kontrol ederek beni süzdü Silah taşımamdan hoşlanmamıştı ve bunu bilmemi istiyordu. Ona bir kez başımı salladım, çenemi aşağı doğru ittim. *Not edildi.*

Görmeyi beklediğim iç panjurlar yerindeydi ve pencerelerin kenarlarına yaslanmıştı. Dekor, modern, güneybatı sanatına karşı İtalyan antikaları, rahat ama geleneksel İtalyan deri mobilyaları ve İtalyan mermer zeminler üzerinde yumuşak Hopi desenli halılar gibi çağdaş güncellemelerle yapılmıştı. İtalyan eşyaları hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez ama Sedona'nın efendisi hakkındaki dosya oldukça detaylıydı. Çok detaylı. Burası deri, adaçayı, kan ve tanımlayamadığım belli belirsiz hastalıklı tatlı bir şey kokuyordu.

Kütüphaneye götürüldüm, burada eski deri kokusuyla karışık güçlü bir deri kokusu vardı.

kâğıt, eski mürekkep ve kitapları seven küf. Orada, çeşitli kan hizmetkârları ve ev vampirleri gelip giderken, kendilerini tanıtırken, kahve, çay, şarap, atıştırma, tam porsiyon akşam yemeği ve küçük kızların odasını kullanma şansı olarak yorumladığım tuvaletimi tazeleme fırsatı sunarken yarım saatten fazla bekledim. Hepsini geri çevirdim. Hiçbir şekilde burada bir şeyler yiyip içmeyi ya da kapalı bir mekâna pantolonumu indirerek girmeyi kabul etmiyordum. Ro'nun İnfazcısının ortaya çıkıp beni gözetlememesinin garip olduğunu düşündüm ama belki de odanın köşelerindeki iyi gizlenmiş güvenlik kameralarından izliyordu. Onlara surat asmayı düşündüm ama kendimi kontrol ettim. Vampirlerin ve hizmetkârların neden bana sürekli eşlik ettiklerini anlamıştım. Vampirler beni koklamak, hizmetkârlar da bu gece beni öldürmek zorunda kalırlarsa diye iyice bakmak istiyorlardı.

Bu düşünce üzerine Beast zihnimin derinliklerinde yuvarlandı ve pençelerini altına çekti. Vücudunu fırlatması gerekirse bu iyi bir pozisyondu - bir saldırı duruşu, sessizliğine rağmen her şeye çok dikkat ettiği anlamına geliyordu. Uyanık ve farkında olduğunu bildiğim için artan huzursuzluk hissim biraz dağıldı.

Nikki-Babe kapıda belirdiğinde kütüphanedeki kitapları inceliyordum. "Bu taraftan lütfen," dedi. Onu bir kabul salonundan geçerek gölgelerin arasında bir vampirin oturduğu küçük bir ofise kadar takip ettim. Onun gördüğüm fotoğrafı belli ki bu odada çekilmişti ama Rosanne'ın hastalığı o zamandan beri ilerlemişti. Şimdi boynunda ve bir yanağında sivilceler vardı. diğeri de dudağındaydı, sanki hastalık mukoza dokusunu seviyormuş gibi.

Bir mendil tuttu ve mendilde kan lekeleri . Burnu kanıyordu. Bir vampirin yarası dışında kanadığını hiç görmemiştim. Hiç hasta görmemiştim. Bedensel şikâyetlerden, hastalıklardan ya da ihtiyaçlardan - kan ve seks dışında- özgür olmak vampir olmanın avantajı olmalıydı. Ama artık öyle görünmüyordu. Hastalıklı tatlı koku Ro'ydu - hastalık ve çürüyen kan kokusu.

Oda garip bir gerilimle doluydu, elektrik ve yapışkan, sanki yanımdan geçerken bana yapışmış gibiydi. Çok uzun süre duraklamış, sessizliğin çok derinleşmesine izin vermişim. Yaklaşmak istemiyordum ama Bruiser tarafından Mithran ziyaret adabı konusunda eğitilmişim. Tanıtım mektuplarımı sunmak zorundaydım. Masaya doğru ilerledim ve zarfları önüne koydum. Resmi olanı Ro, Nik'e verdi. O da özel adresli olanı, Leo'nun kendi eliyle yazdığı ve üzerinde *Ro, mi amore* yazan eski moda süslemeli zarfı açtı. İkisi de okudu ve Rosanne mektubu bitirdiğinde katlayarak masasının çekmecesine koydu ve boynundaki zincire asılı küçük anahtarla kilitledi.

"Nikki bana saldırıya uğradığınızı söyledi." Sesi zayıf ve fısıltılıydı. "Onlar benim değildi." "Biliyorum," dedim nazikçe.

"Beni kokunuza da hazırladı, ama kokunuzu tamamen nahoş bulmuyorum. Yırtıcı hayvan ve saldırganlık kokuyorsun ama aynı zamanda Leonardo'mla temas kokuyorsun. O iyi mi? Duymuştum..." Nefes almak için durdu, küçük çaresiz soluk alışları neredeyse gözlerimi yerinden çıkaracaktı. Usta vampirler konuşmak ve dövüşmek dışında nefes almaya ihtiyaç duymazlardı ve bu vampir durup yeniden oksijen almak zorundaydı. Bu hiç iyi değildi. "Oğlunun ölümünden sonra iyileşemediğini duymuştum. Immanuel'i severdim."

"İyileşti," dedim kısaca. Leo'nun ruh hali ve sözde oğlunun ölümü, Immanuel yarattığı beri konuşmak istediğim bir konu değildi. "Şimdi *senin* için endişeleniyor."

Rosanne sanki konu önemsizmiş gibi parmaklarını yavaşça oynatarak İtalyanca bir jest yaptı. "Bana bir Kan Mücadelesi teklif edildi. Buna itiraz etmedim. Artık bir sahibim var." Başını salladı ve bu hareketiyle birlikte hasta kokusu odanın içine yayıldı. " uzun zaman oldu. İlk başlarda zordu. Ama kendi avlanma alanımın kontrolünü bana bıraktı. Beni bu toprakların varisi yaptı."

Bu kısım işin zor kısmıydı. Hastalıklı durumundan bahsetmek hakaret olarak algılanabilirdi. İçeri girdikten ve hoş karşılandıktan sonra saldırıya uğrarsam, bunun bariz olanı gündeme getirdiğimde olacağı konusunda uyarılmışım. Ama Leo'nun hastalığından bahsetmişti, o yüzden belki o konuda da biraz boşluğum vardı. "Leo eski dostunun gerektiği kadar çabuk iyileşmemesinden endişe ediyor."

Gerginlik dalları, bir örümceğin dikenli ağları gibi etrafımı , yaklaştı ve yapıştı. "Yeni sahibim tarafından bana bir tedavi gönderildi. Ancak, sadece bir tane var ve ihtiyacım olduğu kadar sık içemeyebilirim."

Çevirisini bulana kadar bir süre bunu düşündüm. Yeni efendi, "tedavi" olan kan hizmetkârını ya da kölesini göndermişti, ama çok fazla içerse ölecekti. için bir insan ilacı, bir insan antibiyotik fabrikası vardı. Onu hayatta tutmaya kadar alıyordu ama tamamen iyileştirmeye yetmiyordu. Astlarınızı kontrol etmenin bir yolundan bahsediyoruz. Muhtemelen onu hasta eden yeni efendisiydi ve şimdi onu iyileştirme ya da en azından hayatta tutma gücüne sadece o sahipti. Onu engellemesine imkân yoktu. "Peki ya adı?" diye sordum. Rosanne yanıt vermeyince, "Yeni efendinin adı mı?" diye açıkladım.

"Cevap vermeyebilirim."

Başımı çevirmeden Nikki'ye baktım. Yüzü kapalıydı, mermer bir heykel kadar inatçıydı. Orada da cevap yoktu. *Lanet olsun.* "Gücendirmeden, efendiniz hakkında başka bir soru sorabilir miyim?" *Seni dövmek isterdim ama emir aldım.*

Ro kıkırdadı, sanki düşüncelerimi duymuş gibiydi. Vampirler vücut dilini okumakta ve ses tonlarını ipucu olarak yorumlamakta yırtıcı hayvan kadar ustadır, bu yüzden belki de bir şekilde duymuştu. "Sana nasıl bulaştığını biliyor musun?" diye sordum. "Hastalık yeni patronunla mı ilişkili?"

Ro hiçbir şey söylemedi ama Nikki güldü ve ses tonu mutlu değildi. "Bu hastalık hepimizin başına bela oldu."

Bunu evet olarak kabul ettim ama bana pek yardımcı olmadı. Hafızamdan bir sonraki isteğimin resmi sözcüklerini çıkardım başlıca nedeni ve buradan kendi gücümle çıkamamamın en büyük nedeni buydu. "New Orleans Şehri'nin Efendisi," Leo'nun daha az resmi unvanıydı , "bir tedavi bulmaya yardımcı olabilecek güvenilir ve gizli doktorları var. Kendisi ..." Sakin bir nefes aldım. Bu en tehlikeli kısımdı. ". .

. test için kanınızdan bir örnek almama izin verin."

Nikki bana doğru adım attı, vampir hızıyla. Geri adım attım, kapıya doğru. *Canavar yırtıcılardan kaçmaz.* Kafamın içindeki ses bana vampirlerden kaçmanın kovalama içgüdüsünü harekete geçirdiğini hatırlattı. Bunun bir önemi yoktu. Açıklık aniden bir kan hizmetkârıyla doldu - kapıyı tutan büyük, kötü, çirkin adam, kas gücü ve hızdan ibaretti ama beyni yoktu. Odadaki gerilim, kuru bir çam ağacına çarpan orman yangını gibi yükseldi.

sağa doğru eğildim, odanın köşesine geri döndüm, dokuz milimetrelik bıçağı ve kanlı köleyi öldürdüğüm vampir öldürücüyü çektim. Vampirlerin, bıçağı kadınlar iyice temizledikten sonra bile taze kanın kokusunu alacaklarını .

Nikki-Babe o kadar hızlı takip etti ki hareket ettiğini görmedim. O kadar yakındaydı ki akşam yemeğinde kimin kokusunu aldığını alabiliyordum. Ağzının çatısındaki küçük menteşeli mekanizmaya takılan dişlerinin özgü tıkırtısını duydum. Tek bir kalp atışı içinde gözleri söndü. "Pellissier böyle bir şey sorduğuna hâlâ kederin olmalı," dedi, çeyreklik büyüklüğündeki siyah gözbebekleri kan kırmızısı skleraya yayılıyordu. "Oğlunu kaybettiği için hâlâ delirmiş durumda." Nikki'nin gözlerinde ne beyazdan ne de iristen eser kalmıştı, insanlıktan da eser yoktu. Bu iş hızla cehenneme dönüyordu.

Silahı Nikki'nin çenesinin altına dayadım. "Gümüş atış," uyardım, fısıltıyla. Sakinleşti, gözleri Rosanne'a döndü. "Bakın hanımefendi," dedim ona, "bela istemiyorum. Leo sadece yardım etmek istiyor."

Girard DiMercy ona geri döndü ve Leo'nun akli geldi."

Ro bir elini kaldırdı. Odadaki basınç azaldı. "Girard ona geri mi döndü?" "Evet ve Leo özel laboratuvarında hastalığa bir çare bulabileceğini düşünüyor."

Bir an için bunu düşündü. "Bu kan alma işleminin nasıl yapıldığını biliyor musun?" Başımı salladım. "Yapabilirsin." Nikki-Babe onun kararına açıkça karşı çıkarak tuhaf aksanlı bir İtalyanca ile yaylım ateşine başladı ama onu duymazdan geldim. Vampira Carta'ya göre yetki ondaydı. Nik'i yan görüş alanımda tutarak ondan uzaklaştım ve masaya doğru adım attım. Ro kolunu sıvadı. Oh, ne güzel. Ölene kadar emilmeyecektim.

Silahları kılıfına koydum ve küçük çantayı açarak kan alma kitini çıkardım. Kan alma konusunda yetenekli değildim ama nasıl yapılacağını biliyordum. Eldivenlerimi giydim ve Rosanne'ın koluna turnike bağladım. Püstüller burada da vardı ve hastalık kokusu ona bu kadar yakinken öğürmeye neden olacak kadar güçlüydü. Kolunun tam ortasında turnike yüzünden hafifçe dolgunlaşmış bir damar vardı. Her biri farklı renkte kapaklara sahip olan ve farklı antikoagülanlar içeren şişeleri ve tüpleri alkolle temizledim ve ardından iğnenin batırıldığı yeri köpüklü kahverengi sabun ve Betadine ile temizledim. İğnenin kapağını ve keskin iğneyi derisinin altına sapladım. Prosedür deneyimli olmamama rağmen irkilmedi. Eğer bir kazık olsaydı, belki o zaman ...

Düşüncemi bastırdım ve ilk şişeyi, sonra diğerini, sonra da art arda dört tüpü daha taktım. İşim bittiğinde turnkeyi açtım. Yerleştirme yerinin üzerine bir kare gazlı bez koydum ve iğneyi çıkardım. Emniyet kapağını kapattım.

Ro'nun sakın gözleriyle karşılaştım ve o da yavaşça gülümseyerek başını eğdi. Yüzündeki ifade bir amaca ulaştığını gösteriyordu ve Leo'ya isimsiz bir kaynaktan fotoğrafı hatırlattı. Evet. Fotoğrafı Ro fotoğrafı göndermişti ve Leo'nun yardım göndereceğini biliyordu. Silahlı bir kurtarmayı tercih edebilirdi ama Leo'ya güveniyordu, yoksa kanı benim akıtmama izin vermezdi. Vampirler sinsidir. Bu yönlerini severdim. Anladığımı göstermek için hafifçe başımı salladım.

Yırtık paketleri, şişeleri ve tüpleri fermuarlı bir poşete koyup ağzını kapatırken bölgeyi tuttum. Tüpleri isim, tarih ve saatle etiketlemem gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi. Buradan gitmeye hazırdım ve Beast de hazır. Onun tedirginliğinin kafesteki bir aslan gibi zihnimde bir ileri geri geldiğini hissedebiliyordum.

Soğuk nem ıslattı ve tuttuğum yerin altından sızan kanı görmek için delinen yere baktım. Daha fazla gazlı bez aldım, uyguladım ve daha sıkı tuttum ama kan daha hızlı aktı. Vampirler kanamaz. Bu şekilde değil. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Nik beni kenara itti ve Rosanne'in koluna girdi. Ve daha önce bir vampirin yaptığını hiç görmediğim bir şey yaptı. Kanı yalayarak temizlemek yerine, delinen yeri sildi ve kanlı gazlı bezi çöpe attı. Bir vampir kanı görmezden gelir. Yalamazdı. Ve sonra yaranın üzerine tükürdü. Neredeyse eeeewwwww diyecektim ama kendimi tam zamanında tuttum. Bulaşıcı olmasından endişelendiğini fark ettim.

Vampir tükürüğü yaraları kapatarak damarların ve derinin büzülmesine ve daralmasına neden olur. Genellikle dille sürülerek uygulanır. Bu garipti. Tamam. Bu iş, vampirler hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyordu ve New Orleans'a geldiğimden beri dik bir öğrenme eğrisindeydim.

Küçük yaranın kanaması durdu. Nikki-Babe bana baktı ve ben de başımla teşekkür ettim. "Ben artık gideyim," dedim.

"Hiç sanmıyorum," dedi arkamdan bir ses. Arkamı döndüğümde bir adam gördüm, insandı -ya da Fanghead'lerin akşam yemeklerinde kadar insandı. Bu adamın Ro'nun her zamanki kan hizmetkârlarından biri olmadığını biliyordum; üzerinde yeni efendinin kokusunu alamamış olsam bile, dosyada yoktu. Belki yetmiş , yirmi beş yaşında ve güçlüydü - yani çok uzun bir süre bir efendinin kanıyla beslenmişti.

Uzun zamandır. Kel, .80 , mavi gözlü, kırmızımsı sakalları kırılmaya muhtaç, gündelik kıyafetli, gömleği yarım yamalak, sanki aceleyle giyinip gelmiş gibiydi. Sağ taraftaydı.

Ve göğsüme bir silah doğrultmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tetikleyiciyi Sıkmaya Başladım

Gözlerini tutarak çantamın askısını omuzlarıma attım, geri ittim ve doğruca ona doğru yürüdüm. Gevşek duruyordum. Beast'in kan dolaşıma ve gözlerime akmasına izin verdim. Adrenalini vücuduma pompalandıkça kalp atışlarım hızlandı. Mavi gözleri büyüdü. Canavar hızıyla sağa döndüm ve onu elinin tersiyle hareket etmeye zorladım. Ve sola, onun kişisel alanına döndüm. Vücutuyla ona vurdu. Sertçe. Yer değiştirip itişirken bileğine çengel attım.

Silah . Vahşi bir atış. Tavana doğru. Silah tutan elini yakaladım, onu ters çevirdim ve tüm ağırlığımla bir dizimi omurgasının ortasına indirdim. Nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışırken silahını elinden aldım. Kafasını yere kadar sert vurdu ki yıldızları görmek zorunda kaldı.

Eğlenceli, Beast düşündü. Daha fazla!

Üzerimdeki gölge kaydı. Gözlerimi kaldırdım. Nikki-Babe üzerimde duruyordu, hâlâ vampir gibiydi ve ışığı . Dişlerini geçirmiş, pençelerini çıkarmış, bekliyordu. Eğer yabancıya gerçekten zarar vermeye çalışırsam, beni öldürürdü ve nedenini bilmiyordum. Yaklaşan gölgeyi görmezden gelerek eğildim ve kokladım. Mavi Gözler cadı gücü kokuyordu, kendi gücü değil, güçlü bir cadıdan ya da meclisten aldığı bir şey.

-Muhtemelen bir çeşit muska. Cadı kokusu neredeyse efendisinin kan kokusunun önüne geçiyordu ama tam olarak değil. Tanıdığım bir vampir kokusuydu. Bu koku beni tereddüt ettirdi ama sadece bir anlığına. Şimdilik tılsım daha önemliydi. Sahip olduğu büyü her neyse onun altındaydı, etkisiz hale getirilmişti ve öyle kalsa iyi olurdu. Kollarını geriye çektim ve bir fermuar şeridiyle sabitledim. Sonra üç şerit daha ekledim. Çok güçlü birinin kanlı hizmetkârıydı ve üzerinde büyülü bir vardı. İşimi şansa bırakamazdım.

Onu ters çevirip kafasını mermer zemine çarptım. Homurdandı.

"*Misafirimize iyi bakın,*" dedi Nikki, ağzı kulağıma yakındı. Son kelime neredeyse tükürük gibiydi, sanki daha az nazik ve daha az misafirperver başka bir terim kullanacakmış gibi. *Daha meraklı ve daha meraklı.*

"Ben ilgileniyorum," dedim, sesim düzdü. Mavi Göz'ün cebini karıştırdım ve bir cep saati çıkardım. Ne eski ne de yeniydi, ne ucuz ne de pahalıydı. Kimsenin iki kez fark etmeyeceği bir şeydi ama . Tılsımı kokladım ve büyü kan gibi kokuyordu. Et gibi. Tuhaftı. Mavi Göz hâlâ şaşkınsa onu gümüş haçla birlikte kurşun kaplı cebime soktum ve üstünü aradım. Cüzdan, kimlik ya da cep telefonu aradım ama temizdi. *Anlaşıldı.*

Tekrar eğildim. Şimdi sadece efendisinin kokusunu alıyordu. Kan izine yakından baktığımda efendinin tanıdığım, daha önce tanıştığım biri olmadığını gördüm ama yakın zamanda vampire ait bir kan hizmetkârını öldürmüştüm. Asheville'de, otel odamda saldırıya uğradığımda. Bir kez daha her şey Asheville'e geri döndü ve nedenini bilmiyordum. Beast bir tazı kadar koku hafızasına sahip değildi ama o da beceriksiz sayılmazdı. Bu kokuyu hatırlıyordu ama son kokladığından çok güçlüydü. Tütsülü, baharatlı ve garip bir şekilde biraz da arı kokuluydu. Hizmetkârın ayrıca çöl gökyüzü kadar keskin ve berrak, korkutucu bir kimyasal üst notası vardı.

Sinestezi. Devrik bir efendinin evinde misafir olmayan biri . . .

Her şeyi bir araya getirdim ve Rosanne'a baktım. Sanki kendini dik tutmak için tüm gücünü harcıyormuş gibi ağırlığını masasındaki dirseklerine veriyordu. "Bu senin tedavin, değil mi? Onu emiyorsun ve onun kanı senin içindeki hastalıkla savaşıyor. Onu öldürürsen ölürsün." Kimse iddiama itiraz etmeyince başımı kaldırdım. "Geri çekil, Nikki-Babe. Hanımının antibiyotiğini öldürmeyeceğim."

Nik tek bir adım geri attı ama gözlerinin tekrar insana izin vermedi. Mavi Göz'ün kafasını tuttum ve tekrar yere vurdum. Nik tepki vermeden önce ayağa fırladım. Omuz silktilim. "Ona biraz zarar vermeyeceğimi söylemedim. Ben gitmeye hazır olana kadar onun dışarıda kalmasını istiyorum. Ro'nun beslenebileceği tek kişi o mu?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ve o yeterli değil."

"Ve önceden ayarlanmış zamanlarda arayacak," dedim, "patronuna burada her şeyin yolunda olduğunu bildirecek, değil mi?" Boynu ve başı ağrıyormuş gibi hareket ederek tekrar başını salladığında, "Bunun üstesinden gelebilecek misin - benim burada olmam ve yeni oğlunu hırpalamam - yoksa desteğe ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"İyi olacağız," diye fısıldadı. Sesi emin, tereddütsüz geliyordu ve belki de sadece benden kurtulmaya çalışıyordu, ama başımı salladım.

"Tamam. Ben gidiyorum. Fikrini değiştirirsen ve yardıma ihtiyacın olursa-" Nik dişlerinin arasından, "Senden hiçbir şey istemiyoruz," dedi.

Ona şöyle baktım, *"Metresinin Kanlı Mücadele'de yenilmesine izin verdin. Şimdi de başkası senin hatanı düzeltmek zorunda. Bana bir şeye ihtiyacın varmış gibi geldi, Nikki-Babe. Ama söylemedim. Eğer günaha boyun eğseydim, elimde başka bir kavga olacaktı ve bir gece için yeterince şey yapmıştım."*

Kan hizmetkârları ve klan vampirlerinin arasından geçip ön kapıdan çıktım. Gece burada harika kokuyordu. Kocaman, özgür ve sıcak. Canavar avlanmak istiyordu ama o bile önce bu uçurumdan aşağı inmek istiyordu. Arabaya ve anahtarı çıkardım, arabayı aşağı sürdüm ve sessiz kapıdan çıktım. GPS talimatlarını takip ederek Sedona'ya sorunsuz bir şekilde geri döndüm ve bir FedEx teslimat kutusunun yanında durdum. Kan tüplerini ve şişeleri etiketledim, balonlu naylonla sardım, bantladım, kutuladım, daha fazla bant ekledim ve Leo'nun posta etiketini ön tarafa yapıştırdım. Biyolojik tehlikeli maddelerin postayla gönderilmesiyle ilgili yasalar vardı ve ben hepsini çiğniyordum, bu yüzden Leo'nun adresini hem iade hem de gönderen olarak kullandım. Uçağım düşerse, en azından kan da benimle birlikte düşmeyecekti. Kanı posta kutusuna attım ve yumuşak, sürünen bir gümbürtüyle diğer paketlere çarptığını duydum.

Pilota tahmini varış zamanımı mesaj attım ve altına "Mevcut uçağı kullanabilir miyiz?" sorusunu ekledim. İşin içinde polis için Leo'nun şahsi jeti yere indirilmiş olabilirdi. Leo torpil yapmazsa, kiralık bir uçağı binmek zorunda kalabilirdim. Memnun bir şekilde direksiyonu çevirdim ve yola geri döndüm. GPS sesinin yönlendirmelerini takip ederek havaalanına geri döndüm. Pilot kısa öz bir "Evet" mesajı gönderdi, ben de telefonu yolcu koltuğuna fırlatmadan önce bu mesajı okudum.

Öncelikli görevim tamamlanmıştı, bu da Leo paketi alır almaz güzel bir ücretin elektronik olarak hesabıma yatırılacağı anlamına geliyordu. Zihinsel olarak bu işin seyahat kısmı için alacağım ücreti hesapladım. Her ziyaret için temel bir ücret, seyahat , tehlike ücreti ve kanını izin veren her hasta vampir için bir ikramiye alıyordum. Çok güzel bir ikramiye, çünkü vampirler aileden, soydan, hizmetkârdan, efendiden ya da köleden olmayan hiç kimseye kanlarını vermezlerdi. Asla. Şimdi Seattle MOCdan bir örnek almak bu kadar kolay olsaydı, hazır olurudum.

Arkamda, yolun aşağısında, farlar sokağıma yanaştı. Şekillerine ve bağlı arabanın hatlarına dikkat ettim. GMC sedan. Bir sokak ötede başka bir araba benimkine paralel hareket etti, bu standart bir takip prosedürü olabilirdi, ancak bir sonraki kavşaktan sağa döndüğümde

arabalar takip etmedi. Geçip gittiler ve gözden kayboldular. Sedona'yı hiç tanıımıyordum ama belki de bir kulüpten çıkıyorlardı. Ya da gece vardiyasında bir yerde işten çıkıyorlardı.

Leo'nun numarasını çevirdiğimde gece yarısını çoktan geçmişti ama bir vampiri aramak için asla geç değildir.

Bruiser cevap verdi, sesi uzun, alçak bir okşayış gibiydi. "Jane."

Gülümsememe engel olamadım. Ya da Beast'in iç mırıltısına. Beast, Bruiser-George Dumas'ı severdi ve kedim garip bir şekilde sakın olsa da Bruiser'a her zaman ilgi gösterirdi. Leo Pellissier'in sağ kolu ve New Orleans'taki tartışmasız en güçlü vampir olmayan kişiydi. Muhtemelen validen daha fazla siyasi nüfuza sahipti ve kesinlikle herhangi bir saf insan politikacıdan daha iyi bir görünüşe ve karizmaya sahipti.

"Bir raporum var." demek için ağzımı açtım. Ama ağzımdan "Merhaba" çıktı. Yumuşak, kulağa seksi gelen bir "Merhaba". Ağzımı . Bruiser ses tonuma kıkırdadı, erkeklerin bir kadının ilgisini çektiklerini anladıklarında o güvenli, erkeksi kahkaha. Bu da beni kızdırdı.

İki ay önce, yirmili yaşlarımın başından beri ilk erkek arkadaşımı kaybetmişim ve başka bir erkek arkadaş arayışında *değildim*. Özellikle de varlığı için bir vampire bağlı olan birini. Bruiser gibi kan hizmetkârları, vampir kanı kaynaklı uzun gençliklerini devam ettirmek için düzenli olarak vampir kanından damlalar ve yudumlar almalıdır. Leo'nun arkasında ikinci sırada yer alamazdım. Yani Bruiser bir sopa üzerinde seks olsa da, benim olmayacaktı.

Benim, diye mırıldandı Beast.

Ses tonumu sertleştirdim ve "Bir raporum var" dedim.

"Devam et" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Şehirden çıkıp kızıl tepeler, uçurumlar, kayalıklar ve oluşan sade bir ülkeye doğru giderken yirmi dakika boyunca olan biten her şeyi ayrıntılarıyla anlattım. Arabayı sürerken gökyüzü simsiyahtı, çok büyük, çok karanlık ve çok fazla yıldız vardı. Beast bunu sevdi. Sedona ufukta bir hale gibi soluk bir parıltıydı. "Ro yeni efendisine isim vermedi. Hasta gibi görünüyor ve kokuyor. Her tarafı kabarcıklarla kaplı. Burnu kanıyor ve kanını aldığımıda-"

"Onun kanını mı aldınız?"

"Aldım. FedEx kutusunda. Ama onu sıkıştırdığımda kanaması kendiliğinden durmadı. Nik durdurmak için koluna tükürmek zorunda . Bu arada, iğrençti."

"Tükürmek mi? Yalama değil mi?"

Tanıdık bir çift far arabamın arkasında durdu. GMC sedan. Arkasında, yaklaşık çeyrek mil geride başka araba vardı; daha önce bana paralel giden araba aynı konfigürasyona sahipti. *Canavar av değildir*, fısıldadı zihnime. "Doğru," dedim ikisine de. "Takip ediliyorum. Eğer bir saat içinde havaalanına dönmezsem, pilota söyleyin-" Durdum. Nereye gittiğimi ve oraya ne zaman varacağımı tam olarak bilen birkaç kişiden biri olan yedek pilot. Tüm bunları Bruiser'a söyleyemeden, sedan bana doğru fırladı. Telefonu fırlattım. Direksiyonu iki elimle tuttum. Ve arabayı gaza bastım. Yeterince hızlı değildim. Sedan kükredi. Direksiyonu deriyi inletecek kadar sert kavradım. Araba bana çarptı.

Omurgam kırbaçlandı. Emniyet kemeri göğsümü ve karnımı kesti.

beni koltuğa geri çarptı.

"Jane?" Bruiser'ın sesi, tiz. . Yerden.

Sedan hızla yaklaştı. Bana tekrar çarptı. Arabamın kuyruğu karşı şeride geçti. Frene . Kilitlenmeyi önleyici fren sistemi devreye girdi. Araba yol boyunca dans etti. Arabam yoldaki kaygan bir şeye çarptığında ve hafif dönüşü bükülen bir spirale son düşüncem *bu* olmamalıydı. Yoldan çıktım ve düştüm.

Araba engebeli arazide savruldu. Havaya yükseldi, farlar alçak bir uçurum duvarının kırmızı taşlarını ve gece gökyüzünü aydınlattı ve aşağıya, bir hendeğe düştü. Arabanın şasisi feryat etti ve

Kendi momentumu onu diğer tarafa doğru bir açıyla itti. Camım esnedi ve kırıldı, üzerime yuvarlak güvenlik camı nodülleri yağdı. Araba tekrar keskin bir açıyla aşağı indi, uzun, hızlı bir kayma. Aniden sona eren zıplayan, sıçrayan bir yolculuk. Çok sert. Ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar kırbaç darbeleri aldım. Hava yastıkları ses patlamalarıyla serbest kaldı. Yüzüme çarptı. Yıldızlar gördüm ve sonra hiçbir şey.

Bir motorun tıslama sesiyle uyandım. Farlarım ezilmiş ön camdan kaktüs benzeri dikenli bir bitkiyi seçti. Bruiser'ın sesi beni yerden çağırıyordu, ısrarcıydı. Çılgınca. Kulaklarım çınılıyordu ve hücreyi bulmak için odaklanamıyordum. Ama beynim yeniden çalışmaya başlamıştı.

Ayak sesleri arabaya yaklaşıyordu. Bir çift, çizmeli. Kayaların ve toprağın üzerinde yokuş aşağı kayıyorlardı. Uzakta, belki de yola yakın bir yerde bir sesin konuştuğunu duydum, kelimeler yüzüme aldığım darbenin uğultusu arasında kaybolmuştu. Esinti değişti, arabanın içine doğru esiyordu. Silah yağı ve ucuz tıraş losyonu kokusu aldım. Hepsinden öte, kanlı bir uşağın kokusunu aldım. Ama Rosanne'ın değil. Başka bir vampir. Ne tam bir yabancı, ne de tam bir tanıdık. Ama tıpkı Rosanne'ın katında bağlı bıraktığım mavi gözlü adam gibiydi.

Emniyet kemeriyle uğraştım ama araba bir açıyla duruyordu ve ben de esneklik ve yerçekiminin etkisiyle arabanın konsoluna yaslanmışım. Onu ittim ve nefes aldığımda göğsüme bir şey saplandı; bir kaburgamı kırdığımdan oldukça emindim. Kan tadı aldım, tuzluydu. Dilimi ısırmıştım.

Canavar sistemimi güçle doldurdu, pençeleri zihnime battı, haftalardır olduğundan daha fazla *buradaydı*. Yan tarafımdaki acı onun pençelerinin altında kayboldu. Gece görüşüm gümüş maviler ve keskin yeşillerle keskinleşti, gece siyahın bin bir tonuydu. Düzensiz atan kalbim, hızlı ve güçlü bir şekilde düzeldi. Ceketimin altını karıştırdım ve dokuz milimetrelilik silahımı çıkarmayı başardım. Kırık pencereden gece gökyüzüne odaklandım. Yıldızlara. Milyonlarca ve milyarlarca.

Ayak sesleri kesildi. Arabanın içini görebilmek için saldırganımın eğilip içeri girmesi gerekiyordu. pencere açıklığına sabitledim.

Ayaklarını sürüyerek. Eğildi. Tetiği çekmeye başladım. Ayağı kaydı ve neredeyse düşüyordu. Ateş etmedim, hareket etmedim. Açık alanın köşesinde yeniden ortaya çıktı. Anglo. Açık renk saçlı. Koca kılıklı bir silah. İnsanların gece görüşü iyi olmasa da beni görmüş gibiydi ve ben ateş ettiğim anda nişan aldı. Üç atış.

Eğildi ve iki kez ateş etti, raporlarımız birbirinin üzerine bindi. Namlu flaşı beni kör etti ama kapıdan tekrar ateş ettim. Pencereye doğru yükseldi, korkunç bir hızla hareket ediyordu ve iki el daha etti. Kanıtlayacak bir şeyi olan bir kara kuşak tarafından yapılan sert bir vuruş gibi, yumruk gibi bir acı çarptı yüzüme. Yakıcı ve buz gibi. Göğsümden vurdu. Beni vurmuştu.

Geri ateş ettim, korkumu dizginleyemeden silahımı boşalttım. *Aptalca. Saçmalık! Salak, salak, salak.* Ama kan kokusu alıyordum, hem onun hem de benim. Parıltılardan kör, sarsıcı patlamalardan sağır olmuş bir halde, destek almak için botumu yokladım. Göğsüm acıdan bıçak gibi kesildi ve kılıfa ulaşamadım.

Çılgına döndüm ve bir bıçak çektim. Ama beni vurmak için tekrar ortaya çıkmadı. Uzun dakikalar sonra, iki araba uzaklaşırken farların hareket etmeye başladığını, kırmızı kaya duvarlarından sektiğini gördüm. Başımı geriye attım. İçimde bir tsunamisi oluştu. Yorulmuştum. Çok yorgundum. Ama uyanık kalmak zorundaydım. Buradan çıkmak zorundaydım. Nasıl çalıştıklarını hatırlamaya çalışarak emniyet kemerini ittim.

Bıçağın kabzasını tutan avucumun içinde ıslak ve sıcak bir şey birikti. *Kan*. Kan kaybediyordum. Yer değiştirmem gerekiyordu. Hızlıca. Dağ aslanı dişini cebimden çıkarmak için çabaladım ama parmaklarım çalışmıyordu. Meditatif bir transa geçmeye çalıştım ama gözlerimi kapattığımda dünya dönmeye başladı, mide bulandırıcı bir yalpalama. Boğazım kan tadında yükseldi ve öğürdüm. Gece gökyüzü dönerek daraldı ve beyaz ışık serpiştirilmiş kadife siyahından bir nokta haline geldi. Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Güm güm, güm güm, hızlı hızlı. Çok hızlıydı. sükûneti bulmayı tekrar

denedim,

Ama orada hiçbir şey yoktu, merkez yoktu, huzur yoktu. Sadece hızlanan kalbimin sesi ve ıslak, hırıltılı nefesim vardı. Düşündüğümde daha kötü durumdaydım. Belki de çok daha kötü.

Hayatımı kurtarmak için canavarıma dönüşecek zamanım . *Canavar mı?* Zihnimden seslendim. Cevap vermedi. İğneleyici bir yorum yok. Hakaret etmedi. Hiçbir şey. *Canavar mı?*

Ayaklar karanlıkta ilerliyordu, zar zor duyuluyordu. Yaklaşıyordu. Güldüm, ses ıslak, hırıltılı bir iniltiden biraz daha fazlasıydı. Gözlerimi kapattım. Canavar pençelerini tekrar zihnime bastırdı, acı keskin ve talepkârdı. Beni zorluyordu. Düştüm. Daha derine. Kendi geçmişimin içindeki karanlığa, eski, zayıf anıların gölge-gri ve belirsizlik dünyasında dönüp durduğu yere. Uzaktan bir davul sesi duydum, otlu odun dumanının kokusunu aldım. Kırık pencereden giren gece rüzgârı tenimi üşütüyor, yabancı, sıcak ve kuru kokuyordu. Beast beni daha derine zorladı, anılar pekişti, diğer tüm zamanlarda hem benim hem de Beast'in unuttuğu anılar.

Anılarımda, yavrusu olan bir geyik gördüm ve onu şimdi avlamayacağımı ancak yavru büyüdüktan sonra avlayacağımı biliyordum. Ateşin üzerine eğilmiş yaşlı bir kadın gördüm, gümüş rengi saçları örgülüydü, buruşuk yüzü bir nehir vadisinin uçurumları ve vadileri gibi ışığı ve gölgeyi yakalıyordu. Gözleri benimkiler gibi sarıydı. Uçurumun kenarında başıboş dolaşan bir kedi yavrusu gördüm ve hemen yanına gittim, onu ağzıma aldım, kafası öldürücü dişlerimin arasındaydı, nazıkçe tutuyordum. Yavrunun çırpınısını tattım/kokladım/hissettim, miyavlayan çığlıklarını duydum. Kokusunu içime çektim. *Benim kokumu.*

Kalp yavaşlamaya başladı. Kekelemeye. Elimde biriken kan soğuktu. Daha önce de soğuk kan tutmuştum. Ellerimi içine, babamın göğsündeki boşluğa koymuştum. Sonra da parmaklarımı yüzüme silerek intikam sözü vermişim. Hiç almadığım bir intikam. Asla yerine getirilmeyen eski söz beni kırbaçladı, nefret yerine getirilmedi. *Asla intikamı alınmamış, asla affedilmemiş bir yanlış diye* düşündüm. Ama intikam ve bağışlama kavramları eriyip .

Çok uzun zaman önce bana öğretildiği gibi, tüm hayvanların derinliklerinde yatan yılanı aldım. Canavar. Beast'in yılanı, cebimdeki fetiş dişe dokunmadan bile hatırladım. Canavarın yılanı benim bir parçamdı. İçine düştüm. Bir uçurumdan aşağı süzülen su gibi. Sis yavaşça dünyayı gibi. Grilik beni sardı, ısıltılı ve soğuk. Dünya yok oldu. Değişimin gri yerindeydim.

Nefesim durdu. Kalbim durdu. Kemiklerim . . kaydı. Derim dalgalandı. Kürk, alaca ve gri, kahverengi siyah uçlu, filizlendi. Acı, bir bıçak gibi, kas ve kemik arasında kayıyordu.

* * *

Uzaklaştı. Burun deliklerim genişledi, derinlere çekildi. Kan kokusu. Jane'in ve onu takip eden yırtıcının. Gece canlandı - kuru, sıcak havada ağır, yoğun ve dans eden harika, yeni kokular. Kan. Tuz. İnsanlar. Ter. Garip bir araba. *Kan*. Belli belirsiz vampir izi. Nefes nefese kaldım. Sesleri dinledim. Arabanın tabanında Bruiser'in sesi hâlâ korku dolu bir şekilde bağıırıyordu. Ama ne araba, ne müzik, ne de birbirinin üzerine konuşan sesler vardı. Emniyet kemerini ittim, botları ve giysileri karıştırdım. Koltukların arasındaki plastik üzerinde dengede durarak ve ön pençelerimi kapıya/pencereye/açılışa koyarak kolları altımda topladım ve ittim. Çirkin insan yapımı ışık çok uzaktaydı. Burada hiçbir şey görüş hırsız değildi. Dünya net ve keskindi. Hiç görmemişti. koklamamıştı. Saldırganlar gitmişti. Esnedim, ön bacaklarımı ve göğsümü gerdim, bacaklarımdan, omurgamdan, karnımdan çektim.

Jane'in giysilerini toplayıp arabanın kapısının üzerinden üzerine bıraktı. Çizmeler. silahı, gürültülü kalbini boşaltarak. Her şeyi bıraktı ve cep telefonu için geri döndü. Bruiser cep telefonundan Jane'e bağıırıyordu. Sesi kızgın ve korkmuştu. Yerdeki tabancaya baktım. Kokladı, yumuşak bir sesle dilinin ve *damağının* üzerinden havayı içine çekti. Cep telefonu Jane'i ve Bruiser'ı taşıyordu.

onu cep telefonuyla izleyebilir. Jane-scent'i çok uzaklardan cep telefonundan takip edebiliyordu. Bunu nasıl yaptığını anlamamıştım ama Bruiser Jane'i iyi takip ediyordu.

Ben de öyle düşünmüştüm. *Bruiser Beast'i bulabilir!* Hücreye baktım. Ne yapacağımı bilemedim. İçeriye, zihin odasının köşesinde uyuyan Jane'e baktım. Pençelerim olmadan ona vurdum. Ama hareket etmedi. Zihin-deninin dışına, hücreye baktım. Arabanın zeminine eğildim ve öldürücü dişlerimle cep telefonunu aldım. Ayağım plastikten kaydı. Dişlerimle ısırdım. Cep telefonu birçok parçaya ayrıldı, kırıldı. Bruiser'ın sesi . Cep telefonunu elime aldım ve kokladım. Jane bana silahlar, Bitsa ve arabalar gibi canlı olan ama yaşamayan ve kan akıtmayan makinelerden bahsetmişti. Aptal insan şeylerini anlamıyordum. Cep telefonunun kanı yoktu ama ölüydü. Onu öldürdüm, ilk yavrusunu doğuran aptal bir puma gibi, dişleriyle öldürdüm. *Aptal canavar*. Kansız cep telefonu parçalarını arka koltuğa fırlattım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bruiser'ın Jane'in izini sürüp süremeyeceğini bilmiyordum ama Jane'in Bruiser'ın Jane'i bulmasını isteyeceğini de sanmıyordum - kıyafetler ve Jane gitmişti.

Geceleri dışarı bakar, garip yeni havayı koklardı. Yeni kokular Bruiser'ın endişesini yok etti. Hücre ölmüştü. Onu tekrar canlı hale getiremezdim. Öfkelen dim. Hırladım. Koku aldım. Dünyayı dinledim. Bruiser yardım gönderene kadar burada güvendedim. Sonra koca kedi beyaz adamın silahlarına av olacaktı. Tekrar. Bruiser Beast'i tanı mı yordu. Beast'i öldüre ce kti. Bu av iyi bir av değildi. Beast'in Jane'e ihtiyacı vardı, ama Jane hala uyuyordu. *Jane'i saklayabilirim* diye düşündüm!

Botları öldürücü dişlerimin arasına aldım ve yukarı, aşağı, *kıvrak* ve *narin* bir şekilde sıçradım - *onun* benim için söylediği sözler. Bu kelimeleri sevdim. Toprağın üzerine düştüm. Açlık karnımı yırttı. Vites değiştirmek çok yiyecek tüketir, çok açlık verirdi. Ama burada avlanmadan et yoktu ve Jane güvende olana kadar avlanmak da yoktu.

Jane'in botlarını hendekten karanlığa taşıdım. Arabaya geri döndüm, Jane'in çantasını ve üst yarı kıyafetlerini aldım. Alt kıyafetleri için tekrar geri döndüm. Pantolonunu karıştırdım. Jane' kanıyla doluydu ve saldırganın kanıyla sıçramıştı. Jane onu vurmuştu. Jane iyi bir avcı, pençeleri ve öldürücü dişleri bile. Yerde avcının kanını buldu ve üzerine eğildi, ağzını açtı, dudaklarını geri çekti, dilinin üzerinden havayı ve ağzının çatısındaki koku keselerini emdi. Sesler *çıkarak* tadına bakıyor ve kokluyor. Öğrenmek. Koku insan, vampir ve sert, metalik ve çirkin bir şeydi. Bu kokuyu bilmiyordum.

Jane'in pantolonuna burnumla vurdum. Pantolonun içindeki cep denilen küçük tuzakta puma concolor'un dişinin kokusunu aldım. Haç kokusu aldım ve muskanın büyüsünü kokladım. Jane muskanın önemli olduğunu düşünüyordu. Jane'in giysilerinin cep tuzağında güvendedi. Canavar deri ve kürkten oluşan bir takım giyiyordu. İnsanlar yerine deri ve kıyafet giyerlerdi. Kürk yetiştirmek daha akıllıca olurdu ama insanlar hiçbir zaman akıllı olmadı. Geriye doğru yürürken, Jane'in pantolonunu Beast'in pençe boyunca sürükledi. Pençe izini sakladı. Kıyafetlerini sakladı. Jane artık onu avlayabilecek bir avcıya karşı güvendedi.

Kayanın tepesinde zıpladı. Dünyayı inceledi. Dağ aslanlarını kokladı. Jane dağ aslanlarının burada görüldüğünü söyledi. İki erkek, çift olarak avlanan akıllı erkekler. Ama hiç büyük kedi kokusu almadım. Sadece keçi kokusu. Çok uzakta değil. Keçi yemek istedim. Aklımdaki Jane'i dinledim. Jane hala uyuyordu. Hırladım ve keçileri talep ettim. Ve geceye doğru ilerledim.

* * *

Ben yedim. Uzun köpek dişleri keçinin boğazını parçaladı. Koca keçi hala tekmeliyor, hala ölüyordu. Ama ben açtım. Eti ısırdım. Pompalanan kanı içtim. Keçi yi parçaladım ve midemi doldurdum. Sıcak kan. İyi avdı. Çitlerin üzerinden. Canavar kadar büyük bir köpeği korkutup kaçırdı. Jane kızmasın diye yavru keçiyi değil, yaşlı erkek keçiyi aldım. Yaşlı keçiyi çitlerin üzerinden geceye taşıdı. Yedi. Sonra bıyıklarındaki ve yüzündeki kanı yaladı. Yuvarlandı, karnı gökyüzüne dönük, pençeleri havada. Mutlu. *Canavar iyi bir avcı.*

Tepemizde, gürültülü bir kuş gecenin içinde kanat çırparak yeryüzüne ışık saçıyordu. Baykuş değil. Baykuşlar iyi avcılardır. Bu kuş aptal bir avcıydı, gürültülüydü, avını korkutuyordu. Ama büyüktü. Canavar büyükleri severdi. Kuş eğildi, yükseldi ve daire çizdi, kalbi Jane'in bisikleti Bitsa gibi bir motordu. Yaşıyordu ama canlı değildi. Jane'in bindiği helikopteri hatırladım. Helikopteri sevmezdi, gürültülü helikopter kuşunun karnına binmeyi. Deri ve vampir kokan Learjet'i sevmiştim.

Canavar, uykulu ve yaşlı keçi dolu, sırt üstü yattı ve helikopter kuşunu izledi. Helikopter kuşu melek Hayyel'e benziyordu ama benzemiyordu. Hayyel parlak ve hızlıydı ve helobird gibi uçuyordu, ama karnında insan yoktu. Hayyel Canavar'a özgürlük sunmuştu. Canavar'a yeni bir hayat teklif etmişti. Beast reddetmişti. Jane'den ayrılmak istememişti. Tepede, büyük helikopter kuşu uçup gitti.

Gece havasını çekti. Güzel. Temiz. Narin burun zarlari dalgalandı. Birçok yeni koku, bazıları değerli, bazıları . Önemsiz: çiçek kokuları, dikenli bitkiler, sıcak toprak, kayaların arasına küçük yaratıklar, küçük yılanlar ve büyük yılanlar. *Çıngıraklılar*. Tehlikeli avcılar, aptal avcılar. Yiyemeyecekleri kadar büyük olan Canavar'a bile saldırırlardı.

Kötü kokular uzaktaydı: benzin, lastik, sıcak yol, yoldaki yağ. Burada fazla insan yoktu. Çok uzakta olmayan arazi sırtı, insanlardan arınmış dünyaya bakıyordu. Sırtta, Canavar uzakları görebiliyor, koklayabiliyor ve duyabiliyordu. Canavar tepeye doğru yürüyüp yeni dünyayı seyredecekti. Belki birlikte avlanan kardeşleri . Canavarın yeni bir eşe ihtiyacı vardı. Güçlü bir eş iyi olurdu. Güçlü ve akıllı bir eş daha iyi olurdu. Hatta iki tane olması daha da iyi olurdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beni Öldüren Adam

Başım botlarımın üzerinde, vücudum saçlarımla örtülü bir şekilde uyandım. Sadece birkaç santim ötemde bir örümcek tünemişti, koyu gri bir şafakla canavar boyutunda bir silüete bürünen büyük siyah tüylü bir şey. Ellerimi ve dizlerimi itip ayağa kalktığımda, avuç içi kadar sıçradı. Saçlarımı geriye attım ve durumu inceledim. Yoldan zorlandığımda, sonra kaza, sonra da vurulduğumda kullandığım araba bir açıyla eğilmişti, motoru sessizdi. Yakındaki yolun kokusunu alabiliyordum, sağımda egzoz kokusu vardı.

Tepemizde, karanlık gökyüzüne karşı siyah bir şahin uçuyordu. Seslendi, günü delici bir çığlıkla selamladı. Başım dönüyordu. Ve titriyordum. Ve açtım. Kafam karışmıştı. Evet. Kafam karışmıştı. Ama çoğu şahin türü için avlanmak için çok erken olduğunu biliyordum. Bir şey onu rahatsız etmişti.

Kıyafetlerim ayaklarımın dibinde yığın halindeydi, bu garipti çünkü arabadaydım ve büyük kediye dönüşmeden önce buraya gelebilmem mümkün. Ölümüne çok yaklaşmıştım. Ben yapamayınca Beast zorla vardiya değiştirmişti ama ondan sonrasını hatırlamıyordum ki bu normal değildi. En kötü değişimlerde bile, ölümün eşiğindeyken ve sadece başka bir forma geçiş iyileşme getirdiğinde, her zaman, sonunda kendimi Beastin bedeninde buldum, tıpkı Beast'in ben insan şeklindeyken benimle birlikte olduğu gibi.

Kürk giydiğim zamanlardan her zaman en azından bir şeyler hatırlardım. Bu sefer hiçbir şey hatırlamıyordum. Yine de hayattaydım. Eğilip külotumu ve sütyenimi buldum ve kurumuş kana bakarak yüzümü buruşturarak onları üzerime çektim. Harap olmuş pantolonumu çektim ve parmaklarımı gömleğimdeki delikten geçirdim. İki parmak. Tek delik. Evet. Koca kıçlı bir silahtı. Sol kolumun altında ve kaburgalarımın arasında, gömlekteki deliğe denk gelen yeni yara izini buldum ve bu kadar hızlı kanamam için neyin vurulduğunu anlamaya çalıştım. Sonra sağ tarafta, biraz daha aşağıda diğer yara izini buldum. Mermi beni açılı bir şekilde delerek muhtemelen bir böbreğimi, belki akciğerimin alt ucunu ve sağ taraftaki karaciğerimin üst çıkarmıştı. Kesin bağırsaklar. Ama böbrek ve karaciğer muhtemel ölüm noktalarıydı; her iki organ da sulu kan kaynaklarına sahipti. Sağ tarafımda iki eklemimi büyüklükte bir çukur vardı, yani büyük bir doku parçası alınmıştı. Bunu düzeltmek için birkaç kez yer değiştirmem gerekecekti ve göğsümün üst kısmındaki diğer eski öldürücü vuruş gibi, asla tamamen geçemeyebilirdi. Eski yara kalıcı gibi, çünkü ormandan çıkıp insanlar tarafından bulunmadan önce sadece bir kez yer ve yıllarca insan formunda kalmıştım. Bugünlerde, ölümcül yaraların çoğunu yok edecek kadar sık değiştiriyorum. Çoğu. Eninde sonunda. Boynumdaki birkaç kafa kesme yarası bile. Vampir avcılığı tehlikeli bir iş. Mideme açlıktan kramplar girdi. Yemek yemem gerekiyordu. Yakında.

Farlar yolu ve aceleyle giyinmeyi bitirdim, boş silahı belime soktum, diğerlerini kılıfına soktum ve botlarımı çıplak ayaklarımın üzerine çektim. Çoraplarım hiçbir yerde yoktu. Siyah ceketim kurumuş kanın, giysi hasarının ve silahların bir kısmını gizliyordu ama güneş yükseldiğinde güvenli bir şekilde otostop çekmeme izin verecek kadar değil. Kimse bir şey için durmazdı.

Yolun kenarında kanlı, silahlı, Amazon büyüklüğünde kadın , bu yüzden güneş doğmadan harekete geçmeliydim.

Arabaya dönerken zemini kontrol ettim. Uzakta bot izi yoktu. Yerde kan lekesi yoktu. Bu yoldan geldiğime dair bir işaret yoktu. Sadece nadir bir kayma izi.

Durdum ve eğildim, güneş bir tepenin üzerinden bakarken zemini yakından inceledim. Kırmızı ışıltılı toprağın üzerine yayıldı, pembe kristal berraklığında bir aydınlık, kayma izinin yan tarafındaki bir pençe izini ortaya çıkardı. Gözlerimi kırptım. Canavar bu taraftan gelmiş ve bir şey onun izlerini kapatmıştı. Yanında uyandığım kayaya ve arabaya dönüp baktım. Kirli pantolonuma baktım, üzerinde uzun toz izleri vardı. "Vay anasını," diye mırıldandım. "Akıllı kız." Neredeyse daha akıllı, daha zeki, insan dünyasıyla daha başa çıkabilir hale geliyor gibi görünüyordu, gerçi bu düşünceden nefret ederdi. Canavar cevap vermedi.

Arabaya doğru ilerledim ve ne anlamaya silahlarımı ve teçhizatımı topladım. Beni öldüren adamı yaralamıştım. Kan izlerini takip etmek kolaydı. Eğilip kokladım, kan uşağını besleyen vampirin ve vampir kokusunun altında metalik bir şeyin kokusunu aldım. Tuhaftı. takip etmişler, vurmuşlar, biri vurulmuş ve gitmişlerdi. Kan izi yola daha da ağırlaşıyordu. Adamın hastaneye ulaşip ulaşmadığını ya da yolda ölüp ölmediğini merak ettim. Dokuz milimetreden kurtulmanın zamanı . Onunla bağlantılı çok fazla vurulma olayı vardı ve eğer bir cerrah ya da adli tabip gümüş bir mermi bulursa, özellikle vampirleri öldürmek için yapılmış nadir, pahalı elle doldurulmuş mermilerden biri, bana musallat olmak için geri dönecekti. Çantayı açtım ve bir kan alma tüpünün kapağını çıkardım. Biraz toprak ve kurumuş kan topladım. Tüpü tekrar kapattım. Birinin toprak/kan karışımını test edip edemeyeceğini bilmiyordum, ama eğer test edebiliyorlarsa, laboratuvar testlerinin bana ne söyleyebileceğini bilmek güzel olurdu.

Çantayı omzuma attım ve Lear'daki telefonu yola koyuldum. Gerçekten de ikinci bir cep telefonu getirmeliydim.

* * *

Havaalanında, büyük tekerlekli kamyonun kasasından indim ve cep telefonunu beni bırakan yaşlı adama geri verdim Ona bir ellilik verdim ve kahvaltısını hazırladım, bir müfreze askeri doyuracak kadar yemek yerken gülüşünü izledim. Erkekler beni yemek yerken izlemekten hoşlanıyor gibiydi, bu garipti ama onları mutlu ediyor ve benim işime karışmıyorlarsa bundan memnun olurdum. Vites değiştirmek için çok fazla kalori gerekiyordu ve dört fast-food kâğıt torbası ve bir düzineden fazla ambalaj kamyon kabininin zeminini kirletiyordu. El salladı ve daha kapı kapanmadan huysuz motoru çalıştırdı. Renk körüydü ve kanı fark etmemişti; şanslıyım. Pilot için aynı şeyi söyleyemeyeceğim - pilotun bugün nerede olacağını birine söylediğine yarı yarıya ikna olmuştum.

Dan -isim etiketinden hatırlayamadığım- yürürken beni inceledi; kiri, kurumuş kanı ya da genel dağınıklığımı gözden kaçırmadı. "Geç kaldın."

"Beni dava et" der gibi bir omuz kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

"Bu taraftan," dedi. "Yakın dur ki kimse kanı görmesin." Cana yakın, konuşkan bir adam. Telsizde olmalıydı. Ceketimin düğmelerini ilikledim ve çantayı kanlı gömüğümün üzerine tuttum. Uçuş görevlisi metal detektörlerinden kaçınarak beni terminalin arka tarafına, sadece VIP'lerin ve uçuş personelinin geçtiği Learjet'e götürdü. Pilot yukarı tırmanırken merdivenlerin dibinde durdum.

Kan kaldırımdan temizlenmişti. Olay yeri bandı yoktu. Hayatım için savaştığıma ve Tory'nin yaralandığına dair hiçbir belirti yoktu. "Tory iyi mi?" diye sordum.

"Yaşayacak." Flyboy arkasını dönmedi.

"Gevezesin, değil mi?"

Cevap vermedi. "Seattle'da görüşürüz o zaman," dedim ona. Merdivenleri çıktım, valizlerimi aldım ve doğruca duşa girdim, taksiye binmeden önce uzun ve sıcak bir duş aldım. Sonra eşofmanlarımı giydim, kanlı giysilerimi sakladım, toprak ve kan şişesini ve mavi gözlü kan hizmetkârının cep saatini çantama . Çantayı bir ranzanın altına tıktırdım ve kapıyı inceledim. Sadece birkaç metre ötemde olası bir düşman varken küçük, kapalı bir alanda uyumaktan hoşnut değildim ve vampirler burada uyuyorsa kapıyı kilitleyecek bir mekanizmaları olacağını düşündüm. Vardı da. Kapının yerleştirilmiş ve pervazın çelik çerçevesine kilitlenecek şekilde düzenlenmiş iki çelik desteği eve çarptım. Güzel. , kendimi uyku kabinindeki yatağa bağladım, Lear telefonunu bulmaya çalıştım ve Bruiser'ı aradım.

"Detaylar" diye cevap verdi. Sesi mutlu gelmiyordu. Onu yaşlı moruğun cep telefonundan aramış ve hayatta olduğumu ama Leo'nun verdiği süslü cep telefonunun çalışmadığını bildirmiştim. Bruiser sesimi duyunca memnuniyetle rahatlamış, Geezer'in dakikalarını tam bir rapor için kullanmadığımda ise sinirlenmişti. Onun yerine pilotla ilgili endişelerimi paylaşarak zamanını almıştı. Bruiser benden bir adım öndeydi ve Flyboy Dan'in mali durumu, yaşam tarzı ve aşk hayatı hakkında kapsamlı ve derin bir araştırma başlatmıştı bile. Yarı zamanlı bir sözleşmeli personel olduğu için, ilk geçmiş araştırması normal pilotunki kadar yoğun olmamıştı. Şimdi hayatı ince elenip sık dokunuyordu.

Lear'da güvendedim, talep edilen ayrıntılı raporu verdim, elbette Beast'ten hiç bahsetmedim, kaza ile Geezer'in telefonundaki arama arasındaki süreyi doldurdum. Şüpheleri olduğundan emin olsam da, Leo ve adamları benim ne olduğumu gerçekten bilmiyorlardı. Bruiser beni bulmaya çalışmıştı ama hem telefondaki GPS hem de arabadaki GPS kazayla birlikte bozulmuştu. Çevrede helikopterler uçuş yapmış olsa da, ki bu benim için yeni bir şeydi, kimse enkazı tespit edememişti. Bruiser, Sedona'nın yüz mil çevresindeki tüm hastaneleri ve kolluk kuvvetlerini aramış ve bir adamın "kendi kendini yaralayan, kazara" kurşun yarasıyla geldiğini öğrenmişti. *Evet. Evet. Evet, doğru.* Adam ameliyata girmiş ve sonra nekahet odasından kaybolmuştu. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuş. Güvenlik kameralarında bile görünmemiş. Öylece ortadan kaybolmuş. Puf. Ama en azından sinir bozucu polis soruları olmayacaktı.

İşim bittiğinde Bruiser, "Biraz uyu," dedi. Kapattı. Eğer tatlı bir sohbet ya da yastık muhabbeti umuyorsam, hayal kırıklığına uğradım. Yuvarlandım, telefonu küçük köşesine sıkıttım ve gözlerimi kapattım. İndiğimizde, motorların yükselen gürültüsünün ve inişin sarsıntısının farkındaydım ama uyanmadım. Öğleden sonra dörde kadar uyudum.

Ve kapının altından gelen biftok kokusuyla uyandım. Kalktım, temiz kıyafetlerimi giydim, bu sefer siyah kot , siyah kadife ceket, siyah ipek gömlek, örgülü saçlar ve kılıflı silahlar. Kız gibi değilim, o yüzden giyinmem uzun sürmedi. Ancak silahlar uzun sürdü.

Dün gece taşıdığım silahlardan memnun değildim. Gümüş doldurulmuş bir dokuz milimetreden daha fazlasını istiyordum. Kaza yerindeki kötü adamları durdurmak için yeterli ateş gücüm - ki onlar insandı, vampir değil. Sahip olduğum her şeyi istiyordum ve olası her kötü adamın bunu taşıdığını bilmesini istiyordum. Yavaşça yürü ve büyük bir sopa taşı. Ya da yüksek sesle tepin ve küçük bir savaş başlatacak kadar ateş gücü taşı. Hangisi işe yararsa.

Silah kayışları sorunluydu, ayrı ayrı takılmaları gerekiyordu, ancak bana hareket özgürlüğü sağlamak için kendilerini hizalıyorlardı. Birbiriyle uyumlu, kırmızı kabızalı iki Walther PK380 ; kolumun altındaki standart olmayan, oyuk mermi ile yüklüydü; sırtımın altındaki ise Walther'in ikiziydi, vampir ve hayvan için gümüşle yüklüydü - her ihtimale karşı. Yarı otomatik tabancalar hafif, her iki eli de kullanabilen, kanlı polimer kabızalı ve emniyet bloğu kırılmayacak şekilde yeniden tasarlanmıştı. Onlarla yeterince pratik yapmıştım.

Nasıl ateş ettiklerini, hızlı atış durumlarında tutukluk yapma ihtimallerinin ne kadar olduğunu ve çeşitli türlerine nasıl tepki verdiklerini. Atıcı değilim, keskin nişancı değilim, tekno-pornodan hoşlanmıyorum. Ama silahları severim ve eğer dün gece tüm silahlarım yanımda olsaydı, o serserinin işini hiç çaba harcamadan bitirirdim. Ya da en azından ölmeden. Bot kılıfımın içine altı mermili Kahr P380, mat siyah kaplamalı küçük bir yarı otomatik girdi. Standart mermi ile doluydu. Sağ kolumun altında, göğsümün altında, H&K dokuz milimetrelik silahım vardı, çarpma anında patlayacak, gümüş olmayan içi boş mermilerle doluydu. Öldürücü bir atışı ıskalarsam, bir saldırganı, hatta bir vampiri bile sakat bırakabilirdim. Silahı inceledim. Temizlememiştım, ki bu aptalcaydı, ama sadece bir şarjör boşaltmışım, bu yüzden suçluluk duygusu çok yoğun değildi. Ekstra şarjörler kemerime, kadife ceketimin altına yerleştirildi.

Tüfeğim, bir Benelli M4 Super 90, sırtımda asılıydı, ceketimin üstüne kemerle bağlanmıştı, kabzası omzumun üzerinden kolayca ulaşılabilir bir yerdeydi. Vampirler için, insan düşmanlarda da işe yarayacak, elle paketlenmiş gümüş-fléchette mermilerle doldurulmuştu. Kemerimde, ceketimin altına gizlenmiş bir gümüş haç ve kot pantolonumun kalçalarındaki halkalara sabitlenmiş kazıklar taşıyordum. Örgülü saçlarım başımın etrafında tutması zor bir taç şeklinde toplanmıştı. Kalça uzunluğundaki saçlar kavgada bir tutamaktı ve uzun zaman önce kesmem tavsiye edilmişti. Bu, tüm ustalarımın şimdiye kadar göz ardı ettiğim tek önerisiydi. Gümüş kazıkları tacın içine soktum ve tam yabancı küçük masanın üzerine iki kiloluk bir biftek koyarken uyku odasından çıktım.

Beni görünce dondu kaldı. Leo'nun yarı zamanlı çalışanları için kullandığı şirketin beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu giyiyordu, gömleğindeki yamalar ona Chris, yeni ikinci kaptan adını veriyordu. Ne güzel. Artık düşmanım olabilecek bir pilotum ve onun ortağı olabilecek bir ikinci kaptanım vardı. Leo'nun artık beni öldürmeye çalıştığını düşünmüyordum ama kimse bilemezdi. "Bayan Yellowrock?" diye sormadan önce yutkundu.

Bifteğin önüne kaydım ve peçeteyi kucağıma bıraktım, bıçağı ve çatalı aldım ve gözlerimi kapattım. Dua yarım kalp atışı sürdüGözlerimi herhangi bir nedenle kapalı bırakmıyordum. Bifteği kestim, çiğnedim ve sonra bir inilti ve bir gurmenin kapalı gözleriyle kendi kuralımı bozdum. anasını, çok . Üç ısırık sonra başımı kaldırdım ve ikinci kaptanın konuştuğunu hatırladım. Ağız dolusu bifteğin etrafında dedim ki, "Merhaba Chris. Ben Jane. Biftek güzeldi. Seninle evlenmek zorunda kalabilirim."

Yutkundu ve mutfığa geri döndü, ama "Bir akreple yatmak gibi olur" diye mırıldandığını duydum. Bunun çok komik olduğunu düşündüm ve neredeyse ona bunu söyleyecektim ama bana çay getiriyordu ve biftek o kadar güzeldi ki nazik olmak istedim. yedim, yanında sote mantar ve ızgara kabak da vardı. Çok lezzetliydi. Yemeği bitirdikten on dakika sonra Flyboy Dan'i hiç görmeden yoluma devam ettim.

* * *

Seattle Şehri Efendisi'nin klan evine vardığımda gün batımına daha bir saat vardı. Ev -tamam, bir malikâneydi ama vampirlere çalıştıkça standartlarım değişmişti- artık ona ev diyordum ve şoför ön tarafa yanaştığında kendimi sahtekâr gibi hissetmiyordum. Klanın evi yüz yıllıktı, üç katlıydı, tuğla, sıva ve ahşaptan yapılmıştı ve göl kıyısında bir dönümlük bir arazi üzerindeydi. Yoğun peyzajlı bir arazisi ve Washington Gölü Bulvarı'ndan çıkan dairesel bir yolu vardı ve yakınındaki tüm evler de malikaneydi. Emlak değerleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en az iki milyon olduğunu tahmin ediyordum. Eşyalarımı topladım ve durup gözlerimi Seattle Klan Evi'ne çevirdim. Bir şey yoktu-Eksiklik gözüme çarptı. Güvenlik yok, devriye gezen silahlı kan hizmetkârları yok. Arazide bir bahçıvan bile yoktu. Burası terk edilmiş görünüyordu. Dışarı çıkarken omuzlarım gerildi, kan toplama çantasını bir omzuma attım ve kapıyı kapattım. "Bekliyorsunuz,

değil mi?" Taksi şoförüne söyledim.

"değilsin, değil ?"

"Doğru. Sadece bir koruma, iş başvurusu yapıyor." *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.*

"Silah sesi duyana kadar bekleyeceğim. Sonra buradan giderim."

"Yeterince makul. Telefon için teşekkürler," dedim cebime sokuşturarak. Bana yeni bir tane getirmişti.

-Zil ya da düdük yoktu ama en azından tek parça halindeydi ve Leo'nun emriyle çalışıyordu. Dersimi almıştım, arka cebimde bir tane daha vardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm. Çift kapılıydı, kapılarda ve yan lambalarda kurşunlu camlar vardı. Kapılardan biri açıktı.

Walther bir anda elimdeydi, Benelli ise arka kılıfından kayıyordu. İçeriden tanıdık, hastalıklı tatlı bir koku aldım, hırıltılı nefesler ve düzensiz bir inleme duydum. Ayak parmağımla kapıyı iterek açtım.

Fuaye tertemiz görünüyordu, on iki ayak yüksekliğinde tavanlar soluk krem rengi duvarlar, sessiz bej rengi lambri ve tavandaki ve yerdeki doğramalar mum ışığında yirmi dört ayar altın rengindeydi. İçeri girdim ve solumdaki resmi odaya doğru kaydım. Parke zeminler, Doğu halıları, devasa doğramalarla çevrili mermer şömine. Kanepeler ve sandalyelerdeki kumaş döşemeler tuhaftı. Vampirler deriyi severdi; derinin kendilerinininkine karşı verdiği his yırtıcı içgüdülerine hitap ederdi. Ama hiçbir yerde deri görmedim. Ve daha da tuhafı, panjurlar açıktı. Güneş ışığı ön odaya doluyordu.

Sol tarafa, müzik odasına/kütüphaneye doğru ilerledim. Odanın ortasında bir bebek kuyruklu piyanosu duruyordu ve duvarlarda kanepeler ve kitap rafları sıralanmıştı. Evin alt katı resmi eğlenceler için dairesel bir şekilde düzenlenmişti. Solumda dönmeye devam ettim, suya ve Seattle şehir manzarasına bakan kahvaltı salonuna, duvarlarında ve tavanında bile bolca bakır ve pirinç bulunan mutfığa ve on iki kişilik bir masası olan yemek odasına girdim. Kimseyi görmemiştim. Güvenlik kamerası yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hastalıklı kokular hep üst kattan geliyordu.

Merdivenleri dikkatle ikinci kata çıktım, M4 yukarı bakıyordu, tabanca arkamı koruyordu. Dört yatak odası ve on hasta kan hizmetkârı vardı. Lanet olsun. Kan hizmetkârlarının hastalandığına dair hiçbir yerde bilgi yoktu. Bu yeniydi ve iyi anlamda değildi. İnsanlar daha önce hiç kimsede görmediğim kadar hastaydı; birçoğu yırtılmış ve yataklara sızan sivilcilerle kaplıydı. Tahmin edebileceğim en yakın şey çiçek hastalığıydı. Hırıltılı nefes alıp vermelerin ve inlemelerin kaynağı onlardı.

Merdivenlerden boş üçüncü kata çıktım ve ardından bitmiş tavan arasına girdim. Çürüme kokusu beni adeta ve Beast'in tecrübesiyle, çürümeye çok fazla dayanabilirim. Üst kat bir daireydi ve yerde bir kadın yatıyordu. Birden fazla silahla vurularak öldürülmüştü. Ölümü için bir vampirin ya da bir yaratığın öldürüldüğü gibi kafası kesilmişti. Benelli'yi merdivenlere açılan kapının eşiğinde tuttum ve tabancayı kılıfına yerleştirdim. Vücut sıvılarından kaçınarak, yanında bir dizimin üzerine çöktüm ve ağzına uzanıp dişlerini . Hiçbir şey yoktu. İnsan dişi. Öyleyse neden kafası kesilmişti?

Köşede, hava akımlarında bir şey hareket ediyordu. Parlak mavi bir tüy, tüylü, kabarık. Dizimin üzerinde döndüm ve zeminin geri kalanını inceledim. Her yerde bir sürü mavi tüy vardı. Ama nedenini açıklayacak bir kuş ya da boa yoktu.

Çelik bir bıçak çektim ve kadına bakmak için Beast'in görüşünü çektim. Hâlâ insana benziyordu. Bıçakla, aşağı doğru kestim. Hızlıca. Sertçe. Ve an için bir kadın değil, mavi ve pembe renkli kocaman bir kuş gördüm. "Kahretsin," diye fısıldadım. Kadın bir Anzu'ydu, bir Merhamet Kılıcı. Anzu-a Mercy Blade.

Doğüstü türler, çelik bir kılıcın doğru şekilde uygulanmasıyla anlık olarak bozulabilen bir büyü örtüsü altında yaşarlardı. Onlar azılı savaşçılardı. Eğer o öldüyse, vampirlerin hastalanmasının yanı sıra klanın evi de fiziksel saldırıya uğramış . Burada onlardan hiçbir iz yoktu; muhtemelen inlerinde saklanıyorlardı.

İkinci kata geri döndüm ve bilinci açık olan hasta insanlardan izin istedim ve ambulans çağıracağıma söz vererek kanlarını aldım. Garip bir şekilde paniklemediler ya da endişelenmediler, hatta ısrar ettiler ki hastalık menenjit gibi beyinlerini etkilemediği sürece bu kulağa çok garip geliyordu. En son takıldığım kişi en akli başında olanıydı ve sordum, "Burada ne oldu? MOC'unuzun yeni bir usta kabul ettiğini sanıyordum."

"Merhamet Kılıcımız savaşmamız gerektiğini, boğazımıza dayanan yumruğu kabul etmememizi söyledi. Yanımızda savaşırca kazanacağımızı söyledi. Bu bir hataydı." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu öldürdüler. Mithranları öldürdüler ve sonra bizimle biraz zaman geçirdiler."

"Bizimle biraz zaman geçirmenin" gerçekten çok kötü olduğunu hissediyordum. "Vampirlerinizden herhangi biri saldırıdan kurtuldu mu? İnerine girdiler mi?"

"Bazıları gerçekten öldü. Bazıları ölmedi," diye fısıldadı. "Yaşlı ve güçlü olmalarına rağmen onlardan dördünü öldürdük. Ama bunaldığımızda, efendilerime kaçmalarını söyledim. O zamandan beri onları görmedim."

Kanını aldıktan sonra ellerimi koridordaki banyoda iyice yıkadım. Eldivenle bile işimi şansa bırakmıyordum. Ro gibi, insanlar da kanamaya devam etmişti ve delinme yerlerine basınçlı bandaj uygulamak zorunda kalmıştım.

Aşağıya indiğimde bir Apple dizüstü bilgisayar buldum ve kanla birlikte çantama attım, birkaç cep telefonu aldım ve onları ekledim. Belki arama geçmişleri bize bir şeyler söyleyebilirdi. Ayrıca cep telefonu şarj cihazlarının bulunduğu rafın yanındaki mantar panoya yapıştırılmış bir kartvizit buldum. Siyah, beyaz ve kırmızıydı, delikli bir boyun resmi vardı, taze kan akıyordu, tıpkı bir kan fahişesinin kartviziti gibiydi. Karttaki isim Blood-Call, numara ve adres ise yereldi. Tahtadaki tek şey buydu, ki bu tuhaftı, bu yüzden kartı cebime attım. Masanın üzerinde, çoğu yerel iş adamlarına ait olan birkaç kartvizit daha buldum: avukatlar, muhasebeciler, bir halkla ilişkiler firması, bir vampirin işini ve parasını isteyebilecek insanlar. Başka bir Blood-Call kartı daha buldum, bu kart uzun süre taşınmış gibi buruşmuş ve katlanmıştı. Bütün kartları aldım.

Ön kapının hemen içinde durup açık aralıktan temiz hava soluyarak Leo'nun numarasını çevirdim ve *sekundo'suna* Bruiser'ı uyandırmasını söyledim. Bunu hiç tereddüt etmeden yaptı ve Bruiser uyandığında, uyku saati olmasına rağmen sesi neşeli ve uyanık geliyordu. Ona gördüklerimi ve yaptıklarımı anlattım, Mercy Blade'in Anzu olduğu kısmı hariç her şeyi. Vampirlerin o kısmı bildiğinden emin değildim. "Dört insandan kan örnekleri aldım ve kanamalarını durdurmak için çok zorlandım.

"Efendileri peşinde olduğumuz vampire teslim olduğu halde bu adamların neden hala hasta olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Birileri olaydan sonra isyan etti ve yeni efendi onlara bir ders veriyor." Bu tamamen bir vampirin yapacağı bir şeydi. Bruiser devam etti. "Ben Gee DiMercy'yi ona Mercy Blade' bahsedeceğim. Sen oradan çıkıp buraya dön. Ambulans çağırma ve yetkilileri pla-hastalığı konusunda uyarma işini ben hallederim."

Telefonu kapattım ve dışarı çıktım, hâlâ vampirlere ve insanlara saldıran bir hastalık için neredeyse kullandığı kelimeyi . *Veba*.

* * *

Koku üzerime sinmişti, o kadar kötüydü ki hasta şoförün burnu bile kıvrıldı, bu yüzden beni Seattle'ın dışındaki taşradaki küçük, özel havaalanına bıraktığında ona iki yirmilik bahşış verdim. Terminal, bir tuz kutusunun tüm cazibesine sahip tek katlı bir binaydı ama gecenin ilk ışıklarını bir fener gibi . Bu öğleden sonra, Leo'nun parasının bunun gerçekleşmesi için yeterli içini yağladığını tahmin ederek, silahları bile taşıyarak minimum çabayla geçtim. Ama terminalde üç kişi vardı. Şimdi içeri adım attığımda kimse yoktu.

Sinirlerim tepeme çıktı. Beni getiren ve buradan çıkmanın en hızlı yolu olan araba, lastikleri betonu aşındırarak uzaklaştı. Pencere kapının sağına geçtim, duvar arkamdaydı. M4' ve gümüşle dolu Walther'ı çektim. H&K'nın durdurma gücüne sahip , ama tali hasar olasılığı olduğunda tercih edilen silahtı - öldürülebilecek masum insanlar. Benelli vampirlerin icabına bakardı.

Kapının küçük bir hava püskürterek yanımda kapandığını hissettim. Tam içeride dururken, duvar boyunca sağıma doğru kaydım. Eğer bir postum olsaydı, kıllanırdı. Burada çok yanlış bir şeyler vardı.

Terminal, elektronik cihazların uğultusu ve tepedeki fanın vızıltısı sessizdi. Havaya aşırı ısınmış elektronik cihazların ve dağılmış silah dumanının keskin kokusu sinmişti. Nefes , kan, idrar, dışkı - insanlar öldüğünde kaçan vücut sıvıları- izlerini aradım. Terminalde hiç ölü insan yok gibiydi; ben ayrıldığımda olduğu gibi de kokmuyordu. Duman kokusunun altında, korku ve kan kokuyordu - uşak ve artık tanıdık gelen vampir. Ve ateşlenmiş silahların yanmış barutu.

Ofisin kapısından, derinin pürüzsüz bir şeye sürtünmesi gibi yumuşak bir sıyrık sesi geldi. Odanın içinde sessizce hareket ettim, mümkün olduğunca sırtımı duvarlara , dışarıdaki herkes için kolay hedef olduğumu, karanlık tarafından gizlendiğimi biliyordum. Yansımam kedi gibi zahmetsizce hareket ediyordu ve kendimi pencerelerde görmek bana tanımlayamadığım ama başka bir yırtıcı tarafından takip ediliyormuşum gibi hissettiren garip bir déjà vu hissi verdi. Silahlarım odayı taradı. Tezgahın arkasını kontrol etmek için pencereleri kullandım. Hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu. Ama o yumuşak sıyrık yine duyuldu.

Başımı eğerek ofise girdim ve geri çıktım. Odanın görüntüsünün zihnimde çözülmesine izin verdim. Ucuz metal katlanır masa. Sandalyeler. Yere saçılmış kâğıtlar. Hâlâ duman sızdıran bozuk elektronik aletler. Ekipmanlarda, duvarlarda, bilgisayarlarda kurşun delikleri.

Yerde bir ceset yığını. İnsan. . Karnının üzerine yatmış, elleri bağlanmış, ayakları birbirine bağlanmış ve sonra ellerindeki bağların arasından geçen bağlar sıkılaşıyor onu rahatsız edici bir şekilde ezilmiş C şekline sokmuş. Domuz bağı.

Ağzında bir top gibi bir şey vardı. Nefret ettiğim pencerelere sırtımı dönmek zorunda kalarak kapı aralığına ilerledim. Yerdeki adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve başını sertçe sallıyordu. Elleri koyu mordu ve en az yirmi dakikadır bağlı olduğunu tahmin ediyordum. Hızla içeri girdim, kapının arkasına baktım, kenara çekildim ve dolabı açarak odayı emniyete aldım. Her şey açıldı.

Adamın yanına diz çöktüm ve tabancayı yere bıraktım, böylece tomarı ağzından çıkarabildim. Kan ve tükürükle ıslanmış ve yapış yapış olmuştu ve sıkıca sıkışmıştı. Gerçek hayatta hiçbir şey televizyonda olduğu kadar kolay değildir. Çalışırken ona fısıldadım, "Bu serbest kaldığında, yumuşak konuş. Bana üç şey söyle. Kaç taneydi? Yalnız mıydın? Ve bunu yapan insanlar nerede? Eğer bağırır ya da yüksek sesle konuşursan, onu geri . Anladın mı?"

Olumlu olabilecek bir şey homurdandı. Lapa gibi bez dışarı fırladığında, "Üç. Biri sivri dişli. Yalnızdım ama Beatrice her an akşam yemeğiyle dönebilir. Uçağa geri döndüler. Çılgılık sesleri duydum. Bir sürü çılgılık. Sonra da buradan geri dönmeden çekip gittiler. Bu çılgınca çünkü tel örgünün tepesinde jiletli tel var ve

kesmek için zamanları yoktu-"

"Kapa çeneni," dedim. Nefes nefese . "Plastikle bağlanmışsın ve seni kurtarmak zaman alacak. O kadar zamanım yok. Geri geleceğim." Ayağa kalktım ve Beast'in hızını çekerek sertçe nefes alıp verdim. Benimle pek konuşmuyordu ama hâlâ onun özelliklerine erişebiliyordum. Odadan hızla çıktım ve arka terminal kapılarından geçtim. Dışarı çıktım. Sırtımı duvara yasladım. Beni daha az kolay bir hedef haline getirecek gölgelere doğru koşarken etrafa hızlıca bir göz attım. Canavar görüşü her şeyi yeşil, gümüşü ve parlak yapıyordu. Burada kimse yoktu.

Learjet'in merdivenlerinden yukarı. Kan kokusu beni çok etkiledi. Taze kan insanların algılayabileceği bir koku değildir. Ama ben . Islak, tatlı ve çok fazla. Atardamar püskürtülerek havalandırılmış büyük miktarlarda kan.

Kapağın hemen içinde durdum.

Ruhumu bir yırtıcıyla paylaşıyorum, beslenmeye başladığında avının hala mücadele ediyor aldırmayan, yemeğiyle kan oyunları oynamayı seven büyük bir . Ben ölüme alışkınım. Ama bu kan oyunu bir insanla oynanmıştı. Ve kötüydü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Omuzlarını Delen Geyik Boynuzları

Halı kıpkırmızı ıslanmıştı. Duvarlar spreyci boyayla kırmızı boyanmıştı. Deri sandalyeler boyanmıştı. Yuvarlak çatıdan kırmızı dereler akıyordu. Uyku odasının girişinin yanına çıplak bir ceset asılmıştı. Vücudun her yeri mavimsi beyaz bir deriye sahipti, ancak yaraları hala sızıntı yapıyordu. Uzunları grotesk bir X şeklinde yayılmıştı. Çiviler, altı inç uzunluğunda devasa çiviler, onu bölme duvarında yerinde tutuyordu. Çelik çiviler bileklerine ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu. *Çarmıha gerilmişti.*

Yarı zamanlı çalışan Flyboy Dan'di.

Kafa derim karıncalandı. Görüşüm iç içe geçerek duvarda asılı duran kanlı adama doğru kaydı. Çivilenmiş adamın görüntüsü içimde, ruhumun karanlık ve gölgeli bir yerinde, korku ve acı dolu bir anıyı tetikledi. Sıkı, kızıl bir tomurcuk gibiydi, kanlı, ölümcül yapraklarla gizlenmiş, görülmemiş, hatırlanmamış bir dehşetin çiçeği.

Çarmıha gerildi. Ama İsa gibi değil. Başka bir şey gibi.

Kan kokusunu ve ölümlerle birlikte salınan bağırsakların kokusunu aldım. Doymuş halıya düşen bir damla kanın yumuşak, ıslak sesini duydum. Yavaş, derin bir nefes aldım ve karanlık geri çekildi, eski acının çiçeği ve bulanıklaştı, zihnim üzerindeki gücünü kaybetti.

Ama beynimin hala işleyen küçük, mantıklı bir yerinde, *kanın boşa gitmesine izin vermenin emici kafalara göre olmadığını* düşündüm.

Aptalca bir düşünce. Aptalca, aptalca, aptalca bir düşünce. Kendimi nefes almaya zorladım, nefes aldım, yavaşça, derin derin. Kan-ölüm kokusunun altında vampir kokusu alıyordum. Artık tanıdık gelen vampir. Peşinde olduğum vampir. Silahlarımı tekrar ateşe hazır hale getirdim. Adamı görünce bırakmışım. Aptalca bir çaylak hatası. Aptalca düşünceler. Ağladığımı bilmediğim gözyaşlarımı kırıştırdım ve küçük jeti tarayarak canlı ya da ölümsüz bir şey .

Kana basmaktan kaçınmanın bir yolu yoktu ama elimden gelenin en iyisini yaparak kokpite göz attım ve sonra mutfığa doğru döndüm. İkisi de boştu. Yatak odasındaki ışık düğmesini çevirdim. Burada hiç kan yoktu. Hayır. Vampir bana farklı bir mesaj bırakmıştı. Yeni yarı zamanlı ikinci kaptan çıplaktı ve benim yattığım yatakta yatıyorduÖlüydü, boynunda iki delik ve hâlâ kan damlıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Balık beyazı karnının üzerinde bir zarf yatıyordu.

benim adım yazıyordu.

Kanlı botlarımı , yalınayak yatağa doğru yürüdüm ve zarfı aldım. Kanlı şişenin içine sıkıştırdım. Eşyalarımı aldım ve tekrar botlarımın içine girdim. Bu sakın hareketlerin nereden emin değildim. Eğitim ya da içgüdü. Belki de her ikisinden de biraz, zihnim ara verdiğinde ve ruhum ağrıdığı anda devreye giriyordu. Kapağın önünde durdum ve çarmıha gerilmiş adama baktım.

Kadim, çiçek açmış dehşet, hızlı bir şekilde açıldı.

Bir an için başka bir adam ettim; beyaz, sakallı, kanlar içinde, kızgın kömürlerin üzerinde asılı, omuzlarını delip geçen geyik boynuzları, boynuzlardan gecenin karanlığına uzanan ipler. Davul sesleri. Otluk duman ve kan kokusu. Hayali bir anı, yeni ama eski. Ve

Sonra sanki hiç gerçek olmamış gibi kayboldu. Sanki anı bir rüyaymış da uyanınca yarısı kaybolmuş gibi.

Kanlı ayak izleri bırakarak merdivenlerden indim ve terminal binasının duvarındaki alçak bir muslukta botlarımı yıkadım. Terminale girdim. Gözlerimde biriken yaşlar dökülmeye başladığında domuz bağı ile bağlanmış hava trafik kontrolörünün bağlarını kesiyordum. Bu çılgınlıktı. İnsanlar kurutuluyor, çarmıha geriliyordu. İnsanlar *vebadan* ölüyordu. Sadece belirli birkaç kişi tarafından bilinmesi barışçıl bir müzakere görevindeydim ama sanki her hareketim Leo'nun düşmanlarına telgrafla bildirilmiş hissediyordum ve nasıl ya da kimin içeriden bilgi verdiğini bilmiyordum. Daha fazla insan şiddet yoluyla ölüyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Pek çok şeyi bilmiyordum ve bu bana musallat olmak için geri dönmüştü.

Gözlerimi kırptım ve adamın Learjet'in duvarına keçeye yapışmış bir böcek gibi yapıştığını gördüm. Sakin bir nefes aldım. Daha sonra yas tutabilirdim. Hava trafik kontrolörünü tutan bağlara bastırdım. Bıçağımı körelttim. Elleri plastik şeritlerin etrafında şiştiği için, bileklerindeki şeritleri kesmek ve onu kötü kesmemek için tüm gücümü ve konsantrasyonumu harcadım. Fermuar şeritlerinden biri ayrıldı. Plastikle mücadele etmek için eğildim. Onu kurtarmak tam bir dakika sürdü ve en kaliteli çelik kenarlarımla bile ellerinde ve bileklerinde birkaç kesik oluştu. Hava trafik kontrolörünü bağlayan her kimse ne biliyordu. Elleriindeki son bağ da çözüldüğünde adam yere yığıldı ve ellerini omuz hizasına kadar çekti. Berbat görünüyorlardı ama iyi olacaklarını düşünmüştüm. Birinin ellerini bu kadar sıkı bağlamak kompartman sendromu denen bir şey yüzünden kalıcı hasara yol açabilir. Bunu daha önce de görmüştüm ve hiç hoş değildi. "Bir doktora görün," dedim kısaca, rahatladığının sesinden belli olmasına izin vermeden.

kanı pantolonuna silerek temizledim ve el altında kolay olmayan bir kılıfa koydum. Biraz dikkat çekene kadar tekrar çekmek istemedim. Onu tekrar sorgulamalıydim. Sert ve derinlemesine. Bir suç mahallinde genç bir buzağı gibi bağlanmış olması, bir şekilde suçlu olmadığı anlamına gelmiyordu. Belki kötü adamların içeri girmesine izin vermişti. Belki başka bir şey yaptı. Ama onu sorgulamazdım. Korkakça yol seçip ortadan kaybolacaktım. Ayağa kalktım ve "Saldırganların video kaydı var mı?" diye sordum.

Morarmış bir avucunu kullanarak ayağa kalktı ve yuvarlandı, tahrip olmuş bilgisayara ve elektronik ekipmana baktı. Acı dolu bir sesle güldü. "Bundan şüpheliyim. Görünüşe göre her şeyi havaya ."

"Ulaşma ihtiyacım var."

"Ön taraftaki binanın yanında bir Yamaha Super Ténéré motosikletim var. Sürebilir misin?" "Ben bir Harley kıızıyım. Evet."

"Anahtarlar cebimde." Parmaklarını oynatmaya çalıştı ve acıdan dişlerinin arasından tısladı.

"Polisleri aramadan önce bana on dakika ver," dedim. "Bay Pellissier zaman ayırdığınıza değecek." Anahtarları arayıp buldum ve ön kapıdan çıktım. Motosiklet binanın yan tarafındaki gölgelerin , otoparktan gizlenmişti, kaskı arkasındaydı. Şık, sportif bir sokak motosikletiydi, tamamen siyahtı, hız ve konfor için üretilmişti. Silahlarımı ve giysilerimi alüminyum yan çantalara ve Benelli'yi dizimden motora bağladım. Ağırlığı ve dengesi Bitsa'dan farklıydı ve bir motosikleti çalıştırmak için her zaman korkakça bir yol olduğunu düşündüğüm anahtarla çalıştırma yöntemini kullanıyordu ama bundan şikayetçi değildim. Anahtarla çalıştırdım ve bakımlı bir motorun hoş ve istikrarlı mırıltısına sahipti. Havaalanından önce yaptığım son şey, yeni cep telefonunu uzağa fırlatmak ve kaskı takmak için saç örgülerimi tepeden aşağı salmak oldu. Hava trafik kontrolörü kokuyordu ama çok da korkunç değildi. Bugün daha kötü kokularla da . Saç örgülerimi yakamın içine soktum ve saniyeler içinde yola koyulup şehrin ışıklarına doğru ilerlemeye başladım.

Popüler bilgelik Seattle'da her zaman yağmur yağması gerektiğini söyler, ancak hava kuru ve ılıktı.

Kasım, bu saatte bile yetmişlerin üstünde. Bulutlar gökyüzünde ilerliyordu ve gece, hırçın rüzgarlar ve yabancı kokularla kapkaraydı, çoğunlukla verimli toprak ve yoğun yeşillik, güneşten hala sıcak olan çıplak kaya. Vites değiştirdim ve hız kazanarak bir tepeye tırmandım. Geçmişimi arkamda bırakıyordum. Şu anda kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Kimse benimle iletişime geçemezdi. İstesem, çekip gidebilir ve ortadan kaybolabilirdim. Yeniden başlayabilirdim.

Canavar, diye usulca homurdandı.

Ama yapabiliyordum. Eğer isteseydim. Büyük bir parçam tepelere doğru gitmek istiyordu. Gözümü her kırışımda Learjet'te bıraktığım adamı görüyordum. *Siyah yol. Göz kırpma. Jetin bölme duvarında asılı kanlı ceset. Gözlerimi açtım.* Vampirler tarafından işkence görmesi için yalnız, korumasız bıraktığım adam. *Kara yol. Göz kırp. Kanlı beden. Gözlerini aç. Kara yol.* Asılı, kanlı adam tanıdık, eski bir anının parçasıydı, Cherokee geçmişimden bir anı. Tanıdık ama kayboluyordu. Geçmişteki adamın görüntüsü çoktan bu geceki ölü adamla birleşmişti. Tanıdık, asılı poz. Uzak bir anı şimdiki zamana yuvarlanıyor ama tam olarak yerine oturmuyordu. Küçük bir çocukken böyle bir şey görmüştüm. Neredeyse emindim. Neredeyse.

Aylar boyunca, tıpkı adamın etinin yüzülmesi gibi, mevcut hayatımın küçük parçaları benden gitmiş ya da koparılmıştı. Ancak kederimin hepsi içseldi, dışsal değil ve bu nedenle kolayca bir kenara itildi, daha önemli meseleler lehine bir kenara atıldı. Görmezden geldim. Ama işkence görmüş uçan çocuğu ve yarı hatırladığım anıyı görünce, hayatımdaki değişikliklerin büyüklüğü cehennemden çıkmış karanlık bir iblis gibi yüzüme çarptı.

Kara yol. Göz kırp. Kanlı vücut. Gözlerini aç. Siyah yol. Bisikleti kavra. Daha fazla hız uygula. Viraja gir. Rüzgar beni dövüyor. Yüz kaplamasının altında nefesim sıcaktı, neredeyse nefese kalmıştım. Neredeyse bir hıçkırık.

Kız kardeşini öldürdüğümde en iyi arkadaşım Molly'yi kaybetmiştim. Evangelina'nın içine kayan on sekiz inçlik vampir katili bıçağını hâlâ hissedebiliyordum. İblisin ısıttığı kanı elime pompalanıyordu.

Erkek arkadaşım Rick LaFleur'u kurtadamlar ve kediler tarafından saldırıya uğradığında kaybetmişim ve kürke dönüşme sorununda ona yardım etmekte başarısız olmuşum. Quantico'nun dışında Büyük Birader-PsyLED - İç Güvenlik Psikometri Kanun Uygulama Bölümü ajanları için özel bir eğitim kampına giderken ona veda etmek zorunda kalmıştım.

Yetişkin hayatımda ilk kez evsiz, arkadaşsız, boş ve yalnızdım. Tıpkı on iki yaşındayken, on yıllar boyunca Canavar formunda sıkışıp kaldıktan sonra ormandan çıktığımda olduğum gibi. Ama bu kez geçmişimin bir kısmını hatırladım ve anılar beni tıpkı pilotun olduğu gibi yüzülmüş halde bıraktı. Tıpkı eski anımdaki adam gibi. Öyle miydi? Kanı hatırladım. Sanırım. Ama geçmiş kayıyor, değişiyor ve sürüklenip gidiyordu. *Siyah yol. Göz kırpma. Kanlı beden. Gözlerini aç. Siyah yol.* Kendi kanamamın hepsi iç kanamaydı.

Aptal, zavallı ve omurgasızdım. Yaptığım her şey, verdiğim her karar beni hiç gitmeyi düşünmediğim bir yere götürmüştü; sadece çılgın olanların kafasını kesmek yerine vampirler için uzun vadeli çalışmak. Bazılarının düşünen, hisseden yaratıklar olduğunu öğrenmek. İnsan değillerdi ama sırf vampir doğaları yüzünden ölmeye de layık değillerdi. *Kara yol. Göz kırp. Kanlı vücut. Gözlerini aç. Siyah yol.*

Gözyaşları yüz siperinin arkasına düşmeye başladı, altından mini kasırgalar gibi geçen hava akımları tarafından yakalandı, yüzümde ve saçlarımda serin ve nemli bir şekilde dolaştı. En iyi arkadaşımı kaybetmeyi hak etmişim çünkü onun kız kardeşini öldürmüştüm. Ellerimde ve ruhumda kan vardı ve bu gece bu kanı daha da arttırmıştım.

-Jetteki adamların ölmesi benim, çünkü birilerinin peşimden geleceğini düşünmemiştim, çünkü önlem almamıştım. Dönüşüğüm ölüm makinesinde artık kendimi tanıyamıyordum.

Jane bir katil. Tek katil, diye mırıldandı Beast.

"buradan," diye bağırdım rüzgârın dişlerine doğru. Hırladı ve . Motora gaz verdim, karanlığa doğru hızlandım, retinalarımda lekeler bırakan farların yanından geçtim. Motosikletin üzerine eğildim, dönüşlere doğru eğildim, insan refleksine sahip herhangi biri için ölümcül olabilecek riskler aldım. *Siyah yol. Göz kırpmak. Lanet pilot. Lanet sakallı adam. Çiviler. Boynuzlar. Açık gözler. Siyah yol.* Kanlı ceset, zamanda ileriye taşınmış bir kâbus anısıydı. Geçmişimdeki adam değer biri miydi? Beyaz bir adam mı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve asla bilemeyecektim, emin olamayacaktım.

Kaybolmuşlardı. Hepsi kaybolmuştu. İlk hayatımdan tanıdığım herkes. *Etsi*, annem, *Edoda*, babam, *Elisi*, büyükannem. Hepsi gitmişti. Hepsi ölmüştü. Yıllar ve on yıllar önce. Ve şimdi şimdiki hayatımda gerçekten sevdiğim ve gerçekten güvendiğim herkes, Molly ve Rick de gitmişti. Kilometrelerce uzunluktaki siyah kaldırım hızla akarken ve rüzgâr peşimi bırakmayan mutsuzluğumu savururken uzun, boğuk hıçkırıklarla haykırdım. Sadece kıyafetlerime değen rüzgâr ve lastiklerimin altındaki yol kalana kadar çığlık attım. *Siyah yol. Göz kırp. Lanet pilot. Gözlerimi açtım. Kara yol.*

Gözyaşlarım nihayet dindiğinde sesim kısılmış, boğazım düğümlenmişti. Boş, amaçsız ve işe yaramazdım. *Jane sadece katil*, diye düşündü Beast bana.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. "Boynuzları vücuduna saplanmış adamı ben öldürmedim."

Jane sadece katil.

Seattle'ın dışındaki küçük bir kasabada, iyi aydınlatılmış bir ATM'si olan bir bankanın önünden geçtim ve kenara çektim. Eğer yere inmek zorunda kalırsam, paraya ihtiyacım olacaktı. Kartımı taktım ve tek seferde sınırsız miktarda nakit çekmeme izin veren özel PIN kodunu girdim. Beş bin dolar çektim ve Bruiser'ın bu iş için bana verdiği bir tomar paraya . Neden saklanmam gerektiğinden emin değildim ama zorunluluk oradaydı. Parayı al. Stok yap. Hazırlıklı olmak. Şimdi New Orleans'a dönmek zorundaydım, bu da ticari uçuş anlamına geliyordu, bu yüzden silahlarımdan kurtulmak zorundaydım.

İki blok ötede, yepyeni bir alışveriş merkezinde, çoğu mağaza hâlâ açık olan tek duraklı bir alışveriş noktası buldum. Yüksek kaliteli bir bavul mağazasında elektronik müzik ekipmanlarının nakliyesinde kullanılan iki sert gövdeli çanta için nakit ödeme yaptım. Dışarıda, silahlarımı ateş şekilde parçalara ayırdım, parçaları ayrı nakliye konteynerlerinde paketledim, böylece biri bir kutuyu , bütün bir silah yapmak için yeterli parça yoktu. Ateşli silahların nakliyesi kolay değildir ve herhangi bir sorun yaşamak istemedim. Kapanmaya çalışan bir UPS franchise mağazasından üçüncü bir konteyner ve bıçaklı silahlar için nakliye malzemeleri satın aldım. Yöneticiye verdiğim elli dolar, mağazayı kapatması gerektiği konusunda gürültü yapmayı bırakmasını sağladı ve bıçakların nakliye sırasında kaymasını önlemek için bana dolgu, köpük ve karton katmanları vererek yardımcı oldu. Yanıma sadece iki silah aldım; saç olarak kullanabileceğim iki tahta kazık. Havaalanı güvenliği tarafından durdurulursam, onları atmaktan çekinmezdim ve kendimi savunmak için elimde bir şey olursa kendimi daha güvende hissederdim.

Sigorta ve New Orleans'a bir gecede nakliye için ödeme ve fahiş bir fiyat olmasına rağmen, maliyete gözümü kırpmadım. Vampirlerin beni mahvetmesinin bir başka yoluydu bu. Para artık çok daha az şey ifade ediyordu, çok daha az değerliydi. *Göz kırp. Kanlı beden. Gözlerimi açtım.* Yardımsever görevliye kandan bahsetmeden son kan şişelerini baloncuklu bir zarfın içine koydum ve sonra yuvarlanıp patlamamaları için nakliye konteynerine sabitledim.

Dışarıdaki geceye karşı pencerelerdeki yansımaı gördüm. Ağlıyor gibiydim, yüzüm gerilmiş ve kızarmıştı. Fişlerimi aldım ve çıktım.

Küçük kasabanın içinde bir de ankesörlü telefon buldum. Bunlardan birini uzun zamandır görmemiştim. UPS mağazasına geri ve kilitli kapıya bir yirmilik uzatarak, "Bozukluk? Lütfen?" Belki de yüzümdeki gözyaşı izleriydi ama bir şeyler işe yaradı çünkü kasadaki tüm bozuk paraları benim için temizledi. Ona bir beşlik daha bahşiş verdim. Mutlu bir kampçıydı. Ama beni kesinlikle hatırlayacaktı.

Karanlıkta durup bozuk paraları yerleştirdim ve ankesörlü telefonda Bruiser'ı aradım. Cevap verdi.

basit bir merhaba. anda sesi çok İngiliz gibi geliyordu, oysa bin dokuz yüzlü yılların başından beri İngiliz olmamıştı. Ayrıca sesi uzak ve ulaşılmaz geliyordu. Eğer Leo ona beni öldürmesini söyleseydi, bunu yapar mıydı? Gerçekten bilmiyordum ve sadakati başka yerde olan bir adamdan etkilenmek tehlikeliydi. "Alo?" diye tekrarladı. *Göz kırptı. Kanlı vücut. Açık gözler.*

"Pilotunuz öldü," dedim. "Tıpkı sergilenen bir böcek gibi çivilerle bölme duvarına yapıştırılmış. Kanı Lear'ın her tarafına sıçramış." Sesim içi boş, boş ve kırık taş gibi sert çıkıyordu. "Yeni ikinci kaptanınızın suyu boşaltıldı ve benim yattığım ranzaya bırakıldı. Hava trafik kontrolörü yaralandı. Bunu biri vampir iki kan hizmetkârı yaptı. Nerede olacağımı biliyorlardı." Elimi zarfın üzerine koydum, yeni ikinci kaptanın kurutulmuş bedeninden aldığım üzerine. Baskı altında eğildi ama kırışmadı, ağır pamuk lifli bir kâğıttı. Bruiser cevap vermeye başladı ama ben sözünü kestim: "Ciddi bir sızıntın var. Eve kendim giderim. O zaman konuşuruz." Telefonu kapattım, motosiklete geri döndüm ve kaskı kaldırdım. Telefon çaldı. Lanet arayan kimliği. Yanına gittim ve açtım. "Ne oldu?"

"Sen, küçük kız, insan değilsin. Ve bende güvenlik kaseti var."

Kıkırdadım. "Ulaşmak. Bunun bir tehdit olmadığını *biliyorum*. Müşterileriniz şantaja ikna edilebileceğinizi öğrenirlerse dehşete düşerler."

"Şantaj değil. Kendini koruma. Ne olduğunu bilmiyorum ama eğer kendimi tehdit altında hissedersen, bu o kadar hızlı yayılır ki, mağaradan ölü bir polis taşıdığın ucuz, pikseli video çocuk oynacağı gibi görünür."

Geçmişim her zaman bana musallat olmak için geri geliyordu, ölülerin hayaletleri. Appalachian Dağları'ndaki kapalı bir mücevher madeninde kafayı yemiş bir vampir ailesini öldürürken neredeyse ölüyordum. Hayatta kalmıştım ama polisi kurtaramamıştım. Omuzlarımda taşıdığım bir başka başarısızlık. Bir kampçı, Molly ve ben mağaradan çıkarken, ölü polis omzumun üzerindeyken kamerasıyla görüntüyü yakalamıştı. "Ben senin düşmanın , Reach. Ama Leo'ya gelen ve giden aramalarını izlediğini söylersem düşmanın olur. Şimdilik ödeştik diyelim. Ben senin sırlarını saklayacağım. Sen de benimkileri." Telefonu tekrar kapattım ve bisiklete bindim. Ben uzaklaşırken telefon tekrar . Arkama bakmadım.

* * *

Seattle'a geri döndüm, bulutlar tepemde daha da uğursuzlaşırken ve yağmur sert, geniş aralıklı damlalar halinde yağmaya başlarken manzarayı seyrettim. Binalar yeni ve eskinin, yüksek ve mütevazı yüksekliğin büyüleyici bir karışımıydı, sanki savrulmuşlar ve tesadüfün seçtiği yere inmişler gibi araziye yerleştirilmişlerdi. Gecenin bu geç saatinde buradaki yaşamın temposu yavaştı, sadece ılımlı bir trafik vardı ve aciliyet hissi yoktu.

Space Needle muhteşemdi ve Beast iyice bakmak için dışarı baktı, hırlayarak, *"Avı izlemek için çok uzun. Aptal insan binaları.* Ondan sonra tekrar beynimin ön planından kayboldu. Küçümsemesine rağmen bir yanımda burada yaşamaktan hoşlanacağımı düşünüyordu.

Modern yaşamın olağan beyaz adam kokularının altında Seattle balık, taş, ham ahşap ve yeşil toprak kokuyordu. Yağmur kokuyordu - çok fazla yağmur - tropikal orman miktarında yağmur - tatlı su gölleri, Pasifik Okyanusu ve beklemediğim bir özgürlük hissi. Gerçi bunun bir kısmı Leo'nun, Bruiser'ın ve hatta Reach'in parmaklarının altından kurtulmaktan kaynaklanıyor olabilirdi. Ankesörlü telefon görüşmesinde olduğu gibi onlara fırsat vermediğim sürece, bu gece beni çalışmadan ve şansım yaver gitmeden bulamazlardı. Benzin almak için durdum ve artık kuru olan botlarımdaki kanı yıkadım. Kan, kaldırımda ince izler halinde akıyordu.

Balıkçı Terminali yakınlarında, iskelede, hala açık olan bir kahve dükkanı buldum ve bisikleti sürdüm

içeri girdim. Ekstra büyük bir chai latte ve büyük bir yaban mersinli çörek aldım ve vampir evinden çaldığım dizüstü bilgisayarı çıkardım. İnternete girdim ve şehir dışına uçuşlar hakkında biraz araştırma yaptım. Doğuya doğru giden pek ticari uçak vardı ama sabaha kadar New Orleans'a direkt uçuş yoktu. Saat ona doğru . Çok daha erken orada gerekiyordu ama başka seçeneğim yoktu. Tek aktarmalı ama uçuş değişikliği olmayan direkt bir uçuş rezervasyonu yaptırdım, bu bana beş yüz dolardan fazlaya mal oldu ama itiraz etmedim ve -11 Eylül'den beri uçuş için nakit kullanamadığımdan- kimsenin bilmediğinden emin olduğum tek kredi kartımı kullandım. Kahve dükkânının telefonunu ödünç aldım ve ödünç aldığım bisikletin havaalanında bir mesaj bıraktım, ardından bisikleti Sea-Tac, Seattle Tacoma Uluslararası Havaalanı'na sürdürdüm ve heybesinde yüz dolarlık bir banknotla kısa süreli park yerine bıraktım.

Sabah altıda New Orleans'a uçmama iki saat kala, kadınlar tuvaletinde temizlendim ve aşırı pahalı, fazla pişmiş, az lezzetli yemekler sunan bir terminal restoranında yemek yedim. Uzun bir gece için yerleştim. Kara kara düşünürken, süslü, ağır pamuklu zarfı çıkardım ve ters çevirdim. Ön yüzünde çiçekli, kıvrımlı, kaligrafiye benzeyen eski moda bir yazıyla adım yazılıydı. Eski vampirler en iyi el yazısına sahipti. Bunu mükemmelleştirmek için yüzyılları vardı. Bu iki kelimeyi her kim yazdıysa adıma zarafet ve tehdit katmayı başarmıştı ya da belki de ben öyle yansıtıyordum. Ya da belki de insan başlı bir kuşun, belki de bir Anzu'nun damgasıyla mühürlenmiş kan kırmızısı balmumu lekesiydi.

Zarfı kokladığımda, hafif bir kan kokusu algıladım: turbalı, baharatlı ve biraz da arı kokulu; ikinci kaptanı öldüren vampirin artık tanıdık gelen kan kokusu. Bir vampir için tuhaf bir kokuydu. Canavar formunda olmasam bile, Asheville'deki saldırganımı ve o zamandan beri olanları gönderenin aynı vampir olduğunu biliyordum.

İçimdeki endişeyi savuşturarak zarfı açtım ve tek bir sayfa çıkardım, açtım ve inceledim. Kelimeler tuhaf bir şekilde büyük harflerle yazılmıştı, tıpkı eski İngilizce kelimelerin belgelerde önemlerini belirtmek için büyük harflerle yazılması gibi. Yine, bunun değerli bir beceri olduğu zamanlarda yazı yazmış birinin kaligrafisiyle yazılmıştı.

İnfazcım Ramondo Pitri'yi öldürdün.

Efendinle birlikte öleceksin,

Hiç görmediğiniz bir katliamla. Bu, benim seçtiğim bir zamanda.

Ramondo Pitri, Asheville'de öldürdüğüm kanlı uşağın adıydı. Susturuculu bir silahla ve bilinmeyen bir vampir kokusuyla otel odama gelmişti. vurmuş, öldürmüştüm, hem de New York'tan gelen bir adam olduğunu, sıradan vampir yemi olmadığını bile bilmeden. Tanıdığım hiçbir vampir gibi kokmuyordu ya da Leo'nun klanlarından herhangi birine resmi olarak bağlı değildi. Tüm bunlar onun kiralık bir katil olduğunu düşünmemize neden olmuştu. Ama bir İnfazcı olarak Ramondo'nun genel vampir nüfusu tarafından tanınması ve uygun belgeler ya da davetiye olmadan başka efendinin bölgesine girmemesi gerekirdi. Ve uzak ve düzensiz bir beslenmenin kokusunu almak yerine, efendisinin kanının kokusunu almalı ve kan bağının derinliklerinde olmalıydı. Elbette ben bir İnfazcıydım -bir nevi- ve hiç kan bağım yoktu.

Orada olmayan ipuçlarını arar gibi kâğıdı evirip çevirdim. Başka bir efendinin İnfazcısını öldürmüştüm ve şimdi de ölmem mi gerekiyordu? Leo da ölmek zorunda mıydı? Sedona Havaalanı'ndaki kanlı kölenin de mi ölmesi gerekiyordu? Ve bir jetin duvarına yapışmış pilot, ikinci kaptanın süzölmüş cesedi gibi ölmek zorunda mıydı? Hepsi benim yüzümden... Ne? Önce vurup sonra soru sordugum için mi?

Üzücü bisiklet yolculuğunda kendimi kaptırdığım keder, ruhumda küçük bir belirsizlik bırakarak bir adım geri çekildi. Keder, tıpkı suçluluk gibi, her zaman haklı olmayabilir.

Mektubu katlayıp zarfın içine geri koydum. Bir fincan demli çaya ihtiyacım vardı ama evde hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden bir bara gittim ve bir bardak Guinness Draught sipariş ettim, alkolden acele edebileceğim için değil - deri gezgini metabolizması bunun için çok hızlıdır - ama düşünmeme yardımcı olacak bir şey istediğim için. Büyük bardağı tutarak yudumladım.

Tadı Beast'i tekrar aklımın ön saflarına getirdi. *Vampir gibi kokuyor*, düşündü ve haklıydı, bu da bilinçaltımda birayı ilk etapta sipariş etmemi açıklıyor olabilir. Turba ve bira. Evet. Vampir gibi. Vampir gibi. Uzun uzun içtim, biranın yarısını öldürdüm, gerginliğin akıp başladığını hissettim. Yorgun ve uykuluydum ama mektubu cebimden tekrar çıkardım ve inceledim. Gece yarısı gelip geçmişti. Bu bir tür vampir meydan okuması gibiydi, dişli Hatfield'lar vampirleşmiş McCoy'larla karşılaşılıyordu. Leo'ya bir meydan okuma yapıldıysa da bana haber verilmemişti. Saate baktım ve Pasifik saatiyle sabah beşi geçtiğini fark ettim. Belki de mektup yarın gece yarısını kastediyordu. Ya da gelecek hafta. Yeni aya günler vardı.

Vampir gibi kokuyor, diye düşündü Canavar tekrar. *Bu önemli.*

Haftalardır hayatımla ilk kez bu kadar ilgileniyordu ve içten içe gülümsememe engel olamadım. *Tamam*, düşündüm. *Ama neden?* Cevap vermedi. *Çok yardımcı oldun.*

Bruiser'ı arayıp sormayı düşündüm ve bunun bekleyebileceğine karar verdim. Bu vampir tehdidi Vampira Carta'da ya da New Orleans'ta kendi dizüstü bilgisayarımda dosyada bulunan ve yakında erişebileceğim kodiküllerinde yer .

Yaşlı vampirler sabırlı avcılardır, diye düşündü Canavar. *Bütün gün güneşin altında kayaların üzerinde yatan yılanlar gibi. Bir tavşan -ya da puma- gelene kadar hareket . Sonra öldürücü dişleriyle hızlı hızlı . Yılan avını yiyemeyecek kadar küçük olsa bile.*

Vampir fethettiği şehirlerde bana saldırıyor, diye düşündüm. *Bir yılan gibi. Sinsi.*

Bu Leo'ya karşı savaşının bir parçası mı?

Beast yine cevap vermedi. *Lanet kedi.* Bunun için Reach'i kullanmak istemedim. Belki önemsizdi ama bu küçük gezideki her durağımı biliyordu. Belki de en iyi araştırma yardımcım aynı zamanda yeni en kötü düşmanımdı.

Kullan at bir cep telefonu çıkardım ve Derek Lee'yi aramayı düşündüm. Önce Leo'nun müttefiki olduğunu, sonra da para dışında anladığımdan emin olmadığım bir süreç boyunca benim müttefikim olduğunu düşündüm. Öldürdüğü haydut-çılgın-deli-vampirler için ona ödeme yapılmasını sağlamıştım ve o da birkaç işte bana destek olmuştu. Para ya onurlu yatak arkadaşları ya da aldatan ortaklar yaratıyordu, biri ya da diğeri. Bir de yeni adamları vardı - eski, güvenilir adamlarından daha güvenli ve güvenilir olabilirlerdi. Ya da değillerdi. Takip kadar çok yeni yüz vardı.

"Derek Lee," diye yanıtladı kısa ve öz bir şekilde.

Birama gülümsedim. Duyabilmesi için uzun bir yudum aldım ve "Biraz bilgiye ihtiyacım var" dedim. "Legs," dedi, onun ve adamlarının bana taktığı lakabı kullanarak. "Ve sana yardım etmeliyim, neden?"

"Çünkü hayatı ilginç kılıyorum," dedim. Kıkırdadı. "Ve çünkü param ve henüz ne olduğunu bulamasan da istediğin başka bir şeyim var. Soru yok." Derek Lee bunun üzerine sustu. Az önce gelecekteki bir iyiliği teklif etmişim, neye ihtiyacı varsa, ne zaman isterse. "Ramondo Pitri hakkında istihbarata ihtiyacım var, Korsika kökenli, yanlış hatırlamıyorsam New York'ta yaşayan bir adam."

"Otel odanızda vurduğunuz adam bu," dedi, ilgisi keskinleşmişti.

"Evet. Yakında Leo'ya meydan okumayı planlayan bilinmeyen bir vampirin İnfazcısı olduğu ortaya çıktı. Leo ile birlikte ölmem gerektiğini düşünüyor."

"Lanet olası dangalaklar. Uh. Üzgünüm."

Erkekler küfür etmediğimi biliyordu ve bu onları sık sık rahatsız ediyordu, sanki kilisede büyükanhanelerinin önünde yanlışlıkla kötü bir söz söylemişler gibi. Güldüm, sesim sert ve acıydı. "Benim duygularım da aynen böyle. Adamlarınızdan biri, Angel Tit, yanlış hatırlamıyorsam New York'tan. Belki bağlantıları vardır.

kayıtlarda olmayan bazı geçmişleri ortaya çıkarmak için kullanabilir." Angel Tit, Derek'in Reach iyi bir hacker olan elektronikçisinin takma adıydı. Yani, neredeyse Reach iyi.

"Ne? New Yorklu siyahi bir adam mafyayı bilmeli mi?"

"Arkadaşlarına sorabilir ve onlar da etraflarına sorabilirler. Tek istediğim bu."

Arka planda Derek'in konuştuğunu duydum, ses boğuktu. "Tamam diyor ama adamları dağılmış. Ne bilmiyor. Bu sana pahalıya patlayacak, Legs. Yolu yağlamak için para." "Hep öyle olur, Derek. Hep öyle olur. Telefonu kapatmadan önce, bazı uzmanlara ihtiyacım var. Bir istihbarat elemanı ve bir güvenlik elemanı istiyorum, akşam evimde buluşmak. Güvenlik elemanının Özel Kuvvetler eğitimi almış biri olması gerekiyor ama denizci ya da SEAL olması şart değil. Ordu da olur." Ordu hakkındaki fikrini söyledi. "Sana bir bulma ücreti vereceğim ama onlar bana ait olacak." Kelimenin üzerine hassas bir vurgu yaptım. "Sana değil." Bir sessizlik uzadı. Bekledim, istediğim adamların ona değil bana ait olması gerektiğini söyleyerek onu aşağıladığımı ve çoğu insanın sessizliği sona erdirecek herhangi bir şey söyleyebilirdim. Ama söylemedim.

"Para konuşur," dedi sonunda, kelimeleri neredeyse tükürerek. "Sana birkaç adam göndereceğim. Şahsen kefil olamam ama iyi sicilleri var."

"Tek isteyebileceğim bu."

"Legs, bir erkekten her şeyi istiyorsun."

Bağlantı sona erdi ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* * *

Louis Armstrong New Orleans Uluslararası Havaalanı'na sabah onda, yorgun, uykusuz ve gıdasızlıktan titreyerek geri döndüm. Saatlerce uçakta mahsur kalan biri için yer fıstığı fazla bir şey ifade etmiyor. Bedava evime sürüklenerek girdim ve özlemle ocağa baktım. Yemek istiyordum ama başka bir şeye daha ihtiyacım vardı. Sedona'daki kanlı hizmetkârdan çaldığım iki saç çubuğu ve sihirli tılsım, cep saati de dâhil olmak üzere silah sayılabilecek her şeyden kurtuldum. Mücevherler için kullandığım Lucchese bot kutusuna koydum. Kutu güzel değildi ama gördü.

Hızlı bir duştan sonra temiz bir kot pantolon ve tişört giydim ve e-postalarımı kontrol ettim. Reach'ten kısa ve öz bir e-posta almıştım. "Havaalanındaki videoda yer alan kişilerin kimlikleri tespit edilememiştir. Hiçbir veri tabanında yok."

"Burada rahat edemiyorum," diye mırıldandım. Sinirlenerek Bitsa'ya doğru yola çıktım. Bilmem gereken şeyler vardı, içimde yerlerde sıkışmış olabilecek şeyler, tıpkı bir kanalizasyondaki yağ ve saçlar ya da bir deredeki ağaçlar gibi, bir şeyleri. Sinirli ve yorgundum ve bir şeylere vurmak istiyordum. Sağlıklı düşünmem gerekirken böyle olmak hiç de iyi bir şey değildi.

Şehirden çıkıp Aggie One Feather'ın evine yol aldım. Aggie bir Cherokee büyüğüdü ve annesinin de bir tür Cherokee şamanı -şa-kadını- olabileceğini düşünüyordum, bunun mümkün olup olmadığından emin olmak için kendi mirasım hakkında yeterince bilgim olduğundan değil. Ama Aggie geçmişimi bulmak için benimle birlikte çalışıyordu, içimde çok derinlere sıkışmış olan anılar, beni şekillendirmeye yardımcı olan ayrı anlardan ziyade kim olduğumun çerçevesinin bir parçası haline gelmişlerdi. Ve içimde sarsılan pek çok şeyden hoşlanmasam da, ihtiyacım şeyleri öğreniyordum ve onun, yolculuğuna devam etmek için ruhumu özgür.

Çoğunlukla sivrisinek istilasına uğramış bir bataklık olan Cataouatchie Gölü bölgesinde, duman kokan kabuk asfalt sokağa girdim ve Aggie'nin beyaz kırma kabuk araba yoluna çıktım. Ev küçüktü, 1950'lerden gri renkli, asbest sundurmalı, yaklaşık iki yüz metre karelik bir evdi ve arkasında perdeli bir sundurma vardı. Ev iyi, kömürle süslenmişti ve sabah sıcaklığında domates ve ot kokan bir bahçesi vardı.

Arazinin arka tarafında küçük bir bina vardı, metal çatılı ahşap kulübe - bir terleme evi - ve duman sızıyordu, geçmişimin kokularını taşıyan duman, uzak anılarla aşılarmış otlu duman, hepsi korku ve kanla bulanıktı. İnsanların gücünden bahseden bir dumandı bu. *Tsalagiya-Cherokee*, beyaz adama.

Motoru kapattım ve kickstand'ı kurdum. Kaskımı selenin üzerine koydum ve ayaklarımın altında çıkırdayan deniz kabuklarıyla yola doğru . Deltada fazla taş yoktu; ellerinde ne varsa onu kullanıyorlardı, deniz kabuklarını. Verandaya çıkan basamakları çıktım ve zile bastım. İçeride çınladı. Neredeyse anında, kot pantolon ve ipek bir atlet giymiş ince, siyah saçlı bir kadın kapıyı açtı. Yüzü sakindi, gözleri sakindi ama konuşmadı. Sadece bana baktı. Bekliyordum. "*Egini Agayvlge i*," dedim halkın diliyle. "Beni terlemeye götüreceksin?"

Uzun bir hiçbir şey söylemedi, yüzümü inceledi, ona her zaman çok fazla şey ele veren vücut dilimi okudu. "Bugün zaten bir kez terledim. Yoruldum artık. Yarın tekrar gel."

Kapıyı kapatmaya başladı ve ben de hızlıca "Lütfen" dedim. Gözleri kısıldı ama kapı kapanmayı bıraktı. "*Dalonige i Digadoli*, Altın Gözlü Altın Kaya," dedi sert bir , "kendini kendi ruhunun gözlerinden sakladın, sana yardım edemeyeyim diye kendini benden sakladın. Ne arıyorsun?"

"Bir işi bitirmekten başka hiçbir şeyin neden önemli olmadığını bilmek. Bana ve sevdiğim insanlara zarar verse bile, kabul ettiğim bir sorumluluğu sonuna kadar götürmek için neden her şeyden ödün verdiğimi bilmek. İşkence görmüş ve boynuzlarından asılmış sakallı bir adamın görüntüsünü neden hatırladığımı görmek için."

"Otel odanızda bir adam öldürdünüz," diye suçladı, sesi sıcak değildi. "Arkadaşının kız kardeşini öldürdün. Televizyonda gördüm."

Gözlerimi kapattım, yorgunluk ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu. "Evet." "Git kömürlere odun ekle. Kendini hazırla. Zihnini gereksiz düşüncelerden ve gereksiz acılardan arındır. Ben geleceğim." Kapı yüzüme kapandı. Halkın bir büyüğünden kabalık neredeyse bir şeydi, ama insanların damarına basmak gibi bir huyum vardı. Git, ben.

Penceresiz kulübenin arka tarafında, sokaktan gizlenmiş bir yerde soyundum ve giysilerimi bir kancaya astım, yüksek musluktan soğuk su akıttım, temiz, kaba dokunmuş bir bezle kurulandım ve onu etrafıma bağladım. Eğildim ve toprak zemine basarak alçak terleme odasına girdim.

Aggie'ye ne olduğumu söylememiştim ama hikâyemin bazı kısımlarını biliyordu ve muhtemelen çok daha fazlasını tahmin ediyordu. Aslında buraya çok uzun zaman önce, Beast'ten önce, hafızamı kaybetmeden önce, sadece hayal meyal hatırladığım açlık zamanlarından önce ve Appalachian Dağları'nda yaralı, yaralı, çıplak ve insan dilini neredeyse hiç bilmeden dolaşırken bulunmadan önce olduğum çocuğu bulmama yardım edebileceğini umarak gelmişim. Geri gelmeye devam ettim çünkü istediğimden çok daha fazlasını yapıyordu. Bana şu anda kim olduğumu da gösteriyordu.

New Orleans'ta bir ihtiyar bulmak sürpriz olmamalıydı -Halk Amerika'nın her yerinde yaşıyordu- ama yine de evrenin attığı garip bir tesadüf gibi geliyordu, tıpkı bir köpeğin önüne atılan artıklar gibi. Kader, kısmet ya da her neyse, gerçi ben hiçbirine inanmazdım.

Kömürleri karıştırdım ve sedir çırası ekledim. Alevler hızla yükseldi ve dalları yakarak ahşap duvarların üzerinde dans eden gölgeler gönderdi. Aggie terleme evinde bazı işler yapmıştı (ya da kiralamıştı, ama ben kendi başına yaptığına bahse girmiştim). Ateş çemberine biraz daha nehir taşı eklemişti ve onları alevlere yaklaştırdım. Ellerimi ısıtmaya başlamışlardı ama Aggie'nin istediği kadar sıcak değillerdi. Oturma yerini değiştirmişti. Altı ayak uzunluğunda bir kütük ikiye kesilmiş, düz tarafları zımparalanmış ve banklar parlayana kadar cilalanmıştı. Daha sonra bunlar, insanların kil zemin yerine üzerlerine oturabilmeleri için beşik şeklindeki alçak sehpaoların üzerine yerleştirilmiştir. Bu alçak banklar

eskilerinden biraz daha yüksekti. Eski dizlerin o yükseklikte daha rahat olduğunu tahmin ediyordum. Belki de yerel ihtiyar heyetinin başkanıydı ve ihtiyar toplantılarını burada yapıyorlardı. tek ihtiyarın o olmadığını varsayarsak. Ve toplantılar düzenlediklerini varsayarsak. . . .

Zihnimi saçmalıklarla bulandırıyordum. Aggie'nin çıkmak için sürecin bu kısmını atlattığımı düşünene kadar beni bekleteceğine dair bir his vardı içimde. "*Kendini hazırla. Zihnini gereksiz düşüncelerden ve gereksiz acılardan arındır.*" Evet. Beni bekletecekti. İçimi çektim ve biraz daha odun ekledim. Zaman geçti. Odunlar çatırdadı ve tısladı. Kütükten yere geçtim, bir terleme evinde oturulabilecek en mütevazı oturdum ve terledim.

Kömürler yanıp kayalar ısınıp aldıktan sonra, el oyması ahşap kepçeyle, çok sevdiğim Cherokee taşından yapılmış ibrikten üzerlerine su döktüm. Buhar yükseldi ve ben biraz daha terledim. Kömürler kül tabakasının altında kırmızı bir parıltıya dönüştüğünde, dokuma bir sepete uzandım ve çok kalın bir puro gibi bağlı bir kuru ot demeti çıkardım: biberiye dalları, adaçayı, tütün, ki bu yeni bir şeydi, bir miktar kafur, tanımlayamadığım başka şeyler, bol miktarda tatlı ot. Kömürün içine koydum. Otlar ve koku terleme evini .

Gözlerimi kapattım ve kendi ruhumun karanlığına daldım. *Tsalagiyi*'nin anılarının bulunduğu mağara benzeri yere. Ruh evimin ateşle aydınlatılmış, dumanlı mağarasına. Daha önce de burada ; eğimli tavanları ve değişen gece yarısı gölgeleriyle, uzaktan damlayan suyun şırıltısı ve yanan otların kokusuyla, hipnotik ve yavaş bir kabile davulunun sabit ritmiyle bu yarı hatırlanan mağarada.

Terleme evinin kapısının açıldığını duydum, alçaltılmış göz kapaklarımın üzerinden bir ışık huzmesi geçti, kapı kapanınca hızla karardı. Çıplak ayaklar yaklaştı. Aggie ruh evimin mağarasında karşımda oturuyordu. Onun kokusunu alamıyordum, sadece tatlı ot ve duman ve ruhumun mağarasının serin, nemli havasından tek bir nefes.

Ilık, ıslak sıcaklık ve karanlık sarmıştı, kırmızı kömürlerden yükselen buhar ve ruh mekânımın ortasına yığılmış ısıtılmış kayalar. Müziğe başladı, davul, sabit, yankılı. Sanırım uyudum. Ve rüya gördüm.

Uzun saatler sonra, rüyalarımnda sessiz davullardan daha yumuşak bir ses duydum. "*Aquetsi, ageyutsa.*" *Torun* . . . "Bana neyi bitiremediğini söyle."

Ağzım açılmayı reddetti, sanki bir rüyaya yakalanmışım, kapana kısılmışım, kapana kısılmışım, *kapana* kısılmışım. O kadar derin ve sert bir nefes çektim ki kaburgalarım acıdı. Göz kapaklarımı zorla açtım ve yavaşça aralandılar, birbirine karışmış kirpiklerimin arasından Aggie'yi gösterdiler. Aggie'nin gözleri karanlıkta simsiyahtı, sakin ve sessizdi, yavaş bir dağ deresindeki derin su havuzları gibiydi. Sanki sulu bir solucana bakan bir kızılgerdan kuşu gibi başını eğmişti. Artık terleme evinde değil, bazen beni götürdüğü mağaradaydık ve bunun hayal mi gerçek mi yoksa ikisinin ezoterik bir karışımı mı olduğunu bilmiyordum.

Davul derindi, yankılanan bir vuruştı, zihnimin mağara duvarlarına karşı boştu. Sesin kalp atışı, sabit ve yatıştırıcı. Sorumu sormak için ağzımı çalıştıramadım. Ne soracağımı bilmiyordum.

Aggie kokulu karanlığa doğru gülümsedi. "İnatçısın. Kızgınlık dolusun. Sadece en kötü türden bir başarısızlık, başarısızlığa içerlemene neden olabilir. Ondan korkmana. Asla geri adım atmamanı sert bir post geliştirmene. Sadece başarısızlık." Sepetin içine uzandı ve ateşe önce bile yağlı ve aromatik olan bir başka is çubuğu çıkardı. Sarı alevler yukarı doğru yaladı ve ışık bakır renkli yanaklarını ve alnını yakaladı, ağzının kenarlarındaki gölgeleri koyulaştırdı ve onu gerçekte olduğundan daha yaşlı gösterdi. Ağzını bir ağızlığa doğru çekiyordu. *Bir kurt gibi.*

Gerginleşmeye çalıştım ama kaslarım beni hayal kırıklığına uğrattı. Dik durmaya çalıştım ama dünya sanki sarhoş ya da taşlanmışım gibi etrafımda dönüyordu. Aggie'nin annesi *ani waya*, Kurt Klanı, Doğu Cherokee. Babası

Yabani Patates Klanı, *ani godigewi*, Batı Cherokee. Aggie'nin sadece tahmin ettiğim bir büyüğü vardı. Burnu uzamıştı. Mağara duvarındaki gölgesi tamamen kurttu. Dişleri, kurt dişleri, ateş ışığında parlıyordu.

"Ne kadar büyük dişlerin var büyükanne," diye mırıldandım.

Kurt güldüğünde bir rüyaya hapsediğimi anladım. Tüten is çubuğunu havaya ve dört yönü selamladı; kuzey, doğu, güney, batı ve tekrar kuzey. Çıkan duman karanlıkta soluk, ince bir kare oluşturdu. "Neyi başaramadın, *Dalonige i Digadoli*?"

Duvardaki gölgelerin hatırladım. Bir kadına binen bir adam. Annemi. Sperm ve ölüm kokusunu hatırladım. Korku ve acının yumuşak çılgınlıklarını. Soğuyan kanın kaygan hissini. "Babamın katilini ben öldürmedim. Anneme tecavüz eden beyaz adamı öldürmedim." Parçalanmış anıların hikayesini anlattım.

ALTINCI BÖLÜM

Veda Etmek İçin Hiç Şansım Olmadı

"Sen beş yaşında bir çocuktun. Beyaz adamla boy ölçüşemezdin." Karmakarışık kirpiklerimin arasından Aggie One Feather'ın kurt burnunun bir kızılgerdan gibi eğildiğini gördüm, hareket tedirgin edici, yarı kurt, yarı kuş, hepsi rüya.

"Babamın kanı üzerine yemin ettim," dedim. "Yüzüme sildim, söz verdim."

"Başarısız olduğuna emin misin?" Başını iyice yana eğdi. "Bu büyük suç kime anlattın?

Kime ?"

Anında, karanlıkta koşarken ayağıma batan keskin sopayı hatırladım, soluk geceliğim mısır saplarının arasından ay ışığını yakalıyordu. Mısırlar başımın üzerinde yükseliyordu, bahçe gün ışığında hiç bu kadar büyük görünmemişti. Tepeden aşağı, büyükannemin evine, kızları ve kocalarıyla birlikte yaşadığı uzun eve iniyordum. Bu yeni bir anıydı ve "*Uni Lisi*"ye gittim, birçok çocuğun büyükannesi, *Elisi*, babamın annesi." demeden önce nefesim kesildi. Elimin kapıya vurduğunu gördüm. Vuruyordu. Kapının açıldığını ve ışık/ısı/parlak renklerin dışarı fırladığını gördüm. Sesler o kadar yüksekti ki kulak zarıma çarpıyordu. Benim çığlıklarım. Kadınlar silahlarını kaptılar. Bir çapa. Uzun bir bıçak. Büyükannemin elinde bir tüfek. Ve mısırların arasından uzun ve korkunç bir koşuyla geri döndük, önden koşuyorduk, *Elisi* benim gitmeme izin veriyordu.

Terleme evinde, bedenim anıya ve onun tepki verirken kalbim kırık bir davul gibi düzensiz bir vuruşla çarpıyordu. Annemi tekrar gördüm, yerde bir yığın halinde, ay ışığında çırılçıplak. Beyaz adamlar gitmişti. Atların kokusu. Ve erkek eşyaları. Ağlama sesi. Savaşçı-kadın, büyükannem, beni bir ata bindirip önüne , gecenin dörtnala koşturuyordu, kolunda bant beni sımsıkı tutuyordu. Terinin ve öfkesinin kokusu. Taşıdığı postun kokusu. Derisinin altında kükreyen canavarını hissediyordum - tlvdati- dağ aslanı. Yine de omzunda taşıdığı post siyahtı.

Siyah bir panter, diye mırıldandı beyaz zihnim. *Elisi bir deri gezginiydi. Benim gibi. Cherokee'lerin koruyucusu, kabilenin savaşçısıydı.*

Kapı açıldı, görüntü paramparça oldu. Ayağa kalktım.

Aggie One Feather kapının girişinde duruyordu, tamamen insandı ve ter seremonisinde giydiği kaba dokuma cübbesini yeni giymişti. Seans için içeri giriyordu. "Geciktim. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedim, oturdum, ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. "Ama sanırım işim bitti. Geri gelebilir miyim? Yakında?"

Aggie tıpkı hayalimdeki gibi başını eğdi ama benzerlik burada sona erdi. "Elbette. Eğer eminseniz?"

"Çok eminim. Teşekkür ."

* * *

Eve döndüğümde duş aldım, giyindim ve yatağıma uzanıp yüzümü yastığa gömdüm. Küf kokuyordu. Çarşafı değiştirmem gerekiyordu. Çamaşırları yıkamalıydım. Belki bir hayat kurmalıydım. Bu düşüncelerle uyudum.

Bir zil sesi duyup kendimi zorla uyandırdığımda güneş batmak üzereydi.

Evimdeydim, daha doğrusu New Orleans'ın kan efendisi için çalıştığım sürece kullandığım evdeydim. Aşağı yukarı iki yüz yıllık güzel bir evdi, tüm modern olanaklara sahip olacak şekilde yeniden ama yine de eski dünyanın cazibesini taşıyordu, Quarter'da güzel bir adreste bulunuyordu.

Esneyerek mutfığa doğru ilerlediğimde, Katie'nin birincil kan hizmetkârı ve koruyucusu Troll tarafından imzalanmış iki notun üzerinde duran bir cep telefonu gördüm. En üstteki notta "Frm: Derek Lee. Angel Tit'in New York'taki bağlantılarında şansы yaver gitmedi." İkincisi ise Katie ve kızlarından gelen bir akşam yemeği davetiydi. Katie'nin evinde yaşayan ve çalışan kızları özlemiştim ve bu son zamanlarda hayatımdaki ilk rahatlatıcı an olacaktı. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Telefonum tekrar çalmaya başladı, ben de cevap verdim. Ve silah sesi duydum. Ve Bruiser'ın bağırışını.

"Jane! New Orleans'ta mısın? Saldırı altındayız!" Telefonun sesi değişti ve onun boğuk bir sesle yan tarafa bağırdığını duydum, "Onu buradan çıkarın! Alejandro, Estavan, dört adam alın ve efendimizi Katie'ye götürün! Bir çember oluşturun. *Onları güvende tutun!* Hildebert, Koun, savaş alanını . Lorraine, Bettina, Alejandro ile gidin. Efendinizi ve varisini koruyun! Sizi görevlendiriyorum-"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Burası benim evim! *Kalıyorum!*" Leo bağırdı, sesi gırtlaktan geliyordu ve vampir gibiydi. Telefonda bile onun gücünü hissedebiliyordum, tüm klanının gücünü. "Düşmanlarımdan kaçmayacağım!"

Canavar sistemime akın etti. Telefonu kulağıma götürüp yan kapıya koştum. Uyurken bir kapı sesi ve bunun bir teslimat olmasını umuyordum. Neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektim. Duvara çarparak geri döndü ve silahlarımla dolu nakliye konteynerlerini gördüm.

"Diri diri yanarken işimize yaramazsınız," dedi Bruiser, üst sınıf bir İngiliz edasıyla. "Biz bir plan oluşturana kadar güvenli bir yere gidin. Lütfen, Usta!"

Usta mı? Leo'ya *Efendi* diyorsa işler *kötüydü*. Ağır konteynerleri kaldırdım ve olabildiğince hızlı bir şekilde yatağıma taşıdım. Silah sesleri o kadar yakından geliyordu ki telefonu kulağımdan uzak tuttum. Siren sesleri, itfaiye ve polis sesleri ve Bruiser'ın homurdanan sesini duydum. Bu sesi, acının o özel tonunu biliyordum. Vurulmuştu. Kötü vurulmuştu. Telefon düştü ve takırdayarak uzaklaştı.

Babama veda etme şansım hiç olmadı. Bunun tekrar başıma gelmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Nakliye kutularının üstünü yırttım ve silahlarımı yeniden birleştirmeye başladım.

Bitsa'nın üzerine eğildim, rüzgâr saçlarımı karıştırdı, saçlarım rüzgârda savruldu ve boğazımı vampir dişlerinden koruyan birbirine kenetlenmiş halkalardan oluşan kolyeyi, gümüş kaplama titanyumdan yapılmış yeni kolyeyi üşüttü. Mississippi üzerindeki eski köprüden geçtim, çakıllı yol lastiklerin altında desenli bir uğultuya dönüştü, akşam trafiğindeki arabaların ve kamyonların arasından geçtim, hem hız hem de güvenlik kurallarını hiçe saydım. Neredeyse nehrin uzak tarafındaki kırsal alana uçuyordum. Kilometrelerce ötede ufuktaki ışığı görebiliyordum. Bir yangın. Büyük bir yangın.

Duman kokusu rüzgârda sıcaktı. Ahşap, plastik, metal, tuğla, her birinin yanarken kendine has koku işaretleri vardır. Yanan etin kokusu da öyle. İnsan kokusu. İğrenç ve korkunç, bozulmuş domuz eti gibi. Ağırlığımı öne doğru kaydardım ve başımı Bitsa'nın üzerine indirdim, Harley mühendislik özelliklerinin zirvesinde hareket ediyor, virajları son hızla alıyordu. Beast onun gece görüşünü paylaşıyordu, gölgeler yeşil, gümüş ve mavi parlıyordu. Refleksleri daha yüksek hızın üstesinden gelmemi sağlıyordu. *Benim*, fısıldadı düşüncelerime. *Benim*.

Yavaşladım, uzun yola döndüm, arabalar, itfaiye araçları ve acil durum arasında zikzaklar çizdim, kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar karanlığı aydınlattı, yapay ışıklar yangının kırmızı-turuncu alevleri arasında kayboldu. Erkekler ve kadınlar bağıyordu. Su, eski ahşap klan evinin çatısındaki kırık çatı pencerelerini hedef alarak yukarı ve yükseldi. Her kadın duman ve ateş fışkırdı; kıvılcımlar ve alevler havaya sıçradı. Ateş iblisleri -bazen şiddetli yangınların üzerinde oluşan ve alevleri girdabın içine çeken kasırgalar- çılgınlığın üzerinde dönüyordu. Havada kaktüs dikenleri gibi sıcak ve baharatlı bir büyü kokusu vardı. Uzaktan gelen silah sesleri, boğuk çığlıklar ve bağırılan emirlerle noktalanıyordu. İleride, alevlerin yakınında, havada Bruiser'ın kokusunu aldım, Bruiser ve kanı, çok fazla kan.

Harley'imi ve kaskımı ateşten uzaktaki bir ağacın dibine bıraktım, gölgeler motosiklete bağlı Benelli'yi gizleyecekti. Beni durdurmaya çalışan polisleri atlatarak içeri daldım. Etrafı en çok insanla çevrili ambulansı seçerek kalabalığın arasından ilerledim, bir hortuma takıldım. Beni geri çekmeye çalışan bir eli savuşturdum. Ambulansı yuvarladım, botlarım hızımla gıcırdayıyordu. Dumandan bile kan kokusu geliyordu. Bruiser'ın kanı. Hayatımdaki her şey o tek kokuya indirgenmişti. İzleyiciler için çok tehlikeli olduğunu söyleyerek beni durdurmaya çalışan başka bir adamı atlattım. Ambulansa . Bruiser'ın üzerine eğildim, omzuna dokundum ve kokusunu içime çekmek için eğildim, bağlanmamış saçlarım öne doğru kayıyordu.

Gömleğinin yarısı kesilmişti, kanlı paçavralar hâlâ bir kolundaydı ve yarısı pantolonunun içine sokulmuştu. Göğsüne kan bulaşmıştı; kahverengi Betadine ve beyaz bandajlar sol omzunun üst kısmında ve sağ göğsünün göğüs kafesinin altında toplanmıştı. Serum berrak sıvı torbaları asılıydı; biri plazma genişletici, diğeri normal salındı. Gözleri kapalıydı ve ellerimin göğsüne değdiği yerdeki derisi soğuktu. Ama vampir kanıyla doluydu. Artık hızlandırılmış iyileşme sürecine sahip olabilirdi.

Bir şey söylemeye çalıştım, herhangi bir şey, "*İyi misin?*" diye düşündüm. Ya da onun gibi bir şey. Normal bir şey. Onun yerine ağızımdan "Eğer kan kaybından ölürsen, seni Leo'yu da öldürürüm." cümlesi çıktı.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama o daha cevap veremedi sağlık görevlisi, "Hanımefendi, en yakın akrabanız dışarı çıkın," dedi. Fransızca. Cajun geçmişi.

Bruiser gözlerini açmadan, "O en yakın akrabam," dedi.

"Karıınız, öyle mi?" Sağlık görevlisinin sesi kuşkulu geliyordu. Onu görmezden geldim. "Elbette. Benim için her türlü tıbbi kararı verebilir. Evraklar avukatımda."

Eğer doğruysa, bu benim için yeni bir haberdir. *Peki ya eş?* Beast memnun bir *Mine* mırıldanırken bile bunu kafamdan attım. "Ne oldu?" Gezilerimle ve diğer MOC'lara saldıran vampirle bir ilgisi bildiğim için sordum. "Bu benim hatam," dedim.

Gülmeye çalıştı ama acıdan nefesi kesildi. Göğsünde ıslak ve gürültülü bir şey duyduğumu sandım ama sağlık görevlisi endişeli görünmüyordu ve ses kesildi.

Konuşabildiğinde, "Kibriti sen mi çakmıştın? Benzini sen mi taşıdın? Arkadaşımı ve ustamı öldürmeye mi çalıştın?"

Hem vampir hem de canavar olan Leo için bu iki terimin bir arada kullanılması içimi ürpertti ama bunu orada, karanlıkta tuttum. Başımı hayır anlamında salladım.

"Ay doğduktan hemen sonra Leo kahvaltıya oturmuştu," dedi Bruiser. "Silah sesleri duyduk. Vampirler ve kan hizmetkârları saldırdı, ilk on saniyede bahçıvanları ve üç güvenlik görevlisini öldürdüler. On beş saniye içinde bizi içeride kıstırdılar. Otuz saniye içinde evi bombalamışlardı ve içeri ittikleri motosikletlerle kaçıyorlardı. Sonra ikinci dalgayı duyduk, çevredeki mülklerden silah sesleri geliyordu. İyi koordine edilmişti. Profesyonellerdi, iyi eğitimliydi ve hâlâ orada savaşıyorlar." Parmağını kaldırdı ve evin arkasını işaret etti.

"Bunların herhangi biri nasıl senin hatan olabilir?"

Leo'nun güvenlik sistemlerini incelerken araziyi bir arazi aracından görmüştüm ve eve kolay erişimden hoşlanmamıştım. Ancak Leo'nun şehre taşınmasını ve aile evinden vazgeçmesini sağlamak bir seçenek değildi. Taşınmayı önerdiğimde, dar siyah kaşlarını kaldırmış ve özlü bir "Hayır" demişti. İtiraz etmemiştim ama de. Şimdi bu karar Leo'yu ısırmak için geri dönmüştü. da kötüsü, bugünkü fiyaskoya benim de dahil olduğumu bilmektir.

"Bu benim hatam çünkü otel odamda öldürdüğüm adam, diğer vampirlere meydan okuyan ve onların bölgelerini ele geçiren usta vampirin İnfazcısıydı."

Yüz hatlarına belli belirsiz bir mizah dokunmuş, kapalı gözleri hafifçe kırışmıştı. "Neden düşünüyorsun?" "Leo'nun düşmanı bana ölü bir adamla ilgili bir mektup bıraktı."

"A? Z? Q?" diye sordu sağlık görevlisi ve kendi şakasına güldü.

Bruiser'ın kahverengi gözleri sanki birbirine yapıştırılmış gibi yavaşça açıldı. Bakışlarında acı vardı ama aynı zamanda yoğun bir konsantrasyon ve odaklanma da vardı. Bir parmağını kaldırdı ve elime dokundu. Beni bir vampirinki kadar soğuk olduğu için temastan neredeyse irkiliyordum ama parmakları benimkilerin üzerine kapandı. "Onu otel odanızda ilk silahı çekili miydi?"

Soru beni en az jest kadar şaşırttı. "Bilmiyorum." Gözlerinin içine baktım, beni incelemesini engelleyemiyordum. Hatırlamamak mümkün değildi. Aradan aylar geçmişti ve adamla ilgili hatırladığım tek şey üzerinde koku olmamasıydı. Kokusuz deodorant, kolonya yok, sadece silahlı olduğunu gösteren silah yağı ve kayganlaştırıcılar ve daha sonra, efendisinin çok ama *çok* hafif kokusu -şimdi bira benzeri, şerbetçiotu, fermantasyon ve tatlı kan kokusu olarak tanımlayabiliyorum. Otel süitine girdiğinde çıplaktım, uyuyordum, bedenim yığılmış yatak çarşaflarının arkasına gizlenmişti. Ayağa kalkmış, dönmüş, yatağın yanındaki heykeli kapmış ve hem dikkat dağıtmak hem de silah olarak fırlatıp Walther 380'ime atlamıştım. Kolu yukarı doğru çıkıyordu. "Heykeli ona fırlattığımda yana dönmüştü, sağ kolu aşağıda ve görüş alanının dışındaydı, silahlarımı bakıyordu, sol eliyle bıçaklarımı ve kazıklarımı inceliyordu. Hepsi polis raporlarında var. Hiçbir konuda yalan söylemedim."

"İlk sen mi ateş ettin?"

Ateş edene kadar silahı görmemiştim. Yasadışı bir susturucudan çıkan sesler, omuz hizasından düz düşen kitaplar gibi. Sonra silahımın ateşleme sesi. Bileğimdeki ve omzumdaki geri tepme. Silah ve kan kokusu. "Hayır. Önce o ateş etti." Bu da saldırganımın zaten silahını çekmiş olduğu anlamına geliyordu. Göğsümdeki garip gerginlik hafifledi.

"Nefsi müdafaa. Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Çok fazla kan olmamasına rağmen bilinci hızla kapandı. Bana öldüğünü söyleyene kadar yaşayacağını sanıyordum. Daha sonra."

"Üstat Mithran'ın size bıraktığı mektup. Nerede o?"

Elimi onunkinden çektim ve cebimden zarfı çıkardım. Kıkırdadı, kahkahası komediden çok acı içeriyordu. "Oku bana."

Mektubu açtım ve yüksek sesle okudum. Bitirdiğimde tek sayfayı aldı ve kelimelere . *İçinden* bir şeylerin kekeleydiğini, gümlediğini ve gittiğini duydum. Bruiser'ın eli karnına düştü, mektup yere düştü. Sağlık görevlisi küfretti ve beni kenara itti. Bruiser bir daha nefes almadı, göğsü çökmüş ve hareketsizdi. Yeni cep telefonunu çıkardım ve nadiren aradığım bir sabit hat numarasını hızlı aradım. Telefonlardan nefret eden Katie cevap olarak adımlı söylediğinde şok oldum, "Jane Yellowrock." Sözlerinde öfke vardı ama bana yönelik olduğunu düşünmedim.

Dedim ki, "Leo'nun primosu kan kaybediyor. Onu besleyecek güçlü birine ihtiyacım var. Çabuk."

"Kendi yaralılarımız var. Leo bu gece saldırıya uğrayan tek kişi değil. Biz de saldırı altındayız," dedi ve istemeden de olsa Bruiser'ın günler önce vampirlere söylediği sözleri tekrarladı

Leo'yu güvenli bir yere götürmek ve Katie'yi korumak için savaşçılar. "Alejandro ve Estavan'ım arabaları gelirken yaralandılar. Küçük rahibe onlarla birlikte şifa transında. Yaşlı rahibe *kayıp*," diye tükürdü. "Diğerleri güvenliğimizi sağlamak için savaşıyor ve ölüyor. Bir *insanı* beslemek için kimi göndermemi önerirsin?"

İçimden öfke fişkırdı, başka bir vampirden, hatta primo gibi *değerli* bir *insandan* başkasını umursamaması beni yakıp kavurdu. "Kimi gönderdiğin umurumda değil," bağırdım, "ama hızlı olsa iyi olur, yoksa kutsal saydığım her şey adına bana yardım et, seni kendim kazığa oturtup kafanı keserim ve dişlerini söküp kolyeme ." Nefesim sanki koşuyormuşum gibi sert ve hızlı geliyordu.

"Deo. Sen de yapardın. Leonardo da sana izin verirdi," diye tısladı. "Savaş alanından birini çağıracağım. Birkaç dakika içinde orada olacak." Telefon bağlantısı kesildi ve ambulans hareket etmeye başladı.

"Dur," dedim. Sağlık görevlisi beni görmezden gelince topuğumun üzerinde döndüm ve şoföre kayarak onu ittim. Tek elimle kapıyı açtım ve ivmemi sürdürerek onu koltuğundan ittim ve sürücü koltuğuna kayarken, frene basarken ve ambulansı parka çekerken bile yola çıktım. Yere baktım, sürücüyü ezmediğimi anladım ve "Emniyet kemerini takmış olsaydın bunlar olmazdı" dedim. Arkadaki sağlık görevlisine baktım ve ona bir şeyler söylemeye başladım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Bruiser'a kalp masajı yapıyordu.

Sanki her saniye, Bruiser'ın göğsüne yapılan her baskı, soğuk demir bir bıçakla ruhuma saplanan bir yaraymış gibi, zaman çivili ve dikenli bir şeye yavaşladı. Tekrar ve tekrar. Doktor bağıırıyordu. Hastaneye gitmekle ilgili bir şeyler. Aynı zamanda bir sağlık görevlisi olan şoför ambulansın arka kapılarını açtı ve içeri atladı, siyah botları çift gümbürtüyle yere indi, arkasında iki polis vardı. Ambulansı kapattım. Kapıyı açtım. Anahtarları karanlığa fırlattım. Sağlık görevlisi bana vurmadan hemen önce.

Dünya eğildi. Sürücünün izlediği yolu takip ederek ambulanstan düşerken dumanlı hava üzerime etti. Araba yolu omzuma, kalçama ve bir ayağıma çarptı. Adamlar yığıldı. Beni bastırıyorlardı. Beni gömüyorlardı. Nefes alamıyordum. Almak da istemiyordum. Rick'i kaybetmişim. Şimdi de Bruiser'ı kaybediyordum.

arkamdan çekildi. Yüzüm kaldırıma gömüldü. Kelepçeler bileklerime geçirildi, soğuk ve metalik. Ağırlık kaymaya başladı, her seferinde bir beden. Kimse beni aramadı. Ben bir kızdım, sıska ve histerik. Neden silahım olsun ki? Belki de umursamadılar. Ya da daha büyük olasılıkla, işe yarar hiçbir şeye , omurga kılıfındaki silaha bile. Son adam dizlerinin üzerine yuvarlandığında, acı veren, kısa ve dumandan ağır bir nefes aldım. Koun'un konuştuğunu duydum. "Yolumdan çekil yoksa seni yerde deşerim. Ben insanı iyileştirmek için buradayım."

Gülmeye başladım, öksürdüm, yüzümü pürüzlü kaldırıma sürttüm. "O da yapacak," dedim yerden. "Mavi dövmele Kelt dövmesi. Koun, Leo Pellissier'in savaşçılarından biri. Yaklaşık bin yaşında ve çocukluğundan beri savaşıyor."

"Babam ilk bıçağımı doğduğum saat karnıma yerleştirmiş."

"Düzelteyorum. Ya da yalan . Bruiser'ı iyileştirmesine izin verin. Onu kurtarabilir. Ambulansı bu yüzden durdurdum."

"Bruiser'a primo diyor. Ona aşık ve insan kadınlar evcil hayvan isimlerini sever." "Ben-"

Durdum. *Ona aşık mı? İnsan mı? Saçmalık.*

Koun'un ambulansa girdiğini ve kapıların kapandığını duydum. Ondan sonra dünyam seslerden, yanıp ışıklardan, dumandan ve uzaktan gelen silah seslerinden ibaret oldu. Uzakta bir çatışma yaşanıyordu. Yarı otomatik tabancaların ritmik üçlü çatırtıları, makineli tüfek tarzı, tam otomatik ve yasadışı silahların üst üste binen gümbürtüleri, pompalı tüfeklerin gümbürtüsü, gırtlaktan gelen emir bağırırları ve

yaralılar. Koun savaştan gelmişti.

Etrafımdaki insanların, geldiğimde duyduğum silah sesleri konusunda endişeli görünmediklerini fark ettim. Uzakdaki küçük savaşın farkında bile görünmüyorlardı. Bu vampir büyüydü, daha önce görmediğim yeni bir şeydi. Rüzgârda vampirlerin kokusunu alıyordum, çok sayıda vampir vardı, sadece yarısı Leo'nun kokusundan tanınabiliyordu, geri kalanı ise düşmanın arı kokusuydu. Vampir kanı ve kan hizmetkârı kanı kokusu aldım, *çok fazla* kan hizmetkârı kanı.

Uzandığım yerden çok uzakta olmayan ev, duvarlar yıkılmaya başlayana kadar, gürültülü, kükreyen çarpışmalar, ısınan odunların gıcirtısı ile sıcak ve hızlı bir şekilde yandı. Kamyonlardan gelen su, alevlerin yayılmasını önlemek için öncelikle ağaçlara, ahıra ve dışarıdaki binalara yönlendiriliyordu. Etrafımda hortumları çekip üzerime basan itfaiyecilere göre ev tamamen kül olmuştu.

Bir süre sonra, Bruiser'a kalp masajı yaparken bıraktığım sağlık görevlisi çömeldi. "Özür dilerim hanımefendi. Kendinizi kaybettiğinizi sandım. Ona yardım etmesi için bir sivri kafalıyı çağırdığınızı bilmiyordum. Bakalım sizi taburcu edebilecek miyim?" Homurdandım. Daha sonra başka bir adam kalçalarımın iki yanına birer çizme koyarak üzerime çıktı ve bileklerimdeki kelepçeleri çıkardı. Kan dolaşımı yeniden sağlandığı için kollarım kemiksiz, kansız ve karıncalı bir şekilde yanlarıma doğru kaydı. Ayağa kalkmama yardım etti, omzumu sıvazladı ve ben ona iyice bakamadan çekip gitti. Ama güzel bir koku aldım. Onu tekrar tanıyacaktım.

Sağlık görevlisi geri geldi, bana bakıyor, yüzümü, vücudumu inceliyor ve silahların dizilişini ancak şimdi fark ediyordu. Bakışları yüzüksüz sol elimde oyalandı. "Sen gerçekten onun karısı mısın?"

"Dövüşürken yüzük takmam. Bir şeylere takılabiliyorlar." Bu bir ihmal ve yanlış yönlendirme yalanıydı ama umurumda değildi. Sesim soluksuz çıkıyordu. "Yaşayacak mı?"

"Bilmiyoruz. Bazen sinüs ritmi var. Normal bir kalp atışı," diye açıkladı. "Bazen de atmıyor. Ortağım ona bakıyor."

"Poşetlemek" Bruiser'ın kendi başına nefes alamadığı anlamına geliyordu. Koun ambulansın arkasından çıkıp kendi bileğini yalarken gözyaşlarımı sildim. Vampirler tarafından birkaç kez iyileştirilmiştim ama ölümden iyileşmek için ne gerektiğini bilmiyordum. Görünüşe göre kan, ve Koun'un soluk tenine bakılırsa, çok fazla kan. Yarı çıplaktı, terden kayganlaşmış teni, mavi ve siyah dövmelemleri ve bir peştamal giymişti, kılıcı yanındaydı. Koun benden daha uzun boyluydu omuzları bir Viking'e, gözleri Kuzey Denizi'ne benziyordu. Sarışındı, zaman gençti ve merhameti çoktan tükenmişti. Baktı ve beni gördü. "Bir insanı iyileştirmek için efendimin savaşını terk ettim," diye hırladı. "Bana bir nimet borçlusun kadın." Kılıcını çekti.

Geri adım attım, Walther'ıma gidiyordum. Ama bir üzerimdeydi, görebildiğimden daha hızlı hareket ediyordu, küçük bir hava patlamasıyla yer değiştirdi. Uzun bıçağı boğazıma doğru geliyordu. Zaman ağır çekime geçti. Kılıcı bana doğru, düz ve ölümcül bir şekilde saplandı, yanan klan evinin sıcaklığında korların kırmızısını yakaladı. Canavar gücünü bana çarptı. Zıpladığımda kılıç boğazıma saplandı, ayaklarım altımdan kayıp giderken ve kaslarım omuzlarımda yuvarlanırken bile hâlâ silahı arıyordum. Sert bir şekilde yere düştüm. Memurların "Silahını bırak!" diye bağırdıklarını duydum. Ve "Polis!" diye bağırdıklarını duydum. Silah sesleri duyuldu ve Koun tökezleyerek ayağa kalktı, yaraları onu yavaşlatmamıştı bile. Tıpkı polisin durduğu gibi, bir ayağını iki yana atmış, kılıcını iki eliyle tutmuş, bıçağı aşağıda, üzerimde duruyordu. "Bir nimet!" diye sordu.

Nimetin bir iyilik olduğunu ama daha fazla çağrışımı vardı ve pazarlık yapmadan bilinmeyeni kabul etmeyecektim, her ne kadar berbat olsam ve boğazıma bir kılıç dayanmış olsa da. "Ne ?" "Zayıf düştüm ve primo daha fazla kana ihtiyaç duyuyor. Benim yerime savaşacaksın." Bir eliyle ağaçları, giderek daha da yaklaşan silah seslerinin geldiği yönü işaret etti.

farklı.

"Bitti," dedim. Geri adım attı ve ben de ayağa kalktım. "Kaç ? Kim onlar?" "Ben ayrıldığımda düşmanın belki üçte biri hâlâ hayattaydı, eğer saldırganlarımız

Takviye kuvvetler. Kendilerini isim ya da klan olarak bildirmedi. Gölgelere ve korkaklara karşı savaşıyor yarı sayımız var." Koun'un sözleri üzerine yakınlardaki insanların yorum yapması, sorgulaması ya da en azından "Ha? Ne?" demesi gerekirdi. Ama . Anlamadığım bir vampir büyüsü daha.

Bir puan yirmi demek sanıyordum, yani altmış rakip. Hay aksi. Bu küçük bir savaştı. Ona arkamı döndüm ve otlak boyunca tırıs gittim, Bitsa'da durup M4'ü çektim ve koşum takımına girdim.

Eğlence, diye düşündü Beast bana. *Avlanmak*. Kan dolaşıma heyecan ve güç akıttı.

Nefesim derinleşti; kalbim kaburgalarımın karşı bir bas davul gibi gümbürdedi. "eğlenceli değil," dedim yüksek sesle. Deri ve zırh yok, gümüş çiviler yok, beni kurşunlardan koruyacak büyülü bir kalkan yok.

Jane'in büyülü bir kalkanı yok. Jane'in Beast'i var.

Güldüm. "Evet. ." Kan ve duman kokusundan huzursuz ve endişeli atların ahırın tırıs geçtim. Korkularının kokusu Canavar için bir afrodizyak gibiydi, ama buna eklenen büyük kedi kokusu atları tam anlamıyla paniğe sürükledi. Toynaklar ahır duvarlarına çarpıyor, dehşet çığlıkları ve meydan okumalar gece havasını inletiyordu. Kokumu onlardan uzaklaştırmak için hızlandım. İleride, duman ve ışıklar bir tarlada sarhoşça dans ediyor, çevredeki çam ağaçlarını ve başka bir at ahırını aydınlatıyordu; ahırın orta kapıları karanlığa açıktı ve ahır kapıları yarı açık gözler gibi tarlaya bakıyordu. Bu ahır daha eskidi ve taze gübre kokusu yoktu. Kokuya bakılırsa saman ve dizel motorlu makinelerle doluydu. otlak, uzun büyüme yılının son hasadına hazır, uyluk derinliğinde ve kahverengi ekilmişti.

Büyük bir çam ağacının arkasında durup tüm duyularımın etrafı inceledim, gece çok karanlıktı ve ışıklar sadece görmeye dayanamayacak kadar parlaktı. Ahırda beş ya da altı vampir ve bir o kadar da kanlı insan hizmetkâr vardı, bazıları içindeydi, ter ve kusmuk kokuyorlardı. Artık tanıdığım, acı, metalik ve yapay bir kimyasalın güçlü kokusunu aldım. Metalik tınının altında, üç usta vampire meydan okuyup onları yenen ve hasta bırakan vampire ait olan arı kokusunu aldım. Peşimden kan kölelerini gönderen ve Learjet'teki adamları öldürüp boşaltan vampire aitti. Ve ağaçların arasında dururken, hava pis kokuyla , arı kokusunun usta vampire özgü olmasına rağmen, metalik, kimyasal kokunun insan yapımı olduğunu, hiçbir şekilde doğal olmadığını fark ettim.

Samın tarlasına ve ağaçların oluşturduğu çembere baktım, uzun otların arasında yatan yaralı ya da ölü diğerlerinin kokularını aldım ve seslerini duydum, bazıları düşmanın vampirleri ve insanları, bazıları da Leo'nunkilerdi.

Derek Lee'nin kokusunu aldım, çok yakındı, sadece birkaç adım ötedeydi, vücudu savaşın acı kokusuyla güçlenmişti. İletişim konuşuyordu ve yeni adamların, Tekila Çocukları'nın, Irak ya da Afganistan'dan dönen en yeni eski denizcilerinin, sesleri boğuk bir şekilde kulaklığına konuştuklarını duyabiliyordum. Karanlıkta, kamuflajlı bir adamın otların arasında yarı saklanmış bir vampirin üzerine eğildiğini ve beslenmesi için bileğini gördüm. Bu Tequila El Diablo'ydu ve ihtiyacı olan bir vampire karşı cömert davranması beklenmedik bir şeydi. Pek çok insan, hatta daha da az denizci, vampirleri üzerlerine tükürecek kadar sevmezdi ama belki de birbirlerini tanıyorlardı ya da daha büyük olasılıkla para konuşuyordu. Vampirlerin yaralandıklarında ve iyileşmek için kana ihtiyaç duyduklarında her şeyi teklif ettikleri biliniyordu. El Diablo, Derek'in adamlarından biri için alışılmadık biriydi. Adını koyamadığım nedenlerden dolayı ondan hoşlanmıştım, belki hazır gülümsemesi ve gülen gözleri dışında. Gülen gözlerle sahip denizciler nadirdir.

İleride, başka bir yeni adam olan Tekila Yanaklı Sinsi'nin bir vampiri yere serdiğini gördüm. Bizden biri değildi, bu yüzden tepki vermedim ama ona göz kulak olmak için bir not aldım.

Daha uzakta, ormanın kenarında, diğer iki Tekila Çocuğu'nun yaralı bir askeri savaş alanından çıkardığını gördüm. İyileştirmeye yardım etmek için bir vampir onları takip ediyordu; Leo'nun eski

Gelini Amitee Marchand, ki bu her açıdan tuhaftı. Amitee Leo'dan nefret ediyordu ama belki de ortak bir düşman bazı yaraları iyileştirmişti.

Daha yakından, Innara ve anamcharası Jena'nın, Bouvier Klanı'nın zihinleri birleşmiş dişi vampir liderlerinin kokusunu aldım. Biri kıpırdandı, silahların ışığı yüzüne vuruyordu ve ben gölgelerin içine geri çekildim. Innara artık birkaç buluşmamızdaki ince, minyon, zarif vampir değil, karanlıkta parlayan dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını hırıltıyla geriye , bir elinde gümüş kaplama kısa bir kılıç, diğerinde bir tabanca olan, gözleri kan kırmızısı sklerası Hades'e açılan delikler gibi olan bir savaşçıydı. Kasları keskin bir şekilde belirginleşmiş, ağzına ve çenesine kan bulaşmıştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Canavar derinlerde bir yerde tısladı. Daha önce hiç savaşta bir vampir görmemiştim ve onun görüntüsü göz kırpmadı ama göz kapaklarımın iç kısmında negatif görüntü olarak yeniden . Bir kulaklık takıyordu, ilkel öfkesine modern bir aksesuar.

Rüzgâr yönümdeydi ve ben yumuşak bir sesle "Innara, Bouvier Klanı'nın eş lideri" diyene kadar orada olduğumu bilmiyordu.

Başını salladı ve karanlıkta bana odaklandı. Hırladı.

"Ben Jane," dedim. "Koun beni onun yerine savaşmam için gönderdi. Vurulmamam için diğerlerine söyler misin?" Bir süre sonra dudakları gevşedi ve mikrofonuna yumuşak bir sesle konuşarak başını salladı. Derek bana döndü ve ben de elimi kaldırıp yüzündeki düşük ışıklı görüş gözlüklerini gördüm. "Beni nerede istiyorsun?" Ben de vampir duyusuna güvenerek aynı şekilde yumuşak bir sesle sordum.

Innara kendi türüne özgü bir hızla hareket etti ve yanımda belirdi. Sarsılmamaya çalıştım ama bunu tam olarak başaramadım ve Innara bana gülümsedi. İnsanlara özgü bir eğlence gülümsemesi değil, avının ürktüğünü gören bir yırtıcının avcı gülümsemesiydi bu. "Leo'Merhamet Kılıcı, Kounun yanında ahıra yapılacak saldırıyı yönetecekti. Onun savaş alanından uzaklaştırılmasının ışığında, seçeneklerimizi yeniden gözden geçiriyoruz ve sonra efendinin İnfazcısı iyi silahlanmış olarak ortaya çıkıyor. Ne tesadüf."

Harika. Tek kelimeyle harika. Kounun benim de saldırıda onun yerini almamı istediğinden hiç şüphem yoktu. Ahıra dönüp baktım. "Koun'un yerini ben alacağım. Beni bilgilendir."

Onun yerine, Innara mikrofonuna konuştu ve bir an sonra ağaçların arasından karanlık bir sis gibi süzülen bir form gördüm, uçan bir baykuş gibi, ayakları asla yere değmiyor gibi görünüyordu. "Küçük tanrıça benimle dövüşecek mi?" Gee DiMercy dişleri gecenin karanlığında parlayarak sordu. "Geçmişte iyi dövüştük. Bu savaş büyük bir keyif ve seyredilmesi gereken bir güzellik olacak."

Elimdeki uzun bıçağı çevirerek elime sıkıca yerleşmesine izin verdim. *Tanrıça. Evet, doğru.* "Peki ya taktikler?"

"Aynı iki taraftan saldırın, bir şaşırtmaca yaratın ve Mithranların düşmüşleri yemesi için yolu açık bırakın. İnsan askerler artıkları temizleyebilir."

"Yanlış. Kimse vampirleri ya da insanları yemez ya da içmez," dedim.

Innara hırladı ve ensemdeki tüyler atavistik bir tepkiyle titredi. "Kimse bana savaş alanında kimi tüketemeyeceğimi ."

Gerilimi arttırmamak için göz teması kurmamaya özen gösterdim. "Vampirler hastalıklı. Ve belki de bazı kimyasallar. Uyuşturucu. Bir şey. Kokuyu musun?"

Innara burnunu kaldırdı ve kokladı, başı bir yılan gibi hareket ediyordu, her nefeste küçük sarsılma hareketleri yapıyordu. "Hiçbir koku almıyorum."

"Ben biliyorum. Metalik kokuyor."

"Gümüş gibi mi? Eski efendilerimizin çoğu, bir kan kölesi koloidal gümüş ve konyak onu boşaltmalarına izin verdiğinde zehirlendi."

Bu hikayeyi biliyordum. Bıçağımı kaldırdım ve kokladım, çelikteki demirin ve kaplamadaki gümüşün kokusunu aldım. Kaşlarımı çattım. "Gümüş değil. Demir değil. Ama metalik bir şey. Belki bir uyuşturucu. Sadece içmeyin

ve ısırılmayın. Tamam mı?" Innara beni inceledi. Boylarımız arasındaki fark kendimi üstün hissetmemi sağlamalıydı ama hissetmiyordum, öyle değildim. Ay ışığında dişlerini gösteren vahşi küçük vampirin yanında değildim.

"Isırıklarının tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Hizmetkârlarının kanının zehirli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Doğru olmayan bir şeylerin kokusunu alıyorum." Ve vampirler hastalanıyordu. O kısmı eklememe gerek yoktu.

"Anamchara'm ve ben onları küçük bir grup haline getireceğiz. Sonra da kafalarını keseceğiz."

Kana susamış yorumuna hafifçe kıkırdadım. "Geriye sorgulayacak bir şey kalması güzel olurdu.

Ayrıca yakınlarda polisler var. Şimdiye kadar buraya gelmemiş olmalarına şaşırdım."

"Polis de insandır ve insanlar bizim istediğimiz şeyleri görmeleri için ." Bu da beni hiç mutlu .

Derek asker eğitimiyle gecenin içinde neredeyse sessiz bir şekilde ama Innara ve Gee DiMercy onun geldiğini duyarak döndüler. "Bir katliamın parçası olmayacağım," dedi, "diş kafalılar doğal olarak silahlı ve deli olsalar bile."

"Sana söyleneni yapacaksın, insan," diye tısladı Innara.

"Yeter," dedim. "Derek, flaş bombaların var mı?" Başını sallayınca Innara'ya dedim ki, "Katliam yok. Sen ve vampirlerin doğrudan ahırın önüne bir şaşırtmaca yapın. Gee, sen Derek'in adamlarının yarısıyla sola git, açık olan orta ahır kapısını hedef . Derek, sen ve adamlarının geri kalanı sağdan girin" -işaret ettim- "şu kapıya doğru, ama benim arkamdan. Ahıra vardığımızda, elimizdeki tüm sersemletici bombaları atacağız. Kapalı bir alan değil, bu da gürültü ve sarsıntı faktörünü sınırlayacak, ama ışıkla alabileceğimizi alacağım.

"Patlamalardan sonra içeri giriyoruz." Gee ve beni işaret ettim. "Mum parlamasından sonra hâlâ ayakta durabilecek kadar yaşlı olan vampirlerin icabına bakacağız. Derek ve adamları da kör olan ve geçici olarak sakat kalan herkesi toplayacaklar." Flaş bombaları bir insanı etkisiz hale getirmeye ve vampirleri kör etmeye yetecek kadar gürültü ve ışık üretti. Belki de kalıcı olarak. Ama yaşlı vampirler yapamadığı şeylerden kurtulacak kadar güçlüydü ve ben onları bir usta üzerinde hiç test etmemiştim. Duraksamadan devam ettim.

"Innara, sen ve hayran arkamızdan gelin. İçmek yok, öldürmek yok. Onları canlı istiyorum."

Gözleri parladı, tekrar insana dönüştü, göz bebekleri küçüldü, skleraları kızıldan sadece kan çanağına dönüştü. "Böylece bildikleri her şeyi bize anlatmalarını sağlayabiliriz. Evet! Planını beğendim."

Pek iyi bir plan değildi ama itiraz etmedim. Nedense beni dinliyorlardı. Belki de o talihsiz Enforcer durumuydu. Derek iki flaş bombasını bana, birini de Gee'ye verdi ve yanında bulundurmaması gerektiğinden emin olduğum askeri sınıf M84 sersemletici el bombalarının kullanımını gösterdi. Dedi ki, "Birlikte çekip atmalıyız, aksi takdirde salakların tepki verip başka tarafa bakacak, gözlerini kapatacak zamanları olacak. Üç deyince olacak." Göstermek için ağızlığına üç kez vurdu.

Vampirler otların arasındaki yılanlar gibi gecenin içinde ilerliyordu, vücutları garip bir şekilde insani değildi, parçalara ayrılmıştı. Samanların içine düştüm, Derek arkamdaydı. Uzun bir sürünme değildi ama benim gibi bıçaklarla yüklü için hiç de kolay olmayacaktı. Ve yanlış botları giyerken. Ve yanlış kıyafetler. konuda yakınacak değildim. Hiçbir şey için yakınacak vaktim yoktu.

Samanların arasında süründük, sert sapları ezdik, böcekleri rahatsız ettik, kemirgenleri koşturmaya ve yılanları sürünmeye gönderdik. Fısıltıyla edilen bir küfürden Derek'in sürüngelemlerden hoşlanmadığını anladım. Ayrıca hareket ettikçe bir sivrisinek bulutu oluşturduk. Tüm bu hareketlilikle vampirler geldiğimizi görmeli ve duymalıydı. Harika plan. Sadece hücum etsek daha iyi olurdu ama bir grup bunu yapmış ve ahırın ön tarafındaki biriyle çatışmaya girmişti. Kılıçlar ve sesler yükseliyordu.

Ahırın bir köşesinde ayağa kalktım, Gee . Göz göze geldik ve küçük adam

Başını salladı. Derek mikrofonuna dokundu. Birde, pimi çektim. İkincide, kapıya doğru adım attım, Derek arkamdaydı, hareketlerimi yansıtıyordu. Üçte, el bombasını fırlattım. Derek'inki yükseğe ve benimkinden farklı bir açıyla fırladı. İkinci flaş bombasının pimini çektim ve gözlerimi kapatıp ellerimi ve kulaklarımı kapatacak şekilde devam ettim. Bir flashbang 170 desibel ve magnezyum ve amonyumdan oluşan piroteknik metal-oksidan karışımıyla altı milyon kandela patlar. Gece dizi beyaza büründü. Birkaç dakika sonra içeri daldık.

İşe yaramayacağını anladım ama koşarken bağırdım: "Teslim olursanız yaşarsınız. Silahlarınızı bırakın." Şaşırtıcı bir şekilde, birkaçı dinledi ve teslim oldu. Geri kalanlarla savaş kısa ve acımasızdı. Derek ve adamları yarı kör vampirleri ve yaralı gecenin karanlığında toplayıp yere attılar. Hâlâ görebilen üç düşman vampir Derek ve adamlarının peşinden gitti, devasa çiftlik ekipmanlarından ve samanlıktan eski denizcilerin üzerine atladı. Innara ve vampirleri onlar yere inmeden saldırdı. Sneak Cheek koşar adımlarla yan tarafa geçti ve iki vampiri yere serdi. Yerde kaldılar. Tekila Gündoğumu onları hareketsiz kılmak için karınlarının alt kısmına kazık sapladı. İyi işti.

Gee ve ben köşeden bize doğru koşan iki vampire döndük. M4'ü birine ateşledim, iki namluyu da boşalttım, elle doldurulmuş iki gümüş fléchette mermi karnına saplandı, geri tepme sesi içimde yankılandı. Vampir yere yığıldı ama hâlâ hayattaydı; kaburgaları ve kalçaları arasında hiç et olmamasına ve onu bir arada tutan tek şeyin hasarlı omurgası olmasına rağmen ayağa kalkmaya çalışıyordu. Elinde bir kılıç ve eski bir altıpatlar tabanca vardı. Silahı tekmeleyerek uzaklaştırdım ve insan-yavaş-çünkü-artık-içinde-kan-var- saldırılarını tamamen düşene kadar engelledim.

Gümüşle doldurulmuş av tüfekleri vampirlerle savaşmayı çok kolaylaştırıyordu, özellikle de yaşlı olanlarla. Silahlardan korkacak bir zihin yapısına sahip olmadıkları için onlara karşı çok az önlem alıyorlardı. Ama savaşta adil olan hiçbir şey yoktu. Vampirin üzerinde durdum. "Teslim olursan yaşarsın," dedim.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdı, yüzü toprağa kanarken inatçı, çılgın çizgiler halindeydi.

Nefes nefese kalmayı bırakana, kan akışı durana ve teslim olması için şans verene kadar bekledim. Sonra, ölü gibi görüldüğünde, bir olarak dirilmesini önlemek için kafasını aldım.

Gee iki bıçaklı bir dövüşçüydü, bir flamenko dansçısıyla bir yırtıcı kuşun aşk çocuğu gibi hareket ediyordu, kılıçları iki kanat gibiydi, bir araya gelip ayrılıyor, biçiyordu, ayakları baletik, vücudu zarifti. Ahırda başka vampir olmadığından emin olduktan sonra M4'ü kılıfına soktum ve duvara onun vampirle oynamasını izledim. Ve bir oyundu, çünkü vampir belli ki yüzyıllardır eskrim yapıyor olsa da Mercy Blade karşısında birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordu. Gee DiMercy'ye karşı hiç dövüşmemiştim ve bu iyi şeydi, çünkü beni parçalara ayırabilirdi. Tam anlamıyla. Tıpkı kılıç kullanmada benden çok daha iyi bir dövüşçüyle yaptığı gibi.

Rakibine merhamet edip teslim olmasını istediğinde, adam ona saldırdı ve Gee onun kellesini aldı. Tıpkı Highlander'la ilgili eski dizi ve filmlerdeki gibiydi ve "Sadece bir tane olabilir" deniyordu. Sadece kafa düştüğünde şimşek ve rüzgar yoktu. değildi. Alkışladım.

Ve Girrard DiMercy bir çırpıda eğildi, bir kılıcı kanat gibi arkasında, diğeri vücudunun üzerinde, yere doğru bakıyordu. "Çok güzel," dedim.

Bir başka dramatik hareketle ayağa kalktı ve ", değil mi?" dedi.

Homurdandım ve Innara'yı bir vampire kazık çakarken bulmak için onu ahırdan dışarı kadar takip ettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Döndüm ve Çıplak Adamı Yakaladım

Benimkinden çok daha uzun gümüş uçlu bir tahta kazık kullanıyordu ve kalbine nişan almıyordu. Onu göğsünün sağ tarafından bıçaklıyordu. Çığlık atıyor ve kan kaybediyordu, göğsü zaten birkaç kez delinmişti. Hızla yaklaşıp bileğini yakaladım ve kazığı elinden söküp aldım. Innara bana doğru döndü, kısa sarı saçları uçuşuyordu. Ben daha tepki veremedenden dişleri boğazıma dayanmıştı.

Sonra bir metre ötede acı içinde çığlık atıyor, yanmış bir çocuk gibi dans ediyordu. Ben izlerken dudakları kabarıyor, şişiyordu. Gümüş örgü kolyeme dokundum. Bir vampir üzerinde bu kadar işe yaradığını hiç görmemiştim. Genellikle beni ya da ısırmaya teşebbüs etmeleri gerekirdi ve geri çekilmeden önce dilleri biraz acırdı. Ama bu-

Yarı yarıya gördüğüm ve tamamen hissettiğim bir bulanıklık beni yandan yakaladı; onun anamchara'sı. Omurgam keskin bir C şekli aldı ve beni kırbaç hızıyla yere yapıştırdı. Nefes alabilseydim tekrar küfredebilirdim. İçgüdülerim onun ellerini tutmaya itti ve onu geri çekilmeye zorladı. Nefes aldım ve kaburgalarım hareket ettiğinde canım acıdı. *Bir kırık kaburga daha. Harika.* Jena'yı uzak tuttum; onun da dudakları kabarmıştı ve kolyeme dokunmamıştı. Anamchara zihinleri birbirine bağlıdır, yani birbirlerinin düşüncelerini ve duygularını bilirler ve görünüşe , eğer yeterince yakın bağlanırlarsa, bedenleri diğerinin acısına tepki verir. Şimdi ikisini de . Sonra kanın kokusunu aldım. Leo'nun kanı.

Başımı Innara'nın işkence ettiği vampire doğru çevirdim ve Jena'yı attım. Beni bıraktı, ayaklarının üzerine düştü ve yaralı bir kuş gibi kollarını yana açarak yarı tökezleyerek geri .

Derek ve El Diablo vampiri tutuyorlardı; Derek vampirin saçlarını avucunun içine almış, başını destekliyordu. Diablo hâlâ gülümsüyordu ve bu kez gülümsemesi hesaplanmış ve soğuktu. Elimde hâlâ Innara'nın kazığı vardı ve vampire doğru yürürken onu bir bando sopası gibi çevirdim. Derek'e bakmadım bile. Vampirin üzerine eğildim ve yumuşak bir sesle *dilimin* ve ağzımın üzerinden kokusunu içime çektim. İki inçlik dişlerinin arasından bana tısladı. Ben de görmezden geldim. O kadar yakınına eğildim ki koklarken göğsünün mezar soğuşunu yüzümde hissedebiliyordum. Evet. Leo'nun kanı Leo'nun kanı bu vampirin kanıyla karışmıştı. Yüzüne yaklaştım ve Leo'nun kanının kokusunu ağzında yakaladım. Kazığın ucunu kalbine dayadım ve Derek'e baktım. "Leo'nun nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Derek'in kara gözleri küçümseme doluydu, insanın insan olmayanı küçümsemesiydi bu. Beni. Yüzündeki ifadeye gülümsedim, dişlerimi göstererek küçümsemeyi gördüğümü belli ettim. "Bir gün dövüşmek zorunda kalacağız" dercesine başını eğdi. Kıkırdadım. Birbirimizi anlamıştık. "Hayır," dedi. "Fanghead patron Katie'nin ön kapısına ulaştı ama sokakta durduruldu. Oğullarımdan üçü yaralandı. Leo kayıp."

Leo kayıp. Benim saatimde. Vampire baktım ve gülümseme olmayan dişlerimi gösterdim. "Biliyorsun, değil mi Ceset? Leo'nun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve biz de . Onu Katie'ye götürün. Onu ve hala hayatta olan diğer vampirleri. Konuştuklarından emin ol. Her şeyi bilmek istiyorum."

Derek, "İşkence nadiren doğru istihbarat sağlar," dedi.

"Doğru. Ama Ceset konuşursa, yaşamasını ve hiyerarşide yükselme şansı olan bir klana evlatlık verilmesini sağlayacağım. Eğer , onu tatlı niyetine Innara ve Jena'ya veririm."

Vampir bana tükürdü. Iskalamasına kadar hızlı hareket ettim. Derek hızdan hoşlanmıyordu ama ne olduğumu saklamaktan, olduğum şeyden utanmaktan yorulmaya başlamıştım. Tam olarak insan değildim, hiç olmamıştım. Ya da belki hem tam insan hem de tam ötekiydin. Her neyse.

Bir hava patlamasıyla sahne ay ışığında . Ceset gitmişti, Derek'in elinden kurtulmuştu. Gözlerimi ve odaklanmaya çalıştım, Grégoire ve Ceset'in yerde yuvarlandığını gördüm, vampir hızı uzuvlarını birbirinden ayırmayı imkânsız kılıyordu. Grégoire'in sarışın kafası kimin kim olduğuna dair tek ipucumdu. Yabancı vampirin boğazına yapışmıştı. Eğilip Grégoire'in sarı saçlarından bir tutam aldım ve çekerek onu Ceset'ten ayırıp ayağa kaldırdım. Grégoire belki yüz kiloydu ve kısa boyluydu, on beş yaşındayken genç erkeklere düşkün bir vampir tarafından değiştirilmişti. Güzel, genç oğlanlar, ama artık güzel değildi. Grégoire kana bulanmış ve hırçındı, yaralıydı ve ölü kokuyordu. Bana hırladı ve dişleri ve pençeleriyle saldırdı. Derek ve adamlarından biri Grégoire'in kollarını yakaladı. Diğer dört kişi Ceset'i zapt etti. Grégoire'i sarstım. "Leo'nun nerede olduğu hakkında bilgi istiyor. Öldürmek için değil."

"Ustamdan içti. Ağzında Leo kokusu alıyorum."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden bize bildiklerini anlatana kadar hayatta kalmasını istiyoruz ve eğer bize anlatırsa yaşayacak."

"Gerçek ölüm gününe kadar peşini bırakmayacağım. Bir kan düellosunda ona meydan okuyacağım ve onu kovalayacağım."

."

İçimde öfke kükredi. "Daha sonra!" diye bağırdım. Gece sessizliğe gömüldü. Öfke, buhar gibi kanımda kaynıyordu. Ağır ağır nefes alıyordum. Diğer insanlar da öyle. Ama vampirler konuşmayı, nefes almayı bırakmışlardı ve eğer kalpleri atıyorsa onlar da sessizleşmişti. Mermer heykeller gibi, saman tarlasında taş gibi hareketsiz duruyorlar, diz çöküyorlar ya da oturuyorlardı. "Vampira Carta'ya ve Leo'nun isteklerine her şeyi daha sonra çözebilirsiniz. Şimdilik ne bildiğini öğrenmek istiyorum ve bunun nasıl yapılacağı konusunda seçici değilim." Eğer insan olsaydı, çok daha seçici olurdu, diye fısıldadı içimden bir ses, bu daha sonra bakacağım bir çiftte standarttı. Bir gün. Belki.

"Leo kaçırıldıysa," dedi Grégoire, "yeni aya kadar hayatta kalamaz. Kendisine usta Mithran diyen ama Vampira Carta'yı ihlal eden domuz onu öldürecektir."

"Domuz mu?" Ceset yine tükürdü. Kişisel bir tik gibi görünüyordu, küçümsemenin hijyenik olmayan bir versiyonu. "Senin efendinin İnfazcısı benim efendimin İnfazcısını hiçbir sebep yokken öldürdü." Güçlü bir taşra aksanıyla konuşuyordu ama bir vampirin ağzından çıkınca kulağa hâlâ tuhaf geliyordu. "Carta ve protokolleri onun bunu yapamayacağını söylüyor."

"Ramondo Pitri?" Derek sordu.

Ceset bana baktı, Derek'i görmezden geldi, vücut duruşu "Bana ne yaparsan yap asla konuşmayacağım" havasındaydı, tek kelime bile etmedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Derek yumuşak bir sesle. "Ramondo'nun New York sokaklarındaki geçmişiyle tüm bilgilere sahibim. O yüzden bu pisliğin bağırsaklarını deşin. Ona ihtiyacımız yok." Bu Derek'in daha önce söylediklerinin tam . Bunu, iyi polis kötü polis oyununa geri , ama çok yönlü roller üstlendiğimiz anlamına aldım.

"Hayır, ona konuşması için bir fırsat vereceğiz," dedim. "Kim bilir? Patronu onu canlı isteyebilir ve onu kurtarmaya gelebilir, bu da bize onu alma şansı verir. Seni tutacak bir yere ihtiyacımız var, Ceset." Grégoire'a baktım. "Ve ona ve hâlâ nefes alan diğerlerine -sadece akşam yemeğinde sohbet bile olsa- canlı olarak ihtiyacımız var. Ya da ölümsüz. Her neyse." Kanımdaki öfke giderken sesim kesildi. Yorgunluk üzerime ağır bir yük gibi çöktü.

"Gümüş kafeslerim var," dedi Grégoire. "İki ." Gülümsedi ve çocuksu, güzel yüzünde ürkütücü bir ifade vardı. Dehşet vericiydi. Dönüşükten sonra akli yeni başındayken ona ne yapıldığını bilmek istemememe neden oldu.

"Hâlâ hayatta olan herkesi ve kafeslerinizi Katie'ye getirin," dedim usulca. "Onlarla orada konuşacağız." Ne söylediğimi biliyordum. Neye göz yumduğumu. Herhangi birine, hatta bir vampire bile işkence etmeyi düşünemediğim için ürperdim. Neye dönüştüğümünden emin değildim ama kendimden pek hoşlanmadığımdan emindim.

* * *

New Orleans'ın hâlâ faaliyette olan en eski genelevlerinden biri olan Katie's Ladies'e ön kapıdan girdim. Leo'dan en son gelenlerden ve beni uzun boylu, kel, iri yarı, sesi kürekle masaj yapılan bir çakıl tepesine benzeyen bir kan hizmetkârı olan Troll karşıladı. Gerçek adı Tom'du ama onunla ilk tanıştığımda ona Troll demiştim ve bu isim aklımda kalmıştı. "Jane. *Partiye* geç kaldın." Gözleri ve ses tonu kutlamaları ya da belki de sadece konukları onaylamadığını söylüyordu ama bir kan hizmetkârı olduğu için fikri sorulmayacaktı.

"Evet. Leo'nun evinden uzaklaşmadan önce polisler ve itfaiye araçlarıyla uğraşmak zorunda kaldım." Bana doğru eğildi ve kokladı. Kan hizmetkârlarının koku alma duyusu daha iyiydi ve burnunu kırıştırdı. "Leş gibi kokuyorsun. Klanın evi nasıl?"

Hakarete gülümsedim ama yüzümdeki gülümseme hızla kayboldu. "Gitti." Trol homurdandı ve ses tonunda pişmanlık vardı. "O eski evi severdim. Peki ya insanlar?"

"Leo'nun vampirlerinden ikisini kaybettik, ikisi de Bouvier Klanı'ndan, Louise D'Argent ve Peter Schansky. İkisini de tanıımıyordum ama yaralarına bakılırsa pusuya düşürülmüşler, hareketsiz bırakılmışlar, kanları akıtılmış ve sonra da parçalara ayrılmışlar." Başka tarafa baktım. Kötü bir katliam olmuştu. Onları her kim öldürdüyse bir mesaj bırakmak ve gün batımında bir hortlak olarak dirilmemeleri için kafalarını almak bana düşmüştü. Bu çok sık olmazdı ama olduğunda da kötü olurdu. "Ayrıca iki insan kaybettik - onların kanlı hizmetkârları. Klan efendilerini bilgilendirmekle uğraşmak zorunda kaldım."

"Üzgünüm, Jane." Troll omzumu okşadı. Garip hissettirmesi gerekirdi ama . "Leo'nun yeri hakkında bir haber var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Salondalar. Hiç hoş değil," diye uyardı. "Evet. Büyük sürpriz." Omuzlarımı dikleştirdim ve eve doğru ilerledim, Troll de beni takip ediyordu.

Girişte kalın bir Doğu halısı ayak seslerimizi bastırdı ve ben de otomatik olarak tavsiye ettiğim güvenlik yükseltmelerini, Katie'nin güvenlik konsoluna bağlı kameraları, sensörleri ve monitörleri, kapılarında altın varaklı ejderhaların dolaştığı yedi ayak boyunda, siyah lake bir sandığın kapılarının arkasına gizlenmiş olarak kontrol ettim. Kalbim kırılmış olabilirdi ama hâlâ yapmam gereken bir iş vardı.

Ev şık, zarif ve sadece biraz abartılıydı, yakın zamanda en soluk sarıdan en koyu altın kahverengisine kadar yüzlerce altın tonuyla dekore edilmişti, her yerde tablolar, heykeller ve sanat eserleri vardı, her biri muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha değerliydi. İçeri girdiğimde içimdeki Hristiyan çocuk okullu kız her zaman sinirlenmekle bakakalmak gidip gelirdi. "Kızlar nerede?"

Troll, "Katie o gece için müşterileri iptal etti," dedi, "ve kızları St. Charles Caddesi'ndeki bir otele gönderdi."

Duyduğumu belirtmek için bir elimi kaldırdım ve salonun arka tarafındaki dolambaçlı koridorlara yöneldim; kızların *müşterileri* üst kata çıkarmadan önce onlarla buluştukları ve *müşterinin* insan ya da vampir olmasınabağlı olarak kan aktarımını da içerebilen sapıkça oyunlar oynadıkları yerd. Katie'nin

ofisinin açık kapısından geçtim ve küçük odanın içindekiler karşısında sessiz ve hareketsiz . Bütün

Normalde büyük, koyu renkli ahşap masanın deri yüzeyinde duran eşyalar yere itilmişti ve temizlenmiş üst kısımda iki kişi yatıyordu -Bruiser ve siyah tenli bir kadın. Her ikisi de çoğunlukla çıplaktı, ama bu seks değildi, çıplaklıkla bile seks hakkında düşünebileceğim herhangi bir şekilde değildi. Bu tamamen başka bir şeydi.

Bruiser sırtüstü yatıyordu, kartal gibi açılmıştı, teni ölüm solgunu ve mermer mavisiydi, damarlar bir haritadaki su yolları gibi görünüyordu. Çorap giyyordu. Hepsi bu kadar. Çorap. Nefes almıyordu. Kalçalarının üzerinde yarı oturur, yarı kıvrılır vaziyette duran siyah vampir, çivit mavisinin tonlarında, çılginca desenli, tam daire bir etek giymişti ve kafasında da ona uygun bir türban vardı. Gömleği yoktu. Koyu renkli aureollerı olan dolgun göğüsleri Bruiser'ın kıpırdamayan göğsünü okşuyordu. Vampir rahibelerden biri olan Bethany Salazar y Medina bileklerini kesmişti ve bilekleri adamın ağzının üzerindeydi, kanı adamın içine damlıyordu. Dişleri boğazına gömülmüştü. Derin bir şifaya dalmıştı.

Kendi kendine sırtım kamburlaştı ve gözlerim yaşlarla doldu. Keder, katran gibi siyah ve yapışkan, buzul buzu gibi soğuk, içimden aktı. Acının üzerine daha hafif bir duygu dalgası geldi; içime bir kıskançlık mızrağı saplandı, kendimin değil kedimin kıskançlığı. bir yerde, Canavar fısıldadı: *Benim!* Ve hırlamak istedi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koridorda ilerledim, botlarım koyu tereyağı rengindeki halıya basıyordu, gerçi evin içinde bir geyik sürüsü dolaşsa rahibenin bunu fark edeceğinden şüpheliydim. Ve Bruiser, şey, o ölmüştü.

Mutfaktaki Deon'a elimi kaldırdım; Karayip adalarından birinden gelen üç yıldızlı şef bir tepsiye suşi dolduruyordu ve o da bana el salladı. Parmaklarında suşi pirinci vardı ve savaştan kederime kıskançlığıma rağmen ağzımı sulandırdı. En son ne zaman gerçek bir yemek yediğimden emin . Leardaki biftek . *İki gün önce mi?* Midem gurulduyordu. Bruiser bu kadar tehlikedeiyken açlık hissedebildiğim için utanıyordum.

Hizmetkârın salona girişinin gölgesinde sessizce durdum ve Leo'nun topladığı soylular ile kan hizmetkârlarının çekirdeğini inceledim. Odada beş vampir, beş kan hizmetkârı ve gece kamuflajı giymiş yedi insan vardı. Hepsini tanıyordum. Ve içlerinden biri hain . Sadece olduğunu bulmam gerekiyordu. Şansım olduğunda. Şu anda paramı savaştan sonra bir vampiri pataklayan Sneak Cheek'e yatırmıştım ama ne biliyordum ki? Belki de vampir zorla içki içirmeye ya da daha kötüsü kendisi için akşam yemeğini büyülemeye çalışmıştı ve denizci bunu reddetmişti. Agresifçe. Aynı şeyi ben de bir ya da iki kez yapmıştım. Yeterli veri olmadan karar vermek aptallıktır ve ben de saklıyordum.

Salon, oturma odası denilemeyecek kadar süslü, toplantı denilemeyecek kadar da müstehcen bir yerdi. Salon, altın ipek tonlarındaki döşemelerden Katie'nin çıplak resminin yer aldığı hayattan daha büyük sanat eserlerine ve İtalyan mermer zemin üzerindeki kutup ayısı halısına kadar her şeyiyle tam bir uyum içindeydi. Ayının beyaz kürkünü ilk kez kokladığından ve kocaman beyaz dişlerine baktığından beri onu avlamak isteyen Beast'e göre gerçek bir deri. Kutup ayıları hem avcı hem de avdır; yemek için fokları avlar ve katil balinalar ile köpekbalıklarına yem olurlar. Katie'nin dekoratörünün postu nereden aldığını bilmiyordum ama eski değildi. Hâlâ belli belirsiz modern tahnitçilik kimyasalları ve yağları kokuyordu. Sanki daha büyük bir yırtıcı hayvan parçasını koparmış ve ayı ölmüş gibi bir ayağı eksikti.

Kan hizmetkârları ve insanlar mobilyaları duvarlara doğru itmişlerdi ve avizenin ışığında simsiyah parlayan, küp şeklinde, altı ayak uzunluğunda, kararmış gümüşten iki kafes zemini kaplıyordu. Canavar şaha kalktı ve ben bir adım geriye düştüm, dehşet içime çarptı, kızgın bir bıçak gibi yoğun ve sıcaktı. *Tehlike*, diye düşündü. *Kaçın!* Bir anda çelik ağırları ve ötesinde gri ve loş bir gördüm. *Kafes! Kaçın!* Korku içime doldu, kalbimi kaburgalarımın çarptı. Pençelerimin altındaki kafesi hissedebiliyordum, metal soğuk ve inatçıydı. Kalçamda, silahlı beyaz adamların beni vurduğu yerdeki acıyı hissedebiliyordum. *Beni uyuttu. KOŞ!*

Kapıyı iki elimle kavradım, kendimi Canavar-zihninden yukarı doğru zorladım ve

Hiç paylaşmadığımız bir anı, korku kokusunu bastırmak, sadece bir aptalın kızgın, yorgun, aç vampirlerle dolu bir odaya dehşet verici bir akşam yemeği gibi kokarak girdiğini bilmek. Bir levhanın üzerinde, bitkin bir şekilde çıkmak isteyen aptallar. Nefesimi tuttum, yavaşça, yavaşça vermeye zorladım. Bir tane daha aldım. Canavar karanlığın içine çekildi, izliyordu, pençeleri içeri ve dışarı çalışıyor, zihnimi acıyla deliyordu. Büyük kediler mutlu olduklarında mırıldanırlar ve mutlu olmadıklarında alçak sesle hırırlarlar. Canavar nefes alışımında hırıliyordu, aşırı tetikteydi, dikkatliydi. Endişeliydi.

Kafesin en yakınındaki vampir çılgılık atmaya başlamasaydı, vampirler yumuşak hırıltıyı duyacaklardı. Derek yarı çıplak vampiri uzun bir dürtüklüyordu. Ucunda gümüş bir haç vardı ve haçın derisine değdiği yerde vampir yanıyordu. Dumanlar yükseliyor, sıcak bir ızgaradaki çürümüş etin pis kokusu gibi havayı kirletiyordu. Mahkûm vampir hastalığı taşıyordu ve bu hastalık havaya olgunlaşmış, hastalıklı bir koku yayıyordu.

Tutsak haç çubuğundan olabildiğince uzağa eğildi, sırtı gümüş ağdan sadece milimetre uzaktaydı; dengesini kaybedince kafesin duvarlarına düştü, derisi cızırdadı. Feryadı havayı deldi, kulak zarını titretti. Çılgılık neredeyse bir vampirin ölüm feryadı kadar kulak tırmalayıcıydı. Diğer kafesteki vampir inliyordu, siyah gözbebekleri o kadar genişti ki neredeyse kırmızı sklerayı gizliyordu. Kendi gümüş yanıklarını gösteren Ceset'ti ve sıradakinin kendisi olduğunu biliyordu. Yanık et ve vampir kanı kokusu alıyordum ve Derek'in ayaklarının dibinde etiketli, tarihli ve zaman ayarlı kan şişeleri duruyordu. Birisi test için iki vampirin kanını almıştı. Bunun onların onayı ya da işbirliğiyle yapıldığından şüpheliydim.

Derek'in Votka Çocukları'ndan Angel Tit, Martini ve Chi-Chi, yüzleri savaş modunda, boyun eğmez ve kapalı bir şekilde işkenceyi izliyorlardı. Leo'nun vampirleri de birbirlerinden ayrı duruyor, kafesteki vampirlerin acı ve korkularından büyülenmiş bir halde bakıyorlardı. Uyarılmışlıklarının ve kana susamışlıklarının kokusunu alabiliyordum, avlanma içgüdüleri kendilerinden birinin acısı ve kanı için bile hızlanmıştı. Kan hizmetkârları ellerindeki elektronik aletlerle meşguldüler ya da sıkılmış görünüyorlardı ya da Katie'nin portresine resmin gerektirdiğinden daha fazla bir ilgiyle bakıyorlardı, ancak Katie zalimlerin görüş değildi.

"Efendinizin adı," dedi Derek, sesinde hiçbir tonlama yoktu, duygularına dair hiçbir ipucu yoktu. Öfkesinin ve kendinden nefret edişinin kokusunu alamasaydım, yaptığı iş hakkında ne hissettiğini asla bilemezdim. "Efendinin adı." Vampir başını sallayıp inlediğinde, Derek onu tekrar bıçakladı. Duman kırmızımsı bir renk almıştı, sanki aspire edilen kanla boğulmuş gibiydi.

"New Orleans'ın efendisi nerede? Leo Pellissier nerede?"

Vampir başını şiddetle salladı. "Bilmiyorum. Onu gördüm. Nereye götürüldüğünü bilmiyorum. *Bilmiyorum!*" diye bağırdı, Derek haçla ona tekrar dokunduğunda.

"Ramondo Pitri," dedi Derek, sorgunun konusunu değiştirerek haçı çekip aldı. Üzerine sıcaktan buruşmuş bir deri tabakası yapışmıştı.

"İnfazcı," diye bağırdı vampir. "Pitri efendimin İnfazcısı'ydı." Sanki bu itiraf bir barajı serbest bırakmış gibi, soluk soluğa bir nefes aldı, kaburgaları genişlerken garip bir şekilde titriyordu, hiç de insan nefesi değildi, kaburgalar yılan gibi hareket ediyordu. Konuşmaya devam etti, kelimeler fişkırıyordu. "Vampira Cartada belirtildiği gibi Pellissier'in İnfazcısı'na karşı yasal bir kanlı meydan okuma başlatmaya hazırlanmak için keşif ve araştırma yapmak üzere gönderildi."

Göz kırptım. Odaya adım attım. Leo'nun soyundan gelenler hep birlikte bana döndüler, ölüm gibi, vampirler gibi bakıyorlardı. Boğazımdan bir kahkaha yükselmek istedi. Ramondo Pitri'yi öldürmüştüm. Bir adamı öldürmüş ve bir vampir savaşı başlatmıştım.

"Ramondo bilgi edinmeye çalışıyordu," diye devam etti, "Jane Yellowrock'un neden bu kadar özel olduğunu öğrenmek için."

"Kapa çeneni, Kleto. Kapa çeneni!" diye inledi diğer vampir. Bu bize bir isim ve bir lakap kazandırdı: Kleto ve Ceset. İlerleme kaydediyorduk.

Kleto onu görmezden geldi. "Leo'nun İnfazcısı'nın rütbelerini nasıl bu kadar çabuk yükselttiğini öğrenmek istiyordu, yabancıya ilk kanı dökmesi için meydan okumadan önce."

Katie bana doğru bir adım attı; sarı saçları, hareket ettikçe ipek gibi dalgalanan bir dalga halinde öne doğru düşüyordu. İlgisi yırtıcı ve bölgesel içgüdülerimi harekete geçirdi; neredeyse bir bıçağa uzanacaktım ama en ağır hakaret olarak algılanacak bu hareketi tamamlayamadan kendimi durdurdum. Başarısız girişimime bir gülümseme cevap verdi ve sanki aç bir yırtıcı tarafından inceleniyor gibiydim, onu alt etmeye çalışmam için bana meydan okuyordu. Her şey üç kalp atışı içinde, kaburgalarımın çarparak gerçekleşti.

Ve kafesteki kuş, sanki söyleyebileceği bir şey olması bir can simidiymiş gibi ötmeye devam etti. "Cartaya göre Yellowrock'a Kan Davası açması gerekiyordu ama onun bir tür süpernatant, bir varlık ya da onun gibi bir şey olmasından endişeleniyordu, bu yüzden otel odasına gitti."

"İlk kan için İnfazcı'dan İnfazcı'ya kanlı bir meydan okuma," dedi Katie, gözlerini kırpmadan, siyah ve kanlı bir şekilde bana dikerek, "bir efendinin diğerine Kanlı Meydan Okuma düzenlemesinin kabul edilebilir bir ilk adımıdır - mevkii için ölümlü bir savaş."

"Ama Leo'nun İnfazcısı onu öldürdü. Tahrik olmadan."

Otel odamda, çektiği silah da dahil olmak üzere birden fazla silah taşıyan silahlı bir adamı vurmanın -yasadışı bir susturuculu silah- tam olarak tahrik olmadığını düşündüm, ama ağzımı tuttum. Ya da Katie beni yüzüstü bıraktı, ki bu da düşünmek istediğim bir şey değildi. Bir kez daha, işimi yapmak için yeterli bilgiye sahip olmadan, içimden geldiği gibi hareket etmek sorunlara yol açmıştı -bu sefer büyük sorunlar vardı- ve bu da beni gözünün önünde tutan sinirli, vampirleşmiş bir vampirle sonuçlanmıştı. Dürtüsünün elektrikli jiletli tel gibi etrafımı sardığını, kesip yaktığını hissedebiliyordum.

Nefes aldı ve ben de onunla birlikte nefes almamak için kendimi zor tuttum. Katie başını yana eğdi, insan gibi davranmayı unuttuklarında yaptıkları o yılan gibi hareket. "Sana meydan bir İnfaz Koruma Memurunu öldürdün. Yasalarımız buna izin vermiyor. Sadece nefsi müdafaa, resmi meydan okuma ya da ölümcül bir savaşta can alma izniniz var. Kan bağı olmayan bir İnfazcı olarak hepimiz için tehlikelisin."

"Leo polis raporlarının bir kopyasını aldı. Bu onun için yeterince iyiydi."

Omuzları kalktı ve parmakları açıldı, pençeleri aşağı inip yayıldı. Azı dişleri içgüdüsel değil, dikkatle kontrol edilmiş bir hareketle, sadece çok yaşlı ve çok güçlü olanların sahip olabileceği bir kontrolle, bilerek yaptığı bir şeydi. "Leo burada değil," dedi. "O bir düşman tarafından kaçırıldı. Şimdilik, belki de sonsuza dek, ben efendiyim." Bu da küçük kertenkelelerin soğuk, yapışkan ayaklar üzerinde omurgamda aşağı yukarı koşturmasına neden oldu. "Bu savaş teknik olarak, yasal olarak senin suçun görünüyor. Artık rakip Mithran istediği şeyi yapabilir."

"Jane'in suçu değil," diye mırıldandı bir ses.

Döndüm ve çıplak adamı yere düşmeden yakaladım. "Bruiser," diye fısıldadım.

Teni bir kadavranıkinden daha soğuktu. Terden sıırılsıklam ve küllüydü ve üç günlük bir mezar gibi kokuyordu. Ama bir nefes aldı ve kalbinin göğsümde yaralı bir kedi yavrusunun gibi hızlı ve zayıf attığını hissettim. Güç gösterisiyle neyi ele verdiğimi düşünmeden onu itfaiyeci hamlesiyle omzumun üzerinden yukarı kaldırdım, çıplak belini ve sabitledim, kolları omzumun üzerinden sarkıyordu; Bruiser ayaklarını sürüklemekten ya da kafasını yere vurmadan başka bir şekilde taşınamayacak kadar büyüktü. Onu koridordan ofise taşıdım ve deri koltuğa yavaşça bıraktım, bir örtü buldum ve etrafına sardım. Deniz mavisi kaşmir, su yeşili ipek püsküllü ve püsküllüydü, yumuşak dokular parmaklarımdaki tırnaklar kadar keskin, renkler aşırı parlak, neredeyse sertti. Şok. Şoktaydım.

Rahibe görünürde yoktu ama Katie onun yanında diz çöktü ve pençeleriyle derisini kazıyarak şakaklarını okşadı. Sanki derisinden içinde bulunduğu durumu okuyabiliyormuş gibi ona odaklandı. Belki de okuyabiliyordu. Ben ne biliyordum ki? "George," diye mırıldandı. "Yaşayacaksın. Ve hâlâ çoğunlukla insansın. Umutsuzluğa kapılma. Umutsuzluğa kapılma."

Çoğunlukla insan mı? Bu ne demek oluyor?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güvenliğiniz Berbat

Şehrin Efendisi'nin -ve Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin çoğunun- varisi Bruiser'ın yüzüne baktı, gözleri akşam yemeği için ipek bir mezar ören bir örümcek gibi bilincimi topladı. Zihnim onun pençesinde çırpınıyor, tekmeliyordu. "İnfazcı pozisyonunu talep ettinLeo seni yalanlamadı. Yine de ondan içmedin mi? O da buna izin mi verdi?"

Ağzım kurudu. Cevap vermeyince devam etti. "Bir İnfazcı Şehrin Efendisi'e bağlı olmalı, bedenini ve ruhunu kanla bağlamalı ve *Pourtant, vous n'avez pas fait l'amour.*"

Ne söylediği *hakkında* bir fikrim vardı, ama kısa ve öz bir "Uhhhh" demekle yetindim.

"Anlamadığınız bir hakkı talep ettiniz. Bir zamanlar ben de aynısını yapmıştım, bana ölümsüz gecenin hayatı teklif edildiğinde. Genç ve güzeldim, kendimden çok emindim ve anlayamayacağım kadar aptaldım.

"Benim yaptığım gibi, siz de neyin gerekli olduğunu bilmeden bu onuru talep ettiniz. Hayır, bağlı değilsin. Sende onun kanının kokusunu . Şehrin Efendisi'nin korumasından yoksunsun."

Bu kısım bir tehdit gibi geldi ve Canavar da öyle düşündü. Zihnimi ısırdı ve onu bir av gibi sarstı, köpek dişleri ruhuma saplanmış buz kıracakları gibiydi. Bu hareket ve acı beni alarma geçirdi. Derin bir nefes aldım ve üfledim. Elimi yeni vampir katilimin üzerine koydum. Yavaşça. Kasten.

Katie'nin göz kapakları genişledi, göz bebekleri şaşkınlıkla daraldı. Ağzı, dişleri bir Afrika dişi aslanına yakışır şekilde çarpıtılmış küçük bir O harfi yaptı.

Ve sııttım, kör insan dişlerimi ve canavar ruhumu gösterdim. Canavarın içimde yükseldiğini hissediyordum, gözlerimin Cherokee ismim gibi altın renginde parlamadığını biliyordum. Altın Gözler. "Leo beni istediği zaman alabilirdi," dedim, "ve beni boyun eğmeye zorlayabilirdi." Söylediğim bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim.

Direnebilirdik, diye mırıldandı Beast; onu görmezden geldim.

"Leo bağlarımı çözmemi *istedi*. Bağlanmamamı, itaat etmememi ve boyun eğmememi istedi. Özgür. Diğerlerinizin aksine."

"Senin aşkını istedi, özgür ve istekli."

"Belki bu da bir parçasıydı." *Kesinlikle bir parçasıydı, ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz*, diye düşündüm. "Ama beni kendi nedenleriyle özgür bıraktı. Sanırım nedenlerden biri, bazı düşmanların açık bir zihin gerektirmesi. Bazıları ..." Başımı eğdim ve gözlerimin benimle çıkış yolu, tek kapı arasındaki vampirleri almasına izin verdim. Hepsi de yaşlı vampirlerdi. On dokuzuncu yüzyılın başlarından daha genç olan yoktu. "...biraz gençlik. Biraz yaratıcılık." Sol elimle cebimden yepyeni bir cep telefonu çıkardım ve sadece bir metre Katie'ye fırlattım. Hayvani reflekslerle telefonu yakaladı. "Ara onu. Belki cep telefonu , her neredeyse ve gerçek bir ölü olmadığını varsayarsak. Belki bize nerede olduğunu ve onu kurtarmaya gelmemizi söyler. Hazır onu telefonda Leo'ya beni neden bağısız bıraktığını sorun." Katie benden elindeki şeye baktı. Birisi çoktan Leo'ya ulaşmaya çalışmış olmalıydı ama cep telefonunu nasıl kullanacağını bilmediğini ve masasının üzerindeki eski moda sabit hattı ancak isteksizce çevirdiğini tecrübelerimden biliyordum. Gülümsememin genişlemesine izin verdim.

"Evet." Bruiser'a baktım, solgun bir şekilde yatıyordu.

ve kırılmıştı. Göğsünde iki yara izi vardı, kurşun yarası. Göğsü soluk soluğa ve sığ bir şekilde hareket ediyordu. Aniden, içinde derinlerde bir şey kopup kan kaybından öldüğünde yırtılma sesini hatırladım. *Ölmüştü. Gözlerimin önünde.* Ve tekrar hayattaydı.

Duygularımı yüzümden uzak tutarak Katie'ye baktım. "Onu hayatta tut. Kendini güvende tut. Leo ikinize de değer veriyor." Duraksadım ve kelimeleri söylemeden önce dilimin üzerinde test ettim. Tadı gerçeğin ta kendisiydi. "Leo ikinizi de seviyor. Yakında döneceğim." Katie'nin yanından geçtim, cep telefonumu kaptım, ona verdim, tıpkı bir Afrika aslanının gururuna sırtını vermesi gibi, diğerlerinden daha büyük, daha kötü olduğunu bilerek. Kapıdaki vampirleri iterek geçtim.

Yolun ortasında durdum ve Koun'un bileğini elime aldım. Hâlâ soğuk, solgun ve titriyordu. "Teşekkür ederim. Leo, primo'sunu kurtardığın için seninle gurur duyacak." Belki benim hayal gücümdü ama boyu uzamış gibiydi. "Büyük Koun'un savaşçısı olmasından onur duyuyor. Ama Koun ne zaman savaşacağını ve ne zaman iyileşeceğini bildiği için da onurlu." Bu bir yalan değildi ya da tam olarak değildi. Leo aslında bu sözleri söylememişti ama Katie'nin görev için uygun olmadığı bir zamanda Koun'u en yakın dört scion'undan biri olarak seçmişti. Bu, New Orleans Şehri' ve Güneydoğu eyaletlerinin yarısının efendisi Leo Pellissier kadar güçlü bir vampir için büyük bir güvendi.

Leo'nun en yakın soyunda, tehlikeli görünen bir zamanda, çok fazla bölünmüşlük vardı. Belki bunu biraz iyileştirebilirdim. "Leo, Vam-Mithran'ların kaybının yasını tutacak," diye düzelttim, "Louise, Peter ve onların kan hizmetkârları."

Kelt gözlerimle buluştu, beyaz küreler içinde kendi insan mavisini gözleriyle. Bileğini çevirip benimkini kavradı, parmakları ve avuç nasırlıydı ve benimkinden daha güçlüydü. Başını salladı ve beni .

Koridorda Derek'in karanlık ve düşmanca gözleriyle karşılaştım. Ona emir vermek için ağzımı açtım. Onun yerine, "Sen tanıdığım en acımasız insansın," dedim. Bu sözleri söylemeye niyetim yoktu ama düşüncelerimle örtüşüyorlardı. Canavar içten içe eğlenerek ofladı.

"İnsanların aksine, vampirler iyileşir," dedi kısaca, dudaklarını kıvrarak.

"Savaş bu." "Binlerce yıldır askerlerin bahanesi."

Tepki vermedi. Tepki vermesini beklemiyordum. "Gönderdiğiniz kan yangında ," dedi. "Onlardan biraz aldık" -başını koridordan salona ve kafeslere doğru eğdi- "ama karşılaştırmak için diğerlerinden de biraz almamız gerek."

"Evimde Seattle klanının insanlarından biraz var." "Öyle mi? Bunun için Chi-Chi'yi göndereceğim."

"Tabii. Her neyse." Ona sırtımı da göstererek yanından uzaklaştım. Evden , ön kapıyı arkamdan . Kırmızı boyalı kapıya yaslandım ve nefes nefese kaldım. "canına." Elimi göğsüme koydum. "Ben ölmedim." Beni içeriden duyabileceklerini bildiğim için kahkahalarım engel olamadım. Ya da kokumu alabileceklerini. Ter yanlarımdan aşağı süzölmeye başladı, yapış yapıştı ve korkunun artçı etkileri gibi kokuyordu.

Kendimi kontrol altına aldığım anda kapıdan uzaklaştım ve gölgelerin arasında eridim. Gece sıcak ve bunaltıcıydı ve terimin kuruması pek mümkün . Şimdiye kadar, Derin Güney'de kış bir şakaydı. Bir duşa, dövüş derilerine ve bilgiye ihtiyacım vardı. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Çitlerden atlayarak Katie'nin evini yandaki binadan ayıran dar sokağa girdim ve dar alanda yürüdüm, ilerlerken yerleştirdiğim kameraları kontrol ettim. İçgüdü. Leo'nun varisi için güvenlik çalışmalarımı kontrol etme alışkanlığı. Her şey yolunda görünüyordu.

Katie'nin evinin arkasındaki tuğla çit benden çok daha uzundu ve küçük el ve ayak dayanaklarından yararlanarak yarı tırmanıp yarı atlayarak karanlıkta diğer tarafa ve rahatladım. Kokusundan burada kimsenin olmadığını anlayabiliyordum. Yalnızdım. Güvendeydim. Şimdilik. Benim olmayan ve asla da olmayacak olan bir evin evim gibi hissettirmesi tuhaftı.

İçeride soyundum ve duş aldım, ısıtılmış suyun altında durup kaslarıma vurmasına izin verdim,

dumanı ve kanı yıkadım. Oldukça az kan vardı ve neredeyse hiçbiri bana ait değildi. Saçlarımı yıkadım, bacaklarımı tıraş ettim, nadiren yaptığım tüm kızsı şeyleri yaptım. Vardiya değiştirip sonra tekrar vardiya değiştirdiğimde, saçlar her zaman yeniden tamamen uzar ve Cherokee saçsızlığımla bile bu saçları çıkarmak acı verir. Ama bu sefer terapi gibi, kız ruhumu beslemek gibi hissettim, ki bunu çok nadiren yapıyorum.

Daha sonra, banyomda buharın içinde dururken, egzoz fanı çalışırken, cildimi saf jojoba yağıyla kapladım ve ıslak saçlarımı sıkı bir Fransız örgüsü haline getirdim. Çabuk kurumayacaktı ama nemli olması beni rahatsız etmedi. Uzun ipek iç çamaşırlarımı özenle giyindim ve daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca Leo'yu aradım. Cevap vermedi ve ben de telefonu kapattım.

Banyo kapısını açtım, bir tıkırtı duydum ve kapı aralığında durdum. Kokluyordum. *Burada biri vardı.* Etrafıma bakındım, sessizce, yavaşça nefes aldım, düşündüm, duyduğum sesi analiz ettim. Tıkırtı mutfak kapısıydı. Kilitleri değiştirmiştım ama bu gerçekten kararlı birini durdurmuyordu. Banyonun ışığını kapattım ve evi gece gömdüm.

Burada bir adam vardı. Tekrar kokladım. Evet, bir erkek. Erkek. Terli. Gergin. Bir yabancı. Tıpkı haftalar önce öldürdüğüm oteldeki yabancı gibi. Tekrar kokladım, ağzım açık. Silah yağı. Yeni ateşlenmiş bir silahın kokusu. Bitkisel şampuan. Kanı almaya gelen Chi-Chi değildi; tanıdığım biri de değildi. Ama bu gece hayatta kalırsam, onun kokusunu tekrar tanıyacaktım.

Ses çıkarmadan, gözlerim yatak odasının kapısında, yatağa doğru adım attım ve dövüş derilerimin üzerinde kılıflı Walther ve bir vampir öldürücü aradım. En küçüğünü buldum, altı inçlik gümüş kaplama çelik, çapraz çizgili çelik kabza ve onu sol elimle kavradım. Silahın emniyetini kapattım ve ağırlığımı dengede tutarak yavaş adımlarla giriş salonuna doğru yürüdüm. Gece görüşü devreye girdi, gölgeler hafifledi, pencerelerden gelen ışık daha parlaktı.

Koku izlerine bakılırsa ön kapıdan girmemişti. Antreden merdivenlerde durakladım. Oraya çıkmamıştı ama burada bir süre duraklamıştı. Daha gergin. Tedirgin. Kokusunu mutfığa, yan kapıya kadar takip ettim. Buradan gelip gitmişti. Ben duştayken. Silahlar yatağın üzerinde. bir vampire kazık olarak kullanabileceğim bir saç çubuğundan başka bir şey yoktu. İnsanlara karşı savunacak bir şey yok. Aptal! Kapıyı açıp beni vurabilirdi. Peki neden yapmadı? Beni öldürmek için içeri girip duşun sesini duyduğu için mi? Silahları gördüğü için mi? İşleyen bir beyin hücrelerine sahip olduğumu ve silahlı olduğumu varsaymış ve beni öldürmeye çalışmamaya karar vermişti. Bunun yerine, ne yapmıştı?

Karanlık evin ilerleyerek iki katlı uzun verandanın zemin katına açılan mutfak kapısına . Kapı kapalıydı ama ahşap pervazı tekmelenerek açıldığı yerden , koyu renkli zeminde açık renkli ahşap kıymıkları vardı. Yani . . .

Döndüm ve evi inceledim, havayı hissettim, kokladım, tattım. *Kan şişeleri.* Yatak odasına koştum ve nakliye konteynirinin üzerine eğildim. "Kahretsin!" Kan şişelerinin bulunduğu çanta gitmişti. Öfke içimde kaynadı, Beast'in öfkesi. *Benim,* diye düşündü. *Çalışma odama geldi. Benim olanı aldı. Kan hırsızı,* diye düşündü. Canavar onun eşyalarını sahipleniyordu. Benim eşyalarımı da öyle. Ama . . . Dizüstü bilgisayar hâlâ yatağın üzerindeydi, küçük yeşil ışığı bekleme modunu gösteriyordu. Cephaneliğim de öyle. Davetsiz misafir sadece kanı çaldı.

Bu da Leo'nun organizasyonundaki hainin kim olabileceğini ciddi şekilde sınırlıyordu. Çünkü sadece çok az sayıda vampir, kan hizmetkârı ve insan kanın bende olduğunu biliyordu ve daha da azı evimde olduğunu tahmin edebilirdi. Seattle'dan bir insan bunu ama daha büyük olasılıkla hain birkaç dakika önce Katie'nin evindeydi. Ve o ya da o düşmanı aradı. Zihinsel olarak, Katie'nin gecesindeki insanları listeledim. Derek ve adamları: Angel Tit, Martini ve Chi-Chi. Katie. Koun. Alejandro ve Estavan - yüzyıllardır Leo' sadık olan İspanyol kökenli vampirler. Her zaman sadık olmayan Girrard DiMercy. Beş kan hizmetkârı. Bruiser. Rahibe. *Kahretsin. Rahibe mi? Rahibe mi?*

deli melodileriydi. Ya da öyle görünüyordu. Reach onu olası kötü adamlar listesine dahil etmişti, Leo'nun olası casusu. Reach . . . *Kahretsin. Reach.*

Eğer güvenliğe erişimi varsa, olduğunu varsaymak zorundaydım, o zaman Reach genelevin iç işleyişi ve Katie'nin planları ve düşünceleri hakkında benden çok daha fazla biliyordu. Tek bildiğim, evimde gözleri olduğuydu. Buraya ilk taşındığımdan beri elektronik eşya taraması yapmamıştım. Daha sonra yapmak üzere aklımın bir köşesine araştırmayı koydum.

Hain pozisyonu için düşünülmesi gereken çok fazla seçenek vardı. Olası şüphelilerin sayısı beşin üzerine çıktığında işler karışıyordu, özellikle de bunlardan biri benim güvenlik uzmanım . Ama Reach'in motivasyonu ne olabilirdi? Paraya ihtiyacı yoktu. Biri köpeğini kaçırmış gibi, sevimsiz bir TV suç programında olduğu gibi hain olmaya zorlanamazdı. Ama herkesin bir yerlerde bir açığı vardır.

Leo beslendiği ve kanını paylaştığı tüm soydaşlarının kalplerini ve niyetlerini bilirdi. Oradaki tüm vampirlerden beslenmiş miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bruiser'dan başka kimse bunu bilemezdi, bu da Bruiser'ın tehlikede olabileceği anlamına geliyordu. Tekrar.

Hâlâ karanlıkta, dövüş derilerimi hızla giyindim ve kapı çalındığında hazırdım. Son bıçağı sıkıca yerine yerleştirdim, ön kapıya doğru yürürken Walther'lardan birini kavradım. Canavar hızımı kullanarak kapıyı açtım ve Chi-Chi'nin gömleğinin yakasından tutup sertçe çekerek onu bacağıma doğru çektim. Dengesini kaybetti ve ben de geri adım atarak düşmesine izin verdim. Ama o hızlıydı. Düşerken tabancasını çekti, omzuna aldı ve silahı iki eliyle kavrayarak yuvarlandı. Beni görüş alanına almıştı. Ona kendi silahımın namlusundan bakarken gülümsedim. "Senin dokuz milimetrenin beni öldüreceği gibi benim 380'im de seni öldürecek ve ikimiz de ölü olacağız. İkimiz de bir dakika tamam mı?" Bir nefes aldım ve ona nasıl rahatlayacağını göstermek için üfledim. "Buraya hırsızlık yapması için birini mi gönderdin?"

"Ha?" Gözeneklerinden dürüst bir şaşkınlık sızıyordu, ama neyin şaşkınlığı? Fuayeme indiğinden mi? Benim sorum mu? Yoksa olmama şaşırdınız mı?

Kokladım, feromonal durumunda değişikliğe işaret edebilecek herhangi bir şey aradım. "Ben duştayken biri girmiş ve topladığım kanı çalmış. Katie'den buraya biri gönderilmediyse bu çok hızlı oldu. Belki de fırsat çıkarsa beni öldürmek için emir almışlardır. Kimi aradın?"

Hedefi sabitlendi. Dolgun dudakları sertleşti. Koyu teni içeri süzülen sokak lambasında parlıyordu. "Legs, seni vurmak zorunda bırakma beni."

Vücudunda hiçbir aldatma kokusu almadım, ses tonunda hiçbir şey duymadım. Vücut dilinde de görmedim. Ama duruşumu sertleştirdim. "Ben ayrıldıktan sonra Katie'de kim cep telefonu kullandı? Çünkü biri silahlı bir hırsız ihbarında bulundu."

Düşüncelerinin işlediğini görebiliyordum, son yarım saati tekrarlarlarken gözleri biraz odaklanmamış bir hal alıyordu. "Bildiğim kadarıyla beş kişi, ama dağıldık. Daha fazla da olabilirdi."

"Kahretsin." Neden sadece bir tane olamadı? "Eğer geri çekilirsem beni vuracak mısın?" Chi-Chi bir kahkaha attı, mizah nişan almasını en ufak bir şekilde etkilemiyordu. "Vurabilirim." *Harika.* "Karşımdaki silahlı güven konusunda sorun yaşıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bütün gece burada durabiliriz. Ve Bruiser ölebilirdi. Aptalca davranmadığımı umarak silahı kaldırdım, şarjörü çıkardım ve mermiyi boşalttım. Geri adım attım. Chi-Chi omuz silkti, yerde yatarken bunu yapmak kolay değildi ve oturdu. Hâlâ çoğunlukla karın kaslarını kullanarak ayağa kalktı ve deniz piyadelerindeki aktif görevini bitirdikten sonra formunu koruduğunu kanıtladı. Son olarak tabancasını kılıfına soktu. "Hangi giriş?" diye sordu. Mutfağı işaret ettim ve beni görüş alanında tuttu,

Ben onu takip ederken evime doğru yürüdü. Diz çöktü ve kapıyı açıp kapatarak inceledi. Homurdandı, "Bir tekme. On bir ya da on iki numara. Düz tabanlı, yani bot giymiyor. Bu gece bütün adamlarımız çizme giyiyor."

"Senin adamlarından biri olmadığını biliyordum." Neredeyse "*Yabancı birinin kokusuydu*" diye ekleyecektim ama . Hadi, ben. Güven sorunları hakkındaki yorumumdan sonra tuhaf bakışına da yanıt vermedim. Başka ne demek istemiş ki, değil mi? "Leo'nun emir komuta zincirinde bir güvenlik açığı olabilir ve bu Bruiser'ı tehlikeye atıyor. Leo'dan kimin içtiğini ve dolayısıyla hangi vampirlerin Leo'ya sadık olduğunu biliyor ve potansiyel şüphelilerin kısa listesinden elenebilir. MOC'den içmeyenler saldırıya olabilir. Gidip primoyu hayatta tutun."

Chi-Chi tek kaşını kaldırdı. Kaşında üç tane tıraşlanmış çizgi vardı ve da kaşına yıldırım çarpmış gibi sivri bir görünüm veriyordu. Bu bakış onun benim emir komuta zincirim içinde olmadığını ve benden emir almadığını gösteriyordu. Bunu ve Derek'in adamlarından birinin hain olabileceği gerçeğini düşündüm. Ama Bruiser'ı sadakatsizliğini saklamak isteyen birinden daha iyi kim koruyabilirdi ki? Dudaklarımı büzdüm ve ekledim, "Lütfen."

Chi-Chi yine garip bir sesle güldü. "Bu kelimeyle başın dertte."

"Votka Boys'u ve Derek'in Tequila Posse'undaki yeni adamları ne zamandır tanıyorsun?"

"Posse" mi? Artık kimse grup demiyor. Çoğumuz dokuz yıldır aralıklarla birlikteyiz."

"Aranızda maddi durumu kötü olan var mı?"

Ay ışığında yüzü sertleşti. "İçimizden birine hain mi diyorsun?"

"Olasılıkların ötesinde değil. Öyle mi?" Bu bir soru değildi. New Orleans'taki iş piyasası berbat. Chi-Chi evin önüne doğru yürüdü ve açık kapıdan çıktı. Cevap vermeden, bir kedi kadar sessiz, gölgelerin içinde kayboldu. Silahımı çekerek cebimdeki mermiyi şarjöre yeniden yerleştirdim, yerine oturttum ve bir el ateş ettim. Kapının yanındaki gölgeye girdim ve Chi-Chi'nin arkasından kapandığını hissettim.

"Güvenliğiniz berbat," dedi yeni bir ses.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, gülümsedim ve yere çömelip silahımı sesin yöne . İçeri girdiğinde kokusunu temiz ama misk kokulu, ona bir koku. Benim hırsızım değildi. Ama belki de birden fazlası vardı. Ateş etmeye başlayıp onu vurmaya umabilirdim ya da biraz sohbet edebilirdim. Sohbet etmek kulağa daha güvenli geliyordu. "Kokusuz deodorant, kolonya yok, kokusuz şampuan ve sık sık duş aldığınızı gösteren bir vücut kokusu," dedim. "En az üç silah taşıyorsun, hepsi de yakın zamanda aerosol kayganlaştırıcı ile temizlenmiş. Kuru kayganlaştırıcı daha iyidir. O kadar güçlü bir koku bırakmaz."

"Çoğu insan bir saat kadar sonra kayganlaştırıcıların kokusunu alamaz." Nişanımı biraz düzelttim. "Ben çoğu değilim." "Çavuş Lee o kadarını söyledi."

İçim sıkıştı. *Onu Derek mi gönderdi? Beni dışarı çıkarmak için mi?* "Başka ne dedi?"

"Muhtemelen insan değilsiniz. İyi para ödüyorsunuz. Güvenlik uzmanlarına ihtiyacınız var; silahlar, taktikler, istihbarat ve elektronik. Katılmak için bir ekip arıyorum ama buranın güvenliği bir gösterge ise, kişi siz değilsiniz."

"Benim evim değil. Bir adın var mı?" "Genç. Eli."

"Eğitim mi?"

"Amerikan ordusunun izniyle."

"Ranger mı?"

"Bu bir iş görüşmesi mi?"

Bunu düşündüm. Derek'ten kendi adamlarımı istemiştim. Birini tanıdığını söylemişti ama bana bir isim verdiyse de hatırlamıyordum. "Olabilir. Kaç bıçak taşıyorsun? Gümüş bıçaklar? Kazıklar? Haçlar?"

"Bu kasabada mı? Bilinmeyen bir bölge, vampirlerle dolu? Her ikisinden de iki tane seçtim. Ve çeliği severim, gümüşten daha iyi kenar tutar."

"Çelik bir bıçağın düz kısmındaki gümüş kaplama vampirleri zehirler, bu yüzden onları ilk kesikte öldürmediyseniz, bazen hızlı bir şekilde hastalanırlar. Genellikle kurşun kaplı bir cepte on üç kazık ve en az bir gümüş haç taşıyım. Böylece bir vampir beni şaşırtırsa, parladığında yerimi belli ."

"Hmmm."

Bir noktaya değindiğimi ve haçının tüm dünyanın görebileceği bir zincirle boynunda asılı olduğunu hissediyordum. "Gümüş pahalıdır," dedi isteksiz bir sesle.

"Ölmek de öyle. Sen benim için çalış, gümüşü ben temin ederim."

Düşündüğünü duyar gibiydim. Daha da isteksizce, "hakkında mı?" diye sordu.

"Görünüşe göre bir süre daha kalacağım." Bu sözlerle kendimi şaşırttım. Bunları söylemeye niyetim yoktu. Hiçbir zaman. "Yükseltme işini sen halledebilirsin. Leo Pellissier ya da Katie Fonteneau ödeyebilir."

Öyle bir fiyat söyledi ki irkildim. "Bu ilk ay için, ikimiz için, kardeşim ve ben. Oda ve yemek ücrete dahil, ayrıca evdeki birkaç iyileştirme de fiyata dahil - kolayca pencereler, daha iyi kapılar ve bir güvenlik sistemi."

"Ben yemek yapmam."

". Ama yemeği sen alıyorsun."

Bir elimi silahtan çektim ve yukarı uzandım. Işığı . Younger ve ben doğrudan nişan alıyorduk, ancak onun nişanı biraz yüksekti. Başımın üstüne. Hafifçe kıkırdadım. Eli kaşlarını çattı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaybedersem, Çocuk Bir Asker Gibi Yiyor

Eli Younger benim boyumdaydı, aşağı yukarı bir santim, bir meşe kadar sağlam, ayakları üzerinde hızlı, belki otuzlu yaşlarının ortalarında ve hiç beklediğim gibi değildi. Derek'in tüm adamları siyah ve eski denizciydi. Ranger muhtemelen en azından yarı beyazdı ve ... Farklı çok sıradan bir kelimeydi. Doğrudan güneş ışığında mavi bir bulanıklığa olabilecek koyu gri gözleri, askeri kısa kesilmiş koyu renk saçları, benimki kadar kahverengi bir teni ve sol başlayıp boynundan aşağı inerek gömleğinin yakasında kaybolan, hâlâ iyileşmekte olan, sivri uçlu bir yara izi vardı. Bıçak yarasına benzemiyordu. Şarapnel parçası olabilir. Görebildiğim kadarıyla dövmesi yoktu.

Buzdolabından bir bira aldım ve ona . Eli sırtarak buzdolabına , üstünü çevirdi ve içti. Gülümsediğinden oldukça emindim çünkü içerideki ışık artık çalışmıyordu. Güvenlik. Ya da belki de içindeki biftek yığınydı. Biftek seven bir adama benziyordu.

Kendim için çay hazırladım, suyu kaynattım, kurutulmuş yaprakları bir süzgece döktüm. Antika bir tencereyi lavaboya ve eski seramiği yumuşatmak için sıcak musluk suyuyla doldurdum. Çalışırken birbirimizi inceliyorduk; o birasına, ben çayıma. Ben yorgundum, bu yüzden güçlü bir İrlanda kahvaltı karışımı seçtim ve şekeri çıkardım. Sessizce çalıştım. Bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu, ki bu güzeldi. Muhabbete ihtiyacı olan erkeklere ne diyeceğimi hiç . Su ısınırken oturdum ve "Bana kardeşinden bahset." dedim.

Gözleri bir an için kaydı ve gerçeğin bir kısmını öğrenmek anladım. "Alex benim boyumda, on sekizine yeni girdi, MIT'den mezun oldu. Islahevinde gözetim altında ama beni işe alırsan onu da işe almış olursun. Biz bir takımız." Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım ve daha fazlasını bekledim. "Pentagon'u hacklerken yakalandı." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Eli'nin yüzünde yüzlerce duygu uçtuştuktan sonra alaycı bir ifadede karar kıldı. "Evet. Ne olduğunu bilmek istiyor." Eli yara izine dokundu. "Sırlardan nefret eder. Ben konuşmadım, o da kayıtlarıma bakmaya çalıştı. O iyi biri. Muhtemelen ülkedeki en iyi on hackerdan biri, artık buna hackerlık demiyorlar. Ama çaylakça bir hata yaptı, muhtemelen endişelendiği için."

Kaşlarımlı kaldırdım. Eli devam etti. "Alex bu sonra farklı olduğumu söylüyor. Bundan hoşlanmıyor." "İşini yapamayacak kadar farklı mısın?"

"Çok farklıydım, ayrılmak istedim. Ben bir kariyer askeriydim. Sonra ."

Yavru, diye düşündü Beast bana. İyi bir tahmin gibi görünüyordu. Ben de öyle yaptım. "Ailen öldü." Eli'nin gözleri şaşkınlıkla biraz büyüdü. *Bingo*. "Neredeyse ölüyordun ve Alex yalnız kalacaktı. Onun için işi bıraktın ve eğer bunu bilseydi çok kızardı." Eli'nin derisinden şaşkınlık ve kızgınlık sızdı. Koku duyusuyla kişisel hikâyesinin iyi kısımlarını ele verdiğini bilmek mutlu etmezdi ama ben bunu paylaşmıyordum. Bırakın o kadar zeki olduğumu ya da Derek'in bana her şeyi anlattığını düşünsün. "Yani, sakatlığın, hizmetin sana erken emekli olman için verdiği her şey, iyi bağlantılar ve bir cep dolusu madalya ile, zor kazandığın becerilerin ve kardeşinin dahi IQ'su ve bilgisayar yeteneği ile bir iş kurmayı umuyorsun - kardeşine göz kulak olabileceğin bir iş." Çenesinin gerginliğinden anladığım kadarıyla yavaşça başımı salladım. Evet. Her şeyi doğru bildiğime bahse girmiştim. "Ama gözetim

süresi bitene kadar Louisiana'da kalmak zorundasın ve elindeki en hızlı iş imkanı benim. Büyük bir evim var.

ve sen burada bir iki ay kalabileceğini, iyi para kazanabileceğini ve daha iyi şeyler arayabileceğini düşünüyorsun. Yanlış anladığım bir şey var mı? Farklı bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Ve?"

"Bunu düşüneneğim." Kaynayan çaydanlığı ateşten aldım. Tencereyi boşalttım ve süzgeci içine yerleştirdim. Dumanı *tüten* suyu yaprakların üzerine döktüm ve küçük bir *çınlamayla* üstünü *kapattım*. Çaydanlığı bir havluya sardım ve demlenmeye bıraktım. Yatak odama girdim ve elimde bir tomar kâğıt ve Seattle'dan aldığım elmayla hemen geri çıktım. "Söylediğin kişi olup olmadığını anlamak için küçük bir test. Kardeşin bu bilgisayarda ne olduğuna baksın. Tüm dosyaların bir listesini ve özetini istiyorum. E-posta adres defterini istiyorum. Geçen ay gönderilen her okumak . Bakıyorum-"

Eli elini kaldırdı, bir cep telefonu çıkardı ve bir düğmeye bastı. İkimiz de çaldığını duyduk. Hemen dışarıda. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim. O zavallı kıcını buraya getir." Hücreyi kapattı. Güldüm. Eli başını salladı ve iç çekti. "Deli çocuk. Kamyonda kalması gerekiyordu."

Ön kapı çalındı. Eli ayağa ve kapının yanında durarak kapıyı açmadan önce pencereyi kontrol etti. On sekiz yaşından çok daha genç görünen bir çocuk içeri girdi, çelimsiz, hantaldı ve iki el büyüklüğünde ince bir elektronik cihaz ve bir kolunun altında en az üç elektronik cihaz taşıyordu - bir e-okuyucu, bir tablet, her neyse. Eli masadaki bir sandalyeyi işaret etti. Çocuk kucağındaki elektronik aletlerle sandalyeye gibiydi. Gözlerime bakmadı.

Hırsız, Beast bana fısıldadı.

Benimkinden ne aldı? Çalacak zamanı yoktu. Çifte sırtımı döndüm. Bu sefer bir hükmetme eylemi değil, düşünmek için bir şans. İki fincan ve kaşık çıkardım ve çay doldurdum. İkisine de şeker ekledim ve karıştırdım.

Masanın etrafında yürüdüm ve bir fincanı çocuğun önüne koydum. Canavar hızıyla elektronik tabletleri kucağından çekip aldım ve masayı tekrar aramıza koydum. Süslü elektronik masanın üzerine, ulaşamayacağı bir yere koydum. Eli tepki vermeye başladı ve bir kendini durdurdu, sadece gözleri hızıma ve hırsızlığıma tepki gösterdi. "Mali durumum iyi mi evlat? Geçmişim kontrol mi? Reach hayatımın derinliklerine indiğin için küçük kıcını yaktı mı?"

Çocuk başını kaldırıp baktı. Gözlerindeki somurtkan parıltıyı ve dişlerini inatla aşabilirse, çok daha güzel . Sonra ağzı yavaşça açıldı. "O Reach miydi? Reach mi? *Reacher Reach* gibi mi?" Küçük e-tablete baktı ve usulca küfretti.

Kardeşi başının arkasına bir tokat attı. "Hanımefendi buraya."

Alex başını ovuşturdu, çok uzun kaküllerinin altından bana baktı. "Bugger kötü bir kelime değil ve o bir hanımefendi . O bir haydut-vampir katili. Bu sektördeki diğer lisanslı avcılardan daha fazla öldürme sayısına sahip. Aynı zamanda Leo Pellissier'in İnfazcısı ve bu pozisyonu nasıl elde ettiğini kimse bilmiyor. Sivri dişli avcıların yarısı onun kanlı hizmetkârı olduğunu düşünüyor. Diğer yarısı ise onun hakkında yasal bir emir olduğunu ve onu ortadan kaldırmak için pozisyon aldığını düşünüyor. Midas'tan daha çok parası var."

Eli kaşlarını çatı ve ben onun efsanevi kraldan ziyade susturucu şirketini düşündüğünü anladım. Adamı nasıl bu kadar iyi okuyabildiğimi merak ederek güldüm. Misk kokulu alt tonundan daha fazlası olmalıydı. Bir feromon fabrikası gibiydi, her duygusu anında burnuma ulaşıyordu ama bu bile onu bu kadar şeffaf yapmamalıydı. "Ve Reach bakmak için sisteminizde bir delik mi açtı?"

"Kıcımı kızart. Teckton'ımı kızarttı."

Teckton'ın ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa pahalı geliyordu. Tüm cihazlarının kapalı olduğundan emin olduktan sonra cep telefonumu çıkardım ve Reach'in hızlı bastım. "İyi akşamlar, Money Honey," dedi.

. "Kayıtlarıma girerken yaktığın çocuk. Tehlikeli biri mi? Ve ona güvenilebilir mi?"

bir çalışan olarak?"

"Evet ve evet. O ve Ranger kardeşi. Ve bunun için ve sen bakmıyorken seninle ilgilendiğim için, parandan beş yüz dolar kazandım."

Cevap verme zahmetine girmedim. Aramayı sonlandırdım. Eli ve Alex'in arasına baktım ve bakışlarımı çocuğun üzerinde bıraktım. "Senin zahmetini işe almayı düşünüyorum. Anladığım kadarıyla paket anlaşmanın bir parçası olarak geliyorsun. Yani, bir test. O dizüstü bilgisayardan her şeyi almak için bir saatin var." Seattle Apple'ı işaret ettim. "Tüm dosyaların bir listesini ve özetini istiyorum. E-posta adres defterini istiyorum. Son bir ay içinde gönderilen kişisel olmayan, işle ilgili her e-postayı okumak istiyorum. Bir vampirden diğerine bir meydan okuma arıyorum. Seyahat tartışmaları. Doktorlar ve araştırmalar hakkında, vampirlerin hastalanması hakkında her şey." Blood-Call kartvizitini de masanın üzerine attım. "Muhtemelen önemli bir şey değildir, ama bu bir ..." Seattle Klan Evi'ni nasıl tarif edeceğime karar vermeye çalışırken tereddüt ettim. "Bir suç mahalli. Bulabildiğiniz şeyi istiyorum. Bir saat içinde."

"Delirdin mi sen? Bir saat mi?" Ses tonuna kaşlarımı kaldırdım ve o da "Hiç uyumadım. Kahveye ihtiyacım olacak."

"Çay içeceksin ve hoşuna gidecek. Kardeşin sana yemek pişirebilir. Eğer işini ve yemeklerini beğenirsem, seni işe alırım."

"Bizi *onun* işi için mi işe alıyorsunuz? *Benim* yapabileceklerim için değil mi?" Eli sordu.

"Sen kas gücüsün. Kendi becerilerimi tamamlayabilir ve belki bana bir iki şey öğretebilirsin. Bu çocuk, eğer iyi biriye, beni ve işimi bir sürü yere götürebilir. *O* çok değerli." Eli'ye baktım, yaşadığı şokun kokusunu aldım ve sııttım, az önce onu sözlü olarak karnından vurduğumu biliyordum. Erkekler çok kolay. Bir süre sonra ona bir kemik attım. "Bu evde güvenli bir odaya ihtiyacım var, yangın durumunda çıkışı olan bir oda. Kısa bir süre önce neredeyse yanıyordum. Pencereler ve kapılar yenilendi. Vampir ev sahibim ve işverenimin " -evin arka tarafını işaret ettim- "güvenli bir odaya ihtiyacı var. Ben bir tane başlattım. Bir yağmurlama sistemi ve özel iletişim cihazları kurmaya kadar ilerledim. Onu da devralabilirsin. Tabii kardeşinin düşündüğü kadar iyi olduğunu varsayarsak." Çocuk homurdandı ve çocuk evindeki annemin söylediğim için ağzımı yıkayacağı bir şey söyledi.

"Alex?" Ekrandan başını bana baktı. "Bunu evimde bir daha söylersen, ya da başka bir küfür ya da deyimi, İngilizce ya da başka bir dilde, ağzını sabunla, antibakteriyel bir şeyle, gerçek bir sümüksü yağ çözücüyle yıkarım." Gözleri yine asık suratla parladı. "Benim evim, benim kurallarım. mı?" Rahatsızlığına baktı ve başını salladı, sırma saçları öne düştü. "İşi alırsan her gün duş alacaksın, çamaşırlarını kendin yıkayacaksın ve etrafı toparlayacaksın. Ağabeyin yemek yapıyor, sen de bulaşıkları yıkayacak ve tüm evi tutacaksın. Ben senin annen değilim. Ve eğer olsaydım, bana ve kardeşine saygısızlık ettiğin için sana iki kat daha sert davranırdım. Anladıysan ve kabul ediyorsan başını salla." Uzun bir süre sonra çocuk başını salladı ama gözlerine yansıyan öfkeyi ve mavi ekranı görebiliyordum.

Cep telefonum çaldı ve gözlerimi mevcut misafirlerimden ve potansiyel çalışanlarımdan ayırmadan açtım. "Evet."

Derek, "Leo için bir rota bulduk. Çıtır vampirin söylediğine göre, bir çete yemeğine benzeyen bir olayda suyu boşaltılmış ve ardından iki vampir ve iki kan hizmetkârı tarafından götürülmüş. Angel içinde bulundukları arabanın GPS'ini hacklemiş ve Chi-Chi, Lime Rickey ve Hi-Fi gözlem yapıp bilgi toplamaya gidiyorlar. Orada olmak istediğinizi varsayıyorum, bu yüzden koordinatları cep telefonunuza ."

Yavaşça nefes aldım, şokun geçmesine izin verdim. Çete beslemesi benzetmesinin Leo için ne anlama gelebileceğini daha sonra düşünebilirdim ve Derek'in GPS bilgilerini kontrol edip haritayla birleştirdikten sonra webcam resimlerinden bakarken silahlanmak için yatak odama geçtim. Araba 10. Otoyolun uzak tarafında, Ursulines Caddesi üzerindeki tek katlı bir evin önünde park halindeydi.

Google'a göre yakınlarda bir lise vardı,

ama başka bir şey yok. Elbette Google bir operasyon planlarken güvenmek isteyeceğim bir şey değildi. "Bizim için tuzak mı?" M4 kayışımı ve dokuz milimetrelik kılıfımı takarken .

"Olabilir."

"Tamam. Onlarla orada buluşurum." Arkamda, silahların kontrol edildiği tanıdık tıkrıtları ve metal-metale çarpma seslerini duydum ve Eli Younger'ın da silahlandığını görmek arkama baktım. Ne görmek için baktım ve hemen hemen standarttı, ilk başladığımda kullandığım türden şeylerdi.

"Eğer güvenilir görünüyorsa," dedi Derek, "Leo'nun kan hizmetkârlarını hazır olmaları için göndereceğiz." Leo'nun kanı çekilmişti. Kanı çekilmiş vampirler tehlikelidir. Hem de çok. "Tamam. Size geri döneceğim."

Dolabımın zemininden mücevher kutusu olarak kullandığım bot kutusunu kaldırdım ve yatağın üzerine . İçinde sahip olduğum birkaç parça vardı ve her biri, etrafta sallanmalarını önlemek için atletik çorapların içine doldurulmuştu. Ve çoraplarımı tek bir yerde tutmak için. Siyah kadife hediye kutusunu yatağın üzerine koydum ve gümüş ve titanyum vampir avı tasmamı çıkardım. Altında, bir gece gördüğüm korkunç bir kâbusun ardından kutuda beliren çakal vardı. Gördüğüm manzara durakladım. Çok sık kâbus ama bu seferki aklımdan çıkmamıştı. Küpe de öyle, bu garipti ama cep saatinin bir şekilde onunla birlikte siyah kadife kutuya girmiş olmasından daha garip değildi. Saat muskasını kutunun içine, çorapların üzerine bıraktığımı çok net hatırlıyordum. Muskanın büyüü hâlâ et gibi kokuyordu. Kan gibi. Neyse ki Beast buralarda fazla takılmıyordu. Tadına isteyebilirdi. Saatle birlikte küpeyi de bir çorabın içine , bir dahaki sefere kutuyu açtığımda ikisinin de kutunun farklı bir yerinde yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Tasmayı çıkardım ve kutuyu dolabın zeminine geri koydum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Eli'a kaşlarımı kaldırıp silahlarını sorgulayarak . Omuz silkti. "Bunu Younger ekibinin kaslı yarısı için bir iş görüşmesi olarak düşün."

" bilir," dedim. "Açlıktan ölmek olan usta bir vampiri kaçıranlardan ve işkencecilerden kurtarmaya gidiyoruz. Boğazınızı çalışın." Bu, Eli'in hazırlık işinde yarım saniye duraklamasına neden oldu. Kolyemin yakasına baktı ve ne anlama geldiğini düşündü. "Hayır, başka bir tane daha yok," dedim. "Eğer seni etrafımda tutarsam-"

"Evet, evet. Bir tane alırsın."

"Kesinlikle hayır. Bu enayiler çok pahalı. Sizi bir tedarikçiye göndereceğim ve kendiniz satın alabilirsiniz." "Tatlı bayan."

"Kardeşin haklıymış. Ben hanımefendi değilim. Aracınızı alacağız."

Eli omuz silkti ve kapıdan çıkıp 10. Otoyola doğru ilerlemeye başladık, arabayı Eli kullanıyordu, ben de cep telefonumdan yol tarifini okuyordum.

* * *

Evin boyaya ihtiyacı vardı ama Katrina sonrası yeni bir çatısı vardı. Ön tarafı derin ama dardı, verandaya basamaklarla çıkılıyordu ve tüm pencerelerin üzerinde çalışan panjurlar vardı. Güney'in derinliklerinde panjurlar kasırgadan korunmak içindir, sadece görüntü için değil. Etrafındaki dubleks evlerin çoğunun aksine, bu tek ailelik bir evdi, yedi metrelik ayaklar üzerinde yükseliyordu ve alt kısmı alçak otopark ve depo olarak kullanılıyordu. Sokağın aşağısına, SUV'un arkasına çektik ve evle aramıza ağaçlar girecek şekilde park ettik.

Chi-Chi arka koltuğa tırmandı ve kapıyı usulca kapatarak bize iletişim uzattı. "Lime Rickey ve Hi-Fi keşif yaptılar ve yerlerini aldılar," dedi biz ünitelere geçip işlevselliği test ederken. "Ön kapı altıda, Lime ikide, Hi ise yedide. Tek ailelik bir evimiz var, her iki yanında altı metrelik sokaklar ve küçük arka bahçemiz var, çitle çevrili, zincirsiz birkaç pitbull var. Tanklarımız var ve Lime iki köpeği de güvenli bir şekilde dışarı çıkarabilir. Bilmediğimiz şey Leo'nun

içeride."

"Bana bir dakika ver," dedim ve . Eli aracını tüm iç ışıkları kapatabilecek şekilde ayarlamıştı, bu da komşulara görünmeden gelip gitmeyi kolaylaştırıyordu, bu saatte pek uyanık olan yoktu. Gece boyunca burnum rüzgârda ilerledim.

Ve kan kokusu aldım. Hem de çok fazla. Bu da kaçırılma olayını açıklıyordu. Leo'nun düşmanı onu kaçırmış, kanını emmiş ve önüne akşam yemeği koymuştu. Vampir vebasının bulaşmasıyla ilgili tahminlerim doğruysa, muhtemelen vampir hastalığı olan biriydi. Leo içki içtiyse, büyük olasılıkla şimdi hastaydı, tıpkı eski sevgilisi Rosanne Romanello gibi. *Hay aksi.* "Çocuklar, evin dönüyorum," dedim. "Sakin beni vurmayın, tamam mı?"

"Anlaşıldı." "Anlaşıldı." Ve Chi-Chi'den bir kahkaha.

Dinleyerek, koklayarak, Canavar duyularımı kullanarak evin içinde dolaştım. Bir pencerede sesler duydum. Nefes nefese. İnsanın artık çılgılık bile atamayacak kadar zarar gördüğü zamanki acı sesiydi. *Kahretsin. Leo.*

Mikrofonuma dokundum. "Leo saat dokuzda bir odada. Yaralı. Kan hizmetkârları nerede?" Chi-Chi, "Şimdi yukarı çekiyorlar," dedi.

"İçeri girdiğimizde, bileklerini kesmelerini ve yakından takip etmelerini sağlayın." "Bir daha söyle?" Chi-Chi irkilerek, "Yine mi?" dedi.

Kıkırdadım, seste hiç mizah yoktu. "Leo yaklaşan herhangi bir insana saldıracaktır. Eğer kan kokusu alırsa, muhtemelen boğazlarını parçalamak yerine o bölgeye yönelecektir. Tüm bunları bildiklerini tahmin ediyorum ama her ihtimale karşı onlara hatırlat. Yara derin olmak zorunda değil ama aktif olarak kanıyor olmalı. Bu onların hayatını kurtarabilir. "

"Anlaşıldı," dedi Chi-Chi. "Neden sen etmiyorsun?"

Bu durumda, nokta gruptaki en iyi savaşçı için bir onur pozisyonu değil, en az sevdikleri kişi için en tehlikeli pozisyondu. "Teşekkürler, Chi-Chi."

"Ne zaman istersen, Legs."

En azından ses tonunda bir eğlence vardı. Ön tarafta bir arabanın fren yaptığını duydum ve tüfeğimi kılıfından çıkardım. Chi-Chi dedi ki, "Paket servis . Köpekleri vurun." Arka bahçeden havalı tüfek ateşlendiğinde çıkan sesleri ve havlamaları duydum. Köpekler hızla sessizleşti.

"Köpekler dışarı," diye fısıldadı Lime. "Arka kapıya doğru ilerliyorum."

Bir an sonra Chi-Chi, "Kan yemekleri uygun bir şekilde kanıyor" dedi.

Evin etrafında koşturarak ön kapıya gittim ve gürültüyle koşan eğitimsiz ayakların sesini duyarak merdivenleri çıktım. Kapı çelikti. Neyse ki tokmağı çevirdiğimde tık diye açıldı. Kilitli değildi. Bu da çok özensiz vampirler ya da bir tuzak anlamına geliyordu. Küçük bir dua okudum ve kapıyı itip içeri girerken Canavar hızımı çektim. İçerisi ışsız ve eşyasızdı, görebildiğim tüm odalar boştu ama her yer kan kokuyordu.

Eli soluma ve hemen arkama geçti: Chi-Chi ve Hi-Fi onun arkasındaydı. Her odayı kontrol ettik ama kokulardan herkesin Leo'yla birlikte odada olduğunu anladım. Evin arka tarafından Lime Rickey'nin girdiğini duydum.

Burnumu kaldırdım ve kokuyu takip ederek evin ortasında soldaki gittim. İçeride bir ışık yanıyordu. Canavar gücünü ve hızını kan dolaşıma pompaladı. Bir nefes aldım ve fısıldadım, "Üç deyince." Düğmeyi çevirdim. "Bir, iki, üç." Ve kapıyı çarparak açtım.

Tek bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde gözlerime ışık saplandı ve odayı incelerken burnuma hastalık kokusu geldi. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Arka duvarın yanında duran iki kanlı kan hizmetkârı ve kana bulanmış bir kanepede oturan iki kanlı vampir vardı. Yabancıların hepsi hastaydı.

Uzak duvara zincirlenmiş olan bir zamanlar Leo'ydu. Gümüş kelepçeler el ve ayak etine . Kendinden geçmişti, çenesi düşmüş ve öne doğru itilmişti, sanki çözülmüş görünüyordu - üç inçlik dişleri dışarıdaydı ve parlıyordu. Saçları vahşi, kanlı teller halinde kanlı, terli tenine . Kıyafetlerinin çoğu yırtılmıştı. Ya da ısırılmıştı. Her yerinde diş izleri vardı; en çok dizlerinde, ve dirseklerinde, kendi dişlerinin ve pençelerinin savunma silahlarından uzak yerlerde. Derisi soluk, kül rengi ve ölü görünümlüydü. Gözleri vahşiydi. Çılgıncaydı. Dişleri inci beyazıydı, ağzında kan yoktu. Enfekte olmuş sunulardan beslenmemişti.

Vampirler kıpırdayamadan M4'ü ateşledim, önce soldaki vampiri, sonra da sağdakini ayaktayken indirdim. olmayan, standart mermi, ortadan, karından atış. Eli ve Chi-Chi insanların üzerinde duruyorlardı, silahlarını onlara doğrultmuşlardı. Yere serildiklerini görmemiş ya da duymamıştım ama yere sertçe çarptıklarında ayaklarımın altında oluşan gümbürtüyü hissetmiştim. Tüfeği yeni bir atış için hazırladığımı ya da kulaklarımdaki sarsıntıdan sesimi duyamıyordum ama bağırduğımda vampirlerin duyduğunu biliyordum. ", gerçekten ölürsünüz." Biri kanepeye , karnını tutuyordu. Diğer bana doğru koştu.

Düşünmeden tepki verdim, bir dizimin üstüne çöktüm ve tekrar ateş ettim, bu sefer kafasından vurdum. Vampir fırlatılmış bir taş gibi düştü. Sola kaçtım, düşen cesedin ve kanlı parçaların yolundan çekildim. Hepsini canlı tutmak buraya kadarmış.

Leo daha fazla taze kan kokusu alınca kendini zincirlere attı. Bu enfekte kanla beslenmediğinin son kanıtıydı; hâlâ bu kadar aç olamazdı. Bu düşünceyle omuzlarımdan bir ağırlık düştü. Kan hizmetkârları içeri girdi, Leo'ya yaklaşmadan önce bir an tereddüt ettiler. İlki bileğini efendisine kaldırırken onu izlemedim.

* * *

Ayrıldıktan altmış dakika sonra Eli ve ben evime dönmüştük. Yarım saat sonra, her birimiz çok iyi, çok az pişmiş bir biftek yiyor ve olayları Alex ile paylaşıyorduk. Doyduğumuzda ve adrenalini birkaç birayla attığımızda Eli, "Ee, işe alındık mı?" diye sordu.

Kendini beğenmiş ve eğlenmiş görünüyordu, ben de başımı eğdim. "Ehhhh." Kardeşine baktım. "Kardeşin emirlere uyabilir ve bir evi yerle bir edebilir. Peki ya sen? Benim için bilgin var mı?"

"Evet," dedi Alex. "Sana bazı şeyler gönderdim."

Çocuğun elektronik eşyalarını gördükten sonra giderek hissettiğim kendi dizüstü bilgisayarımı açtım. Gönderdiği klasörler temiz ve düzenliydi, dosyalar takip edilmesi, okunması ve anlaşılması kolay başlıklar altında düzenlenmişti. YAZDIR'a bastım ve yazıcıya kağıt ekledim. Tüm dosyayı Reach'e e-posta ile gönderdim ve numarasını aradım. Hat açıldığında, "İyi iş çıkardın. Leo ünlü vampir katili tarafından kurtarıldı." Alaycılığını ve arka planda alkışladığını duydum.

Cevap vermedim ya da yemi yutmadım. Bunun yerine, "Bu eski ücretlerimiz için, benden aldığınız fahiş fiyatlar için değil" dedim.

"Peki ya katılmazsam?" Cevap vermeyince içini çekti ve "Peki. Ne?" dedi.

"Size bir dosya gönderdim. Nasıl düzenlendiğini bilmek istiyorum. İçinde Asheville'deki İnfazcı'nın adının geçtiği her şeyi araştırmanı istiyorum. Kiminle bağlantılı olduğuna bak. Bak bakalım ne bulacaksın." Telefonu kapattım ve Alex'e döndüm. "Asheville'deki İnfazcı'nın adı Ramondo Pitri'ydi. Aynı görevi sen yapacaksın. Yeteneklerinin Reach'inkilere karşı nasıl olduğunu göreceğiz."

Çocuğun gözleri parladı. "Sweeeet." İşe koyuldu, parmakları Seattle vampirlerinin Apple'ında, kendi dizüstü bilgisayarında ve hâlâ çalışan iki elektronik tablette, dört cihazın hepsinde aynı anda tıkırdıyordu. Eli önce kardeşine, sonra bana baktı ve başını salladı. Mutfak görevinin Alex'te olmasını istememe rağmen

mutfağını temizlemeye başladı. Bir erkekte bunu severdim.

Elli iki dakika sonra cep telefonum çaldı. Aynı anda Alex de GÖNDER tuşuna bastı. "Bitti," dedi. Telefonumu açtım ve "Teşekkürler, Reach." dedim.

"Bilgileri size e-posta ile göndereceğim," dedi.

Alex'in yeni dosyasını açtım ve gülümsedim. çalışacağım yeni bir isim vardı: Hieronymus adında, telaffuz bile edemediğim bir vampir. Görünüşe göre Koca H'den düzinelerce dosyada bahsediliyordu, gizemli vampir tarafından meydan okunacak ve saldırıya uğrayacak bir sonraki vampir-efendi olarak. Sonunda bir isim ve başlamak için bir yer bulmuştum. Karşılaştırdım ve Reach'in aramasında da aynı isim çıktı. Mutfağında oturan iki adama baktım. "İşe alınıyorsunuz. Şafak yakın. Öğlen başlıyorsunuz. Üst katta dört yatak odası var. Benim yatak odamın üzerindeki almayın. Yüksek sesle müzik çalma. Biraz uyu."

Eli, "Kamyonda biraz mühimmat var," dedi.

"Yanıcı veya parça tesirli patlayıcı olmadığı sürece içeri sokabilirsiniz."

Yüz ifadesinden patlayıcılarla ne yapacağını anlamaya çalıştığı anlaşılıyordu. Başımı salladım. Askerler ve oyuncakları. Karnım tok ve elimden geldiğince güvenlik önlemleri almış bir halde odama gittim, soyundum ve kendi *mühimmatımın* yanındaki yatağıma uzandım.

Resmi telefonum bana Adelaide'den bir mesaj geldiğini bildirdi. "Annem ölüyor. Hepsi ölüyor. Kan hizmetkârlarının kanını kurutursak belki üç gün daha. Lütfen yardım edin." Ben de "Tamam. İki gün. İki gün içinde onun için bir şeyler bulacağım." Umarım. Başıma bir yastık çektim ve anında uyudum.

* * *

Ellerim yatağa dolanmış bir şekilde omuz kılıfından bir silah çekerken uyandım. Evimde insanlar vardı ve sanki duvarları yıkıyorlarmış gibi sesler geliyordu. Sonra bir gece önce evime girmelerine izin verdiğim iki adamı hatırladım. Derek onlara kefil olmuştu, ama . . . Gerçekten, bundan daha aptal mıydım?

Kalktım, dişlerimi fırçaladım, tarayıp yeniden örmek yerine bir elimi örgülü saçlarımda gezdirdim ve bir çift buruşuk pamuklu pantolon ve bir tişört giydim. Saçıma üç kazık sapladım ve ayak bileğime kılıflı bir .32'lik taktım - umarım aşırıya kaçmışımdır ama daha önceki olası aptallığımı telafi ettim. Yatak odamın kapısını açtım, en azından küçük başparmak mandalını çevirdiğime sevindim.

Ocağın üzerindeki tencerede haşlanmış yumurtalar vardı ve kahvaltı için üç yumurta kırıp yerken dünyamdaki güncel değişiklikleri izliyordum. Alex, dizüstü bilgisayarı ve e-ne-ne tabletleri, Seattle dizüstü bilgisayarı ve benim dizüstü bilgisayarımın mutfak masamı ele geçirmişti. Arsız çocuk. Yanından geçerken onu kokladım ve "Bir duş al. Kokuyorsun." dedim. Homurdandı, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Karalama kâğıdına araştırılmasını istediğim isimleri yazdım; Hieronymus'tan başlayıp on Yeni Adam da dâhil olmak üzere Derek Lee'nin tüm adamlarına kadar. "Bu adamlar mı? İsimleri dizüstü bilgisayarımın Derek Lee adlı bir dosyanın altında. Reach ve ben Asheville konserinden önce Derek'in Votka Boys'u ve geçen ay da yeni Tequila Boys hakkında derinlemesine araştırma yaptık. Belki yeni bir şeyler bulabilirsin."

"Tabii. Tamam. Yasal olmak zorunda mıyım?"

"Evet." Başının arkasına bir tokat attım. "Tamamen yasal. Şartlı tahliyesin, unuttun mu? Ama yaratıcı olabilirsin." Bunun üzerine çocuk ona bir pizzacıda "yiyebildiğin kadar ye" yemeği teklif etmişim gibi sırtıttı. "İlk olarak ihtiyacım olan şey," dedim, "bu Büyük H vampirinin nerede olduğunu ve örgütü hakkında bulabildiğin şeyi bulman. İnterneti kullanabilir, kendi dosyalarım ve NOPD'nin woo-woo odasındaki dosyalara erişebilirsiniz." Tüm bina yenileme izinlerini incelemesi için bir talep

ekledim.

New Orleans'ın 50 mil içinde talep edildi. olaylardan sonra, gizemli usta vampirin savaşını Leo'nun evine getireceği açıktı. Eğer bir vampir buraya taşınıyorsa, vampir gerekliliklerine sahip bir ihtiyacı olacaktı: çelik korumalı pencereler ve güçlendirilmiş kapılar, gizli bir geçitten kolayca çıkılabilen bir oda ve güncellenmiş elektronik cihazlar. Sıfırdan inşa etmek için zaman yoktu ama bir vampir için olabilecek yeni binalar için son altı aydan başlayarak genişletilmiş bir araştırma talebi ekledim. Masaya vurduğum. "Çok acelesi yok. Yarın olur."

"Yarın mı?" Sesi gıcırdayıyordu, ergenlik çağında sesleri değiştiğinde yaptıkları o şey. Yarı öfkeyle kızardı.

"Şaka yapıyorum. Sadece şaka yapıyorum. Önce Big H'nin bilgilerini ve Derek'in adamlarının geçmişlerini hazırla. Gün batımına kadar onlara ihtiyacım var. İzin için iki gün yeterli olacaktır." Başını dehşete düşmüş bir kızgınlıkla bana doğru salladı. "Hey, Reach'in dakikliğine alışkınım," dedim. "Eğer kesemiyorsan-"

"Yapabilirim," dedi, sesi .

O benim eğlendiğimi görmeden arkamı döndüm ve oturma odasına doğru ilerledim. Odanın ortasında durdum, çıplak ayaklarım serin parke zemindeydi, yumurta çigneyordum ve bakakaldım. Duvarda bir delik vardı. Merdivenlerin altına açılan bu delik, eğik tavanlı küçük bir odayı ve zeminde bir başka deliği ortaya çıkarıyordu. Odanın duvarları taşla kaplıydı -belki de kayrak- ve tavanın en eğimli kısmının altında topak topak bir şilte ve karmakarışık çarşafı olan yatak vardı. Yatağın karşısında, içinde bir ibrik ve kâse olan küçük bir sehpa vardı, tahminimce bir ibrik. Çok az toz vardı ve hiç küf yoktu, bu da bana ilginç geldi, ancak anda diz çökmüş, elinde bir mezura tutan adam da dahil olmak üzere her yerde bulunan duvar tahtası tozu hariç. İstedğim güvenli odayı yapıyordu ama görünüşe bakılırsa zaten gizli bir odam vardı, hem de bilmediğim tane.

Eli, "Bu odanın burada olduğunu bilmiyor muydun?" demeden önce etrafına bakmadı.

"Buradaki ilk gecemde, dijital video ekipmanını parçaladığımda boşluğu fark ettim." Bir yığın halinde bıraktığı kırık elektronik eşyaları karıştırdım. Toz eksikliğini düşündüm ve çarşafıya doğru yürüdüm. Onları parmakladım. Süslü çarşafı Leo için çalışmaya başladığımdan beri öğrendiğim bir şeydi. Bunlar çürük, gevşek ya da eski değildi; bedava evimdeki gizli bir odada 600 ya da daha iyi iplik sayısına sahip yeni çarşafıydı. Kokladım, birkaç kısa nefes aldım ve Leo ile Katie'yi tanıdım. *Hay aksi*. Çoğu vampirin birden fazla ini vardı, bu da bu gizli odanın neden bu kadar tozsuz olduğunu açıklıyordu. Biri ya da diğeri -ya da her ikisi- burada uyuyordu. Son zamanlarda.

"Üst kattaki dolapta gizli bir yer daha var," dedim. "Ama benim evim değil ve ben vandalizmle ilgilenmiyordum. O zamanlar." Ancak evimi MOC ve/veya onun varisi ile uygun zamanlarda paylaştığımı bildiğim şimdi kendimi o kadar kötü hissetmiyordum.

"Güvenli bir odaya ihtiyacın var, güvenli odan var," dedi Eli, küçük alanın takip ederek etrafına bakınırken, "selvi kerestelerle desteklenmiş ve yangın durumunda taş ve dökme çimento ile kaplanmış bir oda. Tek yapmam gereken duvarı onarmak ve açıklığı şu çelik kapıyla gizlemek." Ana odayı işaret etti ve ben de duvara karton ve streç film içinde bir çelik kapı gördüm. O işaret edene kadar fark etmemiştim bile başka çok fazla yıkım vardı. "Sonra onu menteşeli bir kitaplıkla kapattım. Sıkıştığında iş görür, özellikle de bir kaçış kapağı olduğu için." Yerdeki deliğin içine baktı. Ahşapla çerçevelenmişti ve sıska bir insanı alacak kadar genişti. Beni de. Ya da bir vampir. Onlar her zaman sıskaydı.

Ranger'ı değerlendirdim. Bir omzunu eklem yerinden çıkaramadığı sürece geçmesi zor olacaktı. Bazıları yapabiliyordu ama sonrasında uzun süre acıyordu. Bugün giysileri daha dardı, geniş omuzları ve sivrilen beli, dar kalçaları ve kot pantolon ve asker beji tişört içindeki zarif poposu ortaya çıkıyordu. Gömleğini çıkarırsa muhtemelen karın kasları da olacaktı. Başımı salladım ve sonra gün ortasında inine daldığımda Leo'nun yüzünün alacağı şekli düşünerek kıkırdadım. Ya da onun başarısız girişiminden sağ kurtulmuş olsaydım

kendi ininde saklanarak beni yakmak için. MOC'un hoşuna gitmezdi.

Eli, "Komik bir şey mi var?" diye sordu. Başımı iki yana salladım ama sırtışımanın yerinde kalmasına izin güvenli odaya doğru ilerleyip omzunun üzerinden baktım ve parmaklarımdaki yumurtaları yaladım. Zemindeki açıklığın altında su boncuklu plastik kaplı nemli toprak vardı. "Geçit iki yerden çıkıyor," dedi, "yan verandanın altından ve evin arkasından. Katie'nin merdivenlerinin altındaki gizli odayı kontrol etmek ve tadilata başlamak için zaten Katie'ye gittim, ama Tom bugün üzerinde çalışmamamı önerdi. *Orada yaşayanlar* olabilir."

Başımı salladım. *Yerleşik. Doğru.* Katie'nin evinde birden fazla vampir vardı ve gündüzleri uyumak için güvenli bir yere ihtiyaçları olacaktı.

"Bu gece kontrol edeceğim," dedi. "Şimdilik duvar onarımını bitirip menteşeli bir kitaplık alacağım. Mühimmatı burada saklayabiliriz. Raflara koyacak kitabın var mı?" *Tactical Weapons Magazine* ve *Gun Digest'ten* başka bir şey kastettiğini anladım ve tekrar başımı salladım. "Pek , değil mi?" dönmüştü ama "Bir kadında bunu severim" diye eklediğinde sesindeki kahkahayı duyabiliyordum. Ben daha iğneleyici bir cevap veremedim ekledi: "Bugün sahaftan birkaç kitap alacağım."

Az konuşan bir kadın olarak tanımlandığım için omuz silktim ve yumurtalara geri . Tuzla birlikte oldukça iyiydiler. Çay koydum ve dördüncü yumurtamı kırıp tuzluyordum ki Kokuşmuş Çocuk "Bir şey buldum" dedi. Başını kaldırdı ve ben etkilenmiş gibi bakmayınca sırtıttı. "Sana bir *tarih* buldum ve onu Reach'ten önce ."

Kabuğu çöpe attım ve omzunun üzerinden eğilerek yumurtayı yutarken dosyayı okudum. "Greyson Labs nedir?"

Çocuk bana sırtıttı. "Asheville'de öldürdüğün Ramondo Pitri'nin maaşını ödeyen şirket."

Çiğnemeyi bıraktım ve "Peki bunu nasıl anladın?" diye sordum.

"Pitri'nin banka kayıtlarının izini sürdüm ve maaş makbuzlarına baktım. Greyson kanserle savaşan ilaçlar tasarlıyor." Kulaktan kulağa sırtıyordu ve bu harika bir dedektiflik çalışmasıydı ama tek başına pek bir şey ifade etmiyordu.

"Peki, bu laboratuvarın mafyayla bir bağlantısı var mı?" Pitri'nin New York mafyasıyla, oradaki büyük ailelerden biriyle bağlantısı olduğu biliniyordu. "Ya da bir şekilde vampirlerle? Ve sen nasıl . . Bir bankaya girmediniz, değil mi?"

Eli neredeyse bir vampir kadar hareketsiz kaldı. Çocuk sadece sırtıttı ve ben de boynumda lastik gibi bir dehşetin sallandığını hissettim. Tepkilerimizi görünce güldü. "Hayır. Banka soymadım. İsteseydim ama bundan çok daha kolaydı." Eli nefes almayı hatırladı ve ben de başımı salladım. "Pitri'nin sosyal medyada birkaç bağlantısı vardı," dedi Alex, "ve ben de onlar aracılığıyla onu takip ettim. Şu anda Greyson'ı uluslararası finans piyasalarında takip ediyorum ama bu biraz kaygan. Eğer şirketin en büyük hissedarını ya da sahibini bulabilirsek, büyük, kötü hastalık üreten vampirinizi ele geçirebiliriz."

"Leo'ya götürmek için bir ihtimalden ve bir isimden daha fazlasına ve harekete geçmek için bir ihtimalden çok daha fazlasına ihtiyacım olacak," dedim.

"Daha fazla bilgi toplayacağım ve mevcut tüm bilgileri sizin için bir rapor haline getireceğim. Öğle yemeğine kadar hazır olur ve yeni bilgiler buldukça güncellerim." Kardeşine baktı. "Öğle yemeği de olacak, değil mi? Sadece yumurta değil?"

"Protein," diye homurdandı Eli. Bunu söylediğinde, terli tişörtünün arkasından görünen demir gibi sert karın kasları esnedi. duvar tozları süzülüyordu. Sonunda bir lakabı olup olmayacağını düşündüm. Tanıdıklarımın çoğunun takma adı vardı ama henüz hiçbiri uymuyordu. Alex hâlâ Kokuşmuş Çocuk için çekişiyordu ama Kid yavaş yavaş listenin başına ilerliyordu.

"Biftek alacağım," dedim.

Eli homurdanarak onayladı ve homurdanmaların kardeşlerin iletişim becerilerinin yaklaşık yüzde yetmişini oluşturduğunu düşündüm. Çocuk başını salladı. "Pizza mı? Makarna? Bir kutu Chef Boyardee ravioli?" diye sordu. İkimiz de ısırmayınca içini çekti ve elektronik araştırmasına geri döndü. Birkaç dakika sonra yazıcı çalışmaya başladı. Piç Harley'im Bitsa'yla evden çıktım ve yiyecek bir şeyler aldım. Biftek, salata malzemeleri, yulaf ezmesi, bira, süt, ulusal bir kahve markası ve Kid için birkaç kutu mantı. Ben tekrar sormadan duş alırsa, bir ödül alacaktı. Bunun bir köpeği eğitmeye benzeyebileceğini düşündüm, ama erkek çocuk yetiştirme konusunda hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ve sahip olduğum yetersiz bilgi, isyanla büyüyen çocuk yuvası çocuklarından toplanmıştı, bu yüzden belki de aşırı basitleştiriyordum. Yiyecekleri heybeye tıktırdım ve eve dönmek için birayı koltuğa bağladım.

Yavaşça at sürerek kemiklerimi ve zihnimi dinlendirdim, son birkaç günün stresini kaslarımın gerginliğinde hissediyordum ve önümüzdeki birkaç günün daha da kötüleşebileceğini biliyordum. Saldırılarla bağlantılı *olabilecek* bir şirket ismimiz vardı.

Bu da bana Bruiser'ı düşündürdü. Kimse beni arayıp nasıl olduğunu söylememişti. Onun için, *insanlığı* için endişelenerek numarasını çevirdim ve telesekretere yönlendirildim. "Hey, uh, bilirsin. Eğer hayattaysan beni ara." Ekrana baktım ve "Ben Jane." dedim. Telefonu kapattım, "Ezik" diye düşündüm. *Çok eziğim*.

* * *

Eve döndüğümde saat öğleden sonra dördtü ve hava seksenlerin üzerindeydi ama New Orleans her zaman sıcaktır. Kasım ayındaydık ve hala yaz gibi hissediyordum. Yerliler kışın soğuduğunu söyleseler de sıcak dışında bir mevsim görmediğim için buna pek inanmamıştım. Bunaltıcı, nemli ve sefil, evet; soğuk, hayır. Ayakkabılarımı çıkardım ve üst katta akan duş suyunun mutlu sesiyle yiyecekleri yerleştirdim. Su kesilince bir kâse mantı ve Çocuk'la merdivenlerin dibinde yemek ve buz gibi bir kola ile buluştum. Saçları , meyveli şampuan gibi kokuyordu ve giysileri temizdi. Ezilmiş kırıksıklıklardan, katlanmadan bir sırt çantasının dibinde topaklandıklarından emindim. Hiçbir zaman. Domatesli makarna kâsesini, erkeklerin genellikle en son video oyununa ya da kaçak pornoya ayırdıkları türden bir huşu ve yarı korkuyla aldı. Sıcak kâseyi iki eliyle tuttu ve yüzünde saf bir suçluluk kardeşini .

"İşte anlaşma," dedim usulca. "Her gün duş alacaksın, ikramlar alacaksın. Serpintideki rahatsızlığınla ben ilgileneceğim. Ama , yüzüne sana Kokuşmuş Çocuk derim ve kardeşinin seni beslemesine izin veririm."

"Onun iyiliği benim sorumluluğumda," dedi yukarıdan bir ses.

Cebimden bir kaşık çıkarıp mantının içine soktum ve başımı mutfığa doğru salladım. Çocuk tokat yemiş gibi havalandı ve ben de merdivenlerden yukarı, en tepedeki adama baktım. Eli da duş almıştı ve göğsü çıplaktı. Yara izi boynuna, köprücük kemiği boyunca, kemiği parçalamış gibi görünen bir yıldız patlaması şeklinde ilerliyor ve göğüs kaslarına kadar iniyordu. Beş düğmeli kot pantolonu o kadar yıpranmıştı ki, solmuş kumaşın arasından teninin parlaklığını görebiliyordum. Gömlek yoktu. Yırtık pırtıktı, kolları çelik halat gibiydi ve üzerinde dans edebileceğim bir karnı vardı. Yutkunmayı başardım, takdirimi gizledim ve onu izlemek için kalçamı tırabzana yasladım. O da beni izledi. Ama fazla konuşmamamdan hoşlanmıyordu, ben de sessizliğin oluşmasına izin verdim. Çenesi sinirli bir şekilde seğirdiğinde, "On sekiz yaşında," dedim.

"Şartlı tahliye. Benim gözetimim altında."

O beni izlerken bir an için bunu düşündüm. "Ustamın dojosu birkaç sokak ," dedim.

dedi. "Hadi gidelim. . Kazanan, çocuğun temiz kalması için ravioli ve diğer ikramları alıp almayacağına karar verir."

Eli güldü, küçük kadını eğlendiren, kendini beğenmiş bir oflamaydı bu, çok şey anlatıyordu. Dudaklarımın bir köşesini gülümsemeye bıraktım. Ortadan kayboldu ve yarım nefes içinde bir tişört ve parmak arası terlikle geri döndü. Kıyafetlerim yeterince boldu, bu yüzden sandaletlerimi aldım ve saçlarımı sıkıca örüp tutması zor bir kuyruk haline getirirken sıcağa doğru yol aldım. Eli, beni aşağı indirmek için kaldırılabileceği bir kolu kaldırırken göz ucuyla hareketlerimi izledi.

Ustam hapkido siyah kuşak, ikinci dan, tae kwon do siyah kuşak ve savaş tai chi'de üçüncü siyah kuşak sahibi olmasına rağmen yıllardır yarışmıyordu. Rekabetin hanım evlatları için, dövüş sanatlarının ise dövüşmek ve öldürmek için olduğunu düşünüyordu. Onun tarzı benim için mükemmeldi, çünkü ben karma disiplinler çalıştım ve hiçbir zaman herhangi bir için gitmedim. Hayatta kalmak için antrenman yapıyordum, saldırganı hızlı ve tamamen yok etmeye yönelik agresif bir stil karışımı ve stilim en iyi kirli olarak tanımlanabilirdi.

Dojo, St. Louis'deki bir kuyumcunun arka odasındaydı, sadece mağaza saatleri dışında halka açıktı, ancak Daniel'in gün boyunca gördüğü seçkin birkaç öğrenciden biriydim. Kendi anahtarım vardı. Dojo değildi ve koşu ikimizi de ısıtmıştı. Otuz santim genişliğinde, nemli ve loş dar bir servis yolundan dönerken Eli'nin üzerindeki temiz ter kokusunu alabiliyordum.

Dojo'nun küçük kapısından içeri girip kapıyı kilitledim ve Eli'nin etrafı kontrol izledim. Yakın mesafe, şehir eğitimi almış bir savaş gazisi gibi etrafı taradı. Uzun odanın parke zeminleri, beyaz boyalı iki duvarı, aynalı bir duvarı ve tropik ve yarı tropik bitkilerle ekili yemyeşil, kapalı bir bahçeye bakan Fransız kapıları vardı. Eli kapılara doğru ilerledi ve bahçeyi inceledi. Genellikle orada güneşlenen kediler bugün yoktu, kapları boştu, bir köşede dağ deresi şeklindeki büyük fiskiye şırıldıyor, alttaki küçük havuz bitkilerle doluydu. Bahçe iki ve üç katlı binalarla çevriliydi ve sarmaşıklar ve çiçekli saksı bitkileri ile damlayan verandalara bakıyordu. Sensei üst kattaki dairelerden birinde yaşıyordu.

Sensei'e bir öğrencisi olduğunu söyleyen düğmeye bastım, çalışma minderlerini açtım ve gerinmeye başladım. Beş dakika sonra, üst kattaki dairesinden bahçeye inerek ortaya çıktı. Öğrencilerinin çoğu adamın tam anlamıyla ne zaman geldiğini anlayamazdı ama Beast'in keskin işitme ve koku alma duyusu sayesinde ben her zaman anlardım. O çok sevdiği Kore lahanasının kokusu her şeyi ele verirdi. Eli da biliyordu, ki bu .

Daniel içeri girdi, kolları bacakları gevşek ve hazırды. Genellikle açık kapıdan içeri atlar ve hemen benimle ilgilenirdi, ama bugün farklı bir şeyler hissediyor gibiydi. Sessizce odanın içinde dolaştı, çıplak ayakları sağlam, vücudu yürüyen bir ağaç gibi dengeli, Eli'ye ve bana bakarak düşünüyordu. Daniel orta boyluydu, dikenli tel gibi kasları vardı ve kimsenin iki saniye bile hatırlamayacağı bir yüzü vardı. Bay Ortalama Adam. Onu kızdırmak için ona Danny Boy derdim, ama bugün değil. Gözlerimi ondan ayırmadan yarım bir selam verdim. "Daniel, bu adam evimde misafir. Bir anlaşmazlığımız var ve bunu çözmeye karar verdik."

"Ve benden hakemlik yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, Sensei." "Ona çok fazla zarar vermemi engellemeni istiyorum" diye bitirirken tepkilerini inceledim. Daniel şaşırarak güldü. Eli'nin kaşları . Daniel'a ve onun tüm eğitimine ve hızına rağmen kendimi çok tuttum. Canavar gücü ve hızıyla kendimi bırakırsam, biraz hasar verebilirdim. Ama ben bile mantı tartışmasının Eli'yle ilişkimizde kimin daha büyük olduğunu kanıtlamak için bir bahane olduğunu biliyordum. Belki de farkındaydı. Uzun boylu, sıska, silahlı bir kızdan başka bir şey olduğumun farkındaydı. Sensei'imle birlikte gülmediğimde oda sessizliğe büründü. Kapalı avludaki fiskiye'nin çınlamasını duyabiliyordum. Havalandırma menfezlerinden havayı duyabiliyordum. Ve Eli hazırlık nefesi aldığı anda hafif bir aksama duydum.

ONUNCU BÖLÜM

Değerli Av. Onu çok kötü incitmeyecek

Eli'nin sağ ayağı , önce topuk, bacak düz ve düz gidiyor, hareket ettikçe denge değişiyor, ağırlık kayıyordu. İnsandan daha hızlı bir şekilde kenara çekildim. Neredeyse esrarengiz bir farkındalıkla, bedenimin kaymasını bekliyor gibiydi ve tekmeyi bacağının bir hamlesiyle takip etti. Topuğu yan tarafıma çarptı ama ben de tekme kadar hızlı hareket ediyordum. Bir dirseğimle ayağını kendime doğru sıkıştırdım ve bacağının eğilerek onu takip etmeye ya da dizini kırmaya zorladım. Havada benimle birlikte döndü. Ayağını kurtardı ve kedi ayaklarıyla ve emin bir şekilde yere indi. Eli benden geri sıçradı.

Eğlence, diye düşündü Canavar bana. Değerli bir avla oynamak.

Kıpırdamadan durdum, küçük yarım gülümsememin ve sessizliğimin benim için çalışmasına izin verdim. Daniel'a bakmadım ama şaşkınlığının kokusunu alabiliyordum. Artık tuttuğumu biliyordu. Bunun gelecekte antrenmanlarımızı ve dövüş seanslarımızı nasıl etkileyeceğini merak ediyordum. Eli yaklaştı, neredeyse tembel olan vücut dilimi inceliyordu. Başını omuzlarının üzerinde döndürdü ve bu hareketin bir sonraki hamlesini kamufle etmesine izin verdi. Yumruk atmadan hemen önce dizlerim büküldü; sıçradım. Yumrukları hızlı bir şekilde bir-iki-üç şeklinde benim olduğum boşluğa indi. Üç adım gerideydim, nefesim yavaş ve sabitti.

Yüzündeki bir şey soğuk, tarafsız bir ifadeye dönüştü. Kavgacı adam artık oyun oynamıyordu. Yarım gülümsememin yayılmasına izin verdim ve sol parmaklarımla küçük bir hareket *yaptım*. Eli sola hareket etti, her ayağını hassas bir şekilde yerleştirdi, dengesinin değişmesine ve yuvarlanmasına izin verdi. Küçük dansımızı onun yönetmesine izin verdim, hareketlerini takip ettim.

Değerli bir av. Canavar, onu incitmeyeceğini düşündü. Onun hevesinin içime aktığını hissettim, sıcak ve tatlı. Av, diye düşündü.

Eli bacağını . Sıçradım, ayağımın topuğuyla doğrudan solar plexusuna tekme attım, öldürücü bir darbe olmaması için yeterince geride durdum. Onun insani tepkileri için çok hızlı olan tekmem yere indi. Geriye düştü, artçı şokla homurdandı. Bacağıma uzandı. Ama kedi ayaklarıyla yere indiğinde artık orada değildi. Onun etrafında döndüm. O da benimle birlikte döndü ve sağ yumruğunu savurdu. Ve dövüş başladı.

Eli şimdiye kadar dövüştüğüm tüm insanlardan daha hızlıydı. Daha fazla kas kütlesi vardı. Yere düşüp morarmış ve kesilmiş olsa bile öğrenmek istediğim bazı kirli hareketleri biliyordu. Ama görüldüğümünden daha hızlı ve çok daha güçlüydim. Eli dövüşten bir dakika sonra terlemeye başladı. İki dakika sonra zor nefes alıyordu. Ben sıırıyordum. Ve Beast kendi bazı hareketlerini yapıyordu, bir tanesi sokak kedilerinin yaptığına gördüğüm kedi pençesi vuruşuydu, sağ pençe yüze gidiyor, vücut geriye fırlıyor ve arka yukarı dönüp karın kaslarına . Kötü bir hareketti.

Artık insan olmadığımı ya da en azından tam olarak insan olmadığımı saklamıyordum, yumruklarımı ve tekmelerimi çekmiyordum ve Beast'in katılımıyla daha hızlı ve daha güçlüydim. Dojo duvarındaki saate on iki dakika sonra ben terlemiştim ama Eli sırılsıklamdı, kokuyordu, zor nefes alıyordu ve ukalılığı kaybolmuştu. Birkaç sıyrığı vardı, belki bir ya da üç kaburgası zedelenmişti.

Geriye sıçradım ve ellerimi hafifçe bıraktım -sadece hafifçe- aptal değildim. "Verim." Kelime

alçak ve hırıltılı bir hırıltıydı ve gözlerimin hafifçealtın renginde parladığını hissedebiliyordum. Eli isteksizce bir kez salladı, çenesini aşağı doğru salladı. "Ravioli mi?" diye sordum.

İtalyan yemeği ve hayvan hırıltısının birleşimi Eli'nin komik kemiğini gıdıklamış olmalıydı çünkü ağzı önce hafifçe aşağı sonra yukarı seğirdi. Güldü, yumuşak bir huff. "Bir porsiyon makarna ya da bir küçük pizza. Duş başına."

İfadede çok fazla oynama payı vardı. Açıkladım: "Sabun ve şampuanla aldığı her duş için on dört veya on beş onsluk bir İtalyan konservesi, makarna bazlı, önceden paketlenmiş yiyecek veya Alex'in seçtiği restoran veya dondurulmuş markadan on iki inç küçük bir pizza veya büyük boy olmayan, kendi seçtiği bir fast-food yemeği verilecek, ancak günde bir gıda maddesiyle sınırlı olacak. Duş almadığı her gün için de iki günlük mahrum kalacak."

Eli bunu düşündü, fast food ile kardeşinin vücut kokusunu tarttı. "Tamamdır."

"Pizza mı? Bu pizza hakkında mıydı?" İkimiz de Daniel'a baktık, kolları gevşek ve hazır bir şekilde duruyordu ve yüzünde kuşkulu bir ifade

Hep bir ağızdan, "Evet." dedik.

Daniel başını salladı ama yüzünde bir sonraki özel antrenman seansımız için kötü bir işaret olan spekülatif bir ifade vardı. Daniel bugün minderde gördüğü dövüşmek istiyordu, aylardır birlikte çalıştığı kızla değil. Sensei yarışmak ama bu onun dövüşme ya da kazanma isteğini .

* * *

Evime doğru yürüdük, Eli düşünüyordu, ben ise öğleden sonra güneşinin omuzlarıma vurmasının keyfini çıkarıyordum. Sorularını sıraladığında duymaktan çok hissettim. "Hayır, değilim. Ve hayır. Yapmayacağım."

Yine güldü, Ranger keşiflerinde işe yaramış olması gereken o yumuşak nefes nefese. "Ne dedin?"

"Hayır, ben insan . Hayır, sana ne olduğumu söylemeyeceğim. Ve hazır , evet." Gözlerini üzerimde hissederek yarım gülümsememin kalkmasına izin verdim. "Uzun zamandır tartıştığım herkesten daha eğlenceliydin. Hatta eğer

Biraz kendimi tutmam gerekti."

"Geri durmak mı?" Sesi şaşkınlıkla bir tel yükseldi. Gözlerimi ona diktim. "Hâlâ hayattasın."

Eli nefesinin altından küfretti ve bir elini ilk tekmemin indiği solar pleksusuna götürdü. "Geri çekil, kırımın kenarı."

Sadece sııttım.

Evimin içinde mutfak temizdi, ravioli kasesi de dahil olmak üzere bulaşıklar yıkanmış ve lavabonun yanındaki havlunun üzerinde kurumaya bırakılmıştı ve Alex oturma odasındaki televizyonun arkasına bir şeyler bağlıyordu. Ama bu benim televizyonum değil, daha önce orada olmayan büyük, düz bir ekrandı. Üst katta gördüğümü hayal meyal hatırladığım açılır kanatlı bir masanın üzerine tünemişti ve elektronik eşyalar masanın üzerine dağılmıştı: siyah, gri ve gümüş kutular, kablolar, ergonomik bir klavye ve Çocuğun okumaya gerek duymadığı, sıkıca katlanmış kâğıt talimatlar.

"Ne kadar?" Eli talep etti.

Çocuk başını kaldırıp baktı, bizi yeni görüyordu. güvenlik bilinci yoktu. İki ninja saldırgan ya da bir çift Angus öküzü bile olabilirdik ve içeri girdiğimizi fark edeceğini sanmıyordum. "İki binden az."

Eli bağırmak için bir nefes aldı, ben gülmek için bir nefes aldım ve Kid "George Dumas'ı aradım" diye ekleyerek ikimizi de engelledi. İşine geri döndü, dikkati inşa etmekte olduğu kablolardan oluşan örümcek ağındaydı.

Midem ve nefes almayı başardım. George telefonlara cevap verecek kadar iyiydi. "Ve?" Neredeyse normal bir ses tonuyla söyledim.

"Bay Dumas, Şehrin Efendisi'nin evini kül eden yangında kaybettiği güvenlik sistemini yenilemek için bir başlangıç olarak ön tahmini onayladı. Bana gerekli tüm şifreleri verdi ve sistemi buradan yeniden inşa edeceğim, Vampir Konseyi Binası'ndaki sisteme, varisin arka taraftaki evindeki sisteme bağlayacağım ve nihayetinde yeniden inşa edildiğinde işletim sistemini Pellissier Klanı Evi'ne taşıyacağım." Yukarı baktı. "Oh. Şirketinizin antetli kağıdındaki ön tahmini ona e-posta ile gönderdim. Bilirsiniz, artık sizin için çalışıyoruz. Altınızı oymaya falan çalışmıyorum."

Eli ve ben konuşmayı bırakmış, beyin takımının çalışmasını izliyorduk. Eli'ye baktım. Aklımdan söylenecek birkaç şey geçti ve "Antetli kâğıdım yok," demeye karar verdim. Bu aptalcaydı ama diğer seçeneklerden daha iyiydi.

Kid yeni bir kablo bobini açtı, çok uzun perçeminin altından bizi izliyordu. "Şimdi yapıyorsun. İşinizin adı pek akılda kalıcı değil ama tanıtım yazısı öyle. Yellowrock Güvenlik. Vampirleri korumak ve kazıklamak, hepsini yapıyoruz. Bahisler var, seyahat edeceğiz."

Yüksek sesle güldüm. Eli da o yumuşak kıkırdamasını yaptı. "Buna pişman *biliyorum* ama hoşuma gitti. Ama tam olarak birlikte iş yapacağımızı sanmıyorum."

"Elbette öyleyiz. Üçümüz." Aramızda bir ileri bir geri baktı, tepkilerimiz karşısında birden kafası karıştı. "Harika bir takım olduk," diye ısrar etti. Beni işaret etti. "Tek kapsamlı bir güvenlik sistemi kuramazsın. Yardım almak zorundasın. Ben. Keşifleri yapacak ve ekstra güvenlik personeliyle çalışacak birine ihtiyacın var, genel inşaattan elektrik işlerine ve bomba imha etmeye kadar her şeyi yapabilecek birine. İşte . Başlamak için ihtiyacımız olan paraya ve bağlantılara , sadece kardeşim işini elinden almak için fazla ahlaklı. Ayrıca insandan fazlasısın ve hızlı iyileştiğin, hızlı hareket ettiğin ve bir iblis gibi dövuştüğün söyleniyor. Mükemmel takım.

"Oh. Güvenlik ekibiniz ve vampirler hakkındaki tüm araştırmalar , derlendi ve kapınıza yığıldı, ayrıca e-postayla gönderildi." Çocuk bizi başından savar gibi eğildi ve elektronik zımbırtı kutularını eski masanın üzerinde hareket ettirmeye başladı. Eli dudaklarını büzerek izledi, yüzünde hafif bir şaşkınlık .

Alex tekrar bize baktı. "Hey. Şu şirket, Greyson Labs? Vampirlerle ilgili bir bağlantı buldum. Çok büyük bir bağlantı değil ama var."

Gülümsememe engel olamadım. Çocuk iyiydi. Tartışmasız Reach'ten daha iyiydi ve Eli'nin benden aldığı fahiş ücretleri ödesem bile Reach'ten daha ucuza geliyordu. "Öyle mi?"

Alex hiç beklemediğim bir şekilde yanıma gelip ayaklarıma kapandı ve konuşmaya başladı. "DeAli adında butik bir ilaç şirketi var. O da tamamen Vazquez International'a ait olan Allyon Enterprises adlı bir şirkete ait. Vazquez Int. aynı zamanda Greyson Labs'ın da sahibi." Sırtışı büyüdü. "Greyson, Ramondo Pitri'yi işe alan şirket. Greyson aynı zamanda Blood-Call Inc'in de sahibi. Parayı bulmak için önce , sonra karşıya ve aşağıya doğru iz sürdüm."

Yavaşça yere ve yüzümü çocuğunkiyle aynı hizaya getirdim. "Blood-Call, Seattle'daki kartvizitlerin üzerindeki isimdi."

"Bingo. Peki ya Blood-Call? Bu bir-" Kardeşine bir bakış attı ve söyleyeceği şeyi "Bilirsin işte, vampirler için bir eskort servisi gibi" şeklinde değiştirdi. Yüz ifadem karşısında gizlemek için başını eğdi. Önemli bir şey keşfetmişti ve bunu biliyordu.

"Eskort hizmeti. Yani kanlı yemekler ve randevular," dedim. Bu önemli görünüyordu ve hepsini bir araya getirmeye çalıştım ama beynimde izole edemeyeceğim kadar çok şey oluyordu.

"Randevular. Evet. Doğru," dedi Çocuk.

"Bütün bunları nasıl ?" diye sordum.

"Halka açık şirketler hakkında finansal piyasa bilgilerine ulaşmak oldukça kolay. Bir arama yapıyorum

Şirketlerin yönetim kurulu üyelerinden herhangi birinin dangalak olup olmadığına bakın." "Halka açık şirketler mi?" Eli havladı. "Devlet şirketleri mi?"

Çocuk gözlerini devirdi. "Ben bilgisayar korsanlığı yapmıyorum. 'Halka açık şirketler', halkın onlara yatırım yaptığı ve hisse sahibi olduğu anlamına gelir. Borsada falan işlem görürler. Bunun gibi şeyler. Eğer nereye ve nasıl bakacağınızı biliyorsanız, halka açık şirketlerle ilgili pek çok bilgi serbestçe erişilebilir olmalıdır."

Ve Ramondo Pitri şu anda vampirlere hizmet veren Blood-Call'a ve tıpla ilgili bir şey Greyson Labs'a bağlı," dedim. Ve hastalıkla."

Evet. İşte buydu. Zayıftı, ama doğru hissettiriyordu, tıpkı bir yapboz parçasını sadece onun için şekillendirilmiş bir deliğe kaydırduğınızda hissettirdiği gibi. "Eğer birisi bir vampire hastalık bulaştırmak isteseydi, seks ve yemek yoluyla ona hastalık bulaştırmak iyi bir yol olurdu, ama kanser ilaçları üreten bir şirketin nasıl bir hastalık geliştireceğini anlamıyorum." Bunu bir an düşündüm, yapboz parçasının hala doğru hissettirip hissettirmedigine baktım ve garip bir şekilde hissettirdi.

"Seattle, Sedona ve Boston'da Blood-Call işletmeleri var," diye tahmin ettim.

"Evet hanımefendi, var. Elbette ABD'de pek çok şehirde Kan Çağrısı var ve şehirlerde henüz ele geçirmeler olmadı. Henüz. Yani bir bağlantı olduğunu kanıtlayamadım."

"Nasıl ya da ne kadar bağlantılı bilmiyorum ama bir arkadaşımın dediği gibi, Noel Baba'ya inanmayı bıraktığımda tesadüflere de inanmayı bıraktım. Fena iş değil evlat. Hiç fena değil," dedim.

Odama gittim, giderken sayfaları topladım. *İş ortakları mı? Böyle bir şey olmayacak. Ama bu kadar iyi geçici sözleşmeli çalışanlarla yaşayabilirim.*

Odama girdim ve durdum. Buraya biri girmişti. Bir erkek ve bir kadın, çiğ balık, çay, pudra şekeri ve parfüm kokusu aldım, pahalı ve hafif bir şey. Kokladım, kokuları ayırtırdım- imzaları. Katie'nin üç yıldızlı şefi, bir çeşit arkadaşı ve bütün bir koro dansçılarından daha gay olan Deon *yatak odama mı girmişti?* Evet, girmişti. Yanında Katie's Ladies'de çalışan kızlardan biri olan Christie vardı. Piercingleri, zincirleri, dövmeleleri ve genel küçümseme havasıyla Christie'yi odamda istemiyordum. Ama-

Evin tozu alınmıştı. Yatak hazırlanmıştı. Tavandan sarkan örümcek ağları gitmişti. İçeri girdim ve örtüyü kaldırdım. Temiz çarşaflar. Eğildim ve kokladım. Köşeler Deon ve Christie kokuyordu, sadece köşeler, bu da mutlu bir keşifti. Bu, onların çarşaflarımla oynadıkları, üzerinde yuvarlanmadıkları anlamına geliyordu ki bu da psikolojik alanıma girmesini istemediğim bir zihinsel imgeydi. Ama büyük bir sorun vardı. Silahlarım gitmişti.

İçimde yerlerde yavaş yavaş bir kaynama başladı ve harmanlanmış sayfaları yatağın üzerine bırakıp yatak odasından çıktım, fuayeyi geçip oturma girdim. Ben daha ağzımı açamadan Kid, "Mühimmat odasında," dedi ve duvardaki deliği işaret . Gözlerimi kısıtım ve merdivenin altındaki boşluğa daldım. Benim ve Eli'nin silahları çizgili serilmiş, taş duvarların harcındaki çivilere asılmış, her ikisi de üst kattan gelen hırpalanmış bir kitaplık ve başka bir masanın üzerindeki tepsilere uzatılmıştı. Yürümek için fazla yer yoktu ama düzenliydi. Bıçaklarım yeni masanın üzerinde kılıflar içindeydi ya da boylarına göre dizilmişti. Kazıklar bir uçtaydı, gümüş uçlu olanlar, sonra dişbudak ağacından yapılmış olanlar. Kutsal su şişesi masanın üzerinde asılı duruyordu. Silahlarım M4 av tüfeğinden küçük derringer'a kadar boyutlarına göre yatağın üzerindeydi. Eli'nin silahları ve mühimmatı, flaş bombaları ve C4 patlayıcılarına benz şey de dahil olmak üzere, yatağın diğer tarafında ve kitaplığın üzerindeydi. Ve bunlardan çok vardı. Ellerim bilezik gibi görünen bir boğma aletini için kaşınıyordu. *Güzel.*

Oturma odasına geri döndüm ve Eli'yi kendi silahlarını incelerken bıraktım, yüzü bir gök gürültüsü kafası gibiydi. Ana odadaki sallanan raflar yerleştirildiğinde, silahlar dolabımdaki küçük kilitli silah kasasında saklandıklarından daha iyi gizlenmiş olacaktı. Burada güvendediler.

çocuklardan, artık benimle yaşayanlardan değil. Ve bu, şu anda uğraşmaya hiç niyetim olmayan bir acıydı.

Hiçbir şey söylemeden ama Eli'nin kızgınlığının kokusunu alarak odama döndüm, saçlarımı açtım ve köşedeki koltuğa oturup okumaya başlamadan önce duş aldım. Halka açık bir şirketin mali sayfaları gibi sıkıcı şeylerdi. Greyson Labs'ın ürettiği ilaçlarla çok daha fazla ama o kısmı da anlayamıyordum. sonra acil tıp teknisyenliği kursu almış olmak beni telaffuz bile edemediğim ilaçların yapımını anlamaya hazırlamamıştı. Uyanık kalmak için silah temizleme malzemelerimi çıkardım ve .380'lerimi ve 9 mm'lerimi temizlemeye başladım. Kısa sürede bir paragraf oku, silah üzerinde çalış, bir paragraf oku, silah üzerinde çalış haline geldi.

Gerekli işleri yapmama rağmen, Çocuk yatak odamın kapısını çaldığında sıkıntıdan uyuklamak üzereydim. Silahı kenara koydum ve içeri girmesi için seslendim. Alex kapıyı itti, sol bacağı kontrolsüzce titriyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve kokusu heyecanın adrenalini ile doluydu - korku ya da şoktan kaynaklanan adrenalinden çok daha iyi kokuyordu. Anında bir şey bulduğunu anladım ve aldığım nefes ciğerlerimi delip geçerken buzhissettim. "Ne?"

"Greyson Laboratuvarlarının sahibi bir vampir. Ve Blood-Call. Ve birbirine bağlı diğer tüm şirketlerin." Ayağa kalktım ve oturma odasına doğru yürüdüm. "Bunu duymak isteyebilirsin," dedim Eli'a. "Kardeşinin bir dahi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Mahkeme sistemi öyle dedi," dedi alaycı bir tavırla. "Dökül bakalım," dedim Kid'e.

"Adı Lucas Vazquez de Allyon. Adam on iki yüz yaşında, beş yüz yıl önce falan kafayı yemiş, yalaka bir sürüngen. Cidden kafayı yemiş." Rock'çı kısmı kafamı karıştırdıca ekledi: "Sapık. Bir ucube. Deli bir keş. Yaşlı bir adam. _."

"Alex!" Eli söyledi. İki heceden oluşan askeri düzeyde bir azarlamaydı bu.

Alex'in ağzı bir tokatla kapandı. Kid'in ne söylemek istediğini merak ettim ve küfür yasağının ihlal edilmek üzere olduğunu düşündüm. Bunun yerine, bir anlık tereddütten sonra Kid, "Ramondo Pitri'nin çalıştığı şirketin sahibi, gerçi Pitri çok alt . Ve de Allyon, bir yalaka için bile şiddet yanlısı, narsist bir sapıktır." Kid her birimize birer tomar kâğıt verdi ve sözsüz bir anlaşmayla hepimiz mutfağa gittik; Eli, çay malzemelerinin saklandığı küçük uşak kilerinde bulunduğu eski bir süzgeçte kahve dediği siyah tutkaldan bir demlik yaptı, ben de çay için bir demlik su hazırladım.

Lucas de Allyon uzun ortalıktaydı ve zaman zaman tarihte kendine bir yer ediniyordu. Leo'nun dönüştüğü sıralarda İspanya'da yaşamış ve altın aramak için Amerika'ya yelken açan bir fatih olmuştu. Denizdeki bir gemide bir vampir. Denizcilerden kaçının yeni dünyaya canlı ulaşabildiğini merak ettim. Buraya geldiğinde, Naturaleza uygulamasına geri dönmüş gibi görünüyordu.

Vampirler ve onların öldürücü kana susamışlıkları, iyileşme sürecindeki genç yavrularına nasıl bakacaklarından, bölge ve avlanma alanı ihtiyacını nasıl karşılayacaklarına kadar hayatlarındaki her şeyi Vampira Carta' bağlılıkla kontrol altında tutuluyordu. Naturaleza'ya vampirler Cartanın kısıtlamalarına bağlı kalmayı reddediyor; insanları avlayıp tüketiyor, pişmanlık duymadan ve acımadan öldürüyorlardı. Lucas'ın geçmişi iyi belgelenmişti. Yüzlerce, belki de binlerce Amerikan yerlisini öldürmüş ve köleleştirmiş, onları uygun gördüğü şekilde çalıştırmış ve öldürmüştü. Kendine küçük bir krallık kurmuş ve kölelerini öldürüp sarhoş etmişti: Choctaw, Cherokee, Natchez ve hatta belki de Mississippi Kızılderili kabileleri.

Sayfaları masaya bıraktım, ayağa kalktım ve yeşil seramik bir çay yapraklarının üzerine sıcak su döktüm. Kas hafızam ve içgüdülerimle hareket ederek bir kupa, Cool Whip ve şeker çıkardım ve

bir fincan hazırladım. Düşünüyordum. Eski bir vampirin evinin duvarındaki Cherokee kölesinin resmini hatırladım. Benimki gibi sarı gözleri vardı ve muhtemelen benim gibi bir deri değiştirendi, ama eğitilmiş olamazdı, yoksa kölelikten kurtulmak için savaşırdı. O artık ölmüştü. Türümden bir başkasını bulmuş ve onunla hiç tanışmadan kaybetmişim. Benim gibi bir başkasını bulma ümidimi bir kenara bıraktım ve fincanımı Alex'in hazırladığı masaya ve sayfalara geri .

De Allyon sadece Cherokee'leri köleleştirmekle . Tarihçilere göreşimdiki Güney Carolina topraklarında Afrikalı kölelere sahip ilk . Ölümsüz bir insan olmayanın her şekilde kana susamıştı. O dönemin Avrupalıları tarafından kabul edilebilir terimlerle ifade edilse bile anlatılanlar dehşet vericiydi. Güya Ekim 1526'da hummadan ölmüş, on altı yüzyılın başlarında Charleston'da bir kaybolup bir ortaya çıkmıştı. Orada elli yıl kaldı ve tekrar ortadan kayboldu. Daha sonra 1773'teki çay partisinden önce birkaç yıl Boston'da terör estirmiştir. De Allyon, İç Savaş'tan sonraki Yeniden Yapılanma Dönemi'nde Atlanta'da yeniden ortaya çıktı, sonunda eski plantasyon arazisini satın aldı ve yaklaşık bin özgür köleyi "istihdam eden" bir ortakçı sistemi kurdu.

Kısa bir süre sonra Lucas, Atlanta'nın Kan Efendisi olarak Georgia eyaletinin çoğunu, yani Florida hariç, Leo'nun amcası Amaury Pellissier'in sahiplenmediği tüm Güneydoğu topraklarını geçirdi. Lucas'ın Leo'nun bölgesini istemesi ve bunu alacak ölümsüz adamın kendisi olduğunu düşünmesi mümkündü.

Sayfaları çevirdim. Lucas'ın Leo'nun bölgesini istediğini kanıtlayacak hiçbir mali iz yoktu. Seattle, Sedona ve Boston'ı geçirdiğine dair bir kanıt yoktu. Vampirlerini haftalar önce Asheville'de ya da dün gece klan evindeki Leo'ya saldırmaları için gönderdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Nerede kaldığına ya da eyalette olup dair hiçbir ipucu yok. Güçlü ve Leo'dan çok daha yaşlı ve gaddar olması dışında hiçbir şey yok. Ve istediğini alabilecek kadar baskın olabilirdi. Blood-Call dosyasına geri . Sedona, Seattle, Asheville ve Boston'da işletmeleri vardı ve bir tanesi de önümüzdeki birkaç ay içinde New Orleans'ta . Elbette Blood-Call aynı zamanda New York, San Francisco, Los Angeles, Vegas ve birkaç yerde daha açılmıştı, yani bu bir tesadüf olabilirdi, durumda bilgiyi Leo'ya götürmek aptalca olurdu. De Allyon'un Blood-Call'un sahibi olması ve Ramondo Pitri'nin üst düzey işvereni olması dışında, Lucas Vazquez de Allyon'un Asheville'de Leo'ya saldıran ya da vampirleri hasta edip bölgelerini ele geçiren kötü adam olduğunu kanıtlayan fiziksel, finansal ya da gerçek hiçbir şey yoktu.

Ama içimden bir ses kötü adamımızın de Allyon olduğunu ve Greyson Labs ile Blood-Call'ın vampirlere yapılan saldırının bir parçası olduğunu söylüyordu. Bir şekilde. Elimdeki tek şey tarihten bir isim olsa da Leo'ya söylemenin zamanı gelmişti.

Dizüstü bilgisayarımı topladım ve tekrar yatak odama çekildim. Kopyalayıp yapıştırarak Leo ve Bruiser için Blood-Call, laboratuvar ve de Allyon hakkında bir rapor hazırladım ve bu noktada endişemin çoğunlukla varsayım olduğunu anladıklarından emin oldum. Tek bir tuşa basarak raporu gönderdim ve ardından kendimi sorgulamak ve araştırmamı tekrar gözden geçirmek için dizüstü bilgisayarın etrafına kıvrıldım.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gün batmadan önce ızgara biftek kokusu ve bitmiş bir dizüstü bilgisayar piliyle uyandım. Sersemlemiş bir halde üzerimi değiştirip temiz bir sütyen ve gömlek giydim. Evde erkeklerin olması rahat kıyafetlerimi ciddi şekilde etkileyecekti. Odamdan çıkmadan önce Leo'yu aradım ama cevap veren Bruiser'dı. "Merhaba Jane." Sesi alçak, sıcak ve nefesliydi, hafif bir İngiliz aksanı vardı ve neredeyse mırıltılı bir sesi vardı. *Bruiser*. Sesi kendisi gibi değildi.

"Bruiser. Sesi tuhaf geliyor. İyi hissediyor musun?" "Kendimi nasıl hissettiğimi oldukça sevdiğimi keşfettim."

"Uh-huh." Bruiser, saf Kelt olduğunu iddia eden ve eğer doğruysa Leo'dan çok daha yaşlı olan bir vampir olan Koun tarafından kısmen iyileştirilmişti. Sonra ölümden geri getirilmişti, ya da fark etmeyecek kadar yakındı, Bethany Salazar y Medina'nın kanının aşılınmasıyla.

neredeyse iki bin yaşında. Ve Katie demişti ki, "*George. Yaşayacaksın. Ve hâlâ çoğunlukla insansın. Umutsuzluğa kapılma.*" "Kahretsin," dedim usulca.

Kan hizmetkârları, düzenli olarak vampir kanı sayesinde normal insanlardan çok daha hızlı ve güçlüydü. Daha iyi gece görüşüne, daha iyi duyma yetisine sahiptiler. Bruiser'ın şu anda ne olduğunu bilmiyordum ama içimde kötü bir his vardı. "Leo'dan haber aldın mı?"

"Ustamla konuştum," dedi. "Sizin yardımınızla dün gece onu bir süre alıkoyan Mithranlardan kurtuldu. Ama çok kötü yaralanmış. Rahibeleri onu iyileştirmeleri için uyuduğu inine, en sadık kan hizmetkârlarını da uyandığında onu beslemeleri ve iyileşmesini tamamlamaları için gönderdim." Durakladı, sonra yavaşça ekledi, "Kaçarken yanında bir Mithran getirdi ve yakında onu sorguya çekecek. Ben oraya gidiyorum. Leo senin de gelmeni istiyor."

Yaralı ve kanaması ve iyileşmesi için dünyaya gönderilmemişken herhangi bir vampirin inine akıllıca bir hareket değildi. Leo'nun yakaladığı vampiri düşündüm. Gümüş, sorular ve yanan vampir etinin kokusuyla bunun bir parçası olmak istemedim, ama ruh halini yumuşatmak için orada olursam yaşamasına izin vermesinin daha olası olduğunu düşündüm. Tabii kızdırıp doğrudan öldürmesine neden olmazsam.

Zihnimin derinliklerinde, Beast huffed. *Vampiri ininde göreceğiz. Tıpkı Klan İni'ndeki gizli yerini gördüğümüzde olduğu gibi çok şey öğreneceğiz.* Leo'nun inlerinden birini görmüştüm, şimdi muhtemelen yerle bir olmuş olan klan evinin derinliklerinde. Ve evet, çok şey öğrenmiştim.

Ve hey, Leo faturaları ödedi. Gitmezsem muhtemelen vampir sonuçlarına katlanırdım, Leo onları başladığında.

Saate baktım ve "Tamam." dedim. Acaba fena halde çuvallanmış mıydım yoksa bir vampir avcısının yapabileceği en akıllıca hareketi mi yapmıştım?

"Cep telefonunuza konumu gönderdim. Doksan dakika içinde benimle buluş."

Bir saat sonra, muhteşem bir biftek ve vasat bir salata yedikten sonra, bir vampirle savaşmak yerine bir vampiri gittiğimde giydiğim türden kıyafetler giydim. Ne zırhlı bir ceket, ne sırtıma bağladığım bir Benelli, ne de gizli vampir öldürücünün yanındaki çizmenin içine soktuğum silah dışında bir silah. Zırhlı deri vampir dövüşü pantolonu yerine motorcuların giydiği gibi kalın kot pantolon. Sadece üç vampir katili. Saçlar sıkı örülmüş. Kemerimdeki ilmeklerde kazıklar, kaskımı çıkardığımda süsgibi saçıma sokulmaya hazır. Boynumu dişlerden korumak için gümüş gerdanlığı taktım. Leo'nun etrafında onu besleyecek bir sürü insan olacaktı ama bu kışkırtıcı olmak için bir neden değildi ve çıplak bir boğaz yaralı bir vampir için açık bir kışkırtmaydı.

Bitsa'yı sokağa doğru ittim. Motosiklete bindiğimde, ayağa kalktığımda ve Harley'imi çalıştırdığımda kardeşlerimin gözlerini sırtımda, bacaklarımda ve diğer vücut bölgelerimde hissettim. Onların kuşkularını da hissedebiliyordum ama bu benimkileri bastırmaya yetmedi. New Orleans'ın Depo Bölgesi'ne doğru yola çıkmadan önce Bruiser'ın gönderdiği adresi ve GPS yol tarifini telefonumdan kontrol ettim.

Depo Bölgesi tam da kulağa geldiği gibiydi - New Orleans rıhtımlarının yüzyıllardır süregelen depolama tesislerinde çivit, pirinç, pamuk, gıda ürünleri, kumaş, tütün ve diğer ürünler ipek, porselen, çay ve köleler nehrin aşağısına ve Avrupa'ya sevk ediliyordu. Daha sonraki yüzyıllarda arabalar, mekanik aletler, ham ve şekillendirilmiş demir, çelik, kömür, teknoloji sevk edilmiş, yasadışı uyuşturucular ithal edilmiş ve cinsel kölelik, nakit para, içki, sigara ihraç edilmiştir. Yasal ve yasadışı, ahlaki ve ahlak dışı her şey bir süreliğine depolarda . Şimdi ise yenilenmiş eski binalarda sanatçıların loftları, kafeler, seçkin restoranlar, galeriler, apartmanlar, kaplıcalar, fitness merkezleri ve her türden lüks sosyal işletme bulunuyor.

adres yeni restore , güncellenmiş ve gözlerden uzak bir depoydu. Pencerelerde parmaklıklar vardı, Fransız göçmenler tarafından çok popüler hale getirilen dövme demir fleur-de-lis

hırsızları uzak tutmada da etkili. Binanın elektronik güvenliği de üst düzeydeydi: düşük ışık ve kızılötesi özellikli dinamik kameralar, tuşlu kilitler; kulaklıklı, silah olduğunu düşündüren çıkıntıları olan ve eğitimli asker görünümlü iki silahlı muhafız devriye geziyordu. Bunların hepsi Leo'ya Mithran konseyinin merkezi ve şimdi yanmış olan klan evi için tavsiye ettiğim şeylerdi. Sonunda tavsiyeme uyduğuna göre ona bir fatura göndermeyi unutmamalıyım.

Kör edici parlaklıktaki güvenlik ışıkları gözlerimi yaşarttı ve her yeri keskin açılı gölgelere boğdu. Park alanına girdim ve Bitsa'nın kükremesi sustu. Binici eldivenlerimi çıkardım. Buna gerçekten ihtiyacım yoktu ve genellikle eldivenle sürmezdim ama parmaklarımla etrafı incelememe izin veriyordu.

Koltukta otururken deniz mahsulleri, sıcak yağ ve kahve kokusu -aynı şekilde-, şarap ve bira kokusu -aynı şekilde-, küf, sıcak katran, egzoz, durgun ve hareketli su ve şehre damgasını vuran çiçek -yasemin diye düşündüm- kokuları aldım. güneşin son izlerini gördüm, cerulean gökyüzünde kırmızımsı kanıyordu. Tanıdığım insanların kokusunu aldım. Derek Lee'nin Votka Çocukları'ndan ikisi devriye gezen güvenlik görevlileri arasındaydı. Bruiser ve Wrassler'ın kokusunu aldım. Leo'nun Mercy Blade'i Gee DiMercy'nin kokusunu yakınlarda bir yerde aldım ve birkaç vampirin kokusunu da aldım ki bu sürpriz oldu. En yaşlı dış klan rahibesi olan Sabina, karanlık çökmeden önce otoparktaydı. Gündüz yürüyüşü ya da alacakaranlık yürüyüşü sadece gerçekten yaşlı olanların yapabileceği ve yaşayabileceği bir şeydi. Leo'nun su için burada olmadıkları sürece hiçbirinin burada olması için bir neden . Yaralı vampirler gerçekten kötü yaraları iyileştirmek için çok fazla kana ihtiyaç duyarlardı, Şehrin Efendisi kadar güçlü vampirler bile. MOC için korku ya da endişe olarak adlandırmayı reddetsem de içimde bir şeyler sıkıştı. Kaskımı çıkardım, bisikletin arkasına bağladım ve saç çubuklarını topuzuma soktum, keşke altıdan fazla getirseydim. Vampir öldürücüleri elime kolayca alabilecek şekilde ayarladım.

Eldivenlerimi cebime soktuğum sırada Bruiser karanlıkta süzülerek bana doğru geliyordu. Arabaların arasından geçerken onu inceledim. Siyah saçları ipeksi bir dalga halinde alnına düşüyordu; kahverengi gözleri sıvı ve niyetliydi. Aynıydı, ama bir şekilde daha iyiydi, daha zengin, daha büyüleyiciydi. O da farklı hareket ediyordu, daha yumuşak, kedi gibi. Şık. Sıcak ve ıslak esinti değişti, kokusunu bana getirdi. Vampir ve insan ve ... *vampir*. Karışık bir vampir kokusu vardı, neredeyse bir kan kölesi gibi, elden ele dolaşırken edindikleri bitkisel pong gibi bir şey. Yaklaştıkça, gözleri beni sabit tutuyordu, daha da fazla fark görebiliyordum. Bruiser o kadar vampir kanıyla doluydu ki gözleri yarı baygındı, kahverengi irislerinde kocaman gözbebekleri vardı ve bunun sebebi sadece gece değildi. Gözleri parlıyordu, soğuk, karanlık ve boştu ama yine de sıcaktı ve daha ağzını açmadan bana seksten bahsediyordu.

"Jane'im. Gelmişsin."

Homurdandım ve bacağımı Bitsa'nın üzerine salladım. *Jane'inin. Evet. Evet. Doğru.*

Bruiser bana ulaştı ve bir kolunu belime doladı. Kolu farklı, daha sert, daha güçlü, çelik bir bant gibi hissettirdi, sanki beni kaldırıp havaya fırlatabilirdi, tüm dans hareketlerini sona erdirecek bir dans hareketi. Beni kendine çekti ve başını eğerek boynuma sokuldu, dudakları kadifeden daha sıcak ve yumuşaktı ve kulağımın altında vücudumu ürperten, tenimde soğuk yumrular oluşturan o yeri buldu -sıcakta bunu yapmak zordu. Daha küçük, herkesten daha kısa olmaya alışık değildim ve uzun boylu adamın karşısında kendimi küçük ve zayıf hissetmek tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi. Beni ayak parmaklarıma kadar kaldırmasına izin verdim, ılık gece havasındaki ter kokusunu içime . Parmaklarım neredeyse kendi istekleriyle saçlarına dolandı.

"Seni özledim," diye fısıldadı diğer koluyla bana sarılıp beni kendine çekerken, beni *ne kadar* özlediğini anlayabileceğim kadar yakındı. Bruiser benden on beş santim daha uzundu ve şimdi açıkça daha güçlüydü. Bunu *biliyordum*, avcıdan avcıya. Ama bu bilgi kokusunun, teninin sıcaklığının ve bana doğru bastırıldığı uyarılmışlığının saldırısı altında kayboldu. "*Seni özledim*," diye tekrarladı, üç kelime bir hırıltıya dönüşmüştü.

Canavar benimle birlikte onun kokusunu içine çekti, pençelerini çıkardı ama henüz bastırmadı. *Vampir. Çok fazla vampir kanı,* diye düşündü. *Ama hala senin Bruiser'in.*

Beni yukarı, daha yakına çekti, bedenim onunkine yaslandı. Daha önce hiç *küçük kadın* olmamıştım. Hiçbir zaman. Ama şimdi öyleydim. Garip bir şekilde, bundan hoşlanmıştım. Ağzı benimkini buldu, dudakları bir an sıcak ve yumuşak, bir an sonra sert ve talepkârdı. Nefesim kesildi.

Ben hazır olmadan öpücüğü kesti. "Bu çatışma bittiğinde"-dudakları kulağıma değdi -"Seni evime götüreceğim ve şafaktan *çok* çok sonrasına kadar ayrılmayacağız."

Isı dudaklarının ve karnımın derinliklerine yerleşti. Arzu, ihtiyaç ve saf *istek* dalları halinde . Cevap vermeden önce dudaklarımı yalamak zorunda kaldım, yarı soluk soluğa, "Tamam. Peki. Elbette."

Bruiser saçlarıma güldü ve beni zahmetsizce yanına çekti. Ben de onun yanına düştüm. Deponun iki ağır çelik kapısı ve bunların arasında yer alan büyükçe bir teslimat kapısı vardı. Kapıya doğru ilerledik, Bruiser beni o kadar yakın tutuyordu ki sağ kolum omzunun altında sıkışmıştı. Bir düğmeye bastı ve teslimat kapısı içerideki karanlığı ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru kaymaya başladı. Gölgelerimiz kömür boyalı çimento zemin üzerinde uzun ve inceydi. İçerideki oda boştu, her şey gri renkteydi, arka tarafta bir bar vardı. Ve kapılar karanlığa . "Peki, in nerede?" diye sordum.

Sonra her şey cehenneme döndü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ama O Beni Bırakmadı

Saldırı gelmeden önce kokusunu aldım/duydum/tadını aldım, tek bir nefes, dilimin üzerine çektim, ihanetin tadı. Feromonlarla yüklü kokular: klanın Mercy Blade'i, vampirler; Sabina, vampir mezarlığında yaşayan yaşlı rahibe; Katie ve Leo. Yer değiştiren havanın belirgin patlamaları, vampir hızı. Hareket bulanıklığı.

Beklentilerim beni mahvetti. Bruiser'ın beni bırakmasını ve iki adım yanıma gelmesini bekledim. Silahını çekmesini bekliyordum. Donup kalmasını beklemiyordum, kolum onun yanında kenetlenmişti ve benim tek bir anlık tepki çalmıştı. Fısıltıyla "Leo. Hayır!" Kolumu salladım ve vücudumu büküm.

Bruiser bana tutundu. Ve güvenim sarsıldı.

Katie ayak bileğimdeki kılıfa uzanan serbest kolumu mengeneyle yakaladı. Mercy Blade elime doğru kalkan ayağıma bastı ve onu beton zemine geri itti. Sabina arkamdan dolandı ve başımı yakaladı, çenemi yukarı çevirdi, boynumu gerdi ve beni hareketsiz tuttu. Hareketsiz kalmıştım. Elektrikli kapı arkamızda vınlıyarak kapandı ve bizi karanlığın içine hapsetti. Leo yankılanan gölgelerin arasından çıktı, adımları ölçülü ve yavaştı. Vampirleşmişti, dişleri aşağıya doğru inmişti, gözleri kanlı, kırmızı sklera içinde simsiyahtı. Sabina gümüş ve titanyum kolyemin tokasını açtı.

Bruiser yutkundu, boğazından çıkan ses ani sessizlikte gürültülü bir şekilde hareket ediyordu. "Onu sana ben getirdim. Ama . . . Bu ne ..." Sesi kalındı, kafası karışmıştı ve hiçbir şeye dönüşmedi ama gözlerim Leo'daydı. Ne olmak üzere olduğunu anlamıştım. Kalbim bir kez sertçe çarptı ve hızla atmaya başladı. Özgürlük için savaşıyor bedenimi sıktım. Şekillendirilmiş çelikle güreşmek gibiydi.

Canavar av değildir! İçimde öfkeleni.

"George. Bruiser. Bunu yapmasına izin verme," dedim, kelimelerim boynumun açısı yüzünden boğuklaşmıştı. "Yapamam. Özür dilerim," dedi tekrar, sesinde gerçek bir pişmanlık ve belki de gerçek bir acı .

Leo bana doğru adım attı, bir dans adımı gibi, ölçülü, yumuşak, bir tangonun açılış hareketi gibi. Hafif ama güçlüydü, omuz hizasındaki siyah saçları siyah bir kurdeleyle arkaya doğru toplanmıştı, ucu bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Gözleri Fransız ; genellikle çok solgun olan yüzü şimdi kanla doluydu. Sanki spor yapmış ve kas yapmış gibi etlenmiş . Biber ve papirüs gibi her zamanki kokusu farklıydı; güzel bir şarap gibi çilek, meşe ve mayalanma kokuyordu. Leo'nun uzun süre ve derinlemesine beslendiğini fark ettim.

Dişleri aşağı indi, üç santimlik beyaz dişleri parlıyordu, çenesi bu harekete izin vermek için garip bir şey yapmak zorundaydı. Nefesim kesildi, kalbim hızla çarpmaya başladı ve Leo'nun gözleri yavaşça siyah ve kırmızıya döndü, korkumu kokladıkça vampirleşti. "Sen, benim yeni *İnfazcım*, bana iyi hizmet ettin hem de çok keder verdin," dedi, kelimeler ısıklı ve boşlukta yankılanıyordu. "Düşmanımı buldun, bu ödüllendirilmesi gereken bir hizmet. Ama başıma bu bela artık sona ermeli. Danışmanlarımla görüşünü aldım ve her ikisi için de sizi ödüllendirmenin bir yolunu buldum." Gülümsedi,

ve kalbim daha da hızlandı. Leo usulca kıkırdadı ve panik halimi derin derin içine çekerek eğildi. "Yessss," diye fısıldadı, dudakları kulağıma yakındı. "Ve sonra gerçekten de benim yeni İnfazcım olacaksın. Carta'nın haklı olarak gerektirdiği gibi bana bağlı olacaksın. Sen, George'um yerine, belirlediğin bu düşmana karşı vereceğim Kanlı Meydan Okuma'da benim yardımcım olacaksın." Yılan gibi gülümsedi. "Tabii *eğer* kendi görevinden ve kaderinden sağ çıkabilirsen."

"Patron-Leo, yapma-" Bruiser boğazı düğümlenmiş gibi durdu ve yüzünü saçlarıma gömdü, şimdi benimle konuşuyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı Bruiser, sözcükler tıpkı Leo'nunki gibi yankılanıyordu. "Onu durduramıyorum. Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Sefaletinin, kendinden iğrenmesinin kokusunu alabiliyordum. *Dürtüsünü*. Çok üzgündü. Ama gitmeme izin vermedi. Bırakamazdı. Kan tuzağına düşmüştü, kan sarhoşuydu. Mecburdu. Leo'nun kölesi. Vampirler *bu* yüzden kötüydü. Bu irade .

"Başınıza bela açtığım için özür dilerim," dedim yıldırım gibi korkarak, kelimelerim soluk soluğa. "Ve Lucas de Allyon'u keşfettiğim için herhangi bir ihtiyacım yok. Onun senin düşmanın olduğunu bile kanıtlamadım. Mümkün olduğunu söyledim."

Gee, "Analiziniz örnek niteliğindeydi ve vardığınız sonuç geçerliydi," dedi. "Hipotezinize ve analizinize katılıyoruz. Efendimin gerçekte ölmüş olan amcası, İç Savaş'ın ardından bazı küçük toprak anlaşmazlıkları konusunda bu Mithran'la daha önce rekabet etmişti. Dolayısıyla bu gereklilik ortaya çıktı."

Leo elini yüzüme doğru kaldırdı, işaret parmağının başparmak tarafı nasırlıydı ve yuttuğu kan yüzünden sıcaktı. Merhamet Kılıcı dizlerime bastırdı ve dizlerim büküldü, vampirler dizlerim soğuk zemine çarpana kadar beni aşağı indirdiler, yalvarır gibi. Gee DiMercy'nin daha önce yaptığı gibi beni kurtaracağını, merhamet göstereceğini düşünebilirdim ama o da insan değildi. Ve o da Leo'nun adamıydı.

Bruiser yanımda dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ kolumu tutuyordu. Leo'yu tehdit etmeye başladım ama Sabina topuzumu öyle sert çekti ki saçlarım yırtıldı ve kafa derim kanadı. Kokusunu alabiliyordum. Başım bu açıdayken nefes almak için mücadele ettim, nefesim işkence gibi geliyordu. Leo üzerime eğildi, siyah saçları yanaklarımı okşamak için öne doğru dökülüyordu. Gözümün ucuyla bir çelik parıltısı gördüm ve Leo'nun kendini kestiği yerdeki kan kokusunu aldım. Sabina'nın insanlık dışı güçteki ellerinden biri başımı geriye doğru tuttu; diğer eli burnumu sıkarak kapattı.

"Kandan kana," diye mırıldandı Leo, "akıldan akla. Benim gücüm senin gücünü çağırıyor." Boğazımı ısırdı. Elektrik acısı kesti. Büyü bana çarptı, sıcak ve ıslak, çiğ ve kızıl, ruh mağarama akan ve pıhtı gibi yapışan yarı katı *şeylerle* .

Nefesim kesilirken Leo'nun bileği ağzımı kapattı. Kan damlalarını ve büyüü soludum, boğuldum, ciğerlerime çarptığını ve kan dolaşıma hissettim, Beast için mücadele ederken çenelerim aniden ağır bir baskıyla ağrıyor, parmak uçlarım yanıyordu. Leo'da zorlamaya dair hiçbir şey yoktu, acıyı hafifletebilecek ağrı kesici dilin hiçbir etkisi yoktu. Kan almayı kurban için zevkli hale getiren büyüleyici yeteneğin hiçbiri yoktu. Bu kontroldü. Bu hakimiyetti, söz verdiği ödül değil. Karşı koyarsam, boğazımı parçalayacaktı.

Bunu düşünür düşünmez, boynumdan başlayıp gövdemdeki tüm sinir uçlarını takip ederek karnıma yerleşen bir zevk dalgası içimde dalgalandı. Sıcaklık ve arzu orada sarmaş dolaş olmuş, birbiriyle çiftleşiyordu. *Hayır*, diye düşündüm. *Hayır*.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve midem . Ağzım Leo'nun kanıyla doldu, neredeyse insan kanıydı- sıcak, jelatinimsi, keskin, biberli, mayalı bir tadı vardı. Yutkunmaktan başka çarem yoktu. Leo'nun dişlerinin beni deldiği boğazımı yırttı ve daha fazla acı/zevk ortaya çıktı. O içerken kalbim kaburgalarım doğru hızla çarpıyordu, dişleri derine gömülmüş, dudakları sıkıca kapatılmıştı. Sertçe emiyordu. O yuttukça ben de yutuyordum, zevk ve acının dansı. İki, üç, altı yudum. Kanının her yudumunda içimde ihtiyaçlar çağlıyordu. Eğer ellerim serbest olsaydı, onu kendime çekerdim ve bunun

için ondan nefret ederdim.

kontrol, bu istek için. Kan kölelerini bir sonraki kafayı bulmak için her şeyi yapmaya istekli kılan şey buydu. Her şeyi.

Leo'nun kolu ağzımdan çekildi ve sonunda nefes alabildim, tıslayan bir panik ve soluk soluğa bir arzu sesi ve Leo korkumu ve içti. Kollarını etrafıma doladı ve beni yere doğru itti, ta ki ben gölgeleri seyredinceye kadar. Sabina beni bırakıp uzaklaştı; Mercy Blade de onu takip ederek beni Leo ve Bruiser'la birlikte yerde bıraktı. Leo'nun büyüğü etrafımda dolarken, elektrikli sarmaşıklar gibi içimde kayarken, ikisi beni tuttular. Karanlıkta onu hissedebiliyordum, açıkta kalan tenimin üzerinde karıncalı bir esinti. Onu görebiliyordum, soluk gri ışık huzmeleri ve iplikçikleri. Kokusunu alabiliyordum, eski parşömen ve biber gibi, Leo'nun kişisel . Büyüğü derimin altından akıyor, damarlarıma pompalanıyor, kanımla karışıyordu ve bir kez hıçkırdım, sadece bir kez, etim onun dişlerine karşı zonkluyordu. Kalp atışlarım yumuşak bir güm, güm güm şeklindeydi, içime çektiğim ve yuttuğum kan onun büyüğüyle bedenime, kalbime, atardamarlarıma ve toplardamarlarıma taşındıkça sesim daha da yükseliyordu. Beni değiştiriyordu. Beni güçlendiriyordu. Kanımdan yarım düzine yudum. Çalındı.

Kan hırsızı, Canavar tısladı.

Leo'nun dişleri geri çekildi, hareket yavaştı ve ikiz jiletler gibi kesiyordu. Acıyla homurdandım. Bruiser hâlâ fısıldıyordu, dudakları zar zor kıpırdıyordu: "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Katie, Leo'nun yerini aldı, durdu, aşağı baktı, zeta'ma alfa oldu. Dudaklarımı geriye kıvrıdım ve ona hırladım. Sese kıkırdadı, kendi gücü üzerimden soğuk su gibi akıyordu, kahverengi, deniz mavisi ve koyu yeşil. Kolunu kaldırdı ve kanının kokusunu aldım. Bileğinde üç pençe izi vardı, kan parmaklarına ve dirseğine kadar akıyordu. Canavar kan akıtmıştı. Ona hırladım. Canavar'ın dişlerini ağzımda hissettim, uzun ve sivri ve öldürmek için yapılmışlardı, eti parçalamak için, avın kanını emmek için değil.

"Sen insan değilsin," dedi. Bileği iyileşirken kendi kanını yaladı ve bana baktı. "Bunu her zaman biliyorduk. Kanının tadı tatlı olacak." Diz çöktü ve dirseğimin üzerine eğildi, kolumu yukarı sardı, kolumu ağzına doğru kaldırdı ve acı verici bir açıyla bükte. Beni ısırdı.

Bu seferki acı beni neredeyse kırıyordu, nefesimi donduran ve görüşümün kenarlarını karartan bir elektrik şoku. Kıpırdamadan yattım, bedenim soğuk betona yaslanmıştı. Karşımda yatıyordu, bacakları yana yatmıştı, ağırlığı beklediğimden çok daha fazlaydı.

Leo'nun varisi dişlerini çekmeden önce sadece üç derin yudum aldı. Küçük kemik menteşeler üzerinde tekrar ağzına girdi ve dilini kolum boyunca kaydırarak yaraları , sonra da dudaklarını parmağıyla silerek bir damla kanımı yaladı. Bruiser yanıma kıvrılmış, hâlâ üzüntüsünü fısıldıyordu.

"Artık benimsin," dedi Leo.

"Artık Leo düşerse seni kolayca bağlayabilirim," dedi Katie. "Savunmalarımız alt edilmeyecek ve en kötüsü da başarısız olmayacaklar. Vampira Carta artık bizim savunmamız."

Sanki prova gibi ayağa kalkıp uzaklaştılar ve Bruiser ile beni yerde bıraktılar. Kalçalarımız birbirine değdi, kolum onun altına uzandı. Nefes nefese kalmıştım, nefesimi tutmaya çalışıyordum, kalbimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Başaramadım. Kolumu ondan çektim. Bu basit hareket boynumdan parmak uçlarıma kadar sinirlerime keskin bir acı gönderdi. Gözyaşlarımı sildim. Yanaklarımda tüyler ve şekilsiz bir çene hissettim. Elim ağzımı ıskalayan vampir kanıyla kana . Acıyla hareket ederek doğruldum. Saçlarım dökülmüştü ve sallanıyordu.

Tamamen siyah giyinmiş olan Leo odanın diğer ucunda, bir tabureye tünemiş, bir kolunu barın üzerine koymuştu. Dirseğinin yanında bir mum yanıyordu ve yanında kıvrık, buruşuk etiketli tozlu kırmızı şarap şişesi duruyordu. Şişeyi kaldırdı ve şarabı kristal kadehlere doldurdu. Katie ona doğru yürüdü. Şampanya rengi ipek bir pantolon ve dökümlü bir yelek giymişti; kumaş ışığı yakalayarak parlıyordu. Sabina, Katie'nin

Her zamanki kolalı beyaz cüppesini giymiş olan rahibe onlara doğru yaklaştı. Leo elini uzattı. "George."

Bruiser bir bacağını altına çekti ve ayağa kalktı, beni orada bıraktı, gözlerini kaçırarak efendisine . Soğuk çelik arkadan boğazıma dokundu, Mercy Blade'in kılıcı, kokusu farklıydı ve bu yüzden kıcımlım üzerinde, boyun eğerek kaldım. Bruiser uzaklara bakarak orada dururken, üç vampir kadeh kaldırır ya da ant içer gibi şarabı içti. Kalbimi yavaşlatmaya ve nefesimi bulmaya çalıştım, ağırlığım ellerimin üzerinde dengeliydi, altımdaki zemin soğuktu.

Bu size verdiğim büyük bir armağan, kanımı ve lütfumu paylaşmanız, dedi Leo.

Yüksek sesle konuşmadığını fark ettiğimde cevap vermeye başladım. Zihnimin içine konuşuyordu. *Hay aksi.*

Gülümsedi, sadece çıplak bir dudak kıvrımı, dişleri saklıydı. *Bölgemde güç sahibi olduğumu iddia ederken dikkatli ol, küçük İnfazcı. Güçle birlikte hem sorumluluk hem de bedel gelir. Ve bazen de fedakârlık. Kendi çalışmaların ve kendi seçimlerinle benimsin.*

Kemikleri kullandın mı? Başka bir ses kafamın içinde mırıldandı. Bahçemde saklı kılıç dişi aslan kemiklerinden bahseden Sabina'nın tatlı ve aksanlı sesini tanıdım. Başımı sallamaya, yalan söylemeye çalıştım ama boğazımdaki acı beni durdurdu. *Düşmanınız sizi kokunuzdan tanıyacak,* diye düşündü. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"O ne?" Katie Leo'ya sordu. "Çok lezzetli. Hoşuma gitti."

"Bilinmiyor. Kedi gibi bir şey elbette, ama kedi değil. Kokuyorlar. Bu şarap gibi zarif" -kadehi eğdi ve yakut rengindeki sıvının kristali kapladığını görebiliyordum- "zengin, ve yıllanmış meşenin tanenleriyle ağır." Sabina'nın Leo'nun sorusuna cevap verebileceğini biliyordum. Bunun yerine omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Elimi uzattım ve boğazımdaki kılıcı ittim. Gee DiMercy artık beni tehdit olarak görmüyor olmalıydı ki geri adım attı. Herhangi bir hareket her yerimi acıttı ve düşeceğimi sandım ama kendimi ayağa kaldırdım, dengesizdim. Bruiser geri koştu ve beni dengelemek için uzandı. Ona hırladım ve sanki bir kukla ustası iplerini çekmiş gibi durdu. Konuştuğumda kelimeler bulamaç gibiydi, kedi ağzım insan sesi çıkarmaya uygun değildi. "Ben bir bağbozumu değilim," dedim, ses tellerim gergin ve ağrıyordu, sesim acıdan ve Canavar'ın yakınlığından pürüzlüydü. "Bu bir hediye değildi. Senin İnfazcın olduğumu iddia için cezalandırılıyorum."

"Sen sınırı aştın," dedi Leo. "Bu ihlal yasaları çiğnedi ve bizi bu savaşa zorladı. Şimdi yarattığınız sorunları düzeltebilir ve savaşın dengesini kendi lehimize çevirebiliriz. Bu çabamızda bize yardımcı olacaksınız."

İradesinin çekimini, emirlerinin baskısını hissettim ve "Sorumluluklarımı yerine getireceğim" dedim.

Leo'nun kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Tabii ki yapacaksın." Ve onun dürtüsünün, kocaman bir elin yumuşatması gibi beni okşadığını hissettim.

"Onları zaten yerine getirecektim. Bu olmadan." Sesim kesildi ve nefesimi toparlamakta zorlandım. "Görevimi yapacağım. Ama bir daha beni içmeye kalkarsan, seni alır kafanı ." *Ve kalbini yerim,* diye ekledi Beast. Leo sanki onun sözünü duymuş gibi hareketsiz kaldı.

Dönüp sürgülü kapıya doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Avucumun ucunda altın kürklü bir pençe/parmak vardı, insan şeklindeydi ama daha büyük, daha yumru ve ucunda geri çekilebilir bir pençe vardı. İşaret parmağım kapının yükselmesini sağlayan düğmeyi buldu. Kapı vızıldadı ve ben de altından geçip gecenin içine doğru yürüdüm. Kapı arkamdan kapandı. Bisikletime ulaştım. Kolumu ağrıyan iç dirseğimin üzerinden aşağı çektim. Bitsa'ya bindim. Üçüncü denemede parmaklarım gidonun etrafında katlandı, çoğunlukla yeniden insan şeklini aldı. Onu çalıştırmayı başardım. Ve sürdüm.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, rüzgârla birlikte yüzümden saç çizgime doğru kıvrıldı. Kaskımı takmamıştım. Gevşek saçlarım sanki rüzgâr parmaklarını içinden geçirmiş gibi arkamdan savruluyor, çözülüyor ve birbirine dolanıyordu. Leo'nun dişlerini hâlâ boğazımda hissedebiliyordum. Katie'ninkiler kolumda. Kendi dişlerimi hala ağzımda, dilime karşı keskin hissediyordum ve çenemin ve yüzümün alt kısmının hala şekilsiz olduğunu biliyordum. Eğer bir polis kasksız sürdürdüğüm için beni durdursaydı, onu çok korkuturdum.

Acı içinde hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve çaresiz bir kahkaha attım. Vampirler için çalışıp ısırılmayacağımı, onlardan içmeye zorlanmayacağımı düşünerek hayal görmüştüm. Hayalperest ve aptalca. *Aptal, aptal, aptal.*

* * *

Mississippinin uzak tarafında motoru bıraktım. Dar, işaretlenmemiş yoldan hiçbir yere çıkmadım, yolun kenarındaki çalılıklara girdim ve onu bir ağaca yasladım. Gömleğimi çıkardım, vampir ve kendi kanımın kokusu burnuma geliyordu. Dönüştürülmüş depoda çok şey olmuştu. Çok şey öğrenmiştim. Ve şey kaybetmiştim.

Kemikleri kullandın mı? Sabina ne olduğumu biliyordu. Skinwalker olduğumu biliyordu.

"O ne?" Katie Leo'ya sormuştu. O da *"Bilinmiyor"* diye cevap vermişti. O anda fark etmemiştim ama gerçeğin kokusunu almıştı. Yani Sabina Şehrin Efendisi'ne benden bahsetmemişti. Neden söylememişti?

Motordan uzaklaşıp ormana doğru adım attım. Yaban çalıları beni parçaladı. Yürürken giysilerimi ve botlarımı düşürdüm, onları düştükleri yerde bıraktım.

Katie'yi pençelemiştim. Yüzüm değişmişti. *Bir şey* olduğumu biliyorlardı. Kedi gibi bir şey. Leo ve Sabina beynimin içine konuşmuşlardı, büyü töreninden, kanımın alınmasından ve zorla beslenmeden kazanılan bir şey. Beni Leo'ya bağlayan zorlama. Burada, şehrin dışında, kilometrelerce uzakta bile onu içimde, beynimin bir köşesine çömelmiş bir hayalet gibi, bir iblisin karanlık gölgesi gibi, bana hükmetmeyi beklerken hissedebiliyordum.

Bacaklarıma bir şey sıçradı, ıslak ve serin. Durdum. Ormanın içinde uzun bir yol yürümüştüm. Yine de nerede biliyordum, Canavar'ın avlanma alanında, geyiklerin ve diğer avların su içmeye geldiği, timsahların sıcakta uyuduğu ve geceleri avlandığı bataklık suyunda. Yakınlarda bir şey sıçradı ve ağır şekilde suya indi. Sivrisinekler vızıldıyor, ısıırıyordu. Vücudum terden kayganlaşmıştı. Su yavaşça hareket ediyor, alttan kıpırdanıyor, ay ışığı yüzeyde dalgalanıyordu. Boynuma dokundum, doku şişmiş ve yarı kurumuş kanla yapış yapış olmuştu. Zaman bükülüyor gibiydi, baygın bir acı.

Gecenin içinde hıçkırığa hıçkırığa ağladım, ses gürdü, içimden bir işkence çılgılığı gibi koptu. Bana hükmedilmişti. Kontrol edilmiştim. *Dövülmüştüm.* Biçimsiz ellerimi ağrıyan boğazıma sardım, her zaman taktığım altın kolye artık kanımla kabuk ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. *On dakika* diye düşündüm. Kendime on dakikalığına yas tutma izni verecektim. Gözyaşları yanaklarımı yakarak, postumdan geçerek ve ellerime damlayarak düştü. Ben bir avdım. *Bruiser bana ihanet etmişti.* Yaralı boğazımdan bir hıçkırık daha koptu, ses suyun üzerine yayıldı, bataklık zemine yerleşti. *On dakika.* Sonra yaşamaya devam edecektim.

Canavar yükseldi, hızlı, güçlü ve talep etti, *Vardiya. Şimdi! Canavar yenilmedi. Canavar av değil!*

Yarı insan şeklindeki ellerimin boğazımdan düşmesine izin verdim, gözlerimi mehtaplı suya kapattım. Acı, fiziksel acı beni yere serdi. Öne, suya doğru düştüm. Kesici, yakıcı, dilimleyici bir acı. Siyah enerji dolu gri ışık karanlığa vurdu. Çılgılık attım.

* * *

Kıyıya sıçradım. Bataklık suyunu postumdan sıyırdım. Geceye doğru çığlık attım. *Ben Canavar'ım! Burası benim toprağım. Benim bölgem. Ben avlanırım. Ben yenilmem!* Suda, uzun ve karanlık bir şey hareket etti. Timsahlar. Değerli bir av. Ama suda değil. Bir gün karada timsah avlayacaktım. Yine meydan okuyarak çığlık attım. Bataklıktaki şeyler derinlere battı ve su durgunlaştı. Ay ve yıldızlar suya kapıldı, tuzağa düştü.

Tekrar sallandım, pis kokulu suları savurdum. Gecenin içine doğru yürüdüm. Aklımın içinde Jane'i buldum. Hâlâ kederliydi, zihni sınıksız kıvrılmış, kit gibi uyuyordu. Zihninde onun yanında karanlık bir şey vardı, sis ve şekerleme gibi, gölge ve sünger gibi. Karanlık şeyden bir zincir uzanıyordu, Jane'in boynuna dolanmak için. Karanlık şeyi pençemle ittim. Hareket etti. Leo kokuyordu.

Onu inceledim, düşündüm, Jane gibi düşündüm.

Bu zincir yeni bir şeydi. Daha önce aklına gelmemiştir ama şimdi buradaydı. Jane'e tasma gibi uzanıyordu. Anlamıştım. Karanlık şey alfa vampirin yaratımıydı, Leo'nun büyüydü. Sahipliği metal tasma gibiydi, sivri uçlar Jane'in boynunu dürtüyordu. Jane'i tutan bir kafes gibiydi. Karanlık şey Leo'nun bağıydı. Hırladım. Pençelerimi bağlamaya koydum, test ettim. Keskin pençe kenarlarıyla kestim. Bağlama sıkı değildi. Güçlü değildi. Belki sadece beş kez kaydırabilir, kaydırabilir ve kaydırabilir ve bağlama yakasını dürtmek gitmiş olurdu. Jane bağlanacak bir insan değildi. Canavar tek başına Jane'den ve tek başına büyük kediden daha iyiydi. Jane yas tutmamalıydı. Leo ona zarar verdi ama onu yenmedi. Yine de özgür olacaktık.

Ormanda yürüdüm, gece saklanmak için bir hediye gibiydi. Kara panter, kara leopar, kara büyük kediler en çok geceyi severdi ama Canavar gece gündüz iyi avcıydı. Uzun otların arasında güneşin altında ya da gece ayın altında avlanabilirdi. Jane'in görmesi gereken yere giderken havada hareket eden kokularla iz sürdüm. Sıcak yaz gökyüzünün altında uzun zaman önce bozulmuş eski et kokusunu takip ettim. Öldürme yerinin kenarında oturdum, baktım, birçok kemik gördüm. Burada beşten fazla geyik öldürülmüş, Canavar'dan çalınmıştı. Kış yiyeceği, et hırsızları tarafından, sürü avcıları tarafından öldürülmüştü. Geyik kemiklerinin çoğu artık yok. Kemikler dağılmış. Kurtlar kana susamış bir şekilde yiyecekleri almışlardı. Öldürme çılgınlığı içinde. Jane'in görmesi gerekiyordu. Anlamak için.

Kıpırdandı, gözleri hâlâ . Av olduğu için üzgündü. Bu gece Bruiser olmayan Bruiser için üzgündü. Bruiser'ın da yas tutacağını anlamamıştı. *Beast?* diye seslendi. Ofladım. Canavar'ın gözlerinden geceye baktı. Gece yeşiller, maviler ve gümüş tonlarıyla keskindi, her şey parlak ve berraktı. Otların arasında ve çam iğnelerinin üstünde kemikler göze çarpıyordu. *Kemikler mi?* diye sordu.

Geyik kemikleri. Kurtlar tarafından öldürülmüş, sürü tarafından. Canavar'dan çalınmış. Açlık Zamanları'ndaki gibi et hırsızları. Sürü en güçlü gibi düşünür, alfa gibi. Sürü, sürü gibi düşünür. Bir kişi gibi değil. İki kişi gibi değil. Sürü gibi.

Jane içini çekti, nefesi zihninde yorgun ve üzgündü. Anlamıyorum. *Evet, evet. Anladım. Üzgünüm, ama . . . Buraya neden geldiğimizi anlamıyorum.*

Hırladım, sesim gecenin içinde titreşti. *Canavar burada çok şey kaybetti. Canavar kışlık yiyeceğini kaybetti. Canavar etini kaybetti.* Hissedilen düşünce, Sürüde kayıp. *Bu gece Jane sürüsünü kaybetti. Bruiser sürüye yenildi. Ama Jane sürü değil. Bruiser sürü değil. Jane Jane'dir ve Bruiser Bruiser'dır.* Pençemle bir kaburga kemiğine sertçe vurdum. Karanlığa doğru döndü ve çalıkların arasına düştü. *Güçlü alfası olan bir sürüye yenilmenin utanılacak bir tarafı yoktur. Utanç, sürü daha küçükken, sürü alfası saldırı beklemekten tekrar savaşmamaktan kaynaklanır. Tek utanç pes etmektir.*

Jane garip sesler çıkarıyordu, hava ve kahkaha zihninde baloncuklar gibi. Ama düşündüğü zaman, öfke ve neşe kelimelere dökülüyordu. *Yarı uyanık bir kurt adama bir çift muşta vurup kıcını hiç bilmediği bir diyara savurmak gibi. Güzel bir ağacın dalına oturup gafil avın üzerine düşmek gibi. Sabır. Evet. Tamam. Tamam. Bunun için Leo'yu geri almayı bekleyebilirim.* Gözyaşları kurumaya başladı.

Peki ya Bruiser? Jane'i düşündüm. O da bu gece bir avdı, alfanın zihnine yakalanmıştı. Leo'nun

sürüsünde. Keder kokuyordu, Jane'in koktuğu gibi. Tıpkı Beast'i öldürdüğümde

Burada yaralı bir geyik yavrusu var, sürü tarafından yavaş yavaş için bırakılmış. Öldürmek istemedim. Ama öldürmek zorundaydı. Sürü tarafından zorlandı. Bruiser gibi.

Jane zihninde ses çıkardı. Homurtu gibi. İnançsızlık gibi. Kabullenme gibi de. *Evet, evet, tamam. Bruiser tamamen masum. Ne zaman bu kadar akıllı oldun?*

Canavar iyi bir avcıdır. Beast iyi bir yavru annesi. Jane değil. Jane buna bir şey demedi. *Şimdi avlanıyorum. Uyumaya git.* Pençemi zihnine koydum, aşağı ittim, onu dinlenmeye zorladım. Ormana doğru yürüdüm.

* * *

Şafak vakti, çam iğneleriyle dolu bir yatakta çırılçıplak uyandım; Beast bunu bana mümkün olduğunca sık yapıyor gibiydi, iğnelerin hassas cildin asla maruz kalmaması gereken yerlerini acıttığını biliyordu. Her zaman bunun bir tür şaka olduğunu ve bana gerçek patronun kim olduğunu hatırlattığını düşünürdüm. Ama en azından beni kıyafetlerimin ve bisikletimin yanına geri getirmişti ve ormanda yalınayak yürümek zorunda kalmamıştım. İç çamaşırlarımı, kot pantolonumu ve botlarımı topladım, böceklerden arındırdım ve giyindim. Silahlarımı düştükleri yerden topladım ve onları çeşitli kılıflarına ve kılıflarına yerleştirdim. Saçlarımı ördüm. Ve düşündüm.

Kendimi sakın, istikrarlı, açık kafalı hissediyordum, dünyayı ve onun içindeki yerimi netlikle görüyordum. Aşırı duygular olmadan. Bir gece önce olanları ve gelecekteki seçeneklerimi, sanki her şey değerlendirmem için bir masanın üzerine serilmiş gibi hayal .

Canavar haklıydı. Bruiser'ın dün gece olanlarla ilgili çok az sorumluluğu . Kan sarhoşuydu ve yakın zamanda ölümden dönmüştü ya da ölmek üzereydi. Bir vampir değildi, yani başka bir şeydi, şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Leo. . . Leo bir şehrin efendisiydi, politik kişisel olarak güçlü bir vampirdi. Bu onu mazur göstermiyordu ama pek çok şeyi açıklıyordu. Tarih boyunca krallar ve hükümdarlar gibi, güçlüler de güçlerini pekiştirmek ve korumak için kötü şeyler yaparlardı. Leo benim kanımı almasının ona bir şekilde yardımcı olduğuna inanıyordu. Ne kadar garip olsa da Leo bana kanını vermenin ve beni kendisine bağlamanın bir hediye olduğuna gerçekten inanıyordu.

Ve bana gelince... Ne hissettiğimi bilmiyordum ama kederle işim bitmişti. Geçici olarak bağlanmış olsam da, bu kusurlu bir bağdı. Leo'nun bilmediği seçeneklerim vardı. Bitsa'ya binip gidebilir ve bir daha geri dönmeyebilirdim. Özgürlüğümü talep edebilirdim. Ya da kalıp Ramondo Pitri'yi öldürerek yaptığım yanlış düzeltebilirdim, her ne kadar bu ölüm tamamen nefsi müdafaa olsa . Hatta belki Bruiser'ı şimdi onu bekleyen kaderden bile kurtarabilirdim. Hâlâ işimi yapabilirdim. Eğer istersem. Leo'yu öldürmeden onunla yüzleşebilirim.

Bu düşüncenin yerleşmesine izin verdim. Gidebilirdim. Ya da kalabilirdim. Örgümün ucunu döndürdüm ve cebimin içinden çıkardığım bir iplikle bağladım.

Yaralanmıştım ama yenilmemiştim. Hâlâ çalışabilirdim, hâlâ bu şehirde sahip olduğum arkadaşlarımın yanında olabilirdim. Yavaşça gülümsedim. Leo'yu zorla besleme ve bağlama için daha sonra geri alabilirdim.

Bu da beni Leo'nun kendi toplu beslenmesine götürdü. Bir insandan zorla ya da baskıyla beslenmek bir vampirin paket servis versiyonuydu, ancak kurbanın bakış açısından bu bir saldırıydı. Bir insanın iradesini ve haklarını elinden alıyordu ve canını yakıyordu. Hem de çok acıttı. Güçlü bir vampirin suyunun çekilmesi nasıl bir şeydi? Leo'nun zorla beslenmesi nasıl bir şeydi ve onu nasıl değiştirmişti? Ve benim iç tartışmamın ne kadarı bağlayıcıydı? Kalma isteğimin ne kadarı Leo'nun ruhumu çekmesiydi?

Bir elimle saçlarımı tutarak boğazıma dokundum ve dişlerimin girdiği dilimi tekrar hissettim. Beni kesip geçerken yaşadığım elektrik şokunu. Leo'yu öldürmek, onu lime lime etmek istemeliydim ama

yapmadım. Bu konuda ne yapacağımı . Henüz bilmiyordum.

Yavaş bir tempoyla sürdüm, güneş kirlilik pusunun arasından gri ve kahverengi yükseliyordu. Giysilerim kan içindeydi ve durdurulursam bir sürü açıklama yapmam gerekecekti ama biraz zamana ihtiyacım vardı.

Olan biten her şeyi, öğrendiğim her şeyi özüksüyordum. Açlık içimi burktu, yakıt için kaloriye ihtiyaç duyan vardiyanın açlığı. Ama yemek için durmadım. Oruç tutmam gerekiyordu. Yollara düştüm, Aggie One Feather'a, bir nebze huzur bulabileceğim tek yere doğru ilerledim.

Yanlarına gittiğimde Aggie bahçede duruyordu, Bitsa ise Harley'in kendine özgü kükremesi eşliğinde ilerliyordu. The People'in yaşlısı kot pantolon, uzun kollu tişört ve bahçe eldivenleri giymiş, bir bir çift makas, diğerinde düzine biberiye dalı tutuyordu. Ayaklarının dibinde, ılık sonbahar havasının ısıttığı sonbahar otlarıyla dolu bir sepet duruyordu. Sonbahar, burada böyle bir şey olduğunu varsayarsak, Derin Güney'de uzun . Memleketin dağlarında muhtemelen çoktan kar yağmış olurdu. Ağaç dalları çıplak olurdu. Burada şafak vakti bile hava hâlâ sıcaktı ve ağaçların yarısı hâlâ sonbahar renkleriyle parlıyordu.

Kabuk sürücüsüne park ettim, homurdanan motoru kapattım ve kaskımı çıkardım. Aggie beni izlerken silahlarımı çıkarıp Bitsa'nın çantalarına koymaya başladım. Silahlar, bıçaklar, kazıklar. Kurşun kaplı kesedeki haç. Her şeyi. Silah olarak kabul edilebilecek hiçbir şey bir ihtiyarın evine getirilemezdi. Bir heybeyi doldurdum ve diğerine başladım.

Kâğıtlar dibinde kırıştı ve beyaz bir kâğıt torba çıkardım. Dağlardayken Aggie ve annesine hediyeler almıştım ve onları bisikletimdeki çantaya bırakmıştım. Heybenin kapağını kapattım ve cadı kilidinin devreye girmesiyle parmak uçlarımla karıncalanmasını hissettim. Bir hırsız Bitsa'yı çalmaya kötü bir şok geçirirdi. Küçük beyaz kese kâğıdını taşıyarak kabukların üzerinden geçtim, botlarım çimlerin üzerinde sessizce düşüyordu. Aggie'ye gülümsedim, yüzü çizgisizdi, siyah saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı. Saçlarını omuzlarına degecek şekilde kesmişti ve güneşte sıvı oniks gibi parlıyordu.

Aggie beni gördüğüne şaşırmadı. Ama zaten Aggie'yi çok az şey şaşırtır. Akarsuyun yüzeyindeki bir yaprak gibi, girdaplarda yüzüyor, akıntılardan kayıyor, her şeyden etkilenmiyor ve dingin. "Bu tür bir dinginliğin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, *Lisi*." Ağzımdan çıkmasını planladığım şey bu değildi ve dikkati sözlerimden uzaklaştırmak için çantayı tıkırdattım. "Hediyelerle geldim."

"Üstünüz başınız kurumuş kan içinde. Yaralı mısınız?" diye sordu.

Kanla kabuk bağlamış gömleğime dokundum. "Hayır. Benim değil. Ve başka kimse de yaralanmadı." Onun inanmayan yüz ifadesi karşısında, "Dün gece bazı vampirler beni ısırmaaya çalıştı," diye ekledim. Ki bu doğrudu. Sadece başarılı oldukları kısmını eklememişim.

"Öldüler mi?" diye sordu.

"Denemeden önceki hallerinden daha fazla değiller."

Aggie'nin ağzı bir gülümsemenin ya da yüz buruşturmanın başlangıcı olabilecek bir şekilde büküldü ve başını kabul edercesine eğdi. "İçeri gel. Annem bu sabah uyandığında seni görmek istedi."

"Tabii." Ama Aggie'nin annesi beni çok . *Uni Lisi*, birçok çocuğun büyükannesi, bir saygı terimi, bazen çok fazla şey gören yaşlı bir kadındı. Aggie'yi evin içine kadar takip ettim, onun minyon zarafetinin yanında kendimi hantal bir dev gibi hissediyordum. "Burada bekle," dedi, oturma odasını işaret ederek. İçeride pencereler açıktı ve arılar perdelerde zıplıyordu. Küçük oturma odası tertemizdi, kanepe ve sandalyede çiçekli kumaşlar, kahverengi bir , yeni geniş ekran bir televizyon, yerde daha önce görmediğim bir halı ve yan sehpanın üzerinde havayı kurutulmuş otlar ve sentetik kokularla tatlandıran bir kase potpuri vardı. Yabani bir beni kendime getirdi. Kocaman tekir bir kedi, iyi kullanılmış eski bir salıncağın minderlerine kıvrılmış yatıyordu. Geniş yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Ben de ona baktım, canavar içimde yükseliyordu. Kedi patilerini altına çekti, vücut dili kaçmaya ya da savaşmaya hazır olduğunu söylüyordu. Tüyleri kabardı ve bana dişlerini gösterdi. Kediler beni sevmez. Hiç sevmediler.

Gözlerimi kaçırdım ama Canavar pençelerini bana acıyla bastırdı. Kimseye boyun eğdiğini göstermekten hoşlanmazdı ama burası tekirin iniydi, kedi de son gelişimden bu yana yeni .

evin içinde. Şimdi onun kokusunu alıyordum, potpurinin üzerinden. Odaya girmedim ama girişte durdum, gözlerim yerdeydi. Kedi tedirgin bir şekilde hafifçe doğruldu ve gözlerini benden ayırmadı.

Aggie kafasını mutfaktan içeri uzattı. "Görüyorum ki kraliçeyle tanışmışsın. Birkaç hafta önce buraya geldi ve taşındı. Gördüğüm en tatlı kedi. Şimdiye kadar."

"Kediler beni sevmez," dedim.

Aggie bana tuhaf tuhaf baktı. "Queenie herkesi sever. Köpekleri bile." Queenie bana dişlerini tekrar gösterirken homurdandım. Aggie'nin kaşları ev kedisinin tehdidi karşısında kalktı. "Hmm. Annem verandada. Gel bakalım."

Aggie'yi takip ettim ve Queenie ağır bir şekilde yere düştü, bizi evin içinde muhteşem bir küçümsemeyle takip etti. O anda kokusu ağırlaştı, hormonlarla doluydu ve hafifçe kan kokuyordu. "Hamile olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Aggie arkasını döndü ve kediye baktı. "be. Şişmanladığını biliyordum."

"Yakında doğacak." Bugün gibi, ama bunu söylemedim. Queenie zaten erken doğum yapıyordu, ama bunu ekstra iyi burnum dışında bilmemin bir yolu olmadığı için bunu da söylemedim.

Aggie uzun süre acı çeken bir ses çıkardı, yarı iç çekiş, yarı homurdanma, The People'dan, *Tsalagi*'den hatırladığım bir şey, saf Cherokee olan bir ses ve tanıdık sesle rahatlayarak gülümsedim. Arka verandada *Uni Lisi* derin bir sandalyede oturuyordu, masada bir kase fasulye kabuğu vardı, onları hızla ayıklıyordu, topuzlu elleri fasulyelerin arasında uçuyor, uçlarını sıkıştırıyor ve kabukların kenarındaki ipi sıyrıyor, içindeki dolgun fasulyeleri ortaya , onları bir kaseye atıyor ve boş kabukları masanın üzerine bırakıyordu. Konserve fasulye almak varken bu çok zahmetli bir iş gibi görünüyordu ama bunu da söylemedim. Fasulye ayıklamaya ara verdi ve bana masayı işaret etti. "Gel. Gel, Jane. Otur." Küçük kese kâğıdım kucagımda, karşısına oturdum.

Aggie annesinin önüne bir bardak terleme çayı koydu, dibinde tek bir nane yaprağı vardı; iki aynı bardak yan tarafa gitti. Birinin bana ait olduğu belliydi. "Jane, Queenie'nin yakında bize yavru kedi vereceğini söylüyor."

"Oh?" *Uni Lisi* eğildi ve kediye inceledi. "Ona bir sepet ve battaniye almalıyız. Şu odamın köşesindeki büyük pembe olanı. Ona verandada yer yapalım ki bebekleri götürmesin. Seni görmek güzel, Jane. Git sepeti getir, Aggie." *Uni Lisi* çayını içti ve dudaklarını şapırdattı. Yaşlı kadını hiç bu kadar konuşkan duymamıştım. "İç," diye emretti. Onun işaretiyle ben de içtim, çay o kadar tatlıydı ağzımın içini kapladı, iyi bir Güney çayı, üçte biri şekerli, geri kalanı bataklık suyuna benzeyen koyu bir çay. Çok lezzetliydi. Yaşlı kadın fasulye ayıklamaya ederken söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. "Yavru kedilerimiz olacak," dedi yaşlı kadın, sanki bilmiyormuşum gibi. "Yavru kedi mi istiyorsun?"

"Teşekkür , hayır," dedim en iyi Hristiyan çocuk terbiyemle.

Aggie pembe sepeti verandaya geri taşıdı. Gerçekten de pembe bir flamingoydu ve üstünde pembe bir fiyonk vardı. Sepet yaklaşık metre genişliğindeydi, kocaman bir çember sapı vardı, şimdiye kadar gördüğüm en büyük sepetti ve Aggie onu *Uni Lisi*'nin ayaklarının dibine yerleştirdi. Aggie'nin içine koyduğu battaniye polardı, sarı renkteydi ve üzerinde kırmızı ve yeşil vardı, en iyi ihtimalle ilginç bir renk kombinasyonuydu. Queenie kuyruğunu havaya kaldırarak yanımdan geçti ve tıslayarak uzak durmam için uyardı. Zarif şekilde sepete atladı ve battaniyeyi mıncıklamaya başladı, artık beni tamamen görmezden geliyordu. Aggie yanıma oturup çayını içti ve kediye bakarken bir kez iç çekti. "Yavru kediler," diye mırıldandı tiksintiyle.

"Size hediyeler getirdim," dedim. Kese kâğıdını yukarı kaldırdım ve her kenevir ipiyle bağlanmış, folyoya sarılmış iki küçük paket elime düştü. Gümüş folyoya sarılı olanı Aggie'nin önüne, altın folyoya sarılı olanı da *Uni Lisi*'nin önüne koydum. Yaşlı kadın ellerini bir çocuk gibi birbirine vurdu ve kâğıdı yırtmaya başladı. Aggie onunkini aldı ve ipi çözdü. İkisi de açtılar.

aynı anda. Her iki kadın da kolyelerini ışığa doğru kaldırırken küçük oohing ve aahing sesleri çıkardılar.

"Son ziyaretimde onları size getirecektim ama içeri girmedim."

Uni Lisi kızının eline vurdu. "Onu içeri getirmeliydin. Hediyeleri vardı." Aggie kaşlarının altından bana baktı ve ben de bir sırtıtmayı bastırdım.

"Ametist, Nantahala Nehri yakınlarındaki küçük bir madenden geldi," dedim, "Cherokee topraklarında. Daniel Koşan Ayı adında bir Cherokee gümüş sanatçısı gümüş işini yaptı. Daniel *Yonv Adisi*. Gümüş zincirleri internetten buldum ve muhtemelen Çin'den gelmişler. Başınızın üzerine geçirebileceğiniz kadar uzun olmalılar," diye bitirdim. Yaşlı kadının topuzlu ellerini hatırlayarak bu kısmı dikkatlice planlamıştım ama fasulye ayıklarken görseydim, ona kısa bir zincir alır tokayı kullanmasına izin verirdim.

Aggie ve annesi, uzun yıllar birlikte yaşamış insanların ikiz hareketleri gibi koreografiye benzeyen hareketlerle kolyelerini başlarının üzerinden sarkıttılar. Aggie bugün yüzünde ilk kez gördüğüm bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok güzeller. Teşekkür , *Dalonige i Digadoli*."

"Oh, evet. Bu çok güzel. Çok güzel, çok güzel!" *Uni Lisi* küçülmüş göğüslerinin arasındaki ametist taşına okşadı. "Moru severim."

Her resmi bir şekilde başımı salladım. "Rica ederim, *Egini Agayvlge i, Uni Lisi*."

"Anne, Jane'e rüyayı anlatmak istemiştin."

"Evet." Yaşlı kadın başını salladı, elleri bir kez daha fasulyelerle meşguldü. "Yaşlandıkça birçok rüya görüyorum. Bazıları hiçbir şey. Bazıları bir şey. Bu seferki bir şeydi." Sanki üzerimde örümcek ağları dolaşıyormuş gibi ensemden bir karıncalanma hissettim. Çay bardağını masanın üzerine koydum, ellerim bardağın etrafında kıvrılmıştı, buğuyla ıslanmıştı, buzdan soğuktu. *Uni Lisi* tekrar içti, bitirdiğinde dudaklarından şapırtılı ses çıktı. Uzandı ve kediye okşadı, karnını yokladı. Queenie yuvarlandı ve yaşlı kadının karnını hissetmesine izin verdi. "Şişman yavru kediler. Dört tane saydım. Belki daha fazla." Tekrar bana baktı. "Yavru kedi istemediğine emin misin?"

Başımı salladım, rüyayı bekledim. Büyüklerin rüyaları önemliydi, göz ardı edilmemeliydi. "Bu rüya benim için bile garipti. Ateşin üzerinde asılı duran bir adam hakkındaydı."

Ellerimi yavaşça kucığıma bırakarak sustum, çay bardağımı unuttum. "Beyaz bir adam mı?"

Başını salladı ve fasulyelere döndü. "Kirli. Çıplaktı. Sakalı vardı, sanki tıraş olması gerekiyormuş gibi. Bıyığı daha uzundu, sanki ilk o bırakmış gibiydi. Kahverengi saçlı. Kahverengi eller. Ölüydü. Ağır ateşte saatlerce pişirilmişti." Kaşlarının altından bana baktı. "Bu *Tsalagiyi*'nin tarzı değildi. İnsanların yolu değildi. Bu Mohikanların yoluydu belki. Ya da Creek'lerin. Vahşilerin. *Tsalagiyi*'nin değil." Bir kez başını salladı, sertçe, elleri fasulyelerin arasında uçuşuyordu. "*Tsalagiyi* değil."

Eğer bir kabilenin üyesinin başka bir kabileye vahşi demesini garip bulduysam bile bunu belli etmedim. Kıpırdamadan rüyanın devamını bekledim. *Uni Lisi* tekrar içti, tekrar şapırdadı ve şöyle dedi: "Ateşin yanında duran yaşlı bir kadın vardı. Mavi ya da gri uzun bir elbise giymişti ve saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Elinde ucu sivriltilmiş ve ateşten simsiyah olmuş bir sopa tutuyordu. Cesedi dürttü ama kanamadı." Bir yumru parmağını bana doğrulttu, siyah gözleri fasetli taşlar gibi ışığı geri yansıtıyordu. "Aggie seni terlemeye götürdüğünde bunu düşüneceksin." Kızına baktı. "Onu şimdi al. Ben fasulyeleri bitirip Queenie ile kanepede biraz kestireceğim. Sanırım bu gece yavru kedilerimiz olacak. Hadi, hadi." Elleriyle bizi kışkırttı.

Ayağa kalktım, *Uni Lisi*'nin gördüğü görüntü karşısında dizlerimin bağı çözülde. Aggie yine o iç çekip homurdanma sesini çıkardı ve "Terleme evine git. Ben birazdan orada olacağım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bitsa Tek Başına Ölümsüzleri Uyandırabilir

Bir kez daha terleme evinde oturmuş, ateşe çıra atıyordum. İçeri girdiğimde kömürler ağır bir kül tabakasının altında için için yanıyordu ve ben onları ortaya çıkarıp önce dallarla, sonra da daha büyük parçalarla besledim. Taşlar ısınmıştı ve is sepeti is çubuklarıyla doluydu. Sanki geleceğimi biliyorlarmış gibiydi. Gördüğüm rüyaya bakılırsa, muhtemelen biliyorlardı. Uzun dakikalar sonra terlemeye başlamıştım ve Aggie içeri girip kapıyı dünyanın geri kalanına düzenli bir damlama devam ediyordu. Yanımda oturdu ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ben de kendi gözlerimi ateşe dikmiş, alevlerin karanlık kulübede görüşümü çalmasına izin vermiştim. Birkaç dakika daha geçti. Aggie nihayet konuştuğunda ter içindeydim ve kendi kızgınlığımla boğuşuyordum.

"Ruh evinizden, nem damlayan, titrete ateş ışıqlıyla aydınlanan mağaradan, en eski anılarınızın olduğu yerden bahsettik."

Neden bildiğimi göstermek için başımı salladım. Beş yaşlarında bir çocukken ilk kez vaşak olan *We Sa'ya* dönüştüğüm mağaraydı. Aggie beni kendi anılarıma götürdüğünde en sık gittiğim yer burasıydı.

"Gök gürültüsü, şimşek ve şiddetli yağmurla dolu kapana kısılmış bir fırtına bulutu gibi ruh evinizde öfke taşıyorsunuz," dedi, sesi mırıltılıydı. "Ruhun bu dolup taşıyor. Bu öfke kontrol kadar büyük ve içinde sıkışmış durumda."

Ben karanlığı ve onun orada görebileceği fırtınayı hayal ederken o sessizliğe gömüldü. Haklıydı. Katrina'dan daha büyük, Andrew Kasırgası'ndan daha yıkıcı, orada, içimde hapsolmuş şiddetli bir fırtınaydı.

Terleme evinde ateş çatırdıyor ve tükürüyor, yumuşak bir tıslamayla odundan enerji çalıyordu. "Bana öfke hakkında şeyler söylemek ister misin?" diye sordu.

Ağzımı açtım. Kapattım. Ateşi besledim. Aggie bekledi. Akşama kadar bekleyip başka bir şey söylemeyecekmiş gibi bir his vardı içimde. Bana bir fırsat vermişti ve şimdi kabul edip etmeme sırası bendeydi. "Asheville'deki otel odamda bir adam öldürdüm. Bir silah görmedim -yani başındaydı- ama hissettiğim tehlide, duyduğum korkuya tepki verdim ve onu vurdum. Adam öldü. Ancak düştükten sonra üzerinde ses bastırıcı olan bir silah taşıdığını gördüm." Aggie'nin ifadesi değişmedi; kokusu bile aynı kaldı, sakin ve bekliyordu. "Sonradan öğrendim ki tür dövüşe davet etmeye hazırlanırken sadece beni incelemek oradaymış. Ve şimdi Güneydoğu'daki tüm vampirler ve kan hizmetkârları tehlikede. Çünkü ben bir adam öldürdüm."

Aggie'nin ateşe bir odun uzun bir sürenin ardından, "Sadece sana bakmak için mi oradaydı? Bunu bir restoranda da yapabilirdi. Sokakta da yapabilirdi. Herhangi bir yerde. Otel odana mı geldi? Elinde bir silahla mı?" Başımı salladım. "O zaman belki de seni öldürüp kaçacaktı, böylece sana meydan okumak zorunda kalmayacaktı."

Başımı kaldırdım. Aggie'nin gözleriyle karşılaştım ve yüzümdeki ifadeye güldü. "Bu sadece bir düşünce" der gibi omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi.

Taşıdığım gölgenin bir kısmı omuzlarımdan düştü. "Teşekkür ," dedim. Aggie yine omuz silkti. "Kalbinin bunu biliyordun. Bu senin karanlığının sadece bir parçası."

"Dün gece Leo Pellissier ve varisi beni zorla beslediler. Beni kendilerine bağlamak için."

Aggie irkilmedi ama tepkisinin kokusunu aldım: şaşkınlık, öfke ve daha derin bir şey. *Beni korumaya çalışıyordu.* Bu acımı daha da artırdı ve karanlık artık o kadar ağır değildi. Bir nefes aldım ve temiz ve taze hissettim, tıpkı bir mağaradan çıkan hava gibi. Toprağın nefesi. Ruh evimin, ruh yerimin nefesi yeniden hareket ediyordu, artık engellenmiyordu.

"Aptalca bir şekilde Leo'nun İnfazcısı olduğumu iddia etmişim; bu pozisyon bağlayıcı bir törende kan ve bazen de seks paylaşımını gerektiriyordu. Bu iddiada bulunduğumda, kendimi ve diğerlerini korumak içindi ve herhangi bir paylaşım içerdiğinden haberim yoktu. Bu ilk olduğunda, beni bağlamasına izin vermedim ama şimdi yeni bir tehditle, daha büyük bir tehditle karşı karşıya olduğum için, ona sözlü olarak verdiğim şeyi aldım."

"Peki sen bu vampire bağlı mısın?"

"O kadar da değil. Kalıcı değil." *Ama öyle olmalı.* O kısmı söylemedim. "Kızgıyım. Buna hakkı yoktu. Bu bir saldırıydı. Ve hiçbir yasal başvurum yok."

"Çünkü bana bahsettiğin Vampira Carta uyarınca, onun hizmetine girdiğinde ona senin üzerinde bazı haklar verdin." Başımı salladım. "Anlamadığın haklar." Tekrar başımı salladım. "Ama bu hakları öğrendikten sonra, yine de onun hizmetinde kalmaya devam ettin."

Bu sefer başımı sallamadım. Aggie tam on ikiden vurmuştu. Zorla beslemenin olabileceğini biliyordum. Para iyi olduğu için kalmıştım. Çünkü vampirleri merak ediyordum ve kendimi onların hayatlarına ve toplumlarına kaptırmıştım. Ve belki de henüz anlamadığım başka nedenlerden dolayı, kendi unutulmuş geçmişimle ilgili nedenlerden dolayı. "Aptaldım," dedim, şimdi acımı duyuyordum.

Aggie başını eğerek düşünmeme izin verdi. Yer değiştirdi ve bacaklarını yeniden yerleştirdi. "Ve şimdi çelişki içinde sin, çünkü bedeninin ve kanının üzerinde haklar verdin, ama bunları almasını hiç beklemiyordun."

"Evet. Bu her şeyi açıklıyor. benim oldukça aptal olduğumu kanıtlıyor, değil mi?"

"Bir akrebin doğası sokmaktır. Bir yırtıcı kuşun doğasında eti parçalamak ve yırtmak vardır. Doğasına normal ve doğru olanı yaptı mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Ve sizin doğanız korumak ve hizmet etmektir. Doğanız gereği normal ve doğru olanı yaptınız mı?"

"Evet," dedim tekrar, kaşlarım birbirine yaklaşırken. Bu düşünce tarzında çok fazla yanlış vardı. Bir seri katilin doğasında insanlara tuzak kurmak ve işkence etmek vardır. Çocuklara dokunmak bir pedofilin doğasında vardır. Ama doğa her şeyi doğru yapmaz. Çoğu zaman sadece bir bahanedir. Yine de kişinin kendi doğasını anlaması genellikle kişisel gelişimin ilk adımıdır. Tüm bu psikolojik saçmalıklar beni sinirlendiriyordu.

Sanki sinirlendiğimi hissetmiş gibi Aggie yönünü değiştirdi. "Onun ayrılacak mısın?"

Leo'yu düşündüm. Ve Bruiser'ı. Ve tanıştığım ve sevdiğim diğer insanları. "Yapmalıyım. Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek."

"Eğer kalırsan, artık gözlerin tamamen açık olacak. Tamamen yetişkin ve tamamen bilgilendirilmiş olarak." "Evet. Anlıyorum." Başımı salladım ve kalkmaya başladım.

"hâlâ öfkeli bir karanlık var." Aggie yaslandı ve rahatladı, gözleri dingindi, bir rahibe gibi, seçimlerini yapmış ve onlarla barışık bir kadın gibi. Benim gibi değildi. "Bu öfke belki de senin kim olduğunun özüdür. Varlığınızın tam merkezinde fırtınalar koparıyor ve şimdiye kadar verdiğiniz her kararın temelini oluşturuyor. Bu öfkeye bakmalıyız."

Bir süre sonra, "Beş bir yemin ettim," dedim. Aggie amansız bir şekilde bekledi,

O saran huzur duyugusu içinde dinlenmek. "Babamı öldüren ve anneme tecavüz eden adamları öldürmeye yemin ettim." Hakkını vermek gerekirse, Aggie bu açık ifade karşısında irkilmedi. Topuklarım ve popom serin çamura değecek şekilde yere uzandım. "Ellerimi babamın soğumuş kanına soktum." Ona göstermek için çocukken yaptığım gibi sol elimi uzattım. "Ve yüzümü sildim." Elim kaldırdım, avuç içim bana dönüktü ve yavaşça yüzümde gezdirdim, babamın kanını tekrar hissettim, yapış yapıştı. Hava, yanaklarımdaki ve alnımdaki kan izlerine çarptıkça serinliyordu. "Ve onları öldüreceğime söz verdim. Yüzlerine baktım, sessizce ama öleceklerine söz vererek. Sadece beş yaşındaydım. Başaramadığımı sanıyordum. Ta ki ateş çemberinin üzerinde asılı duran sakallı adamı hatırlayana kadar." Aggie bu kez öne doğru oturdu, gözbebekleri ateş ışığında genişledi, ağzı hafifçe açıldı. "Hafızamdaki *yunega oydu*. Yaşlı bir kadın vardı, büyükannem. Onu bir dürttü. Bunu hatırlamak istiyorum. Her . Sanırım bu, içimdeki karanlık ve öfkeli yerin bir parçası."

"Öfke, inşa ve fırtına," dedi Aggie. Başımı salladım. "Tamam." Müziği açtı, ahşap bir flüt, unutulmaz melodi çalıyordu. Ağır, toprak bir testiye kaldırdı ve kepçeyle sıcak kayaların üzerine su damlattı. Tısladı ve tükürdü. Buhar yükseldi, hava yakınlaştı ve nemlendi. Terlemem bir anda arttı. Aggie bana bir şişe su uzattı ve ben de kapağını açıp içtim. Suyun tadı acıydı ve yutkunurken durup onu izledim. "İçinde hatırlamana yardımcı olacak küçük bir şey var," dedi. ve bitirip boşalttım.

Aggie boş çubuğu aldı ve sepetten bir is çubuğu seçti. Ucunu yaktı. Acı, keskin bir koku buharlı odayı . İçime çektim. Gözlerimi kapadım. Zaman geçti.

Sanki kapı açılmış gibi oda daha aydınlandı. Kapıya doğru döndüm ve yaşlı bir kadının içeri girdiğini gördüm. Çıplak vücudunun üzerine kaba dokunmuş pamuktan bir şal giymişti, altından kemikli bacakları görünüyordu, ayakları çıplaktı. "*Yunega* öldü," dedi. "Gel."

Ayağa kalktım, toprak zemin çıplak ayaklarımdan tabanları . Üzerimde mavi bir elbise , evden çıkıp patikadan küçük açıklığa doğru yürürken bunu belli belirsiz gördüm. Açık alana girerken gözlerimi alçak tuttum. Alanın ortasında beyaz kuvars taşlarından oluşan bir daire, içinde gri kayalar ve bir ateşin kalıntıları vardı; küller ve kararmış bir kütük. Soğuk ateşin üzerinde siyah bir şey asılıydı. Bir kez damladı, kırmızımsı bir su damlası aşağı süzülüp küllerin içine düştü. Gözlerimin kararmış kütüklere doğru yükselmesine izin verdim. Onlar bir zamanlar ayaktı. Şimdi kavrulmuş ete dönüşmüşlerdi, kırmızı etlerinin üzerinde kabarcıklar vardı. Deri yarılmış ve ağlıyordu. Gözlerimin adamın bedenine doğru yükselmesine izin verdim.

Üst baldırları kıpkırmızıydı ve kurumuş kanla kaplıydı. Yanık saç kokusu aldım ve derisinde kararmış küçük saç bukleleri gördüm. Erkekliği gitmiş, geriye sadece çiğ bir et parçası kalmıştı. Çıkarıldığında attığı çığlığı hatırladım; uzun, uluyan bir feryat. Yaranın üzerinde beyaz bir göbek vardı, balık gibi sarkık ve gevşekti. Göğsünde kahverengi meme uçları ve kıllar vardı, tıpkı bir köpeğin karnı gibi. *Tsalagi*yi erkeklerinin göğüslerinde bu kadar çok kıl olmazdı. Sadece *yunegaların* vücutlarının her yerinde köpek ya da sıçan gibi kıllar olurdu. Elim kanına daldırdığımda babamın göğsü pürüzsüzdü.

Anneme tecavüz eden beyaz adam, omuzlarına saplanan sivriltilmiş geyik asılmıştı. Elleri arkadan ipe bağlanmıştı. Meşe palamudu rengindeki seyrek saçları öne doğru dökülmüş, sakallı yüzünü yarı yarıya gizliyordu. *Uni Lisi* onu yakaladığında sakalı yoktu, sadece bıyığı vardı. Şimdi yüzü kıllı bir ayı gibi dağınıktı. Mavi gözleri açık ve kuruydu, vücuduna . Ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı. Skinwalker burnumla kanının ve çürük kokusunun kokusunu alabiliyordum ama beyaz adamlar her zaman çürük ve yıkanmamış beden kokarlardı. "Öldüğünden emin misin, *Elisi*?" diye sordum.

Elisi ateşten bir sopa aldı ve onu bıçakladı. "Artık kanamıyor." "Onu yiyecek miyiz?"

"Hayır. Derigezenler düşmanlarımızın cesetlerini yemez. Bu yasaktır. Bizi hasta eder."

Başımı salladım ve döndüm. "Güzel," dedim. Ağaçlardaki yapraklara baktım. Altın sarısı ve kıızıl renkteydiler, aralarından mavi gökyüzü parçaları görünüyordu. "Peki ya diğeri?" diye sordum.

"Sırada o var."

* * *

Sonbahar yapraklarının ve mavi gökyüzünün görüntüsünden geri yüzdüm. Nefes nefese kalmıştım ve terden ıslanmıştım. Dirseklerimi toprak zemine dayayarak göğüslerimin üzerinde bağlı olan ve dizlerime kadar sarkan ince kumaş sıırıslıklam ve gevşekti. "*Elis*-" Durdum, boğazım o kadar kurumuştı ki konuşamıyordum. Aggie bana bir şişe daha su uzattı. içtim ve hiçbir şey bu kadar iyi gelmemiştir.

Geçenlerde bir iblis bana düşmanlarımdan asla intikam almadığımı söylemişti. Büyükannemi karda öldürdüğünü, tıpkı Gözyaşı Yolu'nda Cherokee'lerin çoğunu öldürdüğü gibi. İblis yalan söylemişti. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, şoktan yarı histerik bir haldeydim. İblis yalan söylemişti. Şiddetli bir sevinç içime işledi, ruhuma dokundu. "Onu *Elisi* öldürdü. Onu büyükannem öldürdü."

Aggie yavaşça başını salladı. "Büyükannen eskiler gibi savaşçı bir kadındı." Ses tonunda kınama . "Onu gördün mü? Sana onun ölümünü mü izletti?"

Başımı sallamaya başladım ve durdum. Yüzümün üzerinde koyu ve kalın yaprakların hızlı bir görüntüsü vardı. Onların ötesinde ateş vardı, bir adam ateşin üzerinde asılı durmuş çığlık atıyordu. Adamın başında üç kadın çalışıyordu, çoğu çıplaktı, üzerlerinde sadece ince bir şal vardı, giysileri yakındaki çalıların üzerine serilmişti. Kadınlar *Etsa*, annem, kız kardeşi ve *Elisi*'ydi. "Bunu görmemem gerekiyordu," diye fısıldadım. "Ama saklandım. İzledim. Ta ki çok kötü çığlık atmaya başlayana kadar. Onu kestiklerinde."

Aggie'ye baktım. "Büyükannemi ona ben götürdüm. Onlara. Ölümlerine ben sebep oldum." "Peki bu içindeki fırtınanın parçası mı çocuğum?"

Başımı salladım, durdum ve kararsız bir şekilde başımı salladım. "Sanırım daha fazlası var. Gerisini hatırlamam gerek."

Aggie aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama uzun bir kararsızlık anından sonra bana bir şişe su daha uzattı. "Bir şişe seni rüyalarındaki yerde saatlerce tutabilir. Hiç kimse iki şişeye ihtiyaç duymamıştır."

Şişeyi ağzıma götürmek üzereyken durdum ve onu izledim.

"Büyükannenin de senin gibi sarı gözleri var mıydı?" diye sordu.

Bakışlarını tutarak, ilaçlı suyu içtim. Şişeyi tekrar kapattım. Ona geri verdim. "Evet. Babam da öyle."

"Görüyorum." Ve gerçekten de gördüğünden korkuyordum. Yorum yapamadan rüyalar beni tekrar ele geçirdi.

* * *

Yunega, *Elisi*'nin evinin ötesindeki tepede bir mağaradaydı, bağlı ve çıplaktı. Önünde çömelmişim, çıplak ayaklarım pürüzsüz kil zemindeydi, ellerim dizlerimin arasında kenetlenmişti. "Ona, arkadaşına ne yaptıklarını gördün mü?" diye sordum. "Sana çok daha kötüsünü ." Adam bana baktı. O bir *Yunega*'ydi. *Tsalagi*'nin konuşmasını anlamıyordu. Yüzüme bakıyordu. Babamın kanının izleri hâlâ . İntikamımı alana kadar yıkamayacaktım. Gülümsedim. Mağara duvarına doğru geri çekildi.

Gece soğuktu ve rüzgâr ağaçların arasından fısıldayarak ve iç çekerek esiyor, altın yapraklar gece havasında dönüyordu. Ama bir zamanlar babamın katiline ait olan palto beni ısıtıyordu. Atının heybesindeydi, kahverengi kâğıt ve sicimle sarılmıştı. Çok büyüktü ama sıcak ve kırmızıydı, kan rengindeydi.

Son *yunega* da açıklığa getirilmişti. Ağzı bağlanmıştı. Çıplaktı. Bağlanmıştı. *Elisi*, insan kafası büyüklüğünde kocaman bir beyaz kuvars parçasıyla geyik boynuzlarını omuzlarına vururken yüzüstü yatmış, toprağa çığlık atıyordu. Bu sefer kadınların , ateşin başında bir kütüğün üzerinde oturuyordum, saklanmıyordum. Rüzgâr açıklıktan geçerek yaprakları dans ettiriyordu. Yeni paltomu yaklaştırdım ve kadınlar ipleri çekerek adamı havaya ve ateş çemberinin üzerine kaldırdılar. Bu gece ateş yoktu. Bu gece kadınların her birinin elinde bıçak vardı. Benim de bir bıçağım vardı, ilk bıçağım. Elimde garip bir his vardı, kış rüzgârı kadar soğuk, babamın ölümünün kalbimde yarattığı acı kadar keskindi. Yakınımızda toplandık. *Etsa*, annem, ilk keşiği yaptı.

* * *

Çok sonra uyandığımda geceydi ve terleme evi serin ve boştu, ateş sönmüştü, Aggie One Feather gitmişti. Yalnızdım. Ve Aggie One Feather'ın beni neden kızgın ve fırtınalarla dolu sandığını biliyordum. *Biliyordum*. Yavaşça ayağa kalktım ve gecenin içine doğru dışarı çıktım. Geçen saatler içinde kış gelmişti. Hava serindi, kuzey rüzgârı esiyordu. Kumaş örtümü çıkardım ve kullanılmış ter giysileri için sepete koydum. Musluğu açarak dumanı ve teri yıkadım, serin kuyu suyu beni temizledi yıkanma kısmı- eski anıların acısından sonra bir arınma. Musluğun üstündeki dar rafta, hâlâ plastik ambalajında duran yeni bir ovalama fırçası, yeni bir kalıp sabun ve otellerin unutkan müşteriler için tezgahlara bıraktığı türden küçük bir şişede şampuan vardı. Bunlar Aggie'nin hediyeleriydi. Hepsini açtım ve korkunun, terin ve dumanın inatçı kokusunu gidermek için vücuduma . Daha sonra kurulandım, saçlarımı ördüm ve giyindim. Bitsa'ya doğru yürürken ev karanlık ve sessizdi. Kaskımı taktım, onu çalıştırdım ve gecenin içine doğru sürdüm.

Nehri geçip Fransız Mahallesi'ne geri dönüş hızlıydı ama bu sabahkinden daha az öfkeliydi. Zihnim sessizdi, ruhum sessizdi ve hatta duygularım bile sessizdi. İçimde sessizlik vardı. Kaybettiğim bir parçamı bulmuştum. Güzel parça değildi ama kayıp parçaları birbirine bağlıyordu. Ben bir savaş klanından doğdum. Bir Skinwalker klanından. Halkımızı savaşa götürdük, kabileye karşı kabile, beyaz adama karşı kabile. Savaş olmadığında, biz .

Anneme tecavüz eden adamlardan birinin görüntüsünü hatırladım, asılmış, vücudunu savuruyor, kadınlar onunla vakit geçirirken kurtulmak için mücadele ediyordu. Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım, ama zihnime kazınmıştı, bir zamanlar bulduğum anı artık benim bir parçamdı.

Büyükannem kötülüğün yalan söylemesine izin vermemişti. Kötüleri arayıp bulmuş, avlamış ve onları mümkün olan en kötü şekilde öldürmüştü; bu, deri değiştiren kültürünün kadim, çoktan unutulmuş yoluydu. Ona güvenen insanlara adaleti getirmişti. Ama adalet ile sadizm arasında çok ince bir çizgi vardı. Adalet ve kötülük arasında. Büyükannem kesinlikle bu çizgiyi aşmış, üzerine galonlarca kan dökmüş ve onu tamamen karartmıştı. Onun babamı öldüren adamlardan daha iyi olduğundan emin değildim.

Yaşlandığımızda skinwalker'ların delirmesine şaşmamalı, eğer böyle bir şeyi içimizde taşıyorsak. İntikam ve adalet bizim yaptığımız şeydi. Ben de öyleydim. Bu ruhsal kısıtlama ve adalet talebi, neden bir haydut-vampir avcısı olduğumun sebebiydi. Öldürmekte neden bu kadar iyi olduğumdu. Bununla yaşamak hiç kolay olmamıştı ama en azından artık kim olduğumu, neden öldürdüğümü daha iyi anlıyordum.

yaptığım seçimleri. Ve daha çok kalbimde yatan suçluluk duygusu, bir deri gezgininin görevlerini Hristiyan Tanrı'nın kurallarıyla uzlaştırmaya çalışan bir suçluluk duygusu. *Öldürmeyeceksin. Diğer yanağını çevir. Sana kötü davrananlar için dua et. İntikam benimdir, diyor Tanrı.* Bu kuralların insan ruhunu yüceltmesi, bizi daha iyi insanlar haline getirmesi ve bizi bu dünyada ve ölümden sonra kendi kalplerimizde daha iyi bir yere götürmesi gerekiyordu. Bir adama ölümüne işkence edilmesine yardım etmiş, sonra da anısını gömmüştüm.

Şimdi hatırladım. Her şeyi, kesiği, her çılgılığı ve elimde öldüğünde içimde yükselen neşeli öfkeyi hatırladım. Beş yaşındaydım.

Ve şimdi kötülük karşısında, hayatın sorunları karşısında, ona aptalca sunduğum şeyi alan bir vampir karşısında kim olacağımı seçebilirdim. kişi karşısında. Eğer yeterince uzun yaşarsam, Leo'nun kan hırsızlığıyla nasıl başa çıkacağıma -rasyonel ve duygusuz bir şekilde- karar verebilirdim. Leo, iğnesi olan bir akrepti ve sadece doğasına göre hareket ediyordu, tıpkı benim beş yaşında bir deri gezgini ve şekil değiştirme yeteneklerime yeni yeni uyandığım zaman yaptığım gibi.

Arabayı bedava evimin yan bahçesine çektim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Bitsa'yı verandaya çıkardım ve evin duvarına, kaskı Bitsa'nın koltuğunda bıraktım. Silahlarımı toplarken arka bahçede ızgarada kokusunu aldım ve midem vahşi bir hayvan gibi guruldadı. Evime girdiğimde, yeni yıkanmış

Kid'in, Eli'nin, biranın, patatesin ve ... kokusunu aldım. Bruiser. Mutfakta durdum, misafirlerimi yerleştirdim. Oturma odasında oturuyorlardı, televizyonda bir futbol maçı vardı ve bira markaları, şerbetçiotu, damıtma tesisleri hakkında konuşuyorlardı. Erkek muhabbeti. Mutfak masası dört kişilikti.

Bir tabağı ittim ve adamların beni duymuş olması bilerek silahlarımı takırdayarak boşalan yere yerleştirdim -Bitsa tek başına ölümsüzleri uyandırabilirdi. Buzdolabından bir bira aldım ve üstünü çevirerek hızla içtim. Alkol, deri değiştiren metabolizmamla bile sistemime bomba gibi düştü. Bir

kemik kadar kuruydum ve ani bir heyecan harika hissettirdi. Birayı bitirdim ve silahlar geri.

Adamlardan kaçarak evin içinde sessizce yürüdüm ve odama girdim. Durdum, silahları yatağın üzerine koydum ve kanlı kıyafetlerimi yere bıraktım. Siyah bir kot pantolon ve sarı, uzun kollu bir tişört giydim, saçlarımı düzelttim ve ördüm, uzun örgü sırtımdan aşağı sarkıyordu, hala ıslaktı. Kafa derime sürtünerek kazıkları içeri soktum. Bir bıçağı görünür bir yere, uyluğuma bağladım. Ayakkabı giymeye zahmet etmedim.

Mutfağa döndüğümde, dışarıdan gelen pişmekte olan et kokusu ağzımı sulandırdı. Bütün gün sakın kalan açlık, pençeli bir el gibi midemi pençeleyerek yükseldi. Vardiyadan sonra bir şey yememiştim. Açlıktan ölüyordum. Ama yemek yemeden önce yüzleşmem gereken şeyler vardı. Bir bira daha açtım, alkol kanıma işlemişti.

Biramı yudumlayarak oturma odasına girdim ve açıklıkta durdum, ayaklarımı ayırdım, bir elim bıçağın yanında gevşekti. Kasa odasının üzerindeki sallanan raflar yerinde duruyordu, menteşeleri görünmüyordu. Dağınıklığı daha önce görmemiş olsaydım, gizli odanın orada olduğunu asla bilemezdim. Oturma odası sanki hiçbir şey yapılmamış gibi görünüyordu; inşaat tozları bile temizlenmişti, oda tertemizdi.

Adamlar sonunda beni gördüler ve televizyonun sesi kısıldı, oda sessizliğe gömüldü. Bakışlarımı yavaşça adamlara çevirdim, önce Kid'e, sonra Eli'ye, sonra da Bruiser'a ve onun bakışlarını tuttum. Sanki Bruiser canlı bir telin üzerinde oturuyormuş gibi havadaki gerilim yükseldi, elektriklendi. Eli ve Alex onu izliyorlardı, beni izliyorlardı, kararsızdılar, bir şeyler biliyorlardı ama ne olduğunu açıkça bilmiyorlardı.

"İyi akşamlar Jane," dedi Bruiser bir süre sonra.

Cevap vermedim. Sadece bir yudum daha alıp bekledim.

Ayağa kalktı ve sanki bana doğru gelebileceğini düşünerek iki adım attı, sonra bir metre ötede durdu.

odanın ortasındaki sandalyesine oturdu. "Özür dilerim. Ben ..." Durdu ve sanki hava açlığı çekiyormuş gibi bir nefes aldı. "Onları durdur. Seni zorladıklarında."

Eli tek bir yuvarlanma hareketiyle ayağa kalktı, sanki tamamen kaslıydı, kemiksizdi. Aramızda ama geride durdu, böylece tepesinde benim olduğum bir üçayak oluşturduk. Vücudu en iyi dövüşen adamların savaş öncesi gerginliğiyle gevşemişti ve gözleri gidip geliyordu. Kid diğer yuvarlandı, dirsekleri ve topuzlu dizleriyle kanepenin arkasında, yolumuzun dışında durdu. Ağzımın bir hafifçe kalkmasına izin verdim. Eli ne olduğunu bilmiyordu ama her şeye hazırды.

"Jane?" Bruiser elini uzattı. Sanki kırılmış gibi çürük, morarmış ve şişmişti. Yüzünün yan tarafı da öyle. Bruiser vurulmuştu. Sert bir şekilde. Bir kan hizmetkârını yaralamak zordu. Bir vampir gerekirdi.

Bira şişesiyle elini işaret ettim. "Leo mu yaptı bunu?"

Yere ve sanki yarasını ilk kez görüyormuş gibi elini evirip . "Evet. Taktiklerine katılmadığım zaman." Bana baktı, kahverengi gözleri lamba ışığını . Elini kaldırdı ve saçlarının arasından geçirerek kahverengi telleri savurdu. "Bunun sadece bir planlama oturumu olduğunu sanıyordum. Leo seni getirmemi istediğinde böyle ifade etmişti. Seni zorla beslemeyi ve bağlamayı planladıklarını ."

"Peki ya beni zorladıklarında? Ve sen beni yerde ? Sonra ne oldu?" Ben bunları söylerken Eli'nin gerildiğini, daha iyi pozisyon alabilmek için bir adım attığını görebiliyordum. Parmağımı biradan kaldırarak onu durdurdum. Bunu duymak istiyordum.

Bruiser dik durdu ve ellerini iki yanına indirdi. Bir nefes , yüzü yalvarıştan daha soğuk, daha sert bir şeye dönüştü. Bu Bruiser'ı daha çok sevdim. Daha dürüsttü. O Leo'nun oyuncağı ve kanlı yemeğiydi, Leo'nun sağ koluydu ve hep öyle olmuştu. Acıtmalıydı ama içimde büyüyen açlık ve Aggie'nin hapsolmuş öfke fırtınası uzaklaştığında ortaya çıkardığı boşluk acımı durdurdu.

"Kan sarhoşuydum, Jane. Hareket edemiyordum, dövüşemiyordum, onları durduramıyordum. Seni tuttum ve sana zarar verdiler. Beni zorladılar. Bunu bilmeni istiyorum. Bu benim isteğim dışında oldu."

Ben bir şey söylemedim ve o da ekledi, "Sen gittiğinde Leo'ya saldırdım. O beni *durdurdu*." Bruiser açıklama olarak elini kaldırdı. "Bana elinin tersiyle duvara vurdu. Elimi ve çenemi kırdı. onca Mithran kanına rağmen anında iyileşemeyecek kadar kötüydü." Bruiser elini bıraktı. "Leo raporunu okuyup de Allyon ismini görünce senin işbirliğine ihtiyaç duydu. Amcası Amaury'nin kısa bir süre önce yaşadığı sorunları hatırladı ve senin onun planlarına katılmayacağını düşündü. Bu yüzden seni elde etmek için beni kullandı. Özür dilerim Jane."

Çok uzun zaman önce değil. Sadece yüz yıldan fazla yaşamış bir adam iki yüzyılın çok *uzun* zaman *önce olmadığını* düşünebilirdi. Ne anlamıştım. Bunun bir parçası olduğum için kendi aptallığımı bile anladım. Ama affetmeye hazır değildim. "Ve sen onu savunuyorsun?"

"Hayır. Onu açıklıyorum," diye hırladı. "Ve kendim için özür dilerim. Bir primo böyle yapar."

Bir primo bunu yapar. Evet. Anladım. Anladım. "Çık dışarı, George. Şimdi. Eli'mın sana zarar vermesine izin vermeden önce."

Kendisine verilen ismi ve bir araya getirdi, ona Bruiser değil de George dememin birçok önemli olduğunu anladı. Ve "benim Eli'm "i işledi. George başını bir adım ötede duran adama doğru çevirdi. Eli'nin pozisyonunu, ayaklarının yerleşimini, rahat duruşunu düşündü. Az önce bira ve spordan bahseden iki adam şimdi potansiyel savaşçılar gibi birbirlerini inceliyorlardı; biri Sam Amca tarafından öldürmek için eğitilmişti, diğeri ise hâlâ vampir kanıyla doluydu ve bir insanı haftalarca etkisiz hale yaraları neredeyse günde iyileşmişti.

George başını bana çevirdi, sanki meydan okumuyormuş gibi askeri görmezden geldi. Köşeden

Eli'nin ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Ona ben de gülümsedim. Bu, bazen iki insan birbirini içgüdüsel düzeyde, yılan beyni anladığında ortaya çıkan o mükemmel anlaşma şeylerinden . Eli ve ben kavga etmiştik. Hangi hamleyi ne kadar hızlı yapacağımızı biliyorduk. Eğer gerekirse. Parmaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

Harekete geçmenin gerekli olmadığını belirtmek için boştaki elimin başparmağını belimden kot pantolonumun içine soktum. Henüz. "Leo için işimi yapacağım," dedim George'a, "ama onun zoraki kan bağı yüzünden değil. İşimi yapacağım çünkü Asheville'de bir adam öldürdüm. Çünkü orada ve burada benim gözetimimde insanlar öldürüldü. O kan emici şeytana bunu söylediğimi söyle.

"Eğer bir yemek daveti varsa, iptal edilmiştir. Evimden defol. Kapının nerede olduğunu biliyorsun." Yoldan çekildim ve şişeyle kapıyı işaret ettim.

George'un ağzı sertleşti, karşı gösteren inatçı bir hareketti bu. Ama kabul etmedi. Yanımdan geçip kapıdan çıktı ve sert bir sesle arkasından . Bu ses önemli bir şey söylüyordu ama bununla uğraşmak istemiyordum, şimdi değil. Onu takip ettim ve sürgüyü kilitledim, sonra oturma odasına geri . Eli ve Alex hareket etmemişlerdi. Duvara yaslandım ve biramı bitirip onları izledim.

"Sen iyi misin?" Alex sordu.

"Sadece ördek. Ama kardeşin beni beslemezse onu yiyebilirim."

Eli bu söze güldü ama dışarı çıkıp ızgarayı yaktı ve dört biftekle geri döndü. Çocuk bir yeri temizledi ve kullanılmayan tabakları kaldırdı. Mutfak masasında sessizce yemek yedik, dostça bir sessizlik. Hoşuma gitmişti. Ve biftek aldım.

* * *

Yemekten sonra, pek de sinsi olmayan Alex bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesi olmadığından yakınrken, Eli ve ben masada kalıp günün istihbaratını gözden geçirdik. Eli bir çıktıyı bana uzatarak, "Blood-Call işleri ile de Allyon'un ele geçirdiği şehirler arasında dikkate almadığımız bir ilişki olabilir," dedi.

"Dinliyorum."

"De Allyon vampirleri hasta ediyordu. Kan Çağrısı'nda hasta insanlardan içmelerinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

Bir zamanlar, son telaşlı günlerde, vampirlerin hastalıklı kan içerek hastalandıklarını düşündüğümü hatırlıyorum, ama normal, doğal bir veba insan nüfusuna girmediği sürece bu imkansız görünüyordu. Medyada korkunç insan hastalıklarıyla hiçbir haber yer almamıştı ve bunun gizli kalması mümkün değildi.

Ayrıca Blood-Call'ın faaliyet gösterdiği pek çok şehir vardı, hastalık belirtisi göstermeyen şehirler. Vebanın olmaması ve saldırının spesifikliği bu fikri geri atmama neden olmuştu. Ama bir de Seattle'da iyileştiklerini iddia eden hasta insanlar vardı. Onlar Kan Çağrısı çalışanları değil, Seattle Klan Evi'nde yaşayan ve çalışan kan hizmetkarlarıydı. Açıklama yapmadan cep telefonumu çıkardım ve Seattle Klan Evi'ni aradım. Bir kadın cevap verdiğinde, "Ben Jane Yellowrock. Birkaç gün önce oradaydım ve Mercy Blade tarafından sahnelenen isyan başarısız olduktan sonra binada kalan bazı kan hizmetkârlarından biraz kan aldım. Hâlâ hayattalar mı? İyileştiler mi?"

Kadın sert bir sesle, "Evet ve evet. Ve sonra yeni efendimiz onları kaldırdı. Bir daha aramayın." Bir klik sesi duyuldu ve arama sona erdi.

Hücreye baktım ve gülümsedim. "Tabii ki yaptı." Kardeşlere baktım ve dedim ki, "Alex, nasıl

Blood-Call'ın sahibi olan şirketlerin para trafiği konusunda emin misiniz?"

Lavabonun başında durmuş ellerini kuruluyordu; küçük bir dizüstü bilgisayarı masanın ortasına itti ve açtı. Uyuyor olmalıydı çünkü anında bir şirket web sayfasına açıldı. Blood- Call'un grafikleri kırmızı ve siyahtı ve ön yüzünde iki güzel, açık saçık giyimli çift vardı. Çiftlerden biri vampirdi, diğeri ise yemek yapıyordu. Menüde kanın yanı sıra seksin de olduğu açıktı. Eli sandalyesini bana yaklaştırdı ve ikimiz de eğilip ekranı inceledik, kollarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Alex, "Birkaç paravan şirket üzerinden bir offshore hesaba kadar izini sürdüm," dedi. "Posta adresi ana adada bir posta kutusu. Nakliye adresi ise burada." Ekranı işaret etti. "Adada bir *World of Warcraft* arkadaşım var ve adreste ne olduğunu görmek için bazı ayak oyunları yapıyor. Bahse girerim bir kafe ya da boş bir arsa. Mali durum dört kabuktan numaralandırılmış bir hesaba kadar izleniyor. Başka bir şey öğrenmenin yolu yok. Lucas Vazquez de Allyon'la bağlantılı olup olmadığını görmenin bir yolu yok."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Birinin zaman zaman gelip hesaplarla ilgilenmesi gerekiyor."

"Offshore hesaplar değil. Numaralar ve şifreler ellerindeyse olmaz. birinin bizzat gelip hesap açması gerekirdi. Şimdi bu işlem elektronik ortamda yapılabilir ve bankadaki hiç kimse müşteriye görmüyor. Paranın izini sürmeye çalıştım ama ."

Sinsi bir sırıtışla kardeşine baktı. "Offshore bankaların güvenliği Pentagon'dan daha iyidir." Eli başını kaldırmadan gözlerini kaldırdı ve Alex kardeşinin yüzünde gördüğü şeye güldü. bir ileri bir geri , ifadesi spekülasyona dönüştü. Kardeşine sırttı ve bulaşıklara geri döndü.

Bu spekülatif bakış birden Eli'nin vücut ısını hissedecek kadar yakın oturduğumu, hareket ettiğinde kolundaki ince tüylerin benimkini sıyırdığını fark etmemi sağladı. Kollarım ve bacaklarım ağırlaştı. Yavaş bir sıcaklık içimin derinliklerine yerleşti. Beast'in mırıldamaya başladığını hissettim.

Eli arkasına yaslanırken gözlerimi ekrandan ayırmadım. Kendime güvenip rahatça konuşabildiğimde ayağa kalktım ve "Yorgunum. Yatmaya gidiyorum." Canavar derinlerde bir yerde çatladı ve Alex omzunun üzerinden tekrar kardeşine, sonra da bana bakıp sırttı. *Lanet olsun.* Başka bir şey söylemeden döndüm ve odama gittim. Ve çıplak yerine erkek şortu ve atletle uyudum. *Erkekler.*

* * *

Telefon çaldı ve beni şafaktan önce uyandırdı. Bakmadan arayanın Leo olduğunu - kan bağımlı olduğunu hissedebiliyordum. Telefonun ısrarlı zil sesini duymazdan gelmek istedim ama elim kendiliğinden dışarı çıktı ve telefonu alıp KONUSUŞ düğmesine bastım. "Ne?"

Bruiser, "Dün gün batımında, Atlanta, Sedona, Seattle ve Boston'ın Kan Efendisi Lucas Vazquez de Allyon, Vampira Carta'ya doğrudan aykırı olarak güneydoğu eyaletlerinin Kan Efendisi Leonard Eugène Zacharie Pellissier ile kan davası iddiasında bulundu," dedi. Ses tonu sert ve resmiydi ve Leo'nun orada olduğunu, dinlediğini ve konuşmaya her türlü duygusal tonu kattığını biliyordum.

Bir anlığına donup kaldım, hatırladığım korku ve acının o elektriksel durgunluğu, Leo'nun dişleri boğazıma gömüldü. Canavar pençesini zihnime geçirdi, tüm pençesi ve yükselen talebiyle. *Biz av değiliz.*

Hatırladığım acı kadar kederin de sesi olan bir nefesi içime çektim ve korkumu bastırarak Beast' sanki akşam yemeğiymiş gibi pençelerinin altına hapsedmesine izin verdim. Beslenmenin anısı hafifledi. Canavar haklıydı. *Biz av değiliz.*

Sesi daha da inatçı olan Bruiser, "Bir şekilde keşfettiğimizi bildiğine inanıyoruz."

ve bu zorladı."

Bir şekilde. Evet. Seni uyardığım ama bulamadığın sızıntı gibi. Tek yapmam gereken sana Blood-Call ve Lucas hakkında bir rapor göndermekti ve her şey değişti. Ama bunu söylemedim. Yaraya tuz basmadım. Hadi, ben. "Tamam," dedim Bruiser'a ve Beast'e. "Neden Kan Mücadelesi değil de Kan Davası? İkisi arasında ne fark var?" Kıcığımın üzerine yuvarlanıp yatağın ortasına oturarak , soğukta yorganlar üzerime sarılmıştı. Evin ön ve yan tarafındaki pencerelere bakıyordum, birinden araba ışıklarının geçtiğini, diğerinde hafif bir rüzgârla çalılaların hareket ettiğini .

"Bir meydan okuma Vampira Carta'nın protokolünü, orada belirtilen tüm kural ve düzenlemeleri takip eder. Kan davası çok daha eski, Carta'nın yazılmasından önceki bir yarışmadır ve Mithranların en önemli yasal belgesini bir kenara bırakır. Tarihsel emsallere göre, kan davası için belirlenmiş bir protokol yoktur. Onun İnfazcısı Ramondo Pitri'yi sebepsiz yere öldürdüğü için, de Allyon eski usullere göre kan davası ilan edebilir."

hep Asheville'de öldürdüğüm adam geliyordu. Ama Aggie'nin dün sabah söylediklerini hatırladım. "İnfazcısı beni kontrol etmek için Asheville'deydi, neden Leo'nun tüm adamlarının geçerek İnfazcı rütbesine yükseldiğimi ve seni de bu pozisyondan çıkardığımı görmek için. Beni sokakta, restoranda, herhangi bir yerde . Yine de odamdaydı, silahını çekmişti ve üzerinde yasadışı bir susturucu vardı. Bana öyle geliyor ki, önce beni öldürmeyi umuyordu. Bana öyle geliyor ki hayatta olduğum için şanslıyım."

Arka plandan sesler duydum ve sonra Leo telefona, "Ne yazık ki İnfazcım, elimizde buna dair bir kanıt yok. George'um bu senaryoyu de Allyon'un önerdiğinde, bizden kanıt istedi. İnsan polis raporları dışında sunabileceğimiz hiçbir şey yoktu, ki onlar da bir Mithran mahkemesinde yeterli değildir. Sadece Mithranlı bir görgü tanığı benim türümden diğerleri için kabul edilebilir."

"Doğru," dedim ve iğnelemeyi duyabildiğini bilmeme rağmen, rahatsız olmadan devam etti.

"Bu nedenle, kan davası talebi devam ediyor. Bu konuda bir karar verilmesi için Dış Klan Konseyi'ne dilekçe verdim ve onlar da yeni yılda tekrar toplanmak üzere konuyu gündeme aldılar."

"Bu arada hepimiz hedef tahtasındayız," dedim.

"Kesinlikle. George'um kan davalarının metodolojileri hakkında elimizdeki bilgileri size gönderecek."

Arka sesleri tekrar duydum, hücre elden ele dolaşırken "benim İnfazcım" ve "benim George'um" cümleleri üzerinde düşündüm. Leo, dün gece "benim Eli'm" sözlerini kullanırken yaptığım gibi -kasıtlı olarak- hak iddia ediyordu.

George, "De Allyon'un başka bir çıkış yolu önerdiğini bilmen gerek. Leo kendini ve seni teslim edebilirdi ve de Allyon da diğerlerinin yaşamasına izin verirdi. Leo onu çevirdi."

Evet. Eminim öyledir. "Bekle." Odanın kış soğuğu kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Diğerlerinin yaşamasına izin mi verecek? Kan herkesi öldürebileceği anlamına mı geliyor?"

Bruiser bir ses çıkardı, tam bir İngiliz sesi, burnu ve kıvrılmış dudağı. "Tarihsel olarak, bir tarafın ya da diğerinin tamamı bir kan davasında öldü, tüm Mithranlar, tüm hizmetkârlar, tüm köleler. Herkes."

Sonunda anladım ve dün gün batımından hemen sonra Leo'nun beni bağlaması da dahil olmak üzere pek çok şey yerli yerine oturdu. "Kahretsin."

"Size emsaller ve geçmişler hakkında sahip olduğum tüm bilgileri göndereceğim. Çoğu elektronik değil. Çoğu mektup ve rapor şeklinde, bu yüzden fotokopileri çekilecek ve bugün daha sonra gönderilecek.

"Efendim kabul edecektir."

"Efendim" saçmalığından nefret ediyordum ve beni ona bağlamaya çalıştığı ve Bruiser'ın hayatını kurtarmış olsa bile onu bu kadar sıkı bağladığı için Leo'ya zarar vermek istiyordum. Zihnimde yine bir şeyin beni çektiğini hissettim, Leo'ya yardım etme dürtüsü, ona yardım etme *ihtiyacı* ve Leo'ya olan öfkem alevlendi. Leo'nun büyük bir indirilmeye ya da belki de bir kazığın sivri ucuyla verilecek bir duyarlılık eğitimine ihtiyacı vardı. Bu düşünceye acımasızca gülümsedim. Büyükannem sivri uçlu şeyler konusunda çok becerikliydi. "Sonra," dedim ve bağlantıyı sonlandırdım.

"Ne?"

Döndüm ve Eli'yi yatak odamda, karanlıkta sırtı duvara dönük, kapısı açık bir şekilde dururken buldum. Kapıya baktım. Sonra Eli'ye. Üzerinde boxer ve tişört vardı. Kolları ve bacakları kaslarla doluydu, gözleri gölgeler içinde karanlıktı. İki elinde de birer silah tutuyordu, ikisi de yarı otomatikti. "Kapımı kilitlediğimde kilitli kalacak," dedim.

"Ev gözetim altındayken olmaz."

"Sokağın karşısındaki oyukta uyuyor gibi görünen adamı mı k? Ufak tefek bir adam, parası varmış gibi giyinmiş ama kalacak yeri yok?" Bu bir tahmindir ama Leo'nun Mercy Blade'i daha önce de evimi gözetlemek için o kapıyı kullanmıştı. Leo da öyle.

"Biliyor muydun?"

"Hiç şaşırmadım. Bir dahaki sefere kapıyı çal."

"Bir dahaki sefere, ne zaman izlendiğimizi söyle."

Hazır olduğumu göstermek için elimi kaldırdım. Elimde ikiz Walter'lardan birini tutuyordum, kabzası kan kırmızısıydı. Eli bana o orantısız gülümsemelerinden birini verdi. "O yatakta kıvrılmış, ince bir tank ve silahtan başka bir şey giymeden iyi görünüyorsun." Loş odada göremediği hafif bir kızarma dışında cevap vermedim. Odamdan çıktı ve kapımı arkasından kapattı. Tekrar yatağa . "Bok. Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*," diye fısıldadım tavana.

Saniyeler sonra cep telefonu tekrar çaldı. "Ne istiyorsun, Bruiser?"

Ne söylediğimi fark ettiğimde kendimi tekmeleyebilirdim ve "Callan hastaydı ve Sabina onu iyileştirdi" dediğinde sesinde bir gülümseme vardı.

Hem kendi gafımı hem de onun ses tonunu görmezden geldim. "Callan kim?"

"Katie'nin kafesindeki vampirlerden biri. De Allyon'a sadece efendisi onu hayatta tuttuğu için hizmet ettiğini söylüyor. Leo'nun güç tabanına katılmayı talep etti ve bu değerlendiriliyor. Leo şafaktan önce onunla konuşmanı istiyor, eğer de Allyon'un planlarının ne olduğunu öğren."

"Evet. İyi o zaman. Zaten uyumama gerek yok," dedim hiddetle. Yorganı fırlattım ve telefonu Bruiser'a kapattım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Özgür Dick Nokta Gel

Katie'nin Bayanlar'ına giden arka yolu kullandım - arka tuğla duvarın üzerinden. Troll sanki beni bekliyormuş gibi ben daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı. "Küçük Janie," dedi, sesi iki kayanın birbirine sürtünmesi gibiydi.

"Günaydın Trol," dedim geçerken. "Kafa derinin tıraşa ihtiyacı var."

Sabahın ilk ışıklarında kapıyı kapatırken elini soluk kubbenin üzerinde gezdirdi. "Zamanım olduğunda. George yeni misafirle konuşmak istediğini söyledi."

"Evet. Hepsi benim fikrimdi. Nerede o?" "Christie ile yukarıda."

Durdum ve arkama baktım. "Hayır.."

"Hayır. Christie bu sabah eve geldi ve yeni gelen çocuktan hoşlandı. Beslenmesi gerekiyordu ve o da buna ama artık bitti." Bana sıırttı. "Hiçbir şeye burnunu sokmayacaksın."

Başımı salladım ve kıvrımlı koridorlardan geçerek arka merdivenlere ve yukarı çıktım. Christie'yle bir şeye bulaşmak cinsel için zararlı olabilirdi. Christie, BDSM oyunlarında üst ya da alt rolünü oynayabilen, kırbaçlara, zincirlere ve acıya meraklı bir S&M uygulayıcısıydı. Bunun ne anlama geldiğini şimdi anlamış olmam biraz korkutucuydu. Bana göre değildi. Kapısını çaldım ve içeri girdim.

Christie'nin odasının içi bir spor salonu gibi dekore edilmişti ama cazibesi yoktu. Sade, çelik bir yatakta çıplak bir şilte, dört köşe ve başlık esnek kayışlar, zincirler ve kelepçelerle süslenmişti. Çıplak beyaz duvarlar, çıplak ahşap zemin, köşelere sarılmış plastik. *Bunun* ne kullanıldığını bilmek istemiyordum. Pencerelerin üzerinde çelik panjurlar ve dolgulu perdeler vardı, yaklaşan şafağı , son vampir modası.

Christie yatağın yatıyordu ve koyu sarışın bir vampir ona sarılmıştı. İkisi de giyinikti, ama çok giyinmişlerdi; Christie'nin üzerinde göğüs uçlarındaki halkalardan çelik zincirlerin görüldüğü şeffaf bir bluz vardı, vampirin üzerinde ise siyah ipek pijama şortu. Görünüşe göre Ceset'in de bir adı vardı. Vampir onu son gördüğümdeki halinden çok farklı görünüyordu, kan ve yanıklarla kaplıydı. Şimdi temizdi, saçları taralıydı ve ben onu incelerken yüzü memnun, iyi beslenmiş bir gülümsemeyle gerilmişti. Gümüş haç yanıkları iyileşmişti ve bu tür yanıkların iyileşmesi genellikle uzun zaman alırdı. Bir keresinde Leo'yu yakmıştım ve onu çok .

"Christie. Callan," dedim.

Callan başını Christie'nin omzundan kaldıracak kadar kendine geldi ve boğazındaki daralmış vampir ısırik izlerini gösteren küçük iğne izlerini görebildim. "Sen benim yeni efendimin İnfazcısısın," dedi, Güneyli aksanıyla, belki de Güney Carolina'nın dağlık bölgesinden bir kasaba aksanıyla. Yataktan yavaşça tırmandı, vahşi bir hayvan gibi hareket ediyordu, tamamen düz kas ve zarafet. Callan durdu ve yüzünden geriye doğru savurdu, bakışlarımı tutarak beni süzdü. Çok güzeldi. Çok güzeldi. Ve bunu biliyordu. Pek çok vampir gibi o da görünüşü için dönüştürülmüştü, buna şüphe yoktu. Bir boksörün omuzlarına, bir kalçalarına ve bir ressamın uzun, ince parmaklarına sahipti.

Yüzü en üstteydi. Ama ondaki bir şey bana onun avizedeki en parlak ampul olmadığını düşündürdü - belki de poz veriyor olmasıydı. Pozunu bir süre daha korudu ve sonra eski moda bir yay gibi ama bir dansçının denge duygusuyla yavaşça dizine düştü. Öne doğru eğildi, omurgasını kıvırdı, böylece elleri ve saçları yere düştü, yüzücü sırtı olan sırtını ortaya çıkardı, ince bir bele doğru sivrildi.

"Ayağa kalk," dedim. O daha ayağa kalkamadan, "Eski efendin sana bu hastalığı nasıl bulaştırdı?" diye sordum. Blood-Call'da hasta bir insanla çıktığını söylemesini bekliyordum.

Callan omuzları geride, heykeltıraşın sergilediği bir model gibi duruyordu. Bıkkın bir iç çekiş tuttum. "Eski efendim beni bir kadınla besledi. Onu birçoğumuza yediriyor."

"Bir kadın mı?" Dedim, doğru duyduğumdan emin değildim. "Evet, hanımefendi."

Eğlencem kayboldu. Tifolu Mary mi? Vampirlere bulaşan bir hastalığı olan bir insan mı? Beslenmek için tutulan bir mahkum mu? *Bir köle gibi mi?* Her şeyi anladığımı sanıyordum, hasta insanların elden ele dolaştığını. Tek bir hasta insanın nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değildim. Hiç emin değildim.

"Onun iradesine karşı mı?"

"Kız onun tutsağı. Hepimiz öyleydik."

"Kahretsin." Peki *şimdi* ne olacaktı? De Allyon'u öldürüp tüm vampirleri ve kan hizmetkârlarını kurtarmak zorunda mı kalacaktım? Söylemedim ama ihtiyacın derimin altına işlediğini hissedebiliyordum. İnsanları kurtarmak, insanlar için savaşmak, deri değiştirenlerin onlara işkence etmediğimiz zamanlarda yaptığı şeydir. "O burada, Louisiana'da mı?"

"Hayır. O Atlanta'da, benim eski efendimin ininde."

"Peki de Allyon Sedona, Seattle ve diğer yerlerdeki tüm vampirlere nasıl bulaştı? Onu etrafta uçuruyor mu?"

"Hanımefendi, bu işi nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yüksek mevkilerde değildim.

Ama şunu söyleyebilirim ki, o kadının yerleşkesinden çıkmasına asla izin vermedi. Asla." Umudumun söndüğünü hissettim. "De Allyon Louisiana'da mı?"

"Evet."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Kuzeyde bir yerde, belki de batıda. Nehir kıyısında küçük kasabada. Yön bulmakta pek iyi değilimdir." Yorum o kadar beklenmedikti ki neredeyse gülecektim. Bu adam gerçekten de bir kutu taştan daha mı aptaldı?

Yoksa bir şekilde gerçek zihnini, onu iyileştirmek için besleyen eski usta vampirden bile saklıyor muydu? Bu Callan'ı tarihteki en iyi casus yapardı. Hayır. O casus değildi. O casus değildi; Callan gerçek kokuyordu. Ve Callan entelektüel açıdan zorluydu, güzeldi ama aptaldı. Eyaletteki neredeyse her yer New Orleans'ın kuzeyinde ve batısındaydı. "De Allyon beni nereden biliyordu? Leo'nun İnfazcısı olduğumu nereden biliyordu?"

Callan omuz silkti. "Bilmiyorum. Birileri ona bir şeyler söylüyor."

"Evet. Ben de bundan korkuyordum." Birkaç soru daha beni Callan'ın bildiği her şeyi keşfettiğime ikna etti. Bu da her üzücüydü. Leo'kampında bir köstebek, bir muhalif, bir casus vardı. Bu kişinin saflara yeni katılmış biri olmasını istiyordum ama Asheville'deki toplantıya katılmış biri olması gerekiyordu, bu olaya karışan kişi sayısını sınırlıyordu. Kid'in Votka Boys ve Tequila Boys hakkındaki derin geçmiş araştırması bilgilerini incelemek zorunda kaldım. Köstebeği ortaya çıkarmak zorundaydım. Ne yazık ki Callan yardımcı olamayacaktı.

* * *

Ücretsiz eve döndüğümde saat sabahın dokuzuydu. Deon'la kalıp kahvaltı etmiştim. Benim

Yemek, Karayip usulü, baharatlı, biberli ve gerçekten erimiş, yapışkan, muhteşem Hollandaise soslu Benedict yumurtalarından oluşuyordu. Tamamen lezzetli ve tamamen günahkâr. Eli yağlara burun kıvırırdı. Tabağımı sıyırıp temizledim.

döndüğümde, ön verandada CS dolu bir posta kutusu buldum. Sprey boya kutuları gibi düz metal kutulardı, ancak üstlerinde kilitlemek için bir kol sistemi , böylece boşalana kadar püskürtebilir veya kullanan kişi tarafından istenildiği zaman durdurulabilirdi. "Harika," dedim ve onları .

Kanepede otururken dizüstü bilgisayarımı açtım ve Vampira Carta'nın İngilizce çevirisini içeren dosyayı açtım. Efendiler arasındaki Kan Mücadelesi ile ilgili kısma kadar ilerledim ve diğer bilgiler için dipnotları kontrol ettim. Meydan okumaya ilişkin dört kodikil ve üç tarihçe vardı ama bunların hiçbiri İngilizce değildi. Latince gibi görünüyordu, muhtemelen bin yıl öncesine aitti. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey mı?" Eli sordu.

Anında, yatakta nasıl görüldüğümle ilgili şafak öncesi yaptığı yorumu hatırladım. Kızardığımdan ve görmesi için başımı kaldırmadığımdan oldukça emindim. "Onuncu yüzyıldan kalma Latince konuşmuyorsan, hayır."

"Bedava sık nokta gelsin."

Gözlerimi kaldırdım. "?"

Güldü ve dizüstü bilgisayarın üzerine eğilerek tarayıcıma "www.free dict.com" yazdı. Yüzümün kızardığının Cherokee rengimden bile belli olduğuna eminim. Güzel kokuyordu, feromonlar, kendine güven ve erkek gibi. "Oh. Teşekkürler," diye mırıldandım. Hâlâ sırtarak, arkasında kokusunu ve kahkahalarının yankısını bırakarak uzaklaştı.

Bu siteye ve diğer üç siteye girdim, makul görünen ikisine üye oldum. Latince bilgileri yazdım ve hiçbiri tam olarak eşleşmeyen çeviriler almaya başladım. İşi sağlama almak için dört siteye de pasajlar gönderdim ve çevirileri karşılaştırıp en iyi eşleşenleri aldım. Kısa sürede VC'nin Kan Mücadelesi'nin, onuncu yüzyılın ortalarında Güney İtalya'da yaklaşık iki bin insan ve vampiri öldüren bir kan davasına doğrudan yanıt olarak başlatıldığını keşfettim. O tarihte ölenlerin tasvirleri korkunçtu; insanlar ve vampirler kurutulmuş, parçalanmış, atılmış, cesetleri şafağı görmeye bırakılmıştı. Bu ahlaksız bir yıkımdı, kan kölelerinin çocuklarını bile sokaklarda bitkin ve ölü bırakıyordu. Ve burada sahip olduğumuz şey bir kan davasıydı, bunca zamandır yüzümüze bakan şey ve ben gerçekten anlamamıştım.

Tarihe geri döndüm. Lucas Vazquez de Allyon'un tarihi doğruysa, o zamanlar hayatta . Şimdi adının İspanyol olması seyahat etmediği, hatta İtalyan-Roma kökenli olmadığı anlamına gelmiyordu. Ben çalışırken kahve kokusu evi dolduruyordu, zengin, koyu ve harika. Ne yazık ki kahvenin kokusu bana tadından çok daha güzel geliyordu.

Kokuları ve evimde dolaşan adamların çıkardığı küçük sesleri engellemeye çalışarak, kan davalarıyla ilgili bölümleri çevirdim ve temelde bir kan davasının, kazananın her şeyi aldığı, herkese açık bir serbest dövüş olduğunu anlamadan önce iki saat geçirdim. Bu seferki, muhtemelen ilk beni öldürmeyi planlayan bir adamı öldürdüğüm için benim üzerime atılacaktı.

"Jane," diye seslendi Alex mutfaktan. "Bir şey buldum."

Dizüstü bilgisayarı uyuttum ve mutfığa gittim, içeri girerken gerindim. Mutfakta kahve kokusunun nereden geldiğini keşfettim. Hayatımı ele geçiren adamlar bir espresso kahve makinesi satın almışlardı, DeLonghi'nin paslanmaz çelikten yapılmış süslü bir versiyonu. Arka kapıdaki kutuya , bu şey yaklaşık bin dolara mal olmuştu. Umarım o parayı ben ödememişimdir.

Alex'in verdiği bilgileri incelemeyi önce çay koydum. Çay suyu ocağın üstünde cızırdarken, Kokuşmuş'un yanına bir sandalye çektim. Bugün kesinlikle fast food yemeyecekti. "Göster bana," dedim.

"Lucas Vazquez de Allyon geçen yıl Louisiana da dahil olmak üzere çeşitli eyaletlerde mülk satın

New Orleans'ta, Lafayette'te ve Lafayette ile burası arasındaki bazı küçük kasabalarda mülkleri var. Onları bir haritaya koydum."

Topoğrafyayı, sokakları ve sokak adlarını, bataklıkları, nehirleri, havaalanlarını, otobüs ve onu aramak için her birine gitmem ihtiyaç duyacağım diğer pek çok şeyi gösteren birleştirilmiş bir haritaydı. "De Allyon'u bulabildin mi?"

"Hayır, ama yaklaştım."

"Güzel. Şimdi git bir duş al. Lakabının hakkını veriyorsun." Şaşkın bakışları karşısında dedim ki. "Kokuşmuş. Sana Kokuşmuş adını verdim ve sen her gün duş almayı hatırlayana kadar da öyle kalacak."

"Peki ya hatırladığımda?" diye sordu kavgacı bir sesle. "O zaman Kid olacak."

"Kid Rock gibi mi?"

"Daha çok Billy the Kid, Cisco Kid, Durango Kid gibi." Hâlâ şaşkın şaşkın bakınca, "İnternette bir arama yap. Amerikalı bir gencin silahşörlerini tanımaması büyük bir utanç." Kafasının arkasına bir tokat attım. "İyi iş, Kokuşmuş."

Çayımı bitirdim ve dizüstü bilgisayarımın başına döndüm. Kısa bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri duydum ve ardından duş suyu akmaya başladı. "Durango Kid mi? O bir modern zaman tetikçisi."

Kafamı kaldırdığımda Eli'nin açık kitaplığın önünde durduğunu gördüm. Kollarını gevşek tutma alışkanlığı, bir eli askeri bir tabancanın durabileceği yere yakındı, diğeri ise askeri bir bıçak takabileceği uyluğunun. "Evet. Bir kovboy altıpatlar. Durango Kid hakkında eski bir siyah-beyaz film vardı."

"Eski siyah-beyaz kovboy filmlerini izliyorsun." Bir parça güvensizlikle söylenmişti.

"Evet, öyle. Senin halkının benim halkımı öldürdüğü, topraklarımızı çaldığı ve bir şekilde cinayet ve hırsızlığı kahramanlık gibi gösterdiği türden."

Alaycılığımıza karşılık Eli'nin gözlerinde bir parça eğlence parıldadı. "Benim halkım mı? Toplumun melezlerini mi kastediyorsun? Benim köle *olan* ve köle *sahibi* olan atalarım var."

Melezdi, melez ırktan geliyordu, ten renginden de bunu tahmin etmiştim. Alex, Eli'dan çok daha solgundu. Belki de üvey kardeşiler? Zihnimi konuşmaya geri getirdim ve ne demek istediğini anladığımı göstermek için başımı öne eğdim.

"Alex'le aran iyi," dedi. "Onun duş alması konusunda kavga etmekten başka bir şey yapmıyorduk." Pırıltı kayboldu. Bir süre sonra, "Aslında her şey hakkında kavga ediyorduk," dedi.

"Evet. Ona bir kardeş gibi değil de bir oğul ya da bir asker gibi davranıyorsunuz. Ondan hoşlanmanızı, ona hayranlık duymanızı ve onu sevmenizi istiyor. Belki de bu sırayla."

"Hmmpf," dedi Eli. "Ve sen bir çocuk evinde büyüdüğün halde aileler hakkında bunları biliyor musun?"

Küçümsemek ya da hatta incitmek için söylemiş olabilirdi ama yüzündeki ifade sadece şaşkınlıktı. Dudaklarımda tomurcuklanan karşılık verme isteğini bastırdım. İlk yıllarım hakkında çok sık açıklama yapmazdım, çünkü bu bazen anıları bir tsunami gibi geri getirirdi, ezici, baskın, içgüdüsel ve yoğun. Alex'in internette bilgi bulma yeteneği sayesinde kardeşlerin geçmişimi bilmeleri sürpriz değildi. "Aşağı yukarı on iki yaşında ormandan çıktım, dilsizdim, sosyal becerilerim yoktu, hiçbir şeyim yoktu. Ne söylediklerini anlamadan çok önce evdeki çocuklar ve yetişkinler arasındaki etkileşimleri ve vücut dillerini izledim. Ses tonu ve niyet, dışarıdan bakan biri için bile yeterince açıktı. Ses tonunuz ve vücut diliniz ona güvenmediğinizi söylüyor. Ses tonunuz ve beden diliniz patronun siz olduğunuzu ve sizi dinlemesi gerektiğini söylüyor."

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Ne demek istiyorsun?" Erkekler bazen çok kalın kafalı olabiliyor. "O senin emrinde bir asker değil."

Emredin. Bu aile, ordu değil. Ve Alex onu sevdiğini ve korumak istediğini anlamıyor ve bu yüzden onun üzerine . Ondan hoşlandığını söyle. Yapabildiklerine hayran olduğunu söyle. Ve geri çekilin ve hata yapmasına izin verin. Bunun için sana daha çok saygı duyacaktır. Sheesh." Araştırmama geri döndüm. Eli başparmaklarını ceplerine soktu ve merdivenlerden yukarı çıktı, küçük kardeşiyle iyi geçinmeyi umuyordum.

Hava kararmadan önce Alex bana ekli bir e-posta gönderdi ve ben gönderdiği belgeyi açarken yarı gururlu, yarı mahcup bir sırıtışla başımda dikildi. Ben dosyayı incelerken kıpırdandı, oturdu, kalktı, odanın içinde bir o yana bir bu yana dolaştı. Kafamı kaldırmadan, "Dur. Bir yere ışık tut. Bunu bana açıkla."

"Lucas Vazquez de Allyon, Tifolu Mary'gözünün önünden ayırmadan, bir randevu için Kan Çağırmaya gittiklerinde bazı vampirleri nasıl hasta ."

Sanki biri üzerimden kurşun bir palto almış hafiflemiş hissettim. "Öyle mi?"

"Evet. Kan Çağırısı'nın hasta usta vampirlerle ilgisi olduğunun kanıtı."

Sandalyemde arkama yaslandım ve "Tamam. Beni ikna et."

Bir saat sonra, Kid'in başka bir devlet kurumuna girdiğini ve CDC'nin çalışan dosyalarında bizi ülkedeki tüm hasta vampirleri iyileştirebilecek birine götürebilecek bir şey fark ettim - vebanın gerçekte ne olduğunun ve nasıl geliştirildiğinin kanıtı - çünkü bu doğal olarak ortaya çıkan bir şey değildi. Alex eğitilmiş bir maymun gibi sırıtıyordu ve ben de ona gülümsedim. "Fena değil. Hiç de fena değil."

"Peki, Big Mac'i değerlendirebilir miyim?"

"Hayır. Bayan sana duş almanı söylemek zorunda kaldı," dedi Eli güvenli odanın . "Ama iyi iş çıkardın evlat. Gerçekten iyiydin. Seninle gurur duyuyorum." Eli sözlerinin Alex üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmeyi beklemeden geri döndü. Çocuk avuçlarından kulak uçlarına kadar pembeleşmişti. Sırtıtmamayı başardım, bu onun keyfini kaçırabilirdi, onun yerine başımı salladım, gözlerim ekrandaydı. "Ne dediyse o. İyi işti."

"Tamam. Tamam o zaman." Alex ayağa kalktı, enerjikti, bir amacı vardı ve gizleyemediği bir zevkle doluydu. "Bir fincan kahve alacağım. Sen ister misin Eli? Jane, çay ister misin?"

"Elbette," dedik ikimiz de aynı anda. Eli başını kapıya doğru eğerek ağabeyinin mutfığa girdiğini gördü. Çocuk gittiğinde Eli teşekkür etmek için başını bana doğru eğdi. Belki de artık bir takım olduğumuzu fark ettim. Arkamı dönerek Katie'nin evinde üst düzey bir görüşme ayarladım.

* * *

Alex, bir dizinin kasılmasıyla gerginliğini belli ederek, özel olarak seçilmiş küçük bir vampir ve insan grubunun önünde durdu. Ben de gruptaki herkesi rahatça görebileceğim bir kenarda durdum. Görür görmez kazığa oturtmak ya da ayaklarının dibinde kıvrılmak istediğim Leo, tahtı andıran dolgulu bir sandalyede en önde ve ortada oturuyordu. Varisi Katie, Katie'nin vefat etmesi halinde ikinci varisi olacak Grégoire, Grégoire'ın B-ikizleri Troll, Brandon ve Brian, savaştan sonra hâlâ hayatta olan tüm klan liderleri ve az sayıda insan ve hizmetkâr duvarların etrafında oturuyor ya da ayakta duruyordu. Gümüş kafesler kaldırılmış ve mobilyalar yerlerine yerleştirilmiş olsa bile oda kalabalıktı ve hepsinin üzerinde yarı sessiz güç ürpertisi ve Leo Pellissier'in kokusu, biberli parşömen, hala çok fazla kanın soluk, mayalanmış ipucu ile lekelenmişti. Dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ve kalp atışlarımın hızlanmasını ve duygusal durumuma ihanet etmesini için yavaşça nefes almak zorunda kaldım. MOC iyi olup olmadığımı ya da saldırısından dolayı hâlâ yaralanıp yaralanmadığımı görmek için bana bakmadı.

Oda uzun, garip saniyeler boyunca sessizliğe gömüldü ve sonunda Leo başını gözlerimle buluştu,

Kendi kurnazlığı ve üstünlüğü. Beynim onun kara kalbine gümüş bir kazık söylese de, hâlâ beni hapseden bağın tortularının sonucu olan isteklerini yerine getirmek istiyordum. Karşı koymanın hiçbir yolu olmasaydı, bağlanma kalıcı olsaydı ve Beast ile benim eninde sonunda yok edebileceğimiz bir şey olmasaydı, ne kadar kötü olacağını merak ettim. iradesi olmayan bir insanın ne yapacağını ya da neye dönüşeceğini düşünmek istemiyordum. En çok istediğim şeyi yapmak yerine, ustanın bakışlarını kırdım ve Alex'e başımı salladım.

Boğazını temizledi. "Merhaba. Ben Alex." Terleyen avuçlarını pantolonuna sildi. "Pekâlâ. Pekâlâ. Evet. Tamam." Bir nefes aldı ve konuşmasına başladı. Alex, "Hastalık *Filoviridae ebola* virüsünün mutasyona uğramış bir türünden kaynaklanıyor, insanlar tarafından güvenle taşınabilen bir virüs," dedi. Leo'nun tepkisinden yaşlı vampirlerin bile Ebola virüsünü bildiği anlaşıyordu. MOC, Alex'le arasına mesafe koyar gibi yavaşça sandalyesine geri oturdu. Diğer vampirler toplu olarak yarım adım geri çekildi.

Alex, vampirlerin tepkilerinden habersiz, "Virüsü kaptığı bilinen tek insan," dedi, "Greyson Laboratuvarlarında çalışan bir virolog olan Tanya Petrov'du. Virüsü kaptıktan iki hafta sonra laboratuvar de Allyon'un şirketi tarafından satın alındı ve kurban dördüncü seviye koruma tesisinden, tecrit altındayken, gereken bir şekilde ortadan kayboldu. Daha sonra yapılan elektronik adli tıp incelemeleri, kaybolma olayının dijital güvenlik sisteminde kesinti olduğu dört ile dört-on arasında gösterdi.

"Birkaç yıl önce, başımızdaki kötü adamın sahibi olduğu DeAli adlı butik bir ilaç şirketi, mevcut bir kanser kemoterapi ilacının devre dışı bırakılmış bir virüs yardımıyla kanser hücrelerinin yerini tespit etmesine ve nüfuz etmesine yardımcı olması beklenen yeni bir ilacın denemelerini duyurdu. Bu ilaç, tüm denemelerden mükemmel sonuçlarla geçmesine ve aylardır küçük partiler halinde üretimde rağmen hiçbir zaman genel piyasaya sürülmedi. İlaç hiçbir zaman bir piyasa ismine sahip olmadı ve VR1389 takma adıyla anılıyor. Bu tartışmanın amaçları doğrultusunda biz ona VR diyeceğiz." Alex başını kaldırdığında tüm vampirlerin ona odaklandığını görerek sırtıttı. Bana avına odaklanmış bir Afrika aslanı sürüsü gibi göründü ama Kid bu görüntüden etkilenmemiş gibiydi.

"Bu kısmı tahmin ama bence olan şey, de Allyon'un -ki bu arada merkezi CDC ile aynı şehirde-onlardan bazı üst düzey insanlara kur yapması oldu. Bir virolog, bir mikrobiyolog ve genetik rekombinant çalışmalarında uzmanlaşmış birkaç kişi son birkaç yıl içinde ayrıldı." "Hepsi ortadan kayboldu, kelimenin tam anlamıyla." diye eklemeyen önce hızla bana ve odaya baktı. Ellerini tekrar pantolonuna sildi. "Sanırım de Allyon'un evcil virologlarından ya da mikrobiyologlarından biri yeni kanser ilacı VR'nin vampirler üzerinde kokain gibi işe yaradığını, onları uyuşturup kafalarını keşfetti. Sanırım tüm tıbbi ekibini bir araya getirdikten sonra, ilacın yeni Ebola türüyle de bağ kurduğunu keşfettiler. De Allyon Tanya Petrov'u kaçırdı, ona VR enjekte etti ve bir vampire . . . ire," diye ekledi, "ondan içirdi.

"Virüs ve uyuşturucunun birleşimi vampirler üzerinde yüksek derecede bağımlılık yapan bir narkotik gibi çalışıyor gibi . Hem hasta hem de kafaları güzel. Sadece virüs karışımı kokteylde ilaca daha fazla ihtiyaç duyuyorlar. Ve sonunda ölüyorlar. arada, görünüşe göre de Allyon, VR kombinasyonu ile enfekte olmuş vampirlerle akşam yemeği yiyen çok az sayıda insanının, kendileri gerçekten hastalanmadan ve virüse karşı antikor geliştirmeden önce birkaç gün boyunca hastalığı ve bağımlılığı geçirebildiğini keşfetti. Eğer düşündüğüm doğruysa, de Allyon'un artık bir hastalığı ve tedavisi vardı. Eğer hasta vampirler bu insanlardan içerlerse ve artık yeni enfekte olmuş bir konakçıdan içmezlerse, vampir hayatta kalabilirdi."

Kabullenmesi zor bir şeydi ve ben bunu zaten bir kez duymuştum. Katie'nin evindeki küçük kalabalık sessizlik içinde oturuyordu. Alex'in vampirlere anlattığı şeylerin çoğu bizim açımızdan zayıf destekli varsayımlar olarak başlamıştı,

Ancak Reach, CDC'deki bir araştırmacıyla temasa geçmiş ve bunların çoğunu doğrulamayı başarmıştı. Bu senaryo Seattle'daki insanların neden hastalanıp sonra iyileştiklerini ve sonra da götürüldüklerini açıklayan tek şeydi. Ayrıca yeni MOC'nin neden Ro'nun içmesi için Sedona'da sadece bir insan antibiyotik fabrikası bıraktığını da açıklıyordu.

Alex işaret için bana baktı. Vampirlerin ve insanların paniğe kapılmadan şeyi anlamaları ve onlar bunu benim de onları incelemem için dersin bu bölümünün zamanlamasını dikkatle planlamıştık. Yeterli zaman olduğunu düşündüğümde, Alex'e bir parmağımı kaldırdım.

"Ayrıca Blood-Call adında ülke çapında yeni bir şirket var," dedi. Bu isim üzerine birkaç vampirin dikkati keskinleşti. "VR," dedi Alex, "Blood-Call randevusu olan masum vampirlere uygulanabilir. Bir vampir, ilaç ve virüs kombinasyonunun yeni enjekte edildiği bir Kan Çağrısı kadınından veya gecenin erkeğinden içer. Enfekte insanlardan içen vampirler bir coşku hissine kapılır ve bu da onları tekrar tekrar geri getirir. Birkaç ziyaretten sonra iç kanama geçirmeye başlıyorlar. Daha fazla ilaca ve tedaviye ihtiyaçları var ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlar."

VRnin, hastalığın kurbanlarında daha tespit ettiğim metalik koku olduğunu düşündüm, ancak söylemenin bir anlamı olmadığını gördüm. İlacı kokusundan tanıyabilirdim. Gerçi bunun bana bir olmazdı.

Bir vampir elini kaldırdı ve ben de sınıftaki bir çocuk gibi konuşmak için izin isteyen zarif bir ölümsüzü görünce sahte bir öksürükle homurdanmamı gizledim. Grégoire, "Blood-Call tarafından sunulan kan yemeklerinin hepsi enfekte mi?" diye sordu.

Alex, "Hayır, insanların çoğu sağlıklı," dedi. "De Allyn harekete hazır olduğunda, seçtiği şehre özel bir ulaşım ayarlandığına dair göstergelerin izini sürdüm. Atlanta merkezli bir charter şirketi kullanıyor ve enfekte olmuş insanların akşam yemeği için şehre uçuruyor."

Leo'nun *ikinci* adamı ve varislerinin varisi Grégoire, bir parmağını havaya kaldırarak salladı. "Yani, belki de bu özel charter servisinin hareketlerinden bir sonraki saldırının yerini tespit edebiliriz, öyle mi?"

Alex küçük elektronik tabletine şeyler yazarken, "İyi fikir," dedi. "Sisteme muhasebenin izini sürebilecek miyim bir bakayım. Bu şekilde bir uçuşun de Allyn tarafından ne zaman aktive edildiğini anlayabiliriz. Hatta bir göz atıp buraya kaç tane gönderildiğini bile öğrenebilirim." Bunun üzerine odadaki sessizlik yoğunlaştı, çünkü vampirlerin hepsi son zamanlarda yudum aldıklarını ve kendi kişisel hayvanat bahçelerinde olmayabileceklerini düşündüler.

Katie endişeli bir sessizlik içinde, "Leo'nun biri Arizona'da, diğeri Houston'da olmak üzere iki küçük araştırma laboratuvarı var. Şu anda hastalığın tedavisi ve bu ilaca karşı bir panzehir üzerinde çalışıyorlar. Sabina ve Bethany var, ülkesindeki çok az rahibeden ikisi, her ikisi de iyileştirme, hatta bu hastalığı tedavi gücüne sahip. Şehrin çok az efendisinin emrinde böyle bir dış klan vardır. Ayrıca iyileştirme gücüne sahip Merhamet Kılıcı da elimizde. Bu yeni bilgi tedavi bulma sürecini hızlandıracaktır. Bu vebaya yakalanan olursa halkımızın endişelenmesine gerek yok. Biz kendimizinkilerle ilgileneceğiz."

Alex başını kaldırıp tuşlara baktı. "Özür dilerim. Tamam. Peki. Virüs nasıl çalışıyor? bağışıklık sistemi Ebola varyantı ve VR kombinasyonu tarafından saldırıya uğruyor ve diğer bakteriler hızla kontrolü ele," diye etti Alex, "bakterilerin herhangi bir cesedi parçaladığı gibi."

Neredeyse inleyecektim. Az önce ülkedeki en güçlü vampirlerden bazılarının ölü demişti. Öyleydiler ama yine de. Etrafıma bakındım, hiçbiri gibi görüldüğü için memnun oldum. Kokuşmuş'u incittiği için birini kazığa oturtmak zorunda kalmaktan nefret ederdim ve zaten vampirlerle başım yeterince dertteydi.

"Kurbanları gibi gösteriyor. Unutulmaması gereken en önemli şey vampirlerin bağımlı ve hasta olduklarıdır. Bu yüzden Sedona, Seattle ve Boston'daki şehrin efendileri savaşmadan pes ettiler. De Allyn onların ölümsüz bedenine ve ruhuna sahip."

Ben konuştum. "Peki Asheville'den kimin bir Blood-Call eskortuyla *çıktığını* biliyor muyuz?" Bütün

Odadaki vampirler hep birlikte bana dönüp baktılar.

Sonunda Leo, sesi Fransızca ve yapmacık bir şekilde, "Bir iç soruşturma .

Sonuçlardan haberdar edilmesi gerekenler bilgilendirilecektir. Lütfen devam et genç adam."

Ben de öyle düşünmüştüm. *"Ben değilim" gibi. Anladım.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vampirler domuzlar gibidir. Ve Kitler Gibi

Toplantıdan bir saat sonra telefonum kot pantolonumun cebinde titredi. Odadan çıkmak için ayağa kalktım. Bruiser da öyle yaptı, elinde kendi telefonu vardı. Koridorda buluştuk ve ikimiz de aramalara verdik.

"Jane. Ben Derek. Sabina'nın hasta olduğu haberini aldım. Çılgın, rahibe, şu Bethany denen ona gitmek istiyor ama onu götürmek için adamlarımdan birini riske atamam."

"Bekle, . Hasta mı? Ne kadar hasta?"

"Bu akşam uyandığında kanaması vardı. Aradı ama adamlarım Bethany'yi *götürmüyor*. Leo'nun arabaları da evle birlikte yakılmış."

"Kanıyor," diye fısıldadım. Sabina bir zamanlar hasta olan vampir Callan'ı iyileştirmişti. Şimdi ise hastaydı. "Bethany'nin Sabina'ya götürüldüğünden emin olacağım. Teşekkürler."

"Anlaşıldı." Cep telefonumda arama sonlandırıldı ışığı belirdi.

Bruiser da telefonu kapatıyordu. "Bethany Mithran mezarlığına götürülmek istiyor," dedi.

"Evet. Sabina hasta. Sabina hasta." Ağzım açık kaldı. "Muhtemelen Callan'ı iyileştirdiği hastalık onda da var ve Bethany onu iyileştirmeye çalışırken ondan bir yudum alırsa Bethany de hasta olacak."

"Anlaşıldı," dedi Bruiser. "Ben hallederim." Ama aceleyle uzaklaşmadı, bunun yerine dar koridorda benden durdu, beni izledi, bana alan tanıdı. Bana zaman verdi.

Bethany'nin Bruiser'ı ölümden nasıl iyileştirdiğini hatırladım. Yarıdan fazla çıplaktı, Katie'nin ofisinde Bruiser' üzerine oturmuş, onu ölümden döndürmek için ona kanını, özünü vermiştiDaha sonraki ihaneti için ona kızmak istedim -tamam, yumruğum sırtından çıkacak kadar sert vurmak istedim- ama vampir kanının, özellikle de yüksek miktarda vampir kanının bir insana neler yapabileceğini biliyordum. "Biliyor musun, eğer vampirler ve dostları bana neler olup bittiğini söyleselerdi ve ben de her zaman içimden geldiği gibi davranmak zorunda , daha az hata yapardım. Mesela belki de vurduğum İnfazcı'yı Grégoire'ın odasına götürür ve onu iyileştirmesini sağlardım. Onun yerine, o öldü."

"Grégoire'ın kan hizmetkârları vurduğunuz adamın öleceğini bilseydi, biz de onun değerli bir kan hizmetkârı olduğunu bilseydik ve efendisinin diğer pek çok efendiye saldıracağını bilseydik, adam hâlâ hayatta olurdu." Bruiser'ın yüzü yumuşadı ve içimden garip bir şey geçti. Nazik davranıyordu. "Elindeki bilgilerle yapabileceğinin en iyisini yaptın Jane. Biz de öyle yaptık. İkinci atışında atardamarı vurduğunu kimse bilmiyordu. Kimse iç kanama geçireceğini bilmiyordu. Hiçbirimiz geleceği okuyamaz ya da bir düşmanın kalbine inemezdik. Sana ait olmayan bir suçluluk duygusu taşıma."

Konuşurken gözlerinin içine baktım, ona kızgın olduğumu hatırlamaya çalıştım, nezaketinden rahatsız oldum. Ama onca olay ve anıdan sonra bunu yapmak çok zordu. Bunun yerine kendimi daha da boş hissettim, eğer bu mümkünse. Bruiser sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi başını bana doğru eğdi. Birkaç gün öncesine göre daha genç, daha zayıf görünüyordu ve teni sağlıklı parlıyordu. Aldığı vampir kanı ona on yıl geri vermişti. Cildinin gerçekten görüldüğü kadar kadife gibi olup olmadığını görmek için elimi yanağında gezdirmek istedim. Ayrıca hâlâ ona iyi bir tane çakmak

istiyordum. Elimi kıvırdım

parmaklarımı hücremde dolaştırdım ve başımı salladım. "Hiçbiriniz normal bir hayat , değil mi?"

"Umarım öyle değildir," diye kıkırdadı Bruiser, İngiliz ses tonuyla. "Normal olan kısa, acı verici ve sıkıcıdır."

"Ama eğer normal olsaydın-" Durdum, neredeyse "*Eğer normal olsaydın, zorla beslenmemi izlemek zorunda kalmazdın*" diyecektim. Ama bir zamanlar normaldim ve babamın öldürülüşünü, annemin tecavüze uğrayışını izlemiştim. Normal olmak dehşete karşı bir kanıt değildi.

Bruiser elini uzatıp yüzüme dokundu. "Eğer normal olsaydım, şimdiye kadar ölmüş olurdum, aşkım. Muhtemelen aya inişi ya da kıtalararası uçuşu görecektim, Rus balesini ya da Pavarotti'yi iyi zamanlarında dinleyecektim, elektronik çağın gelişini görecektim yaşamamış olurdum. Normalliği her gün buna değiştirdim." Gülümsemesi genişledi. "Ve *normal* bir adam olarak yaşasaydım bile, şimdiye kadar çok ama çok yaşlanmış olurdum ve sen de benim çekici ve nazik değil, en iyi ihtimalle arsız olduğumu düşünürdün." Kendini tanımlamasına meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım. "Eski bir görmüş ve 'Gençken yakışıklı bir adammış' diye düşünmüş olabilirsin. Ama seni öpmeme asla izin vermezdin ki bunu atlatır atlatmaz tekrar öpmek niyetindeyim.

"Ama şimdilik yapacak işlerim var." Parmaklarının ucunu öptü ve yanağıma bastırdı. "Görüşürüz, aşkım." Bruiser döndü ve benden uzaklaştı, hareket ederken cep telefonuna dokunuyordu. Gözlerim vücudunda gezinirken gidişini izledim. Çok güzel bir vücudu ve mükemmel bir poposu vardı. Bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Ve haklıydı: takma diş takıyor, ömür boyu buruşuk bir cilt, yetişkin bezi giyiyor ve ayarlanabilir bir yatağa tünemiş olsaydı benim için biraz bile çekici olmazdı. En iyi ihtimalle azgın bir yaşlı adam olurdu.

Aşk. Bana aşkım demişti. İki kez. Bir de Eli vardı, mükemmel bir insan ve mükemmel bir zevkti, benimkine uyan bir doğası ve Madonna'yı -orijinal 'yı- tiksindirecek bir dizi karın kası vardı. Ve Rick. Bu düşünce kalbimi burktu. Evet. Rick. Rick. durumdaydım.

* * *

Adamları çalışmaya, vampirleri de endişelenmeye bırakarak Bitsa'ya bindim ve nehri geçip ormana ve sulak alanlara doğru yola çıktım. Motosikleti yoldan çektim ve onu çalılıkların arasına sakladım. Ön tekerleğin üzerine eğilerek altın külçe kolyeyi bir taş yanaktan geçirdim ve kaybolmam durumunda bir işaret feneri olarak işe yarayacağını umdum. Soyundum, kıyafetlerimi bisiklet selesinin üzerine katladım, büyük kışlık çantamı, vites değiştirmeyi daha kolay ve daha az acı verici hale getirmek için kullandığım acil durum dağ aslanı dişimi aldım ve ayaklarımın tabanları protesto ederek ormana kısa bir yol yürüdüm.

Ani serinlikte yer değiştirmek, bisikletle birlikte bırakmam gereken daha fazla kıyafet ve yanımda taşımam gereken daha fazla kıyafet anlamına geliyordu ama Beast'imın içine girmem gerekiyordu. Kendimi kararsız ve sinirli hissediyordum ve Beast, yani Beast asla böyle duygulara kapılmazdı. Onun tek derdi avlanmak, yemek ve uyumaktı. Yiyecek sürece mutluydu. Kanlı bir basitlik olsa bile benim o basitliğe ihtiyacım vardı.

Bataklığın kenarındaki bir kütüğün üzerine oturdum, çantam boynumdaydı ve Beast'in boyun genişliğine göre ayarlanmıştı. Titriyordum, tenim çakıllı ve nefesim beyaz bulutlar üflüyordu. Azalan ay siyah suda yansıyor.

Fetiş dişi iki elimle kavradım ve bir tür huzurlu zihin seti bulmaya çalıştım. Daha az acı verici bir değişim geçirmek için genellikle meditasyon yapmam , ancak son zamanlarda o kadar seçici değildim. Aslında, gerçekten alışılmadık bazı yerlerde ve duygusal durumlarda yer değiştirdim.

Dişi tutarak gözlerimi kapattım. Toprağın üzerinde hareket eden suyun şırıltısını, rüzgârın sesini, kendi kalbimin atışını dinledim. Canavar içimde nefes nefese kalmıştı, hazır, avlanmaya hevesliydi, bir melek ile temasa geçtiğinden beri olduğundan daha hevesliydi. Sonucun ne olacağını hâlâ

bilmiyordum.

Bu karşılaşmadan ve onun bu konudaki suskunluğundan asla haberdar olamayabilirdi. Beast en iyi zamanlarda bile konuşkan değildi ve Hayyel ve meleğin onda yarattığı değişiklikler hakkında düpedüz içine kapanık bir hale gelmişti.

Kalp atışlarımı yavaşlattım ve kaslarımın gevşemesine izin verdim. Kütüğün uzandım, titriyordum. İçimin derinliklerine daldım, bilincim kayboldu, sadece fetiş dişi hatırladım. Ahşap bir flütün notaları, Aggie'nin terleme evindeki CD çalarındaki gibi yatıştırıcı ve yumuşak, hafızamı doldurdu. Bir is çubuğunun temizleyici bitkilerini kokladım ve daha derinlere, içimdeki karanlığa daldım. İçimdeki değişimin yeri, hatırladığımdan daha büyük, daha içi boş, başka karanlık yerlere dallanan büyük bir mağara gibi görünüyordu. Uzaklardan gelen yankılar ve uzaktaki suyun çınlayan şırıltısı gibi bir his vardı.

Çok uzun zaman önce bana öğretildiği gibi, diş kökünün içinde yatan iç yılanı, hücrelerin derinliklerindeki kıvrılmış, kıvrılmış yılanı, ilik kalıntılarını, yeryüzündeki tüm hayvanlara özgü DNA'yı aradım. Halkım için, deri gezginleri için bu her zaman basitçe iç yılan olmuştu.

Bataklıkta akan su gibi, uzun, girdaplı su kaymalarında yüzen timsahlar gibi içine düştüm. Grilik beni , pırıl pırıl ve soğuk; dünya yok oldu.

Nefesim derinleşti. Kemiklerim kaydı. Derim dalgalandı. Acı, bir neşter gibi, kas ve kemik arasında kayıyordu. Omurgam sertçe eğildi.

* * *

Burun deliklerim genişledi, derinlere çekildi. Patilerimi altımda topladım, kulaklarımı oynattım, dinledim, kokladım. Dünya yeşiller, griler ve gümüşlerle aydınlıktı, büyük kedi gözleri için gecenin renkleri. Berrak ve keskin. Genişçe esnedim ve keyiflendim. Jane ölü, ölü olmayan Bitsa'ya biftek bırakmıştı. Jane kurnazdı. Dişi geri götürmemi istedi.

Ayağa kalktım ve karnımdan ve omurgamdan, arka bacaklarımdan ve ön bacaklarımdan gerildim, pençelerim kütüğün eski tahtasına doğru esnedi. Sarsıldım, postum vücudumun üzerinde hareket etti, gevşedi. Yırtıcılar pençelerini postun batırmış ve altında hayati organlar bulamamışlardı, onun yerine post kayıyordu. Canavar, kazanacağını düşünen diğer yırtıcıları öldürmüştü. Aptal yırtıcılar. *Sürü avcıları*.

Dişleri dişlerimin arasına aldım ve çam ağaçlarının arasından, Jane'in *Bitsa'yı hırsızlardan* korumak için sakladığı yola ve çalılıklara geri döndüm. Hırsızların Bitsa'yı neden çaldığını bilmiyordum. Bitsa'yı yiyemezdim. Kan yok, kemik yok. Anlayamadım. Jane'in dişini giysi yığınının üstüne bıraktım ve inek etinin yanında yere çöktüm. Kokladım. Et eski ve sulu kokuyordu, kandan sıcak ve kovalamacadan taze değildi. Yine de yedim. Dilimle tüm kanı temizledim ve karnımı yere koydum. Ağzımı ve tımar ettim, tatmin oldum, geceyi dinledim. Bir şey duydum.

Kulaklar eğik. Göbekte toprakta hissedilir, havada duyulur. Damga damga damga. Bu sesi biliyordum. Yavaşça durdu. Ağzını açtı ve uzun, yumuşak bir sesle ağzındaki koku *keseciklerinin* üzerinden havayı içeri çekti. Koku rüzgarla geldi, güçlüydü. Büyük bir av. Çok iyi et.

Canavar mı? Jane aklından geçenleri söyledi.

Cevap vermedim. Rüzgâra doğru ilerledim, test ettim, tattım, pençelerimle yerdeki titreşimleri hissettim. Büyük bir av. İzlemek için iyi bir yer buldum ve suya giden dar yolun üzerinde asılı duran ağaç dalına sıçradım. Avlanmak için iyi bir yer. *Pusu*.

Stampstampstamp, fastfastfast. Koşuyor, tırıs gidiyor, büyük bir av. Sadece bir tane. Ama büyük.

Avının gelmesini bekledi, pençeleri karnının altında sıkıydı. Gözleri yolda. Küçük toynaklar yaklaştı.

Bu şey de ne? Jane düşündü.

Devasa siyah yaratık tırısla görüş alanına girdi. Yaban domuzu. Büyük yaban domuzu. Büyük dişleri ağzından yukarı kıvrılıyordu. Yarıştı

uzuv altında. *Pusu!*

Oh, , diye düşündü Jane. Bu şeyin dişleri var. Neredeyse 100 pound ağırlığında olmalı. Sen gitmiyor-

Sıçradım. Yaban domuzunun sırtına kondum, pençelerim güdük yelenin kaba kıllarını kavradı. Öldürücü dişlerim kafatasının tabanını ısırdı. Sadece sert yağ ve kas buldum. Yaban domuzu canavarın gücüyle tökezledi ama düşmedi. Çığlık attı, domuz çığlığı. Koşmaya başladı. Çalılıklara doğru koştu, Canavar arkasındaydı. Dallar Canavar'a çarptı.

Canavar tekrar tekrar ısırdı, sertçe salladı, eti yırttı. Kan fişkırdı. Sıcak. Lezzetli. Domuz at gibi şahlandı, yükseğe sıçradı ve vücudunu büktü. Canavar pençeleriyle domuzun kalçalarını ve omuzlarını sıkıca tuttu. Tekrar ısırdı. Yaban domuzu çığlık atarak hızla ormana doğru koştu.

Yaban domuzu devrilen ağacın altından koşarak yolun karşısına geçti. Kütük canavarın kafasına çarptı. Canavar yaban domuzundan koptu. Ben düştüm. Yaban domuzu döndü. Squeal öfke sesine dönüştü. Yaban domuzu saldırdı. Başını sallayan Canavar patika boyunca geri ve kırık ağacın kütüğüne sıçradı. Yaban domuzu atladi. Dişleri ve dişleri Canavar'ın pençelerini ve bacaklarını parçaladı. Yaban domuzu çok yakındı. Canavar sıçrayamadı ya da yaban domuzunun üzerine düşemedi.

Yaban domuzu arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve dişlerini göstererek yükseğe sıçradı. Canavar havada döndü, uzun güdük kuyruğu dönmeye başladı. Öldürücü dişler domuzu çenesinin altından yakaladı. Kanla dolu etin derinliklerine. Kan Canavar'ın üzerine fişkırdı. Hothot. *Güzel*. Canavar çenesini sıktı. Avını sarstı. Yaban domuzu ciyaklamayı kesti. Canavar domuzun hava borusunu öldürücü dişlerinin arasına aldı. Ezdi. Ezdi. Ezdi. Domuz nefes alamadı. Dizlerinin üstüne düştü. Sertçe. Canavarı kütüğünden yere çekti. Canavar domuzun üzerinde durdu, yüzüne yakın dişleri görebiliyordu. Eski kan ve eski sebze kokusu. Çöp yığınının çürüyen insan yiyeceği, kurtçuklar ve mantar. Domuz yemi. Yaban domuzu geriye düştü, karnı gökyüzüne doğru. Canavar takip etti, tuttu, öldürücü dişleri sıkıca kenetlendi. Pençeler domuzun karnına saplandı. Zaman geçti. Canavar domuzu birçok kez salladı. Yaban domuzu ölmüş.

O... çocuğu Jane zihninin gerisinde korku dolu düşüncelerle sertçe nefes aldı. Eğer seni yerse, geri dönmenin hiçbir yolu olmayacağını biliyorsun. Yani, ikimizi de öldürürdü.

Canavar cevap vermedi. Canavar yaban domuzu midesini parçaladı ve yedi. Güzel lezzetli kanlı sıcak et. İyi bir domuz. *Canavar iyi bir avcı.*

* * *

Daha sonra Beast, yaban domuzu kanını postundan ve pençelerinden kaba diliyle temizledi. *Vampirler domuzlar gibidir. Ve yavrular gibi,* diye düşündüm.

Öyle mi? Bu nasıl? Jane düşündü, korkusu gitmişti, düşünceleri sakindi.

Kötü vampirlerin öldürülmesi gerekir. Çok kanları vardır. Ama iyi vampirler kit gibidir. Jane'e ihtiyaçları vardır.

Jane hiçbir şey söylemedi.

Ayağa kalktım ve suya doğru yürüdüm, karnım etle doluydu. Suyun kenarında içtim ve gece gökyüzünü yüzeyde tutarak suya baktım. Jane'i düşündüm. Leo'yu düşündüm. *Aklımda çalışma odasındaki tasmayı gördüm. Zinciri görüyorum. Leo tarafından Jane'e takılan tasma. Tasma Beast'in üzerinde değil. Onu kırabilirim.*

Yapabilir misin? Jane'in sesi mutlu geliyordu.

Jane'in içindeki Leo'nun kafesi olan karanlık şeye doğru yürüdüm. Pençelerimi uzattım. Ve bağlama zincirine vurdum.

* * *

Kendimi suyun kenarında uyanık buldum, güneş ışınları ufukta yeni yeni beliriyordu. Kendimi inanılmaz hissediyordum.

Leo'nun dürtüsü neredeyse yok olmuştu. Beynimin arkasında örümcek ağlarıyla kozalanmış sert bir ceviz gibi onu hâlâ hissedebiliyordum ama daha küçük, daha kompakt ve daha az dağınıktı. Birkaç vardiya sonra tamamen yok olacaktı.

Elimi uzatıp boynuma dokundum ve hiç altın külçeli kolyeyi buldum. Ne yazık ki, çantam gitmişti. Kıyafetlerim, ayakkabılarım ve kullan at cep telefonum artık üzerimde değildi. Yaban domuzuyla olan kavga çantamı boynumdan . Çalılıkların arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Bitsa'dan ve kıyafetlerimden çok uzaktaydım, bu da teçhizatı bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Çantayı aramak için neredeyse bir saat harcadım ve sonunda bulduğumda üzeri domuz kanıyla kaplıydı. Sabahın timsahları çekmeyecek kadar serin olmasını umarak parmak arası terlikleri yakındaki bir bataklıkta yıkadım, atılabilir hücreyi sildim ve geri kalan kıyafetleri suya attım. Çıplak ve üşümüş bir halde bisiklete geri döndüm, giyindim ve Bitsa'yı çalıştırarak şehre doğru sürmeye başladım. Küçük bir Fransız Mahallesi restoranında durdum ve bir yığın krep, altı yumurta ve bir parça domuz pastırmasıyla başlayan kocaman bir kahvaltı yaptım. Burada daha önce de yemek ve garsonlar çok yediğimi biliyorlardı. Benim üzerime bahse girdiklerini duymuştum. Ne zaman kilo alacağıma ya da yaban mersinli krep mi yoksa hasat tahılı mı sipariş edeceğime dair bahisler olabilirdi. Neye bahis oynasınlar, her zaman harika bir hizmet aldım, çay fincanım her zaman doluydu ve şurubum her zaman sıcaktı. Üç tane attım

İşim bittiğinde masadaki onlarca şeyi alıp eve gittim. Uyumam gerekiyordu.

hemen önce diğer kullan at telefonum çaldı. Yataktan uzandım ve telefonumu açtım. Arayan Reach'ti. Dudaklarımı büzdüm ve "Bu numarayı nereden buldun?" diye sordum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

İçimi çektim ve "Evet, sanırım bu aptalca bir soruydu. Ne istiyorsun?"

"Çocuk iyi. O iyi ve yetenekli ve yaklaşık iki saat içinde kapınızı çalacak ve size köstebeğinizin kim olduğunu söyleyecek."

"Bana şimdi mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Neden çocuğun eğlencesini bozalım ki?" Telefon görüşmesi sona erdi. "Kahretsin." Uyku için çok fazla.

* * *

Ama uyudum, sert ve derin bir uyku. Reach'ten gelen telefondan iki saat sonra kapımın çalındığını duydum. "Geliyorum." Kalktım ve dolabın dibinde duran bir çift eşofmanı silkeleyip çıkardım. Çok kötü kokmuyorlardı, bu yüzden onları giydim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım. Bitkisel şampuan kokan Stinky diğer taraftaydı, dizleri çok fazla gergin olduğunda yaptığı titreme hareketini yapıyordu. Elinde bir fincan çok demli çay vardı. "Evet?" dedim. "Evet?" dedim. Az uykuyla pek iyi olduğum söylenemez.

Bana çayı uzattı, bu hoş bir sürpriz oldu. Buna alışabilirdim. "Hainin kim olduğunu biliyorum. Bir hain , değil mi? Bu yüzden zaten birlikte çalıştığın insanların geçmişini araştırıyorsun. Ben de onu buldum. Sanırım buldum. Oldukça eminim. Yaklaşık bir düzine kez kontrol ettim. Yani, evet, eminim." Çocuk zekiydi. Benim iyiliğim için fazla zekiydi. Çayı yudumladım, o kadar sertti ki acıydı, keskin tadı çok fazla şekerle sadece biraz maskelenmişti. Ona nasıl çay demleneceğini öğretmeliyim. I Kollarımı kavuşturdum, tekrar yudumladım ve bekledim.

"İstihbarat elemanı. Onbaşı Joran Stevens. Eski denizci."

Angel Tit hakkında konuşuyordu. İçimdeki tüm zevk boşaldı ve uzuvlarım kurşun gibi ağırlaştı. "Eski. Eski denizci," diye mırıldandım, düşündüm, anlamaya çalıştım. "Eski denizci diye bir şey yoktur." "Eski denizciler giremez" olayını daha netleştirmiştım. Ancak bu eski denizcinin

birliğine karşı döndü. Aptalca, kopuk düşünceler. Şok.

Melek Memesi mi? Vampirlerden biri olacağını düşünmüştüm. Bir vampir olmasını ummuştum. "Kahretsin," diye fısıldadım. "Neyin varmış bir bakayım."

Alex Angel'ın e-postasını hacklemişti ve şifreli de olsa kanıtlar açıktı. Birkaç ay önce, Angel Tit'e bir Özel Kuvvetler sohbet odasında yaklaşılmıştı. Angel'ın acilen paraya ihtiyacı vardı. Kız kardeşlerinden birinin başı kanunla dertteydi ve onun için mahkemenin atadığı ıslak kulaklı kamu avukatından daha iyi bir avukat tutması gerekiyordu. Çok ihtiyaç duyduğu paraya , Leo Pellissier'in evindeki kan hizmetkârları hakkında görünüşte zararsız olan bazı bilgiler vermesi istenmişti. Bilgi gizli değildi, bu yüzden o da kabul etmişti. Daha sonra, sohbet odasındaki isimsiz kişi başka bir şeye ihtiyaç duydu. Sonra başka bir şey daha. Ve Angel Tit aniden o kadar derine batmıştı ki çıkamıyordu.

Kazandığı para o kadar da büyük değildi ama bir hainin topladığı para onu ... ne? Öldürülmesine mi? Derek'in birliğinden atılması mı? "al," dedim usulca.

Arkamı döndüm ve resmi telefonumdan Derek'i aradım. "Ne istiyorsun, Kızılderili Prenses?" "Konuşmamız gerek," dedim. "Özel olarak. Bana gelebilir misin?"

"Elbette. Katie'nin evindeyim, oğlunun güvenli oda üzerinde çalışmasını izliyorum. Ordu için fena beceriler değil. On dakikaya oradayım."

"Tamam." Hücreyi kapattım ve Alex'e . "İyi iş çıkardın. Onbaşıyla irtibata geçen kişinin bulabilir misin?"

Alex ekrana baktı, dudaklarını büzdü ve tekrar bana döndü. "Belki. Deneyeceğim. Her şeyini istiyor musun?"

"Evet. Adını, bankasını, ailesini, alışkanlıklarını, hobilerini, arkadaşlarının kim olduğunu ve nerede kahvaltı ettiğini bilmek ." Bu gerçekten de çok derin bir araştırma anlamına geliyordu. "Ama şimdilik yukarı çık ve kapını kapat. Biraz mahremiyete ihtiyacım var." Odama gittim ve daha temiz kıyafetler giydim. Biraz ruj sürdüm. Tişörtümün üstüne Walther PK380 omuz kemerini taktım. Silah kolumun altında rahatça duruyordu ama saklı değildi. Derek'in silahsız olduğumu düşünmesini istemedim. Saçlarımı Fransız örgüsüyle ördüm ve cepten koparılmış bir ipten çok daha iyi olan bir toka ile bağladım. Derek'le kapıda karşılaştım ve elimi uzattım. "Telefon."

"Neden?"

Cevap vermedim, elimi uzattım. Cep telefonunu elime tutuşturdu ve ben de onu odamdaki yatağın üzerine, benimkinin yanına attım ve yatak odasının kapısını kapattım. "Kimliğimiz açığa çıktı," dedim. "Kimsenin dinleyemeyeceğinden emin olmak istiyorum."

* * *

Derek masamda durmuş çıktıları inceliyordu. Yüzü ifadesizdi, gözleri sayfaları tarıyordu. Bir ara masanın üzerine eğildi ve bir eliyle kendini destekledi. Nefes verişinde bir değişiklik olmadı ama kalp atışları hızlandı, boynundaki nabız atmaya başladı. Son sayfaya ulaştığında başını boynunun üzerinde döndürdü ve bana baktı. Walther'ı ve fazla rahat olan duruşumu inceledi. "Vurulmam gerekeceğini mi düşündün, Legs?" Cevap vermedim. "Seni Grégoire'ın yarı insan fedailerıyla dövüşürken gördüm. Neler yapabileceğini biliyorum."

Hâlâ cevap vermedim ve Derek dik durdu, vücudu benimkine göre açılıydı, omuz kılıfı silahını çekmek için mükemmeldi. Ama bel kılıfı takıyordu. Arkasına uzanıp öne doğru çekmesi gerekecekti. Silahının olduğunu fark etmiştim. Benimki değildi. Gerekirse bolca zamanım . Canavar içimde yükseldi, gözlerimin içine bakıyordu.

"Çok fazla kötü muameleye katlanabiliyorsun," dedi Derek. Yanağında bir tik başladı ve nabızı yeniden arttı. Kolumun altındaki silaha baktı, emniyet kayışının açılmış olduğunu gördü. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Oğlunuz bir casus olduğu için size zarar vermemi mi istiyorsunuz?"

"Angel çocuk değil. O bir erkek. Savaşla yüzleşti. O-" Derek durdu, nefesi hızlanmıştı. İhanet canını yakıyordu. Bu ihanet diğerlerinden daha çok, çünkü Angel onunla birlikte Irak'a gitmişti. Uzun zamandır birlikteydiler.

"O senin arkadaşın," dedim. "Başı dertte. Yardım için sana gelmeliydi. Ama gelmedi. İçinde bulunduğu durumdan mutlu değil. Acı çekiyor." Bu benim şefkatli olmamdı. Sonraki kısım benim olmamdı. "Ayrıca düşmanla da bir ilişkisi var."

Derek bunu düşündü. "Düşman vampire ulaşmak için arkadaşımı kullanmamı istiyorsun." "Eğer o da isterse."

"Ya değilse?"

" zaman bu iş bitene kadar buza yatırılır," dedim. "Ve kız kardeşinin havalı yeni avukatı ödeme yapmadığı için davasını düşürür. Anlaşacaktır. Telafi etmesi ve yeniden inşa etmesi gereken bir güveni var."

"Sence bundan sonra onu yanımda tutar mıyım?"

Gülümsedim ama bu hoş bir gülümseme değildi. "Umarım kışına tekmeyi basar ve onu polislerle teslim edersin. Senin gözetiminde insanlar öldü, onun yüzünden. Ama kararın sana ait kabul ediyorum."

Derek başını eğdi, sonra kaşlarının altından bana baktı. "Aptalca bir şey söylemeni umuyordum ki sana vurabileyim."

Kıkırdadım. "Zahmet verdiğim için üzgünüm. Ama senin sağlıklı olmana ve hastanede yatmamana ihtiyacım var."

Ağzından isteksiz bir gülümseme çıktı. "Bir gün dövüşeceğiz, Prens. Gerçekten." "Evet, evet, evet. Sert adamdan büyük laflar. Peki, bunu nasıl oynamak istersin?"

"Düpedüz," dedi Derek. "O ve ben. Konuşacağız. Sonra ben onun canına okuyacağım. Sonra da onun bağlantılarını kullanarak dış kafalımızı ortaya çıkaracağız."

"Bana uyar. Tüm konuşmayı, açığa herhangi bir elektronik gözetimin olmadığı bir yerde yap. Beni istediğin zaman haber ver."

* * *

O öğleden sonra Derek aradı. "Geliyoruz, Kızılderili Prens."

Arabaları ve ön kapıyı çaldıklarında mutfakta bekliyordum. "İçeri gelin," diye . Angel ve Derek içeri girdiler, Angel öndeydi. Derek'in dudağı şişmiş ve gözü morarmaya başlamıştı. Angel gözlerime bakmadan önümde durdu. "Dişlerin mi?" diye sordum.

Angel dudağına dokundu. "Birkaçı biraz gevşek."

"Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun. İnsanlar senin yüzünden öldü. Ama şimdi sende bizim istediğimiz bir şey var. Bir bağlantı. Eğer bizimle çalışırsan, kimseye, hatta Leo', hatta arkadaşlarına bile bu küçük patavatsızlığından bahsetmeyeceğim. İyileşme yoluna mı istersin yoksa hapse mi atılmak istersin?"

Angel, hiç de kötü görünmeyen Derek'baktı. Anlaşılan Angel fazla mücadele etmemişti. "İyileşme." Derek başını salladı ama karşı çıkmaktan çok boyun eğmiş gibiydi ve dikkatini çekti. "Merhaba. Ben Joran Stevens ve berbat biriyim."

Çocuk üst kattan bağırdı, "Konuşmana dikkat et. Burada bir hanımefendi var." Derek ve Angel

güldüler, zamanlamadan mı yoksa bana hanımefendi denebileceği fikrinden mi .

* * *

Alex ve Angel onu dönüştüren bilinmeyen ortaya çıkarmak için bir planın temelleri çalışıyorlardı. Yüzünün durumu planın en önemli kozuydu. Angel telefonuna bir metin yazdı, metni bize gösterdi ve GÖNDER tuşuna bastı. Telefonunu yatak odama geri . Birinin telefonları dinleyip dinlemediğini tespit etmenin bir yolu yoktu, yüzden kullandığımız bilinen telefonları bir odada bir arada tutmak zorundaydık. Derek, her şey bitene kadar kullanmamız için bir düzine atılabilir cihaz ve diğer bazı düşük teknoloji elektronik aletler satın almıştı. Neyse ki elimde beş bin nakit para vardı - kullanmadığım kaçak param, yani biri kredi kullanımını izliyorsa, ne aldığımızı ya da ne yaptığımızı göremezdi.

"Şimdi ne olacak?" Angel sordu. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi Alex.

"Ve yemek," dedim. "Pizza sipariş ettim." Alex ergen çocuk gibi sırıttı.

Pizzanın yarısına geldiğimizde Angel'ın gizemli adam için belirlediği sesi duyduk. Ses, yatak odamdaki telefonlara kurduğumuz bebek telsizinden geliyordu.

Derek koşarak cep telefonunu aldı ve Angel'ın mesajını küçük gruba gösterdi. Mesajda "Ay yürüyüşü bankı saat 2'de." yazıyordu.

Bu bana hiç mantıklı gelmedi ama diğerleri anlıyor gibiydi.

Telefonu odama geri koyduktan sonra mutfığa geri döndüğünde Derek, "Başlıyoruz," dedi. Benim bariz şaşkınlığım üzerine, "Moonwalk, Mississippi boyunca uzanan doğal bir tahta kaldırımıdır" dedi. Şaşkınlığım geçmeyince, "Eski bir belediye başkanı olan Moon Landrieu'dan dolayı böyle adlandırılıyor" dedi.

Belki de ilk aklıma gelen yerin, Rick'i ilk randevumuzda aşağıya indirdiğim Moonwalk anlamlıydı. "Ducky," dedim. New Orleans'a geleli çok olmamıştı ama şimdiden acı dolu anılardan nasibini almıştı. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Limuzin Pistine Düştü

Angel, benden çaldığını iddia ettiği New Orleans vampirlerinin inlerinin yerlerini gösteren bazı basılı kopyaları iletmek için işleyicisinden kendisiyle buluşmasını istedi. Sayfalar için beş bin dolar istedi; bu rakam ne isimsiz kişinin onay için bir üst makama gitmesini gerektirecek kadar yüksek, ne de işleyicinin sayfaların bekleyebileceğini düşüneceği kadar düşüktü. İşi yapan kişi yemi yuttu ve bu da bize onun hakkında bir şeyler anlattı. Biraz özerkliği vardı, fonlara erişimi hazırды ve hala gün ışığı olduğu için vampir değildi, bu da planımızı çok daha az tehlikeli ve çok daha uygulanabilir hale getirdi. Eğer ortaya çıkarsa.

Evden çıkmadan dakikalar önce, son zamanlarda aramadığım bir numarayı çevirdim. "NOPD, Jodi Richoux," diye cevap verdi.

Jodi, New Orleans Polis Departmanı'nın doğaüstü suçlar birimindeki bağlantımdı, paranormal ve woo-woo ile ilgili her şeyden sorumluydu. Bir çeşit arkadaşlık ama çoğu gibi biz de zor bir geçiyorduk. İşim arkadaşlarıma zor geliyordu. Ya da ben . "Yakında sana bir paket getirebilirim."

"Jane Yellowrock. Yoluma çıkardığın her şeyi neden kabul edeyim ki?"

"Çünkü kasabanızda bir vampir savaşını önlemek istiyorsunuz ve benim yüksek rütbeli bir düşman kan emiciyi saklayacak yerim yok."

"Savaş mı?" dedi, yarı soru yarı taleple.

"Evet."

Ona her şeyi anlattım ve işim bittiğinde Jodi, "Keşke seni hiç görmeseydim Yellowrock," dedi ve telefonu .

Evden farklı zamanlarda çıktık, üç ayrı araç kullandık ve buluşma yerine farklı yönlerden vardık. Aramızda en göze çarpan bendim -ırksal ve etnik işaretlerin her yerde olduğu bir şehirde bile altı ayak uzunluğundaki Cherokee kadınları yaygın değildir- bu yüzden Derek ve ekibinin güvenlik için kullandığı minibüste kaldım. Olayların dışında kalmak hoşuma gitmiyordu ama diğerlerinin bir insanla başa çıkabileceğini biliyordum.

Sadece, gelmedi. Bir kadın geldi. Ve Angel onu tanımiyordu. Kadın yaklaştıkça omurgası dikleşti ve parmakları kıvrıldı; bilinmeyenle yüzleşen eğitilmiş bir savaşçının belli başlı hareketleri. Fume camların ardından, Ay Yürüyüşü'nde turistlerden uzakta bir bankta oturan Angel Tit'e yaklaşmasını izledim. Ufak tefek, etkili ve hızlıydı: 1.80 boylarında, takım elbiseli, hızlı yürüyordu ve Derek ile Eli ikisi de kenarları aşağıya doğru çekilmiş kasketler takıyordu- onu yakalamak için koştuklarında, savunmaya yönelik önlemleri Sam Amca tarafından eğitilmiş iki adamla boy ölçüşemese de, işe yarar bir mücadele verdi. , minibüse göturdüler, içine attılar, kol ve bacaklarını fermuarla bağladılar, ağzını şeffaf ameliyat bandıyla bantladılar ve kaldırımıdan sakın bir şekilde uzaklaşmamız için geçen saniyeler içinde ters çevirdiler. Kırk beş yaşlarında ve matruşka gibi olan kadın burnunun altında tuttuğu bıçağı inceledi.

sertçe ıslık çaldı.

"Herhangi bir gözcü ya da tanık var mı?" Mikrofona sordum.

Üç gözcü cevap verdi, "Temiz Alfa." "Beta temiz." "Delta temiz."

Kadının cüzdanını açtığımda yasadışı bir susturucuya sahip bir 22'lik buldum. Namlunun ucu çantanın ucuna daha önce hiç görmediğim şekilde döner bir kuplörle tutturulmuştu. Silahla manevra yaptım. Kaybolmadı. 22'lik takılmıştı ama öyle bir şekilde takılmıştı , elini kabzanın etrafından geçiremezdi. Bu çok garipti. Çantanın altındaki diğer şeyler fazladan bir şarjör, bir çift okuma gözlüğü ve bir tüp L'Oréal rujdu. Ruju yukarı doğru çevirdim. "Mercan. İlginç bir renk tonu. Sakin, belki biraz da şımarık. Angel Tit'in en iyi gibi görünmekten giderek bir kadın için iyi bir seçim."

daha yakından incelemek için havaya kaldırdım ve yanlışlıkla parmaklarımı yan panelden kaydırdım. Paneli ittim ve ona doğru tuttum. "Güzelmış. Çok güzel. Hoşuma gitti. yürürken, öğle yemeği saatinde bir ofis memuru olabilirsin, belki de parktaki bankta oturan bir adama yaklaşılabirsin, elini buradan sokabilirsin" -adamlara küçük pirinç mücevher menteşeleriyle menteşelenmiş paneli gösterdim- "bu küçük silahı nişan al, kuplörde döndür, diğer uçtaki küçük delikten iki kez vur" -parmaklarımı namluya vurdum- "ve yürü."

Derek ve Angel'a baktım. "İşleyici Angel'ı dışarı çıkarması için birini gönderdi. Görünüşe göre bir şekilde sorun olmaya başlamış. Hadi gidelim." Derek'e uzattım, telsiz sistemini kapattım ve kulaklığı çıkardım.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Kadına sordum. Bir kez sarsakça başını salladı, kızgın gözleri bandın üzerindeydi. "Eğer istediğimiz bilgiyi vermezsen sana ne yapacağımızı biliyor musun?" Gözbebekleri büyüdü ve terinden korku kokusu yayıldı ama başını çevirmedi ya da geri çekilmedi. Cesareti vardı, vermeliyim.

Derek'e "Kim o?" diye sordum.

Şimdi çantasını karıştırıyordu ve bir solunum kurtarma inhaleri tuttu. "Bu . Sadece -" yan cebini açıp dizi anahtar çıkardı. Bir tanesi uzaktan motor çalıştırma özelliği olan elektronik bir anahtardı. Derek sırttı. Çaylakça bir hataydı bu. "Bloğun etrafını dolaş," diye sürücüye talimat verdi. "Eğer aradığımız şeyi bulamazsak, arama alanını genişletiriz." Geri döndük ve on dakika boyunca etrafta dolaştık, Derek tuşlara basıyor, park etmiş arabalarda yanıp sönen ışıkları arıyordu. Kadının arabasını Decatur'un yukarısındaki bir ara sokakta küçük bir özel otoparkta bulduk.

Derek tişörtünü çıkarıp altından başka bir tişört çıkardı ve arabadan atladı. Otoparkı gözleyen keşe bir yirmilik atmasını, çalışan arabaya tırmanmasını ve uzaklaşmasını izledim. Biz de onu takip ettik. Keş tekrar uyumaya başladı.

Derek Quarter'da yavaşça ilerledi, trafiğin içinden geçti ve St. Charles Caddesi'nde bir otele girdi. Anahtarları valeye attı ve otele girdi. Birkaç dakika sonra arkadan koşarak geldi ve minibüse atladı. Orijinal tişörtünü ve şapkasını ve sırtarak arabanın içindekileri ve torpido gözünü bir market poşeti içinde bana uzattı. Derek eğleniyordu. Ancak kaçırdığımız kadın eğlenmiyordu ve ben bunun nedenini anlayabiliyordum. Çantada üç farklı 22'lik tabanca vardı; iki tabanca ve bir yarı otomatik. Yirmi ikilikler, kiralık katiller ve kiralık katiller için tercih edilen silahlardı. Ufak tefek, pek de etkili olmayan rehinemiz için kiralık katil üzerine bahse girmiştım. Düşmanımız kiralık katilleri . Eğer Angel'ı öldürmesi için bir kiralık katil gönderdiyse, o zaman artık eski denizciyi onu saf dışı bırakmak için kullanamazdık. Şah mat. Lanet olsun. Benden her zaman bir adım önde olan biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Şoföre South Broad Caddesi'nde bir adres verdim, biraz daha dolaşmasını ve on beş dakika içinde orada olmasını önerdim. Bana tuhaf tuhaf baktı ama aldırmadım ve nitril eldivenlerimi giyerek

Çantayı. "Sophia," dedim Derek'in arabasından aldığı kâğıtları karıştırırken. "Sophia Gallaud."

"Guh-lode," dedi Derek, telaffuzumu düzelterek.

"Gallaud. Özür dilerim," dedim. Görünüşe göre Derek benim kötülüğüme karşı iyi polis . "Louisiana ehliyetindeki yerel adres, yerel kuru temizleme koçanı." Elimde tuttum. "Yerel atış poligonu üyeliği. Oraya gitmiştim. Siyah boyalı zeminleri severim. Pirinçlerinizi kontrol etmek kolay. Tanrım, yeğeninin Katolik şeysi için tebrikler." Davetiyeyi Derek'e uzattım.

"Konfirmasyon," dedi. "Bu bir Roma Katolik geçiş töreni. Elleri üzerine koymak gibi."

"Özel bir ayın gibi bir şey mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Sophia', "Ben de Baptist olarak yetiştirildim. Latince ya da koridorda yuvarlanma gibi şeyler de yoktu. Şimdi, Yellowrock, burada, o Cherokee. Kan ayinleri yapıyorlar. Kızılderililer hiç insan kurban eder mi? Kafa derisi yüzmek gibi şeyler?"

"Biz kafa derisi yüzmezdik. Bu beyaz adamlara özgü bir . Dini uygulamalarda da kurban kesmezdik. Ancak Cherokeeeler'in bıçakları düşmanlarını öldürmek gibi başka şekillerde de kullandıkları biliniyor. Evet, bu konuda gerçekten iyiydik." Eğer sesim acı geliyorsa, kimse bana bunu söylemedi. Ona en büyük vampir öldürücümü, Asheville'de yok edilen on sekiz inçlik bıçağın yerine yeni bir bıçak uzattım. "Bunun gibi."

Onu nazıkçe aldı. "Bununla hiç birini öldürdün mü?"

"Henüz değil." Bu sözler beni bir anda kendime getirdi. İşim hakkında kötü şeyler söylediler ama gerçek buydu. "Ama onun yerine geçen bıçak ..." kaçırdım, gümüş rengi bıçağın Evangelina'nın karnına saplanışını hatırlayınca verdiğim tepkiyi gizleyemedim. İnsan kanından daha sıcak olan kanın dışarı aktığını hissettim. "O kötü bir bıçaktı," dedim daha yumuşak bir sesle.

"Orada başka bir şey var mı?" Derek bıçağı geri uzattı.

Kılıfına soktum. "Cep telefonu. Bir bakalım." Kısa mesajları ve ardından gelen aramaları gözden geçirdim; numaraları, isimleri, zamanlarını ve sıklıklarını normal bir kalemle bir kâğıt tablete not ettim. "Sophia'mız hem kötü hem de aptal bir kız oldu," dedim bir süre sonra. "Birinden bir iş aldı. Sadece iki saat önce onun adına bir hesaba beş bin dolar yatırmışlar. İş bittiğinde bir beş bin daha alacak. Bizim Sophia kiralık bir katil. hiçbir şey bilmiyor. Artık telefon elimizde olduğuna göre, ondan kurtulabiliriz."

Sophia ciddi bir şekilde hiperventilasyona başladı, burun delikleri hızlı hızlı ısıklık çalıyordu. Gülümsedim. Öne doğru eğildim ve ağzının üzerindeki bandı sıyırdım. "Bizimle konuşmak mı istiyorsun? Seni hayatta tutmamız için bize bir sebep verir misin?"

"Gitmeme izin verecek misin? Ailemi yalnız mı bırakacaksın?" "Ailen güvende. Seni öldürmeyeceğim," dedim. "Konuş."

Sophia çok sivri bir kaya ile çok keskin bir bıçak arasında olduğu dışında pek bir şey bilmiyordu. Bize her şeyi anlattı. Sophia -eğer gerçek adı buysa- iki gün önce üç sorunla ilgilenmek üzere bir an önce hazır olması için kendisiyle temasa geçilmişti; iki yüksek meblağlı sorun -George Dumas ve Jane Yellowrock- ve bir de ücreti daha sonra konuşulacak olan geçici bir sorun. Ne yazık ki elinde benim bedava ev adresim yoktu ve George'un adresi de artık vıcık vıcık bir kömür briketi yığınıydı. Elinde olan Katie'nin adresiydi.

Eli'ye baktım ve bir kez başını salladı, gözleri sertti. Vampirleri taşımamız gerekiyordu ve güvenli evler gittikçe azalıyordu. Pencereden dışarı baktım, South Broad Caddesi'nde olduğumuzu gördüm, yeni kullan-at telefonumu çıkardım ve REDIAL tuşuna bastım.

"NOPD, Jodi Richoux," diye cevap verdi.

"Sana getirebileceğimi söylediğim paket var ya?" Dedim ki. "Biraz farklı ve akşam yemeğini pişmiş olarak yiyor ama yine de ilginç. Bir saniye içinde ön tarafta olacağız."

"Bu iyi olsa iyi olur."

"Benim yapabileceğim tek şey teslim etmek. Paketi yerine getirmek siz mavili çocuklara kalmış."

Görüşmeyi sonlandırdım. Sophia gözlerini kapattı. "Kaltak," dedi yanağından sarkan bandın .

Vurulan kadına dişlerimi gösterdim. Bu bir gülümseme değildi. "Yaşamana izin vereceğime ve aileni rahat bırakacağıma söz verdim. Ellerini ve ayaklarını serbest bırak, Derek." Şoföre dedim ki, "İleride NOPD'den kaçan kadını görüyor musun? Kenara çek." dedim. Silahları ve Jodi'ye yardımcı olacağını düşündüğüm kadar bilgiyi fermuarlı bir poşete boşalttım ve ağzını kapattım.

Minibüs yeterince yavaşladığında, yan kapıyı kaydırarak açtım ve kiralık katili sokağa ittim. İki kez zıpladı ve biraz yuvarlandı, muhtemelen dizlerini ve dirseklerini sürttü. Ardından küçük oyuncak silahlarının bulunduğu plastik poşeti sokağa attım. Onlar da sekti ama şarjörlerini çıkarmıştım. Tabii ki yüzeyleri parmak izlerimden koruyordum. Uzaklaştık. Son gördüğüm Jodi Richoux'nun küçük kadını kucağına aldığı ve üniformalı bir adamı silahlara göz kulak olması için yönlendirdiği idi. Garip bir şekilde Jodi sinirli görünüyordu.

* * *

Eve döndüğümüzde Alex bekliyordu, espresso içmiş gibi titriyordu, tıpkı bir görüş alanındaki bir tavşan gibi. "Sanırım onu buldum. sivri kafalıyı." Kolumdan tuttu ve beni mutfığa çekti. Dizüstü bilgisayarda bir harita açıktı. "Sorun şu ki, hep yanlış yerlere bakıyorduk. Louisiana'da. Ama o Mississippi'de, Hieronymus'un bölgesinde."

Big H bir sonraki hedef olmasını beklediğimiz vampirdi. Görünüşe göre çok geç kalmışız; düşmanımız bizi hedef almadan çok önce o çoktan vurulmuştu. İyi tarafı? De Allyn'un sadece bir saat uzaklıkta bir güç üssü vardı ve büyük ihtimalle saldırılarını oradan yapıyordu. Alex'e devam etmesi için başımı salladım.

"Natchez'de, eski şehir merkezinde, ana caddeye yakın, üç katlı, on sekiz otuzlu yıllarda inşa edilmiş bir işyeri var. Bina iki ay önce el değiştirdi ve bir süredir tadilatıydı, bina kod kontrolünden yeni geçti ve kullanıma .

"İlçe, tarihi binalarda yapılacak tüm tadilatların bir kat planı sunmasını şart koyuyor ve bu bina vampirlerin özelliklere uyuyor. Bina aslında bir ve kasa dairesi hâlâ orada. Yeni sahibi yanına ve önüne bir kasa odası inşa ettirmiş. Pencere yok, kapı yok. İçerideki tüm odalar da penceresiz ve kapısız. Üç katlı. Peki binayı bulmanın bu kadar zor olmasının sebebi ne? Sen onu otel odanda vurmadan bir hafta önce Ramondo Pitri tarafından satın alınmış. Ölü bir adamın adına kayıtlıydı. Ve yeni sahibi de Allyn'a veraset yoluyla intikal etti."

Sonunda. Ramondo Pitri ve Lucas Vazquez de Allyn arasında bir bağ vardı. Bir nefes aldım ve ciğerlerimi taze, mutluluk verici bir zevkle doldurdu. "Sen, Kid, çok iyisin," dedim. Ve sonra aklıma geldi. De Allyn'un peşinden gitmeliydik, önleyici bir saldırıyla aslanı ininde , bu ya yaptığımız en akıllıca şey ya da en aptalca şey .

Natureleza vampirinin geçmişi, suda iki küreği de olmadığını gösteriyordu ve kafayı yemiş yaşlı vampirler her zaman en kötüleriydi. Şehirlerin efendilerini ortadan kaldıran, insanlara ve vampirlere hastalık bulaştıran ve Leo'yu hedef alan herhangi bir vampir deli olmalıydı, yani Leo'nun tarlalarındaki savaştan sonra güçlerini yeniden düzenlemeden önce saldırıyı düşmanımıza götürmeme izin veren bir plana ihtiyacım . Ve bir sürü desteğe ihtiyacım olacaktı. Ve belki bir tank. Ve hava desteği. Derek gündüzleri vampir güvenliğinden sorumluydu ve kan emicileri daha güvenli bir yere taşınması emredildi.

Safak vakti. Katie'ninki tehlikeye girmişti. Eli malzeme toplamakla görevlendirildi ve ben de Natchez'e ayrı bir araçla ulaştırılacak ekipmana kendi teçhizatımı ekledim.

Güvenli oda üzerinde yaptığı çalışma uzun vadeli bir proje olacaktı, bugünün krizi için kullanılacak bir şey değil. Leo ve vampirlerinin yarın saklanabilecekleri başka yerler de vardı, mesela Leo'nun bana saldırdığı depo gibi. Bu düşünce hâlâ içimde bir boşluk hissi uyandırıyordu ama pragmatik olan Beast sadece esnedi ve pençeleriyle zihnimi sağdı. *Biz ölmedik. Kafeste değiliz. Yakında ondan kurtulacağız,* diye düşündü. Kedilerin gördüğü gibi gerçek buydu ve eninde sonunda bununla yaşayabileceğim bir şey olacaktı. *Ve eğer kazığa oturtulması* gerekirse, diye ekledi, *onu kazığa oturturuz. Ve kalbini yeriz.*

Bu tamamen başka bir balık kaynağıydı.

* * *

Leo'nun eski limuzini yanmış bir kabuktu ve bu yüzden Grégoire'ın yepyeni, ağır zırhlı, hafifçe uzatılmış Lincoln'ünü ödünç aldık. Leo'nun torunlarından birine ait bir limuzinden ve en son savunma sanayii spesifikasyonlarından fikirler alarak ısmarlama limuzinin sıfırdan yardımcı olmuştum. İçindekileri olası bombalardan korumak için altında üç çeyrek inçlik çelik bir plaka ve gün ışığından ve silah ateşinden korumak için koyu renkli, polikarbonat zırhlı cam pencereler vardı. Araçta ağırlığı karşılamak için özel bir fren sistemi ve ağır hizmet süspansiyonu vardı.

İçeride, krem rengi, tereyağı yumuşaklığında deriyle kaplı uzun U şeklinde çelik konstrüksiyon koltuk, bir bar, düz ekran TV, uydu telefonu ve internet bağlantısı ve Q'nun James Bond için tasarlayacağı her şeye rakip olabilecek havalı silahlar, sürücü tarafı boyunca uzanan pencere koltuğunun en uzun bölümünün altına monte edilmiş bir Mossberg 590 on iki kalibrelik av tüfeği de dahil olmak üzere bir sanat eseriymiş. Barın yanında, yolcu tarafındaki camlar boyunca gizlenmiş, hepsi dokuz milimetrelik üç tabanca ve yan duvar boyunca ceplere yerleştirilmiş bol miktarda ekstra şarjör vardı.

Limuzin siyahtı, alçaktı ve tamamen havalıydı. Bir litre benzinle sadece altı mil gidebiliyordu ama ben çevreci olmak konusunda endişelenmiyordum; hayatta kalmak konusunda endişeleniyordum. Ayrıca bunu iyice düşünmemiştim yoksa Bitsa'ya binerdim. Ya da beni takip eden kamyonu binerdim, sadece ben ve şoför. Onun yerine, Eli ve Alex vardı. Ve Bruiser. Ve ben. Bir limuzinde. Birlikte. Wrassler tarafından sürülüyordu.

Alex ön koltukta oturuyordu, video oyunları ve kafa sallayan rock müzik koleksiyonuyla meşguldü, üç dizüstü bilgisayarda arka planda arama programları çalışırken çalışıyordu. Ben en arka koltuğa , yüzüm öne dönüktü, kambur duruyordum, bacaklarımın yarısı koltuğun üzerindeydi, bir ayağım yerdeydi. İki adamı inceliyordum Olabildiğince farklıydılar ve tek yapabildiğim onları karşılaştırmaktı.

Uzun yan koltukta oturan Bruiser, sipariş üzerine dikilmiş kahverengi bir elbise pantolonu, cilalı İtalyan deri elbise ayakkabıları ve kolalı bir elbise gömleği giymişti; gömleğin kolları bronzlaşmış, kordonlu kolları ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Kravat bile , ipek tabii ki, ama boynundan boldu. Bacaklarını , ayak bileklerinden çaprazlamış ve ellerini kucağında birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. Minik altın bir serçe parmağı yüzüğü vardı ve sadece kolunun altındaki kompakt tabanca tarafından gölgelenen zarafetin resmiydi.

Eli koltuğa arkası dönük olarak oturmuştu ve üzerinde düğmeli kot pantolon, yıpranmış savaş botları ve dar bir tişört vardı; omzunda bir kılıf, ayak bileğinde bir kılıf ve muhtemelen üzerinde bir yerlerde gizlenmiş üç ya da dört bıçak vardı. koltukta buruşuk bir kot ceket duruyordu. Hepsi siyahtı. Tehlikeli ve kontrollü görünüyordu. Yine de göğüs göğüse bir dövüşte Bruiser kazanırdı. Sıradan ve rahat tavrına rağmen, vampir kanıyla doluydu. Daha hızlı, daha güçlü, daha acımasız olurdu ve Bruiser'la hiç dövüşmemiş olsam -onu ilk kez gördüğümde, onu alt ettiğim zaman hariç- yüz

Yıllarca dövüş sanatları çalıştı ve bahse girerim dans eder gibi dövüşüyordu. Mükemmel dengeli ve tamamen kontrollü.

Kaldırıma yanaştığımızda, Bruiser başını bana doğru çevirdi. Ve yere baktı. Bana limuzinin zeminine düştüğümüz zamanları hatırlattı. Ve muhtemelen asla pişman olmayacağım bir şeyi neredeyse yapıyordum. Başımı eğdim ve yükselmek isteyen kızarıklığımı sertçe bastırdım. Eli bir ileri bir geri baktı, her şeyi anlıyor ve kendi sonuçlarını çıkarıyordu.

Neyse ki ben daha fazla rahatsız hissetmeden Eli uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu Fox'a çevirdi. İki adam politikadan konuşmaya başladılar ve ben de New Orleans'tan yola çıkarken gözlerimi kapatıp uyuma numarası yaptım.

Louisiana'daki ana otoyolların çoğunun yüzeyi berbattır, her on metrede bir genleşme derzleri olan betondan oluşur. Bu derzler yazın sıcağında yükselir ve sonsuza kadar deforme olarak kalır, sallanan, engebeli, gürültülü ve limuzinde bile rahatsız edici bir sürüş yaratır. Ama bana sallanan bir sandalye gibi rahatlatıcı geldi ve sahte uyum hızla gerçek uykuya dönüştü. Uyandığımda Natchez'e doğru ilerliyorduk ve uykumda salyalarımın akmadığından emin olmak için ağzıma dokunarak gerindim.

Kasaba hakkında pek şey bilmiyordum. Adını Avrupalılar tarafından köle olarak satılan Kızılderili kabilesinden alan Natchez, New Orleans'ın kuzeyindeki ilk büyük Mississippi liman kentiydi ve bir zamanlar buharlı gemi seyahati ve ticaretinin önemli bir merkeziydi. Savaşın -İç Savaş- önce daha büyük bir yerdi ve o zamandan beri tutunmaya çalışıyordu. Birlik birlikleri burayı yerle bir etmemişti ve savaş sona erdikten sonra Natchez'e bataklık, orman, bataklıklar, kareli ve kötü şöhretli bir geçmiş kalmıştı - hepsi de Mississippi'nin üzerindeki bir kayalıkta yer alıyordu. Ayrıca savaşın önce yapılmış pek çok süslü bina, antebellum evler, kiliseler, mezarlıklar ve yosun tutmuş yaşlı meşe ağaçları vardı. Savaşın sonra kasabada yüzlerce edilmiş çalışmaya ihtiyacı vardı ve düzinelerce halı tüccarı para akını getiriyordu. Konumu ve tarihi, Güney'deki diğer kasabaların çoğu acı çekerken kasabanın hayatta kalmasını ve gelişmesini sağlamıştır.

Natchez dedikodularla doluydu. Yerliler her şeyi biliyordu. Benzin almak için durduğumuzda, Wrassler içeride tezgâhın arkasında çalışan yerli bir kızla sohbet etti. Birkaç dakika içinde kasabada son yirmi yılda olup biten hemen her şeyi öğrenmişti. Limuzine döndüğümüzde Wrassler iri cüssesini arabaya taşıdı, kapıyı kapattı ve "Haklıymışsın Kid" dedi. "De Allyn, Leo'ya bağlılık ve sadakat borcu olan ve bir düşmanın varlığını bildirmek için patronunu aramayan yerel MOC Hieronymus'tan görevi devralarak burada göz önünde saklanıyordu." Limuzini çalıştırdı ve sokağa çekti. "Leo'nun araştırma görevlisinin bunların bilmemesi ne tuhaf. Sen değil, Kid," dedi Alex'e, "ama efendinin kullandığı diğer adam."

Başımı deri döşemeye yasladım ve düşündüm. Sızıntılar. Her neyse. Birileri sadece düşmanımızla bilgi paylaşmakla kalmıyor, aynı zamanda kendi istihbarat kaynaklarımız da Leo'nun örgütünde neler olup bittiği konusunda bizi bilgilendirmiyordu. Eninde sonunda, bu kriz sona erdiğinde, bunun ele alınması gerekiyordu. Vampirlerde her zaman bir şey vardır. * * *

Bu küçük şehir dışı gelince, birden fazla sızıntı olma olasılığı -gel Tit ve Leo'nun kampında bir muhbir- geri geldi ve beynimin ön tarafına tünedi, tıpkı bir akbabanın yol ölümünün üzerine konması gibi. Casusun Reach'in kendisi olma ihtimali var mıydı? Reach'in her şeyde elektronik parmağı vardı ve güvenlik konusunda neredeyse paranoyaktı. Eğer casus oysa, Leo'nun güvenliğini, mali durumunu ve hemen hemen her şeyini çoktan çökertmiş olurdu. Reach'in böyle bir ... erişimi vardı. Endişelerimin arasından biraz mizah fıskırmasına izin verdim ve omuzlarımı gevşemeye zorladım. Reach'in bir hain olduğu düşüncesiyle gerginlikten boynumdan kulaklarıma kadar tırmanmışlardı.

"Reach değil," dedim kibarca. "Devam eder misiniz lütfen?" Klas olmadığımı kim söyledi?

Wrassler dikiz aynasından tekrar gözlerime baktı ve ne söylediğini anlamak için yüzünü yeterince göremedim.

düşünüyordu ama devam etti. "Randevuma göre, Hieronymus başlangıçta kendini yapımcı olarak tanıtmış, bu vampirler için yeni bir şeydi ama şehre mükemmel bir şekilde uyuyordu."

"Nasıl yani?" Eli sordu.

"Etrafına bak," dedi Wrassler, gözlerini tekrar yola dikerek. "Kasabanın ileri gelenleri kölelerin ve daha sonra ucuz el emeğinin sırtından buranın hem şık hem de eski görünmesini sağladılar. Vergi gelirlerini artırmak için kasabanın ileri gelenleri her zaman çiftçilik, gemicilik ve taşımacılığın dışına bakmışlardır. Mississippi her bürokratik hükümetin olağan hataları, adam kayırmacılığı ve hırsızlığıyla dolu olabilir ama film komisyonu kasabanın güzelliğini dış dünyaya taşıdı."

Kelime dağarcığı karşısında kaşlarını havaya kalktı. Wrassler'ın kelimeleri doğru kullanmak bir yana, telaffuz edebildiğini bile bilmiyordum.

"Natchez Hollywood'da bir isim yaptı. Burada filmler, televizyon dizileri ve belgeseller çekildi ve politikacılar yeni sakinlerin bir yenisini daha getireceğini umuyorlardı - yeni sakinler tarihi şehir merkezinin ortasında yenilenmiş üç katlı bir binanın sahipleriydi. Ya da belki buraya şehir merkezi diyorlar." Bana tekrar baktı ve bu sefer sırtışını görebiliyordum. "Tüm bunlar ve dansa gidebiliyorum. Ben mutlu bir adamım."

Wrassler dans mı ediyordu? Kaslı, iri yarı adam nedense bana dans edecek bir tip gibi gelmemişti. "Wrassler, kelimelerle ve kadınlarla iyi anlaşıyorsun," dedim.

Kasabaya doğru sürdük, barakaları, karavan parklarını ve plantasyon evleri turları için reklamları geçtik ve manzarayı . Burası bir İç Savaş filminden fırlamış gibiydi ve canlı meşelerin devasa gövdeleri ve sarkan kolları arasında bazı muhteşem antebellum evleri gördük. Eski evlerin çoğu geleneksel, *Tara-in-Gone-with-the-Wind* tarzı beyaz tahtalı, çok sayıda alınlıklı, mermer ve ahşaptan yapılmış mimari unsurlara ve etrafı saran verandalara sahipti. İki katlı, bazen çatı çizgisinde süslü üçgen pencereler Genişleyen canavarlıkların bazılarında demir veya tuğla mahremiyet duvarları, arkadaki beyaz tahtalı tarlalarda zıplayan atlar ve -muhtemelen hizmetçiler için- yaşam alanı olan çok arabalı garajlar vardı. Şehirde bile dergilerin kapaklarında yer alan evler gördük.

Canal Street'ten başladık ve yolumuza devam ettik. Bloklar boyunca, kasabada on sekiz yüzlerden kalma eski binalarda işyerleri vardı: sanat galerileri, restoranlar, ızgaralar, butikler, bir kitapçı ve ortada, kasabanın en son yenilenmiş üç katlı binasının geçtik, restore edilmiş, yenilenmiş (kelime oyunu) ve bir zamanlar Hieronymus Klanı'nın Kan Efendisi Hieronymus'a aitti, şimdi ölü bir adama aitti ve yakında gerçek bir ölü vampir olacak Lucas Vazquez de Allyon tarafından yenileniyordu.

Bloğun etrafında dönerken Eli pencereden aşağı kaydı ve seri çekim moduna ayarlı kamerasıyla binanın düzinelerce çekti. Zemin kattaki eski pencereler gümüş kadife perdelerle kaplanmıştı ve binanın içini gizliyordu. Üst kattaki iki pencerenin bakır panjurları çalışıyordu ve hepsi kapalıydı. İlçede planlar olmasaydı, binanın içinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmayacaktı.

Geri döndük ve GPS talimatlarını takip ederek şehrin dışında kiraladığımız pansiyona . Her yerde bulunan canlı meşe ve manolyalar, dönümlerce ceviz ağacı, açelyalar ve hatta yılın bu zamanı için garip olan çiçekli ağaçlarla düzenlenmiş üç katlı büyük bir yerdi. Bruiser koyu renkli pencerelere doğru eğildi ve "Japon kayısı Higan kirazı. Çok güzel."

Eli homurdandı ve "Buranın güvenliğini sağlamak çok zor olacak"

dedi. "Evet," dedim ikisine de. İşte ben buyum, gevezelik dolu.

Adamları boşaltmaları için bıraktım ve kapıyı çaldım. Sıska, buruşuk bir adam olan sahibi beni içeri aldı.

Şok edici kızıl saçları olan ve modadan hiç anlamayan bir kadın. Minik, yuvarlak göbeğinin üzerine kadar çekilmiş gri kadife elastik bel pantolon, mor bir gömlek, sarı ev ayakkabıları ve kırmızı ve mavi çiçeklerle basılmış zeytin yeşili bir eşarp giymişti. En az elli santim uzunluğunda olması gereken bir inci dizisi boynuna dolanmış ve karnının üzerinde duruyordu.

"Sen Esmee olmalısın," dedi Bruiser arkamdan. Onun elini tutmak için eğildi ve fuayeye ilerledi. "Ben George Dumas."

"Ohhhh, Bay Dumas," diye mırıldandı. "Sizinle tanışmaktan büyük onur duydum. Başkanı tanıyan herkese kapımız her zaman açıktır."

"Eviniz ve hizmetçileriniz hakkında çok övgü dolu sözler söyledi ve anladığım kadarıyla burada süre boyunca ona ve Nancy'ye çok iyi bakmışsınız."

"Ne hoş bir çift," dedi, sesi tiz ve kız gibiydi. "Hollywood tipleri olmalarına rağmen oldukça iyi yetiştirilmiş görünüyorlardı."

Nancy ile evli bir Hollywood başkanı mı? *Reaganlar* mı? Ve Bruiser onları tanıyor muydu? Bazen yüz büyük olduğunu unutuyordum. O ayrıntılarla ilgilenirken, ben de evi keşfe . Alt kat bir film setinden fırlamış gibiydi ya da gerçekten zengin insanların yaşadığı gibiydi; antika ahşap mobilyalar daha modern konforlarla yan yanaydı, üç renkli ahşap parke zeminler, ipek halılar, bakır kaplamalı on iki ayak tavanlar ve bir hizmetçi ve aşçı, bu da dağınıklık bırakmayacağımız ya da yemek yapmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu. Oturma odası, yemek odası, mutfak, kiler, şarap dolabı, kahve barı, ıslak bar, bilardo odası, müzik odası, TV odası, hizmetçi tuvaleti, misafirler için tuvalet, küçük bir garajdan daha büyük bir vestiyer ve arka girişte tam banyolu çamur odası vardı. Başımı dışarı uzattığımda solda altı arabalık bir garaj ve kapalı bahçenin ortasında bir havuz gördüm. Arka bahçeyi çevreleyen duvarın yüksekliği bir metreden fazlaydı. Benim gibi atlayamayan ya da sırkla atlayamayan hiç kimse içeri giremezdi. Üst katta sekiz yatak odası ve beş banyo vardı ve on altı kişi rahatlıkla uyuyabilirdi, sıkıştığında daha da fazla uyuyabilirdi - teçhizat kamyonu buraya geldiğinde geri kalan adamlar için bolca yer vardı. Üçüncü katta, saçakların altında hizmetçiler uyuyordu ve özel bir odada olduğumu fark ettiğimde hemen geri çekildim.

Burası inanılmazdı. Buraya uyum sağlayamadım. Hem de hiç. Ama şikayet etmiyordum.

En küçük odayı seçtim ve yatağa sürünerek girdim. Havada uzanmak gibiydi ve yatağı yumrukladım. Yumruğumu yuttu ve sonra yavaşça düz bir düzleme geri döndü. Hafızalı sünger gibi bir şeydi. Botlarımı , sütyenimi kenara attım ve silahlarımı yatağın üzerine kıvrıldım. Burada sürece hiç uyumayacağımı , bu yüzden fırsat bulduğumda kestirecektim. Dakikalar içinde uyuyakalmıştım.

Silah sesleriyle uyandım, ellerim silahlara uzanıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ve Sonra Pantolonunu Değiştirdi

Walthers'ları kontrol ederken ses kalıplarını analiz ettim, birini bel kemerime omurgama dayadım ve fazladan şarjörleri ceplerime soktum. Silah sesleri alt kattan geliyordu ve ben bir atış poligonu görmemiştim. Dışarıda hâlâ gün ışığı vardı, bu da vampir olmadığı anlamına geliyordu ve burada açıkça yaşayan weres veya cadı olmadığına bahse giriyordum; bu nedenle insanlar tarafından saldırıya uğradığımız iyi bir tahmindir. De Allyon'un adamları burada olduğumuzu duymuş ve önleyici bir saldırı yapmaya karar vermişlerdi. "Lanet olası küçük kasaba dedikodu fabrikası," diye fısıldadım.

Kapıyı açtım ve koridora kaydım, uykuyla tıkanmış beynimi hızlandırmaya ve evin düzenini hatırlamaya çalıştım. Kapıyı arkamdan kapattım ve hızla diğer odaları kontrol ettim. Kimsenin kokusunu almıyordum ama dış güvenliğinin çoktan aşılmış olması ihtimaline karşı arkamda bir düşman bırakma riskine girmek aptallık olurdu. Her oda boştu ve kendimi gölgede bırakarak kapıları kapattım.

Canavar içimde usulca ilerliyordu, başı aşağıda ve kürek kemikleri yukarıda, sinsice yaklaşıyordu. Beynimde ön plana çıktıkça görüşüm keskinleşti. Sağa, merdivenlere doğru ilerledim ve aşağı indim, sırtımı duvara dayadım, çıplak ayaklarım sessizdi, atışların sayısını ve yerleşimini dinliyordum ve keşke dokuz milimi kapsaydım diyordum. Silahların durdurma gücü daha iyiydi.

Silah önden ve arkadan geliyordu, bu da bana henüz içeri girmediklerini gösteriyordu. Silah seslerinin seviyesine bakarak ön girişte üç öcü olduğunu ama içeride sadece bir savunma nişancısı olduğunu söyleyebilirdim. Arka bahçede en az beş kötü adam vardı. Arka duvardan sadece atlayanlar girebiliyordu. Arkadan bir pompalı tüfek sesi geldi, çift namlulu bir bum-bum. Hiç pompalı tüfek getirmemiştik. Biri içeri mi girmişti?

Kalçamda iki elimle tuttuğum .380'likle kafamı arka giriş kapısından uzattım, etrafa bakındım ve gördüklerimi özümseyerek geri çekildim. Eli ve Wrassler arka girişin iki tarafındaydı. Çamurluktaki arka pencere kırılmıştı ve Esmee omzunda eski bir pompalı tüfekle orada duruyordu. Kızıl saçları darmadağınktı ve silahını doldururken yüzünde vahşi bir sırıtış vardı. Kalçasının yanındaki uzun taburede üç tabanca duruyordu. Oookaaay. Seksen yaşında bir Annie Oakley. Tekrar arkaya baktım. Küçük, siyah, alçak bir SUV bahçeye park edilmişti; daha önce orada değildi. Wrassler garajın duvarına nişan alıyordu ve bir kafa dışarı çıktığında, hızlı bir üç vuruşla ateş etti. tuğlayı devirdi ama adam geri çekildi.

"Kaç tane?" Atışlar arasında seslendim.

Eli bir şarjörü çıkarıp diğerini takarken başını omzunun üzerinden çevirdi. "Sayabildiğim kadarıyla beş tane." Yüzü ateş altındaki bir askerin duygusuz çizgileriyle belirlenmişti ama gözleri şiddetliydi. "Alex garajda. Elektronik eşyalarından birini almak için dışarı çıktı. Orada olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

Titreşimde olmasını ya da zil sesinin silah seslerinin altında gizlenmiş olmasını umarak Alex'in telefonunu aradım. Cevap verdiğinde, "Güvende misin?" diye sordum.

"Benimle dalga mı geiyorlun?" diye fısıldadı. "Her yerde silahlı insanlar var!" "Öyle mi. Sen. Güvende misin?"

"Evet. Şimdilik."

"Nerede?"

"Kendimi limuzine kilitledim."

Kıkırdadım. "İyi hamle. Orada kal."

Aramayı sonlandırdım ve dedim ki, "Çocuk iyi. Limuzinde kilitli."

Eli üç el ateş etti. Wrassler üç el ateş etti ve şarjörünü çıkardı. Çamurlukta Esmee iki el ateş etti ve ben neredeyse sağırlı oluyordum.

Wrassler boş şarjörlerden başlayarak, "Ben yeniden doldururum," dedi.

"Kid'e nasıl ateş edileceğini gerçekten öğretmem gerek," diye homurdandı Eli. Ama gözlerindeki öfkenin bir kısmı gitmişti.

"Ben ön tarafı kontrol edeyim," dedim. "Ortalık sessizleşti." Çıplak ayaklarımı dikkatlice yerleştirerek evin içinde bir odadan diğerine adımladım, hareket ettikçe her birini kontrol ettim. Evin önüne ulaştığımda Bruiser'bir kanepenin arkasında diz çökmüş halde buldum, bu onu kurşunlardan korumuyordu ama gözlerden saklıyordu. Dizin dibinde üç boş şarjör ve bir yarı otomatik vardı. Mermisi bitmişti ya da dokuz milimetrelik silahı tutukluk yapmıştı. İki eliyle kavradığı eski, uzun namlulu bir tabanca vardı, daha önce görmediğim bir tabanca. Kapıdan bir cephe saldırısını . Salak herif.

Girişin yakınında bir gölge hareket etti. Sonra bir başkası. Yeni beslenmiş kan hizmetkârlarının hızıyla hareket eden iki şekil hızla içeri girdi. Silahımı kaldırmaya başladım.

Bruiser *hareket etti* ve her şey sıra dışı oldu. İşlem yapabileceğimden daha hızlı. Sırtını dikleştirerek kanepenin üzerine çıktı. Dört el ateş etti, birbirlerine o kadar yakındı ki üst üste binmiş gibi görünüyorlardı, nişanını yeniden ayarladığı için ikinci ve üçüncü atışlar arasında en ufak bir duraksama oldu. İki kan hizmetkârı yere düştü, öndeki yana doğru kayarak çirkin bir tablonun bulunduğu şövaleye çarptı ve ikisi de dönmeye başladı. Bruiser neredeyse kanepenin üzerinden uçarak tabloyu yakaladı. Diğer kan hizmetkârı boş bir gümbürtüyle yere düştü. Bruiser tabloyu kanepenin üzerine koydu. Şövale büyük bir gürültüyle yere düştü. Düşürdüğü iki tabloyu kontrol etti.

Duvarın arkasına geçtim. *Bu da neydi böyle?* Bir vampir dışında hiç kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Katie'nin ona şöyle dediğini hatırladım: "*Yaşayacaksın. Ve hala çoğunlukla insansın ...*" Bruiser şimdi neydi? Kan emici olmaya ne kadar yakındı?

Hafif bir ses çıkardım ve dışarı çıktım. Bruiser ön ve avluyu tarıyordu. "Burası temiz," dedi arkasını dönmeden. Ön kapıyı bir çırpıda kapattı ve sürgü yuvasına yerleşti.

"Güzel," dedim, sesim neredeyse normal geliyordu. "Ben gidip arkaya yardım edeyim o zaman."

Bruiser bana döndü, kahverengi gözleri beni içine çekti. Dolaşan bakışları çıplak ayaklarımı görünce durakladı, kalktı ve göğsümde durdu. *Oh, evet. Sütyen yok. Beyaz tişört.* Sıcak bir gülümseme yüzünü ve gözlerimle buluştu. O bana bakarken Beast'in pençeleri sertçe battı. Sıcaklık beni vurdu. Beklenmedik, saf şehvetin o derin, uzuvları uyuşturan sıcaklığı. Elektrik şokları içimde cızırdadı, avuç , ayak tabanlarıma yerleşti. Göğüslerim sıkılaştı. Karnımın alt kısmı ihtiyaçla ağırlaştı.

Bruiser'a kızmalıyım. *Ona kızgınlım,* diye düşündüm. *Bana ihanet etti.*

Benim, diye düşündü Beast. Bu da pek çok şeyi açıklıyordu.

Evin arkasından silah sesleri . Arka bahçede bir çığlık . O tarafa doğru ilerliyor olmalıydım. Bunun yerine, Bruiser bu kez yavaşça odayı geçerken, silahı iki elimle kavrayarak ayakta duruyordum. Bir dansçı gibi kıvrak bir zarafetle hareket ediyordu, ayakkabılarının tabanı kulaklarıma verdiği sarsıcı hasarın altında hiç ses çıkarmıyordu. Canavar beni yerde ve hareketsiz tuttu.

Evin arkasındaki silah sesleri sustu. Sanırım bizim taraf kazanmıştı.

Bruiser uzun namlulu silahı omuz kılıfına yerleştirdi ve Walther'ımı elimden aldı. Diğer elini enseme, saç örgümün altına kaydırıldı. Bana doğru eğildi, vücudu o kadar sıcaktı ki giysilerimden yayılıyordu. Yanıyordu. Ağzı benimkinin üzerine indi. Ezici, dişleri benimkilere çarpıyor, takırdıyordu. Başımı tekrar avucunun içine bıraktım ve ağzımdan vahşi bir ses çıktı, yarı inilti, yarı mırıltı, hepsi ihtiyaç. Dili dudaklarımın arasından kaydı. Karamel gibi kokuyordu, ısıtılmış kahverengi şeker gibi, biraz da baharatlı. Arka tarafımı kavradı, silah sert ve soğuktu, onu ve beni tutan eli sıcak kadife gibiydi.

Onunla birleştim, uzun vücudu sanki bunun için yaratılmışız gibi benimkinin üzerine oturdu. Beni sırtımdan duvara doğru itti. Soğuk silah ortadan kayboldu. Sıcak eli beni kaldırdı, parmakları istediğim yere çok *yakındı*. Beni kaldırdı ve bacaklarım onun etrafına , ayak bileklerim omurgasında kilitlendi. Merkezimi onun sert, uzun bastırdım. İstiyordum.

Diğer eli boynumun yanından köprücük kemiğime doğru kayd, göğsümün üzerinde süzüldü, yavaşladı, sıkılaştı, parmakları tişörtümün içinden meme ucumu çekti. Düğmeler uçtu.

Arkadaki silah seslerinin arasından bir acı çığlığı duyuldu. Sarsılarak birbirimizden ayrıldık, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, nefes alış verişimiz , oksijensiz kalmıştık. "Bu delilik," diye fısıldadım.

"Kötü zamanlama. Bir yatak. Sonra görüşürüz." Beni bıraktı ve Walther'ımı verdi. Uzun namlusunu çekti. Senkronize bir şekilde koridorda ilerledik, Bruiser nişan aldı. Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

Wrassler yere düşmüş olmalıydı, çünkü sol tarafında beline yakın bir yerde kanayan bir yara lacivert pantolonunu sıırıslıklam etmişti, ama tek dizinin üzerindeydi, arkadan tek el ateş ediyordu, belli ki cephanesi azalmıştı. Esmee penceredeydi, hedef tabancasını nişan alıyordu. Eli dışarıdaydı; avluda zikzaklar çizerek koşuyordu. Esmee üç el sabit atış yaptı, koruma ateşi. Havuzun arkasındaki bir şekil öne doğru düştü ve sonra tekrar yeşilliklerin arasına yuvarlandı. Eli garaja doğru koştu. Birisi garajın çatısından aşağıya doğru nişan alarak yükseldi. Bağırmaya başladım ama Bruiser kısa koridordan geçip bahçeye, güneş ışığına doğru koştu ve silahını kaldırdı. *Hareket ediyordu*. Bir insanın hareket ettiğini hiç görmediğim kadar hızlıydı. Ya da neredeyse bir insanın.

Sıçradı, vücudu arabanın kaputunun üzerinden yatay olarak geçti. Havadayken ateş etti. Yukarı. Üç el. Bir şekilde ayaklarının üzerinde durarak diğer tarafa indi. Wrassler hızına ve mükemmel inişine lanet etti. Çatıdaki adam öne doğru düştü ve kiremitlerden aşağı kayd. Ölmüştü.

Bu yedi atıştı. Bruiser'ın neredeyse bitmiş olmalıydı. "Kaç tane kötü adam kaldı?" Seslendim.

Esmee çamurluktan bağırdı, "Avluda biri var, saat üç yönünde. Onu görüş alanıma aldım."

Wrassler, "Biri garajda," dedi.

"Esmee, ateş etme," diye bağırdım. Avluya daldım. Esmee ateş etmedi. Onun yerine koruma ateşi açtı, her atış arkamdan geliyordu ama o kadar yakındı ki, acaba giysilerimi yırtıyorlar mı diye merak ettim. Yerde yatan ölü insanın üzerinden geçerek garajın yanına ulaştım. Gökyüzüne bakıyordu, ağzı açıktı, gözleri çoktan kurumuştı. Serin havada dışkı kokusu aldım.

Bruiser benim hareketimle döndü ve ateş etmeden önce kendini kontrol etti. "Garajda Eli'in yanında biri var," dedim. "Kan hizmetkârı." Bu da insandan daha hızlı, insandan daha iyi gören, daha iyi refleksleri olan anlamına geliyordu. Eli'nin iyi olduğuna şüphe yoktu ama hiçbirimiz henüz ne kadar iyi olduğunu bilmiyorduk. "Çocuğun limuzinde olması gerekiyordu," diye hatırlattım ona.

Bruiser bir kez başını salladı. "Ben daha hızlıyım."

Evet. Öyleydi. Avluyu kontrol ettim. Emniyete aldım, Walther'ımı ona fırlattım ve koridordaki boğuşmadan sağ omurgamdakini çektim. "Git," dedim.

Bruiser yerden öyle bir sıçradı ki, Beast sevinçten havalara uçu. Hâlâ

Havada süzülerek açık garaj kapısından girdi. Yere indiğini duydum, belli belirsiz bir ses. İki el silah sesi garajda yankılandı. Esmee iki el etti. Bahçedeki son öcü de çalıların arasına düştü. Siperden koştum ve her birini kontrol ettim. Biri hâlâ yaşıyordu, karnından vurulmuştu ve acı çekiyordu. Zamanında hastaneye ulaşabilirse muhtemelen yaşayacaktı.

Garajda bir el silah sesi duyuldu, sonra sessizlik oldu. Eli ve Bruiser garajdan bir kadın çıkardılar ve onu toprağa attılar. Ölmüştü. Kid garaj kapısının arkasından baktı, yüzü bembeyazdı ve gözleri kocaman açılmıştı, bir kucak dolusu elektronik cihazı göğsüne bastırmıştı.

Ancak o zaman tek bir el bile etmediğimi fark ettim. Gülmeye başladım.

* * *

Bu örtbas edebileceğimiz bir şey değildi. Uzaktan siren sesleri geliyordu, hızla yaklaşıyordu. Komşular ya da belki Esmee 911'i aramıştı. Sorulardan kaçınmak için ateşlenmemiş silahımı üst kata ve emniyete aldım. Dakikalar içinde evin etrafı polisler tarafından sarıldı. Esmee yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara koştı. Saçlarını düzeltmek ve ruj sürmek için zaman ayırmıştı ve parlak çiçekli eşarby ve incileriyle mükemmel bir ev sahibesi gibi görünüyordu. Bruiser, üzerinde hâlâ pantolon ve düğmeleri açık gömleği, arkasında dalgalanan kuyruklarıyla, cep telefonu kulağında, onu takip ediyordu. GQ dergisinin "Ertesi Sabah" başlıklı *bir* moda çekiminden çıkmış gibiydi. Evin etrafında ve içinde ölü insanlar vardı, kanları parke ve yontulmuş bahçe balçığına sızıyordu.

Sadece Güney'de.

* * *

Bir ambulans geldi, sağlık görevlileri Wrassler'ın yarasını ve yaralı kötü adamı tedavi ettikten sonra yaralı adam ve iki polisle birlikte ayrıldılar. Daha fazla polis geldi - ilçedeki ve kasabadaki polislerin yarısından fazlası bir araya geldi, hepsi de büyük köpek olmaya çalışan çok sayıda sivil giyimli adam vardı. Bir Alex ve ben ateş etmemiştik. Bu iddiayı kanıtlamak için ikimizin de GSR yoktu. Grubumuzun diğer evin farklı yerlerine götürülüp sorgulandı, polisler acımasız ve şüpheliydi. Alex ve ben kanepede oturuyorduk, Alex elektronik aramalarına odaklanmıştı, zaman titriyordu, vücut kokusu hormonlar, taze panik ve eski korkuyla ekşimişti.

Ancak bir noktada, olay yerinden sorumlu OIC memuru bir çağrı yaptı. Ardından, yeni seçilen Adams County şerifi Sylvia Turpin, ki kendisi ilçenin ilk şerifinin birçok kez torununun torunudur, işaretli arabasıyla olay yerine geldi. Turpin işini çok ciddiye alıyordu, özellikle de Leo Pellissier'in primo'sunun olay yerinde olduğunu öğrendiğinde. Görünüşe göre Leo onun seçim kampanyasına yüklü miktarda katkıda bulunmuştu. Bu keşiften sonra Turpin bir dizi telefon görüşmesi yaptı, sivil polislerden birkaçı cevap verdi ve işler ilerlemeye başladı.

Yarım saat içinde eyalet kriminal laboratuvarı geldi ve bir adli tabip getirdi; artık gitmekte özgürdük ama kasabadan ayrılmakta özgür değildik. Büyük silahları kimin çağırdığını merak ediyordum. Kulağındaki cep telefonunu hatırlayınca Bruiser olduğunu tahmin ettim. MOC'nin bir numaralı adamı olarak, valiler ve senatörler de dahil olmak üzere Güney'deki en güçlü insan parçası olabilirdi ve o iyilik istediğinde, işler doğal olarak onun istediği gibi giderdi. New Orleanslı bir kan hizmetkârı cipiyle geldi ve Bruiser, polisler ve minyon, güzel, kızıl saçlı küçük şerifle görüştü. Güç sahipleri görüşürken, geri yemek odasına çekildik.

Soğukkanlı şef bir ziyafet hazırlamıştı. Ya da anlattıklarını duyana kadar onun soğukkanlı olduğunu düşünmüştüm.

polislere ateş sırasında uşağın kilerindeki küçük bir masanın altına saklandığını söyledi. Sonra da pantolonunu değiştirmiş. Arkadaki onun aracıydı. Biz geldiğimizde market , bu yüzden cipi görmemiştim.

Oymalı maun bir masa ve sandalyeler ile duvar boyu el oyması ve boyalı bir porselen dolabı olan yemek odasında atıştırmalıklar için toplandık. Odada rahatlıkla yirmi kişi oturabilirdi ve başımızın üzerindeki avize gerçektir; yirmi dört karat yaldız ve yüzlerce kurşun kristal. Dakikalar içinde bir araya getirilen atıştırmalıklar arasında brie, taze meyve, dilimlenmiş ev yapımı çavdar ekmeği ve kesme kristal kaselerde sandviç malzemeleriyle birlikte on kilo az pişmiş biftek vardı. Ayrıca kırmızı fasulye ve pilav ve mangalda Andouille sosisi de vardı. Parmak yalatan, ölmeye değer bir sosis. Dövüşçüler açlıktan ölüyordu, adrenalin patlaması için yakıt gerekiyordu. Ben dövüşe ama skinwalker metabolizmamla her zaman açtım. Muhtemelen koridordaki küçük klinikle bir ilgisi vardı. Ama yine de ...

Çocuklar ne yapmamız gerektiğini tartışırken, Bruiser'ın ellerimi ve ağzını üzerimde hissettiğimi hatırlayarak, çoğunlukla et ve brie içeren iki sandviç yedim.

Wrassler, "Burada kalıp akşam karanlığında tam desteğimizin gelmesini bekleyemeyiz," dedi.

"Onlar olmadan üç katlı binaya saldıramayız," dedi Eli. "Bu aptalca olur." "İki sağlıklı kaldı," dedi Bruiser.

"Üç," dedim bir ağız dolusu yemeğin arasından. "Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" "Bir kadın," dedi.

Gözlerim soğudu ve kısıldı. Masa sessizleşti, tüm gözler üzerimdeydi. Bruiser durdu, sandviçi yarısına kadar ağzına götürmüştü. Orada tuttu, ağzı açıktı, düşünüyordu. Gözlerini bana çevirdi, başı hareket etmiyordu. Gülümsemedim. Bir kez gözlerini kırptı, bir ısırık aldı ve çiğnedi, hala düşünüyordu, gözlerinin odada ve kısa süre önce hiç de tatmin edici olmayan bir kucaklaşma yaşadığımız koridorda dolaşmasına izin verdi. Yutkundugunda, "Dört tetikçi, biri yaralı. Yaşlı bir adamın otomatik, kökleşmiş aptallıklarını bağışlayın."

Alex sessizliğin içinde kıs kıs güldü. Lokmamı çiğnemeyi bitirdim ve yutkundum. "Bunun bir daha olmasına izin verme." Eli bir Bruiser'a, bir bana, bir de koridora baktı, gözleri düşünceliydi. Bir elmaya uzandım ve , çıkırtı gerginliği azaltıyor .

"Yani bizim dört şütörümüz var ve onlar yedi sayı geride. Ve bizi beklemiyor olacaklar," dedi Wrassler.

"Gündüz vakti. Fanghead'ler uyuyor olacak, değil mi?" Alex söyledi.

"Kurgu. uyanık kalabilirler ve biraz güneş ışığına dayanabilirler, özellikle de yaşlı olanlar." Wrassler bir kolayı boğazından aşağı boşalttı ve diğerinin kapağını kapattı. "İstihbarattan-"

"Ne istihbaratı?" Ben sordum.

"Leo'nun kan hizmetkârlarından biri Hieronymus'un biriyle akraba. Bazı sorular sordu ve bize bazı cevaplar verdi. İçeride belki on tane yaşlı var, bir de onların kanlı etleri. Onları almamızın imkanı yok."

"Mithranların çoğu ikişer kanlı hizmetkârla seyahat eder," dedi Bruiser, "yani eğer söyledikleri doğruysa, on efendi ve onların hizmetkârlarından geriye kalan on üç insanla karşı karşıyayız demektir."

Alex, "Helikoptere erişimimiz var mı?" diye sordu. Odadaki herkes ona döndü. Vampirlerin ele geçirdiği üç katlı binanın çatısının şemasını görebilmemiz için dizüstü bilgisayarı döndürdü. Büyük, yeni bir klima ünitesi ve yapının kaldırabilmesi halinde bir helikopterin inebileceği, kaldıramaması halinde ise askerlerin inebileceği bolca alan vardı. Ve klima menfezi tüm bina için özel bir zayıflıktı.

Bruiser gülümsemeye başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Onu Gördüğüm An Sevmedim

Helikopter otuz dakika içinde binanın üzerinde olacaktı. Caddenin aşağısına park etmiştik, hazırlandık ve arka taraftan etrafı izliyorduk. Grégoire çatışmada yeni limuzininin hasarı görünce hiç mutlu olmayacaktı. Cebimdeki resmi telefonum titredi. Ön yüzünde Ricky Bo LaFleur'ün resmi belirdi. Kalbim hafifçe çarptı. Telefonu açtım ve "Merhaba" dedim. Ses tonumda bir tuhaflık olmalı, çünkü bütün adamlar aynı anda bana baktı. Onlara arkamı döndüm ve Rick'in "Neredesin?" dediğini duydum. Arka planda korkunç bir uğultu vardı ve o da .

"Natchez'de. Sen neredesin?"

"Bir helikopterde . . . çılğın eski denizcilerle."

Hızlıca bir araya getirdim. "Sen ve Derek *buraya* mı geliyorsunuz?"

"Evet. . . ve bu küçük sorunu hallettikten sonra . . . oynayabiliriz." Telefon kapandı. Ağzımı sildim, aptalca gülümsememi sildiğimi umuyordum. Tekrar arkamı döndüm. "İç Güvenlik Psikometri Kanun Uygulama Bölümü'nden resmi hükümet desteğimiz var."

Bruiser başını salladı. "Bunu emin değildim." "Bunu *sen* mi yaptın?"

"Evet." Gözleri benimkilerle buluştu. "Primo olarak."

"Ah," dedim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İşte bu kadar. Koridordaki ateşli ve ağır çiftleşme buraya kadarmış. Leo'ya karşı görevi her şeyden önce geliyordu ve bizi yasaların doğru tarafında tutmak bunun büyük bir parçasıydı. Şikayet edebileceğimden değil. Ricky Bo geliyordu ve benim koca kedim mutluydu.

"Maskeler," dedi Eli.

Maskeyi yüzüme çektim. Eli bunları New Orleans'ta bir silah dükkanında satılık olarak bulmuş ve "Nato filtreli İsrail M-15 askeri modelleri" olarak tanımlamıştı. Her neyse. Ben sadece benimkinin beni hayatta tutmasını istiyordum. Maskeyi yerine yerleştirdim ve Eli kötü kokulu dumansız bombayı limuzinin sınırları içinde serbest önce derin nefes alarak test ettim. Koku arabayı doldurdu. Nefes almak kolay olmasa da ve maske sıcak ve rahatsız edici olsa da hiçbir koku . Ama iğrenç bir koku almadım ve Eli'ye baş parmağımla onay verdim.

Eli bize uyku gazının var olmadığını ama ordunun elinde insanlar üzerinde kısa vadede işe yarayan bir şey olduğunu söylemişti. Bunu binada kullanacaktı. Ne olduğunu ya da nereden sormadım, o da gönüllü olmadı. Rusların bir keresinde bir tiyatro dolusu insan üzerinde bir şey denediklerini ve çoğunu öldürmeyi hayal meyal hatırlıyordum. ABD ordusunun kullandığı şeyin daha iyi sonuç vermesini umuyordum.

Derek'in tedarikçileri ve bizi buraya kadar takip eden kamyon sayesinde hepimiz gece kamuflajı giymiştik; çelik yelekler, savaş botları, yardımcı kemerler, atış eldivenleri - parmak eklemleri ve parmak uçları çıplak olanlardan - telsiz alıcısı olarak kullanılan kulak koruyucular ve küçük bir savaş başlatmaya yetecek kadar . Bruiser'ın her yerde silah kılıfları vardı ve Esmee'den ödünç aldığı pompalı tüfeği taşıyordu. Wrassler'ın tamamen yasadışı, tam otomatik, kompakt bir makineli tüfeği ve ateş

etmeye yetecek kadar şarjörü vardı.

Tam otomatikte on beş dakika boyunca. Silahının eritmeye yetecek kadar mermi, ateşlemeden kaynaklanan ısı birikiminin önce silahı tutukluk yapmadığını varsayarsak, ki bu çok muhtemeldi.

İki yeni, daha uzun, özel yapım olanlar da dahil olmak üzere tüm bıçaklarım ve kazıklarım kılıflarında ve halkalarında ve Walthers'larım omurgamda ve sol kolumun altında kılıflıydı. Biri vampirler için gümüşle, diğeri de standart mermiyle doluydu. M4 Benelli'm vampirler için yedi gümüş fléchette mermi ile yüklüydü ve uyluk kesesinde özel halkalarda yedi tane daha vardı. Ama yeniden doldurmam gerekirse, muhtemelen bitiremeden ölmüş olurum. Tüfek hazır bir şekilde sağ kolumun altına yerleştirilmişti. konumlandırma Wrassler'ın fikriydi ve M4 oraya bağlıyken hiç savaşmamış olsam da iyi hissettiriyordu. Tüfeği omurga kılıfından çıkarıp ateş etmeye hazır getirmem gerekemeyecekti. Sadece dengemi sağlamam, nişan almam ve ateş etmem gerekiyordu. Dokuma bana silahı nişan ve ateş etmek için yeterince manevra alanı bıraktı ve tam manuel konumlandırma için serbest bırakmak nispeten kolaydı.

"İletişim kontrolü," dedi Derek telsizden. Anında, telsiz sisteminin arka planında helikopterin sesini duyabiliyorduk. Teker teker isimlerimizi ya da takma adlarımızı söyledi ve "Bacaklar" dediğinde, "Anladım" diye cevap verdim. Herkes güldü. Maske yüzünden yüz ifadesini görmek zordu ama Bruiser'ın gözlerinin parladığını düşündüm.

"Teneke kutular mı?" Eli, Bruiser ve bana sordu.

Kemerimdeki üç kutuya dokundum; üzerlerinde CS yazıyordu. Vampirler üzerinde kullanılan yeni basınçlı kolloidal gümüş malzemesiydi ve nasıl çalışacaklarını bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Teneke kutu aktive edildiğinde, havayabir gümüş buharı püskürtüyordu. Vampirler her nefes aldığı anda -eğer sis dağılmadan önce alırlarsa- bir ciğer dolusu . Anında ölüm anlamına gelmezdi ama onları ve zehirleyebilirdi.

"Gidiyorum," dedi Eli. Bu onun işiydi. Paramiliter baskınlar için eğitim almamıştım. Benim savaş tarzım daha çok kazığa oturt ve kaç şeklindeydi. Eli maskesini çıkardı, siyah bir file çanta aldı ve arabadan dışarı kaydı. Hızlı bir koşuyla bir ara sokakta kayboldu.

Daha önce sokakta keşif yapmış ve hedefimizi barındıran üç katlı binanın bitişiğindeki iki katlı binada bazı eski ahşap arka bulmuştu. İki katlı binanın basamaklarını çatıya çıkacak, bitişikteki duvarlı çatıya bir şarapnel fırlatacak ve sonra kendini yandaki çatıya Son kısım 18 metrelik bir tırmanıştı. Bunu görmek isterdim ama çatı saldırısının bir parçası değildim.

Altı dakika sonra dedi ki, "Ben . Gaz hazır." Yani altı dakika içinde yangın merdivenine tırmanmış, ardından bitişikteki çatıya çıkmış, klimanın bulmuş, hava giriş panelini çıkarmış ve gazı çalıştırmıştı. Hadi Rangerlar, hadi ordu.

Eli, tahmini fit küpe dayanarak binayı yıkmak için gereken bidon sayısını ve ne kadar süreceğini hesaplamıştı. Sonra iki bidon daha ekledi. Beklemek berbattı. Saate baktım. Gün batımına on dört dakika vardı. On dört dakika içinde vampirler sokaklara saldırabilirdi. Çok yaklaşmıştık.

Helikopterin rotorlarının havayı dövdüğünü duyabiliyordum. Helikopter yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Leo'nun helikopteri şık, modern, sessiz çalışan bir model değil, daha eski bir helikopterdi; ağır silahlarla donatılmış ve birçok modern zil ve düdükle güçlendirilmiş, yenilenmiş bir Vietnam Dönemi Bell Huey'iydi. Zillerin çoğunun tamamen yasal olmadığından oldukça emindim ve düdüklere sahip olmak muhtemelen ağır bir suçtu ama risk almaya değerdi. Eğer vampirleri füzelerle vurmak zorunda kalırsak, helikopterin bunu yapabilecek sahip olduğunu düşündüm.

Helikopter tam , kuyruk rotoru sokağın üzerindeydi. Koyu renkli belirdi, Derek Lee ve arkadaşları. Angel Tit'in de aralarında olup olmadığını merak ettim ve onun da, Tekila Çocukları'nın aralarında gerektiğini anladım. Sadece Votka Boys kadrosu için çok fazla adam vardı. Hangisinin Rick olduğunu merak ettim.

İlgilendiğim bu kadar çok erkeğin aynı yerde olmasının tuhaf olduğunu düşündüysem, içimdeki kedi

sadece mutluyum.

"Hadi. Hadi. Gidin," dedi Eli telsizden ve Bruiser, Wrassler ve ben limuzinden atladık. Yaralı olduğu için Wrassler'ın görevi arka girişi korumak ve kimsenin kaçmadığından ya da kötü adamlara yardım etmek için içeri girmediğinden emin olmaktı. Bruiser ve ben önden saldırmak için ara sokakta koştururken nefesim maskenin içinde Darth Vader hırıltısı çıkarıyordu. Ona yetişmek için Beast'in hızını çektim. Önden birlikte döndük ve iki kadını çılgık atarak uzaklaştırdık. Sırt çantasında uyuyan bir bebek gördüm.

Bruiser bilyeli bir çekiçe ön pencereyi kırdı. Cam kırıldı ve düştü, sesi kulak koruyucuları tarafından boğuldu. Bruiser çekiçe camı tırmıkladı ve içeri atladı. Ben de onu takip ettim, camlar hâlâ düşüyordu. Gümüş kadife perdelerin arkasında kayboldu. İlk isim perdeleri çekip indirmek ve gün ışığını içeri almak oldu. Kadife, onu destekleyen metal raylarla birlikte hızla aşağı indi, mekânı ışıkla doldurdu ve sadece hem sola hem de sağa açılan bir koridorun girişini ortaya çıkardı.

Bruiser sağımda kaybolmuştu. Omurgamı duvara yaslayarak sol taraftaki girdim. Ağır nefesim dışında hiçbir şey duymuyor, filtrelenmiş hava dışında hiçbir şey koklamıyor ve maske sayesinde daha da az görüyordum. Üst katta adamlar odaları boşaltıyorlardı: iletişim bunu duyabiliyordum. Çatıda Eli'nin sihrini konuşurması ve güçlü klima fanını ters çevirerek binadaki gazı dışarı atması gerekiyordu, böylece adamlar maskelerini çıkarıp düşük ışıktaki görüş ekipmanlarını giyebileceklerdi ama bu zaman alacaktı ve her saniye vampirleri kızdıracaktı. Neyse ki düşük ışık ekipmanına ihtiyacım yoktu. Beast vardı.

İçimde bir hayalet gibi yükseldi ve keskinleşerek dünyayı gümüşü bir parlaklığa dönüştürdü. Kalbim kulaklarımda durmadan çarpıyordu. Koridorda ilerledim. Koridorun sonları dışında hiç kapı yoktu, bu da garipti. Hiçbir şey duymuyordum. Adamların telsiz konuşmaları dışında. Üçüncü katta kimse yoktu. Hiç kimse yoktu. *Yine tuhaf.*

Koridorun sonundaki kapıdan açık bir odaya girdim. Bir resepsiyon odasına benziyordu ve bir kadın masada yüzüstü yatıyordu. Hemen yanına gidip nabzını kontrol ettim. Biraz yavaş olsa da sabitti. Ellerini arkadan iki fermuarla bağladım ve masanın etrafından dolanarak arka taraftaki bir kapıya yöneldim. Dikkatlice açtım. Dışarıdaki oda, bilgisayarların uyurken ya da batarya yedeklerinde olduğu gibi küçük kırmızı ve yeşil ışıklar dışında zifiri karanlıktı. Ama nefret ettiğim vampir kokusunu almak için burnumu kullanamıyordum. Kafa körü olmuştum.

Bir flashbang çektim ve içeri fırlattım. Başımı gözlerimi kapadım. Patladı, kapalı göz kapaklarımda beyaz bir parıltı vardı. Hızla içeri girdim ve durdum, dinledim, hiçbir şey duymadım. Bu başlıktan kurtulmalıydım. Nefes alabildiğim .

Bir göğsüme beni odanın diğer ucuna fırlatan bir darbe aldım. Ayaklarımdan üzerine yuvarlandım ve iki bıçak çektim. Silahla ateş edemezdim, odada uyuyan insanlar olabilirdi. Hareketi görmekten hissettim ve bıçaklarla sekiz şekilde kestim. Hiçbir şeye isabet ettiremedim. Ve bir darbe daha aldım. Bu sefer kafama. Maskemi yerinden . İstemsizce yarım bir nefes aldım ve uyku bombası ile vampir kokusu aldım. Kokular belli belirsiz haşlanmış yumurta ve vampir baharatlı çay gibiydi, Canavarlarla güçlendirilmiş burnum için nahoş bir karışımdı ama vampirin avladığı insanlar muhtemelen onun baharatlı kokusunu seviyordu. Nefesimi tutarak maskeyi tekrar yerine çektim. Bir CS kutusunu çekip çıkardım, yere koydum ve başlığımı çalıştırdım. Yeleğimdeki halojen ışığı yaktım.

Oda stadyum ışıkları gibi aydınlandı ve tam bir vampir belirdi. Sağ kolumu kavradı ve aşağıya doğru savurdu, beni ayağımdan çekecekti ama bu hareketi biliyordum ve onu takip ettim, birlikte düştüm. Ayak bileğinden tutup havaya fırlattım. Güvercin bacaklarının altına girdi. CS buharı maskemi kapladı ve dünya görüşümü daha da azalttı. Onu sildim, daha kötü bulaştı. Birden

Halojen ışık odanın etrafında sekiyor, ortaya çıkarıyor ve saklıyor, aydınlatıyor ve duvarlarda sarhoşça dans eden tuhaf gölgeler fırlatıyordu. Bu kafa karıştırıcıydı ve Beast kan dolaşıma daha fazla hız ve onun uzamsal farkındalığını fırlattı.

Işık yüzüne vurdu. Kadın vampirleşmişti, iki inç uzunluğunda dişleri ve siyah fincan tabağı gibi gözbebekleri vardı. Yüzü kanıyordu. Gözleri kanıyor ve sulanıyordu. Bir nefes aldı ve öksürmeye başladı, bu hareket onun için o kadar beklenmedikti ki dizlerinin üzerine düştü. Başını kaldırıp bana baktı, yüzü şok olmuştu. Kaç yüzyıldır öksürmek zorunda kalmadığını merak ettim. CS beklemediğim bir şekilde çalışıyordu. Vampir sırt üstü yuvarlandı, boğazını tutarak nefes alıyor ve öksürüyordu. Özel kazıklardan birini çektim ve iki elimle aşağı doğru sapladım. Kazık her zamankilerden çok daha uzundu, otuz santimdi. Karnına sapladım. Kan fışkırdı ama bazen gördüğüm fiskiye gibi değil. İnen aort damarını ıskalamıştım. Kemer tokasına takılmıştı. Sırtımı .

Kazığın sivri ucunda gümüş bir başlık ve çelik uç vardı, onu yere sapladım, havaya püskürttüğüm gümüşe ek olarak kanını da zehirledim. Gerçek bir ölü değildi, hatta hayatta bile kalabilirdi ama çok acı çekiyordu. Yakın zamanda ayağa kalkamayacaktı.

Telsizden, çatıdaki ekiplerden birinin ikinci kata girmekte olduğunu öğrendim. Çoktan üç insanı kurtarmışlardı ve hepsi de uyanmaya başlamıştı. Ayrıca ağır, sabit nefes alış verişler ve bıçakların çarpışma seslerini de duydum.

Halojen ışığı kapatarak odanın içinde ilerledim ve başka bir kapıdan çıkarak daha büyük bir odaya girdim, belki de alt katın toplam metrekaresinin yarısı kadar. Açık alan loştu, tavandan sarkan tek bir ampulle . Bruiser çoktan odaya . İletişim kanalından duyduğum nefes nefese kalma seslerinin kısmı ona aitti. Çok yaşlı ve çok güçlü iki vampirle dövüşüyordu, biri uzun bir kılıçla silahlanmıştı, diğeri ise pençelerini uzatmış çıplak elle dövüşüyordu.

Hamleleri zar zor takip edebiliyordum, ardıl görüntünün şıptırtısı her şeye film gibi bir hız veriyordu. Bruiser her iki elinde de orta büyüklükte birer bıçakla dövüşüyordu ve bu neredeyse güzeldi, hareket halindeki şiir gibiydi. Bıçakları ona iki ay önce, öldürdüğüm bir vampirin cesedinden aldıktan sonra vermiştim. Bruiser onlardan büyülenmişti, onlara tanımadığım bir dilde Asyalı bir şey diyordu. Belli ki pratik yapıyordu ve daha da belli ki acemi değildi. Sistemindeki vampir kanıyla, sanatın usta bir eseriydi. Hareketlerin içinden uçarak geçti, bıçaklar iradesinin ve zihninin bir uzantısıydı. Vampirlerin kanı akıyordu. Ve Bruiser maskesini çıkarmıştı. Ben de kendiminkini ve esnek kayışın ucuna takılarak yolumdan çekilip arkamda sallanmaya başladı. Keşif amaçlı bir nefes aldım ve yumurta kokusu aldım ama iyi hissediyordum.

Bruiser'ın diğer tarafında bir kapı açıldı ve üç vampir daha içeri girdi. Bruiser'a ve dövüşüne benden çok daha yakındılar. Bruiser iyiydi ama bire beş iyi değildi. Onlara doğru koştum, meydan okuyan bir çığlık attım, büyük bir öfke çığlığı. Bir flaş bombası ve bir CS çekip onlara fırlattım. Bruiser'ın anlayacağını umarak "Flash!" diye bağırdım. En yakındaki vampire doğru sıçradım, elimi havada M4'ün etrafına kaydırdım. Ayaklarımı yoldan çektim ve gözlerimi kapatarak ateş ettim.

Flaş bombası ve CS patladı. Gözlerimi tam zamanında açtım. Bir vampirin diz eklemine yanlamasına tekme attım. Çıtırtıyı kulak koruyucularının üzerinden duydum. Yere düşüp uzaklaşıyordu, , boynundan ve göğsünden kan fışkırıyor, gümüş tüfek yaralarından fokurduyordu. Asitli kanı olan vampirlerden biriydi. Açıkta kalan eklemleme sıçradığı yeri yaktı. Onu karnından , aşağıdan. Onu ters çevirdi ve ellerini üç fermuarlı şeritle sabitledi, bunların bir vampirin gücü için yapılmadığını biliyordu ama yaralarının ve soluduğu gümüşün onu bir süre tutacak kadar zayıflatacağını umuyordu. Kötü bir hastalık geçiriyormuş gibi öksürüyordu.

Zatürre olmuş ya da sudan yeni çıkarılmış, boğuluyordu. Onunla birlikte gelen diğer iki vampir de öyleydi, ikisi de yerde öksürüyor ve gözlerinden kan geliyordu, havadaki gümüş buğu tenlerini yakıyordu. İkisi de çok ama *çok* kötü güneş yanığı olmuş gibiydi. Yerde kaldıklarından emin olmak için ikisini de karınlarının alt kısmından kazığa bağladım ve şeritlerle sabitledim. Gümüşlü şeritlerden almam gerekecekti. Evet. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ?

Işığı kapattım ve Bruiser'ın dövüştüğü iki kişinin işini görmek için döndüm. Bıçağı sapladı, döndürdü ve birinden çıkardı. Vampir dizlerinin üzerine düştü. Bruiser sonuncusunun pazusunu kesip kemiğe sapladı ve vampirin düşürdüğü uzun kılıcı yakaladı. Yeni bıçağı kullanarak vampirin kafasını aldı, döndü ve diğerinin kafasını aldı.

"Sadece bir tane olabilir," diye mırıldandım ve gülmeye başladım. Bruiser o kadar hızlı bana döndü ki havanın yüzümden uçup gittiğini hissettim. Saldırmak için uzun kılıcını geri savurdu. Canavar bana çarptı ve sıçrayarak odanın öbür ucuna gittim, yere indim ve iki Walthers'ı da çektim. "Bruiser? Ben Jane."

Oda hareketsiz kaldı. Bruiser'ın yüzü duygusuzdu, bir maske gibiydi. Ne bir tanıma, ne de bir sıcaklık. Üç kalp atışı kadar bir süre tereddüt etti. Hızlı hızlı adımlarla üzerime yürüdü.

"Seni vurmak zorunda bırakma beni," dedim geri .

Kazığa bağlayıp emniyete aldığım vampirlerden biri bana tekme atarak Bruiser'ın dikkatini çekti. İhtiyacım olan tek şey Ona doğru atıldım ve sağ elimdeki silahın kabzasıyla kafasına vurdum. Bir tabancaya davranmak için iyi bir yol değildi, kafadan bahsetmiyorum bile. Tatmin edici bir gümbürtüyle birbirine çarptılar ve Bruiser düştü, açık kılıç eliyle kendini yakaladı, uzun kılıcı sadece bir parmağı ve başparmağıyla tutuyordu. Kafasını kaldırıp baktığında başını salladı. "Jane?"

"Evet. Bunu sonra konuşuruz. Altı vampir vuruldu. Üst kattan silah sesleri geliyor." Odanın diğer tarafını işaret ettim. "Şunu kontrol etmeliyiz." *Burası* eski banka kasası ve onun yanında özel olarak inşa edilmiş kasa odasıydı.

Açık alanda yavaşça ilerleyerek odaya ulaştık. İnşaat demiri ve betonla güçlendirilmiş kül bloklarından inşa edilmişti. Kendi çatısı vardı, düz ve katran kokuyordu, deponun tavanından yaklaşık metre yükseklikteydi. Gözlerim penceresiz mekânın loşluğuna alışmıştı ama odanın içi zifirden daha karanlıktı. Kemerimdeki halojen ışığı çıkardım ve içine tuttum.

Oda on iki fit kareydi ve ortasında tuzdan yapılmış altı fit çapında bir daire vardı. Ne bir pentagram, ne rünler, ne de bir cadıyı çalışmaya yönlendirecek büyülü unsurlar vardı. Ama bir ceset vardı. Yeni ölmüş bir ceset. Kirişlerden bir iple sarkıyordu, ayak başparmakları yere zar zor değiyordu. Çıplaktı. Kalbinde bir kazık vardı. Dişleri küçüktü, belki de yüz yaşında olduğunu gösteriyordu.

"Fedakârlık," dedi Bruiser.

"Evet. Ve kanı tuhaf kokuyor."

"Hasta olanlardan biri."

"Bence de öyle," dedim ve eski banka kasasına doğru döndüm. Işığımı içeriye tuttum. Metal raflar çıplaktı. Bu oda için her ne planlandıysa ya tamamlanmamıştı ya da çoktan taşınmıştı.

"Rapor ver," dedi Eli kulaklığıma.

Üst kattaki savaşçılar rapor başladı. "Bir yaşlı vampir cesedi. İki insan kontrol altına alındı. Yaralı yok. De Allyon'u görmedik." Derek'in operasyonlar için kullandığı steno dilinde *DB* ceset, kontrol altına alınan ise yaralanmamış ve zaptedilmiş geliyordu. *Yaralanmayanlar* Derek'in emrindeki adamları ifade ediyordu. *De Allyon*un olmaması, vampirin peşinde olduğumuz kişi olmadığı anlamına geliyordu.

"Üç insanla dans ettim, şimdi kontrol altındalar. ve onlara biraz zarar vermek zorunda kaldık. Yaralanma yok. Allyon'u ." Tequila Blue Voodoo gibi geliyordu, Derek'in

adamlarından oluşan karışık bir grup getirdi.

"Bir genç sivri kafalı DB, iki insan kontrol altında. Cehenneme kadar dayak yedik ama bira dışında hiçbir şeye ihtiyacımız yok," dedi Angel Tit. "Allyon'u görmedim."

"Bir vampir, yaşı belirsiz, DB, iki yaralı. John için doktor gerekli. Hayati tehlikesi yok. Birkaç dikişe ihtiyacım var," dedi yabancı bir ses. "De Allyon'u görmedim." En son savaş alanında bir vampiri gördüğüm El Diablo olduğunu düşündüm.

Eli dedi ki, "Yaşlı bir enayi DB. O dikişler ve bira için sana katılacağım." Adamlar kıkırdadı. "Cheek Sneak ve ben Allyon'u ."

Rick, "Vampirlerle karşılaşmadı," dedi. "Üç insan yakalandı, yaralı yok, de Allyon'u görmediler."

Bruiser, "İki yaşlı vampir öldü." dedi. Mikrofonlar bunun için sustu. Bruiser *çok* yaşlı iki vampiri alt etmişti. Tek başına. "Allyon'u görmedik," dedi. "Ama bir tane genç bulduk Vampir, DB, buzda, gerçek ölü." Bana baktı ve sırtarak alay etti. "Bacaklar mı? Geriye sen kalıyorsun."

Ona kaşlarımı çattım. Mikrofonuma dedim ki, "Bir insan kontrol altına alındı. Dört yaşlı vampir yakalandı." Telsiz trafiği sessizleşti. "Yaralanan yok. De Allyon'u görmedim," diye ekledim, bu önemli bilgi aklıma yeni gelmişti.

Bruiser, "Geri kalanınızın canına okudu ve bize sohbet edecek vampir bıraktı," dedi. "Janie havuzu kazandı."

Havuz mu vardı?

"Bunu görmeliyim," dedi adamlardan biri.

"Burayı didik didik arayana kadar olmaz. Kilitleyin," dedi Eli. "Allyon'u istiyoruz."

Bruiser ve ben alt katı dörde böldük ve tekrar gözden geçirdik. Çok fazla oda yoktu, sadece tek kişilik bir tuvalet vardı ve dolap ya da saklanma yeri yoktu. Hızlı bir çalışmaydı. Mikrofona "Birinci kat temiz," dedim. İkinci kata çıkmaya başladık. Beş adım sonra bir ses duydum ve arkama baktım. "Düzeltilme. İki kişi bu tarafa geliyor."

İşte o zaman ikinci dalgayla vurulduk. Vampirler yeni, boş güvenli odadan dışarı fırladılar ve sürünge hızı ve zarafetiyle merdivenlerden yukarı çıktılar, , çığlık atıyorlardı. *Açıldılar*. Açlıklarının ve hastalıklarının kokusunu alabiliyordum. Bunlar enfekte olmuşlardı ve nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lanet kasa ve kül bloklu oda boştu.

Tüfeği ateşledim ve ilkinin tam ortasından vurdum. Yanımda, Bruiser iki adım aşağı indi ve ikincisinin kafasını aldı, bir elinde uzun kılıç, diğerinde sevimli orta boy kılıçlardan biri vardı. Kütüğünden kan fışkırdı. Üçüncü vampire ateş ettim ve onu geriye savurdum. Ben M4teki mermileri bitirirken Bruiser vurduğum ikincinin kafasını aldı. Yedi merminin hepsi bittiğinde, Walthers'ı çektim ve kafalarına ateş etmeye başladım, onları yavaşlattım, Bruiser yanımda, bitirdim. Askerler bize destek olmak için merdivenlerden aşağı akın etti ve savaşı birinci kata taşıyarak dağıldık. Ve hala vampirler geliyordu.

Zarafet yoktu, incelik yoktu. Sadece savaş vardı. Sadece kan ve silah kokusu. Bizden iki kişinin yere düştüğünü ve vampirlerin içmek için üzerlerine atladığını gördüm. Eli ve Derek kazıklar ve bıçaklar parıldayarak aralarına daldı. Bir koluma bir pençe, bir yumruk ve böbreklerime bir tekme yedim. Üç birdi ve ben yere düştüm. Vampirlerle savaşırken bir numaralı kural. Ayakta kal.

İlk vampir düştüğühâlâ düşüyordum. İhtiyacı olmayan bir nefes çıkardı ve yüzümün önünde havada bir çizme ile uçmaya Onu kısa bir kılıç izledi ve bir vuruşta başka bir vampirin ön kolunu kopardı. Rick uzandı ve beni yukarı çekti, parmakları yaralanmamış kolumda çelik bantlar gibiydi. Beni döndürdü ve sabitlenene kadar bir kolunu belime dolayarak beni destekledi. Ta ki

iki vampir katili çizdi. "İntikam *her zaman* değildir," dedi.

Güldüm. Onun hayatını birkaç kez kurtarmıştım. Şimdi de o benimkini kurtardı.

Sürekli devam etti. Her şey bittiğinde Bruiser ve Rick sırt sırta vermiş, nefes nefese duruyorlardı. Derek ve ben bir duvara yaslanmıştık, ayaklarımızın dibinde iki yaralı asker vardı ve onları koruyorduk. Getirdiği diğer üç adam hâlâ ayaktaydı ama hepsi yaralıydı. İkisi ölmüştü. Derek 911'i aradı ve doktor çağırdı.

Etrafımızda on dört vampir vardı. *Sadece on dört mü?* Yüzlerce gibi görünüyordu. Ama hiçbirisi de Allyon değildi. Lucas de Allyon ana kampında değildi.

Tüm o kan, savaş ve ölüm bir hiç uğruna olmuştu. Boşa gitmişti. Gözlerim, yaşlarla doldu. Yüzümü sildim. Vampir kanı beni yakıyordu. "*Bok. Bok, bok, bok,*" diye fısıldadım.

bir adam inledi. Cep telefonumu açtım ve Leo'yu aradım. Neyse ki çoktan yola çıkmıştı. Çabucak burada olacak ve yaralı insanları iyileştirecekti. Hücreyi kapattım ve yukarı baktığımda bir duvardan altı insanın çıktığını gördüm. Bir kapı değil ama bir duvar, gizli bir odaya açılan gizli bir kapı. Planlama komisyonuna sunulan planlarda böyle bir şey yoktu. Yasaları çiğneyen vampirler. Düşünebiliyor musunuz? Kan hizmetkârlarının kokusunu alana kadar neredeyse gülmeye başlayacaktım. Hepsi vampir hastalığı kokuyordu.

Derek üzerlerini örttü ve ellerini başlarının üzerine koyarak sağladı. Hasta ve kanlar içindeki Asheville vampirlerini düşündüm. Sabina'nın o adamı nasıl iyileştirdiğini bulana kadar onları kurtarabilecek bir tedavi vardı ... vampir ... adı yorgun beynimden tamamen silinmiş olan aptal güzel olan. Callan! Evet. Callan. Callan. Leo'ya mesaj attım. "Buradaki insanlarda hastalığa karşı antikor var. Asheville'e gönderelim mi?"

Anında "Bir sonraki uçakta" diye mesaj attı.

Modern iletişim biçimlerini sevmek lazım. Sonra Adelaide'e mesaj attım "Tedaviyi aldım. En kısa sürede göndereceğim." Telefonumu kapattım. Ve duvardan aşağı kayarak yere .

Eli yanıma geldi, savaşçı yüzü hâlâ yerindeydi, sert ve uzak görünüyordu. Yanımda durdu, savaş alanına baktı ve konuştuğunda dudakları kıpırdamadı, vampirlerin bile duyamayacağı bir ses tonuyla konuştu. "Denizci Cheek Sneak'i aradı. Onu fotoğraf çekerken ve mesajlaşıırken yakaladım. Telefonunu aldım. Alex' vermemi ister misin?"

"Evet," dedim ve gözlerimi kapattım. Sonunda diğer ispiyoncumuzu da bulmuş muyduk? "Eğer düşmanla konuştuğunu kanıtlarsan, önce bana söyle. Derek'e değil."

Eli burnundan kısık bir kahkaha attı. "Anlaşıldı." Uzaklaştı. "Yaralanmışsın."

Gözlerimi açtım ve Rick'e baktım. "Sen de öyle," dedim. Yanmıştı, topallıyordu ve sanki duvara çarpmış gibi parmak eklemleri kanla kaplanmıştı. Ya da belki bir vampirin suratına vurmuştu. İkisi de ona benziyordu.

"Benim merhemim onu iyileştirir," dedi hazırlıksız bir şekilde. "Ama seninki kötü." Diz çöktü, kolumu kaldırdı ve kanın kolumu kapladığını gördüm. Kesik bezi sıyrarak yarayı ortaya çıkardı; vampir pençelerinin açtığı, birbirine paralel, sızan üç yara. Yırtıklar yaklaşık iki santim genişliğindeydi ve deltoid kasını o kadar derinden kesmişti ki, bastırıp açtığında ritmik ve sabit küçük bir kan akışı başladı. Küçük bir kesilmişti.

"Vites değiştirdiğimde iyileştireceğim," diye mırıldandım.

Rick yanıma oturdu ve kemerindeki askeri sağlık çantasını açtı. İçinde bir doktorun kanamayı durdurmak için kopmuş bir uzva taktığı türden bir turnike, steril gazlı bez paketleri, alkollü pedler ve temizleyici vardı. Bir yarayı dikmek için gerekli malzemeler, siyah iplik ve minik eğri iğneler. Şeffaf bir sıvı şiringası. Üzerinde MORFIN yazıyordu.

"Beni dikmiyorsun," dedim.

Rick güldü. "Hayır. Değilim. Ama buradan çıkana kadar onu toplarım."

"Tamam. Elbette."

Kolumu yırtıp yaramı temizlemesini ve sarmasını izledim. Gazlı bezi sıkıca bağladı ve kolumun etrafına bezi sardı. *Acıyordu* ama ellerini izledim, emin ve sabit bir çalışıyordu. Onun kokusunu aldım, ter, kan ve kedi kokusu. İşini bitirdiğinde gözlerini bana dikti ve alttaki küçük çarpık dişini göstererek gülümsedi. İçimi yakıcı ve bir ürperti kapladı.

Rick elini kaldırdı ve yanmış yüzüme dokundu. Yavaşça. Çok nazikçe. Gözlerimi kapadım, onu içime çektim. Onu arzuluyor ve yakalanma riski olmadan ona sahip olamayacağımı biliyordum. "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadım.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim," dedim. "Bu çok berbat."

Kıkırdadı. "Evet, öyle. Daha da kötüsü, artık bizi çok sık karşı karşıya getirecek bir işim var." Ve sonra ilaç çantasını ve küçük şırıngasını, öldüğünü sandığımız ama hâlâ bizimle olan bir askere götürerek gitti. Acı içinde.

Başımı kaldırdığımda Eli'nin gri gözlerini üzerimde buldum, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, meraktan daha keskin, şüpheden daha yoğun bir şeyin tuhaf bir karışımı. Ve belki de özlem gibi bir şey. Bu beni şaşırtmıştı. O beni inceledi, ben de onu. Ve sonra döndü. * * *

Gün batımından bir saatten biraz daha az bir süre sonra Leo kiraladığı ekstra uzun bir limuzinle geldi. Yanında onu alaşağı eden hastalıktan iyileşmiş olan klan dışı rahibe Sabina ve güzellikten çok savaş tecrübesi için seçilmiş üç kan hizmetkârı vardı. Güzel döşemenin üzerinde uzanan Leo'nun *ikinci* varisi Grégoire gök mavisi ipek pijamalar giymişti. Uzun koltukta onun yanında sürprizler vardı. Rick kendi birimini tanıttı -kurt formunda sıkışmış bir kurt adam ve Pea, genç bir grindylow- ve yanlarında PsyLED'deki amiri vardı. Adı Soul'du. Çok güzeldi.

Soul kırk yaşından altmış yaşına kadar herhangi bir yaşta olabilirdi, yaşlanmayan, seksi ve boğucu bir kadındı ve görüş mesafesindeki tüm erkeklerin onu en yakın otele götürmeyi düşünmesine neden oluyordu. Pürüzsüz zeytin rengi bir teni, siyah, parlayan gözleri ve doğanın eskiden siyah saçlı olan bazı kadınlara verdiği platin rengi saçları vardı. Uzun, esnek dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Ve doğru yerlerde kıvrımları vardı. Gördüğüm anda ondan hoşlanmamıştım.

Duvarın arkasına geçtim ve onu inceledim. Soul, ayaklarına kadar uzanan ipek tül den kat kat yapılmış, uzun, uçuşan, şeffaf bir elbise . Üzerine de dizlerine kadar inen sulandırılmış ipek bir palto giymişti. Ayaklarının altında, çok beğendiğim, kayışları olan bir çift siyah dans ayakkabısı vardı. Boynunda ince altın bir zincir ve zincire bağlı som altından bir elma vardı. Beast'in bakışında, büyümlü enerjilerin sıcaklığıyla parlıyordu, cadı değil, insan değil, ama insan olmayan bir şeydi. Ayrıca tepesinde bir psy-metre bulunan bir asa taşıyordu. PsyLED için çalışan bir süpernat. *Harika. Sadece lanet olası ördek.*

Soul, kurt ve Pea doğruca Rick'e gittiler. Leo doğruca bana geldi. Anında zorla beslenmeyi, acıyı, öfkeyi ve çaresizliği hatırladım. Ellerim kenetlendi ama tepkimi , hissettiğim her şeyi beden dilimden okuyabileceğini ya da gözeneklerimden süzülen kokuyu alabileceğini . Yavaş bir nefes aldım ve üfledim.

"Rapor ver," dedi Leo. Kulağa askeri bir komut gibi geliyordu ve Leo'nun yüzyıllardır savaşlarda savaştığını hatırlamak zorunda kaldım, Grégoire şimdi olduğu gibi onun yanındaydı. Ya da yol gösterdiğini. Hafif yapısına, narin formuna ve ipek pijamalarına rağmen ya da belki de tüm bunlardan dolayı Grégoire azılı bir savaşçıydı. Elinde kılıç ve gayretten başka bir şey olmadan bağlı bir iblisin önüne atladığını görmüştüm. Leo tamamen farklı şekillerde korkutucuydu. MOC korkunç derecede güçlüydü.

"Onları yendik. Sanırım. Ama düşmanınız burada değildi. Üzgünüm, Leo."

Kara kaşlarından birini zarif ve çileden çıkarıcı tarzıyla kaldırdı ve "Kanıyorsun. İnsanlar öldü. Mithranlar öldü ve kanları hastalık kokuyor. Ayrıntılara ihtiyacım var, *İnfazcım*."

İç çektim. Ve işte . Şu anda içinde bulunduğum tüm saçmalıkların kışkırtıcı faktörü - onun İnfazcısı olduğumu iddia .

Sonra Leo eğildi, burnu köprücük kemiğıme yaklaştı. Bir kez nazikçe kokladı ve geri çekildi, yüzü şaşkıındı. İkincisine döndü ve "Farklı bir şeyler var" dedi.

Grégoire da eğildi ve burnunu çekti. "İnfazcınızla aranızdaki bağ başkalaşım geçirmiş." dedi.

Oh, . Bunu kokumdan mı anladılar?

Grégoire ellerini arkasında kavuşturdu ve sanki satın alabileceğı bir kısrakmışım gibi etrafımda yarım daire çizerek yürüdü. Gözlerimi ona diktim. Kan kaybından bu kadar güçsüz olmasaydım, ona yumruk atabilirdim. "İlginç," dedi Grégoire.

Leo, arkasında duran bir kan hizmetkârına, "Yaralı *hizmetkârım* sırtüstü düşmeden önce ona bir sandalye getir," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Pirinç Mızrak Seti ile Tek Yumruk

Sandalyeyi reddettim. Kendimi inatçı ve hissediyordum. Kanlar içinde ve bitkin bir halde birinci katın zeminine , sırtımı duvara dayadım ve temizliği izledim. Buradaki işim bitmişti. Leo ve de Allyon arasındaki savaş, hastalıklı vampirlerin saldırısına uğrayan insanların ölümüyle sonuçlanmıştı. Derek'in adamlarından ikisi, Vodka Martini ve Vodka Lime Rickey, hayati tehlike arz edecek şekilde yaralanmıştı. Onları iyileştirmek için iyi bir vampir kanı kaynağı olsa bile, . Vampira Carta atlanmıştı, elimizde bir vampir savaşı vardı ve de Allyon'un nerede dair hiçbir fikrim yoktu. İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünmekten nefret ediyordum çünkü her zaman gidebilirdi. Her zaman kötüleşirdi.

Bir kongre komitesi yıllardır doğaüstü sorununu kanun yaptırımlarıyla ilgili olarak inceliyor ve insan kanunlarını doğaüstü yaratıklara uygulamak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar başarılı olamamışlardı, ancak vampir avcılığı topluluğundaki söylentilere göre PsyLED'e bu konuyla ilgilenmesi için geniş yetkiler verilmişti. Bizimle birlikte.

İnsan polis teşkilatları ve PsyLED de bu olaya dahil olmuşlardı ve Rick de OIC ve PI, yani sorumlu memur ve baş araştırmacı olarak görev yapıyordu. Bu onun ilk büyük davasıydı ve hâlâ hayatta olan düşman vampirlere karşı yasal suçlamalardan oluşan bir liste hazırlıyordu. Rick, PsyLED karargâhından olay yeri inceleme ekiplerini çağırmıştı. Ayrıca kül blokları odanın ortasındaki cadı çemberinin aç vampirlerin tutulduğu bir hücreye açılan bir kapı olduğunu da söylemişti. Bunu nereden bilebilirdim ki? Peki o nereden biliyordu?

Soul, Rick'i evcil hayvanlarından biri gibi takip ediyor, gözlemliyor, değerlendiriyor ve Rick'in söylediği her şeye katılıyordu. Rick onun en değerli öğrencisiydi. Kolum zonkluyordu. Derim yanıyordu. Kısırılık küçük sivri pençeleriyle içimde dolaşıyordu.

Gece yarısına yakın Rick nihayet bana doğru döndü. Yanımda diz çöktü ve "Berbat görünüyorsun. Vites değiştirmeniz gerekiyor."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Kıkırdadı, suç mahalline baktı ve aniden sessizleşti. Kurdu Soul'un yanında oturuyordu ve kurt adam başını eğmişti. Tüyleri diken diken olmuştu. Ayağa kalktı ve sanki bir av görmüş gibi pençelerini birer birer kaldırarak odanın yavaşça bize doğru ilerledi. Ve o av bendim. Devasa beyaz kurdu izledim, hareket etmiyordu, çimenlerin arasındaki bir tavşan gibi donup kalmıştı. Kurt gerçek bir kurt değildi, melek gücüyle çarpılmış ve şimdi kurt formunda sıkışıp kalmış bir kurt adamdı. Pea onun sırtına bindi, yeşil kediye benzeyen grindylow'un pençeleri güzel kürküne takıldı. Kurt hızlandı, neredeyse tırs gidiyordu, gözleri benim üzerimdeydi ve Pea uyarıda bulunarak tısladı, tutuşunu sıkılaştırdı.

Rick, "Brute, dur," diye emretti. Kurt durdu ama hırlamasının sesi daha da yükseldi. Soul şaşkınlıkla odanın öbür ucundan bizi inceledi. Pea gevezelik etti ve kurdun kürkünü çekiştirdi, tedirgindi. Rick, "var bunun?" dedi.

"Ben, sanırım." Onlara dedim ki, "Sizi bir kez alt ettim. Seni yine alt edebilirim. Ve eğer beni ısıtırsan evcil hayvanın Pea boğazını keser. Benden intikam almaya çalışmadan önce bunu düşünsen iyi olur."

"Onu indirdin mi?" Rick sordu.

"Evet. İnsan formundayken. Pirinç muşta ile tek bir yumruk. Sanırım çenesini kırdım."

Brute, ki bu kurt adam için iyi bir isimdi, boğazının derinliklerinde hırladı, sestten çok bir titreşimdi. Gümüş mavisi gözleri bana dikilmişti. Pea tısladı ve pençelerini geçirdi; kurt adam kanı kokusu etrafa yayılıyordu. Gülmeye başladım, muhtemelen yapabileceğim en akıllıca şey bu ama o kadar yorgundum ki tutamadım.

Rick ikiliye yaklaştı ve elini Brute'un yanına koydu. Titreşim durdu. Brute tehdit başını eğdi ama bu gelecekteki bir tehditti, şu anda yerine getireceği bir tehdit değil. Hırladı, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Kurt tiksintiyle ofladı ve başını pençelerinin üzerine koyarak karnının üstüne düştü. Pea miyavladı ve beyaz kürkünü tımar ederek okşadı. Rick başını iki yana salladı. "Çok tuhaf bir hayatım var," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Bir dakika sonra elinde bir anahtarla geri döndü. Anahtarı hayvan birimine doğrulttu. "Soul'la kalın çocuklar." Elini kaldırmam için diğer elini bana doğru indirdi. " gelin. Bir gezintiye ." Beni ayağa kaldırmasına izin verdim, beni zahmetsizce kaldırırken vücudundaki yeni gücü hissettim. Onu dışarı kadar takip ettim, vücudum ağrıyordu ve bitkin düşmüştüm.

Olay yeri şeridinin altından geçip doğruca Grégoire'ın limuzinine gittik, Rick beni yolcu koltuğuna itti ve Piggly Wiggly durarak bizi şehrin dışına çıkardı. Tek kelime etmeden içeri girdi ben de koltuğa uzanıp gözlerimi kapattım. Biraz kestirmiştım ama kolum zonkluyordu ve derim vampir kanının düştüğü yerde yanıyordu. Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü beş saniye içinde üç jambon, bir kutu protein çubuğu ve bir jambonlu sandviçle geri döndü. Yer değiştirmemi ve kendimi iyileştirmemi bekliyordu. Rick limuzini yeniden çalıştırdı ve otoparktan çıkarken elimi tuttu.

El ele tutuşarak, sessizce Natchez Tepesi'nin altından aşağıya, karanlığa doğru sürdü, kasabanın ışıkları arabanın içine koyu gölgeler düşürüyordu. Nehrin yanına park etti, limuzinin motoru sessizdi. Siyah suya baktı. Su hızla hareket ediyordu; girdaplar, kıvrımlar ve şurada burada küçük köpükler vardı.

"Buradaki rıhtımlar, depolar ve eski evlerin hepsi köle emeğinin sırtında inşa edildi. Tıpkı New Orleans gibi" dedi. "Şimdi, köleliğin çöküşünden bir buçuk asır sonra, aynı anda güzel hem de korkunç."

Bu hiç de Rick'e yakışmayan bir yorumdu. Devasa su yoluna, salkım söğütlere ve yemyeşil kıyılarındaki sonbahar boyalı ağaçlara baktım. Nehrin aşağısında, bir derenin nehre yerde, ölü ağaçların dallarına takılmış bir bulut görünen küçük bir ak balıkçıl kümesi vardı. Rick suyu inceliyordu, ben de ona döndüm, arı boyasının ve tüm onu ne kadar değiştirdiğini merak ediyordum. Hâlâ da değiştiriyordu. Sonunda sessizliği bozdu. "İyileşmişsin," dedim.

Omuz silkti. "Artık hızlı iyileşiyorum."

Bunu düşündüm. "Son dolunay nasıldı?" diye sordum.

"İyiydin." Tekrar omuz silkti. "Bir suçu çözdüm. Rozet aldım." Bir sonra, "Kız arkadaşımı kaybettim." dedi.

İçimde bir canavar yükseldi, sanki bir avmış gibi onu izliyordum. *Benim*, diye mırıldandı. "Hiçbir yere gitmedim," dedim.

"Seks yapamam. Eğer seninle seks yaparsam, Pea beni öldürür. Sonra da seni öldürür."

Beklenmedik gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Elini sıkıca kavradım. O da karşılık verdi, bakışları hâlâ nehirdeydi. "Aşkta seksten daha fazlası var," dedim.

Bana bakmadı. "Beni seviyor musun, Jane?"

Boğazımdaki ani acıyı yutkunarak geçiştirdim. "Evet. Beni seviyor musun?"

"Evet." Sonra gülümsedi. "Çok romantığiz."

Gözyaşlarımla savaşıarak güldüm. Ellerimizi o kadar sıkı tutuyorduk ki normal bir insanın kemiklerini kırabilirdik. "Eninde sonunda bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız," dedim. "İkimizin de türü uzun ömürlüdür, yenmek gibi ölümcül kazalar dışında." Rick'in kaşları bu söz kalktı ama de bana dönmedi. "Bugün birlikte olamıyor olmamız yarın da birlikte olamayacağımız anlamına gelmez."

"İşlerimiz, sen vampirler için, ben PsyLED için, bizi karşı karşıya getirdi." Bunu daha önce de söylemişti ve tekrarı daha dikkatli dinlememi sağladı. "Kimseye ne söylemedim ama sen bir Skinwalker'sın, ben de bir polisim." Gözlerini gecenin karanlığına dikmişti ve Rick'in bundan sonra ne söyleyebileceği konusunda içimde kötü bir his vardı. "Eğer bir hain olsaydın ve mesela birinin ciğerini yeseydin-"

"*U'tlun'ta*," dedim. Cherokee kelimesi "hut luna" olarak telaffuz ediliyordu ve türümden birinin yaşlanıp delirdiğinde ve insanları yemeye başladığında dönüştüğü şeydi.

Rick ağzından bir gülümseme hayaleti geçmesine izin verdi ve "Evet. İşte o. Eğitimimizin bir parçası olarak Amerikan kabile mitolojisi üzerine çalıştık." Gözlerini Mississippi'ye dikti, suları dünyanın kalp atışları gibi sessiz ve derin bir dönüşüyordu. "Seni öldürmek zorunda bırakma beni. Seni gümüşle vururum."

Nehir akıp giderken ve kolum zonklarken bunu düşündüm. "İnsanları öldürmeye başlasaydım, beni vurmanı isterdim."

Uzun bir süre sonra, "Bunu kavuşturduğumuza sevindim. Dediğim gibi. Romantik. Ama birlikte olamayız." Bu yarım bir soruydu ve ben başımı sessizce hayır anlamında salladım. Birlikte olamazdık çünkü seks bana siyah leopar kanı bulaştırırdı. Bu düşünceyle gözlerimde yaşlar birikti.

Rick düşünceli bir *hmmm* ile homurdanma arasında bir ses çıkardı. "Yani, bu arada biz ... ne? Başkalarıyla mı çıkacağız?"

Benim, diye düşündü Beast.

Başkalarıyla çıkmasının cadı Soul'u da kapsayıp kapsamadığını merak ettim. "Adil görünüyor." dediğimde kalbim acıdı. Görüşebildiğimiz zaman görüşelim."

Rick o zaman bana döndü, kedisi gözlerinde yükseliyordu. "Oynayabildiğimiz zaman oynayalım mı?" Yatakta oynamayı kastediyordu, ki bunu bir kez yapmıştık ve fantastik olmaya oldukça yakındı. Tamam, tamamen harikaydı.

Kalbim hafıfledi ve dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Oyna. Evet. Oyna."

"Kanının kokusunu alabiliyorum," dedi. "Çok fazla kan kaybettiğinin kokusunu alabiliyorum ve hâlâ kanaman var. Vites değiştirmen gerek." Kapısını açtı ve beni koltuğun üzerinden çekerek dışarı çıkardı. O kadar çabuk ayağa kalktığım için bayılacak gibi oldum ve Rick yiyecekleri ve battaniyeyi alıp beni desteklemek için bir kolunu belime dolayınca arabaya yaslandım. Desteklenmeye alışık değildim. Hiçbir şekilde. Ama Rick artık insanlık dışı derecede güçlüydü, benim ağırlığım onun üzerinde neredeyse hiç yoktu. Beni aşağıya, nehre doğru, kayalıktaki şehrin ışıklarından ve Tepenin Altındaki Natchez'in gürültüsünden uzağa, gölgelere doğru götürdü. Gece soğuktu, hafif bir rüzgâr vardı. Suyun, ak balıkçılların ve jambonların kokusunu alabiliyordum. Beast'i hiç jambonla beslememiştim, özellikle de pişmiş ... Şeker kabuklu ballı jambonu ve pastırmaya sarılı jambonu nasıl seveceğini merak ediyordum. Eti düşününce ağzım sulanmaya başladı. Evet. Değişmem gerekiyordu.

Rick تنها bir yerde battaniyeyi serdi, jambonları çimlerin üzerine koydu ve içlerini açtı. Battaniyenin uzandı. "Soyun," diye emretti.

"Romantizm düşünceleri buraya kadarmış" diye düşünerek sıçradım.

"Sana meydan okuyorum." Ellerini başının arkasına koyarak battaniyenin üzerine uzandı. "Her zaman cesaret etmenin aptalca olduğunu düşünmüşümdür."

"Senin çıplaklığının her zaman harika olduğunu düşünmüşümdür."

Bu da onun komutuna tamamen farklı bir özellik katıyordu. Cebimi yokladım ve beklenmedik bir yerde ya da zamanda yer değiştirmem gerektiğinde kullandığım aslan dişini buldum. Kolum zonkluyordu. Çok kan kaybetmiştim. İçimi çektim ve bıçakları düşürmeye başladım. Etkileyici bir yığın oluşturdular. Yanlarına yardımcı kemeri ve hafif Kevlar yeleği, ardından da kılıfları ve silahları bıraktım. Sonra savaş botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Çimenler çıplak tabanlarımı diken diken etti. Kamuflaj pantolonumun düğmelerini açtığımda Rick'in gözlerinde sarı-yeşil yumuşak bir parıltı belirdi. Kedisinin kokusunu alabiliyordum, misk kokulu ve sıcak kanlıydı.

Pantolonu çıkarırken gözlerini tuttum, vücudum gölgeler ve siyah gömleğin uzun kuyrukları tarafından gizlenmişti. Kasım gecesinin soğuk havası bacaklarıma çarptı. Tenimde ürpertici şişlikler oluştu. Vücudumun her yeri gerildi.

Gömleğin manşetlerini açıp bileklerimi ortaya çıkardım. Gömleğin ön tarafındaki düğmeleri açmaya başladım. Rick'in gözleri daha yeşil parlıyordu. Kedi kokusu geceyi dolduruyor, devasa nehrin güçlü su-balık-kirlilik kokusuyla birleşiyordu. Yavaşladım, içime bir ağırlık doldu. Gözleri beni tutuyordu.

Yavaşça gömleğimi omuzlarımdan ittim. Çimenlere düşmesine izin verdim. Yarama yapıştı, kurumuş kan tutkal gibiydi. Derimin üzerinde taze damlalar hissettim. Kesik, bandajın altında acıyordu. Görmezden geldim. Nefesim hızlı geldi. Siyah sütyenimi çözdüm. Düşmesine izin verdim. Gece karnımı ve göğüslerimi okşadı. Rick'in gözleri rüzgârı takip ediyor gibiydi. Meme uçlarım sıkılaştı ve karnımın alt kısmına kabarık bir sıcaklık yerleşti.

Parmaklarımı külotumun içine soktum ve aşağı kaydurdım. Ayağa kalktığımda Rick beni izliyordu, gözleri parlak, keskin bir yeşil-altın parıltısıydı. Kedilerimizin kokusu yavaş esen rüzgâra karışıyor ve küçük açıklıkta tembelce oynaşıyordu.

Benim, diye düşündü Beast. Ve bana doğru çarptı. Çimlerin üzerine diz çöktüm ve mırıldanarak Rick'in üzerine eğildim. Yanağımı onunkine , kaba gece sakalı kaşındırıyordu. Çenemi sürterek kokusuyla işaretledim. Şimdi o da mırıldanıyordu, ikiz titreşimler havayı dolduruyordu.

Elleri sanki beni için kenetlenmişti. "Vites değiştir," dedi, sesi gergindi. "Yoksa başımız belaya girecek. Çok güzel kokuyorsun."

Güldüm, sesim kendi sesimden daha derindi ve topuklarımdan üzerine oturdum. Ben arkama yaslanıp parmaklarımı dışın etrafına doladığımda gözleri gezindi. Canavar yüzeye o kadar yakındı ki geçiş anında başladı. Omurgam sertçe geriye savruldu. Postum filizlendi. Değişimin gri yerine girdim. * * * Kendime geldim, battaniyenin yanında çimlerin üzerindeydim. Ricky Bo oradaydı, yeşil kedi gözleriyle beni izliyordu. Nefes nefese kaldım, havada onun ve Jane'in şehvetinin kokusunu aldım. Onu izledim. İçindeki kedinin kokusu hoşuma Canavar kedinin kokusundan farklıydı ama doğurgan, genç ve güç doluydu. Patilerimi altına çektim ve gerindim, sırtımı kamburlaştırdım, ön bacaklarımı, göğsümü ve omurgamı gerdim. Öldürücü dişlerimi göstererek esnedim. Battaniyenin üzerinde ilerledim. Rick'in vücudu hareketsiz kaldı. Kokusunun değiştiğini hissettim. Ofladım. *Korkmaya gerek yok*. eğildim, kokladım, ağzımdan hava emdim, ağzımdaki koku keselerinin üzerinden. Kokusunu sevdim.

"Jane?" Rick sordu, sesi gergindi. "Orada mısın?"

Yüzünü yaladım, kaba dilimi postunun ve derisinin üzerinde gezdirdim. Çenemi sürterek kokusunu yaydım. Hareket etmedi. Kıpırdamadan durdu, av mı yoksa eş mi olduğundan emin değildi. Bacaklarımı üzerinden geçirdim ve üzerine uzandım, göbek göbeğe. Tekrar yaladım. Yüzüne, gözlerine baktım. *Benim gözlerime. Her zaman benim*.

Rick elini kaldırdı. Canavarın yan tarafını okşadı. Çenesinin altını ve kulaklarının yanını kaşıdı. Ofladım ve başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarının sabitleştiğini duydum. Gözlerimi kapattım. Rick'in beni tımar etmesine izin verdim.

Daha sonra gözlerimi açtım ve yavaşça hareket ederek ayağa kalktım. Ölü domuzun yanına döndüm ve karnım yerde yemek için yerleştim. Eski, sulu domuz etini yedim. Rick rahatladı, koku imzası tekrar değişti. Domuz eti ve ekmek yemeğini açtı ve yedi. Gülmeye başladı. Gözlerimi ona çevirdim.

"Bu Şimdiye kadar yaptığım en garip piknik."

Kahkahalarla güldüm. Yerdeki domuz sularını yaladı. Canavar pençeleriyle öldürülen domuz kadar iyi değildi ama lezzetliydi. * * *

Rick izlerken ben giyindim. Gözleri yine insandı, gece kadar siyahtı, Fransız siyahı ve güzeldi. Sonunda, "Canavar ne yaptı?" diye sordum. Şaşkın bakışları karşısında, "Beni bastırdı. Bazen onun aracılığıyla dünyaya erişemiyorum." Ricke içimde yaşayan ikinci ruhtan ya da onun oraya nasıl geldiğinden bahsetmediğim için kulağa çok tuhaf geliyordu.

Rick yavaşça sırttı. "Beni kokuyla işaretledi."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Sonra üzerime atladı ve beni yaladı. Sevilmek istediğini anladım, ben de . Sonra o yemeğini yedi, ben de sandviçimi yedim. Ve geri çekildi. Sanırım beni sahipleniyordu."

"Evet," dedim, Beast'in Rick'e karşı hissettikleri konusundan rahatsız olmuştum. "Öyleydi." Gömleğimin düğmelerini ilikledim ve pantolonumun içine soktum. Kan sertleşmiş ve kurumuştur. Botları çıkarmadım. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi kasabaya dönüp suç mahallini bitirelim."

Telefonlardan biri çimlerin titreşti. Leo tarafından bana verilen resmi cep telefonuydu. Telefonu elime aldım ve ön yüzünde Leo'nun resmi vardı. "Yellowrock," dedim.

Bruiser homurdandı, "Katie günbatımında saldırıya . Natchez bizim baskınımız olarak olabilir ama kuvvetlerimiz bölündüğünde bunu kendi avantajlarına kullandılar. *Hemen* New Orleans'a geri dönmeliyiz." "Yoldayız," dedim. Rick battaniyeyi ve eşyalarımızı başlamıştı bile. Eşyalarımı topladım ve limuzine geri döndük. Uzun bir gece olacaktı ve nedense kendimi çok yorgun hissediyordum. Yumuşak, huzurlu ve kolay. Koşarken gülümsedim.

* * *

Bavullarımızı daha sonra almak üzere kiraladığımız ve hasar verdiğimiz eve bıraktık ve New Orleans'a doğru yola çıktık. Alex, Bruiser, Derek ve Eli ile birlikte Grégoire'in limuzinindeydim. Limuzin kan hizmetkârlarıyla kavga sırasında bazı darbeler almıştı ve Grégoire'a aracının artık hasar gördüğünü söylemeye can atmıyordum. Derek' diğer adamları, yaralılar ve sağlıklılar, malzemelerimizi getiren kamyonunda ve Leo ile Grégoire'ın geldiği kiralık limuzindeydiler. Leo kendi helikopterine el koymuştu ve Grégoire'la birlikte New Orleans'a dönüş yolunu yarılamlışlardı bile.

Yapılmamış çok şey vardı. Şehrin efendisi, adını telaffuz edemediğim vampir Koca H. ile hiç tanışmamış ya da . Bir MOC'nin şehrine ilk gece merhaba demeden girmek ciddi bir vampir protokolü ihlaliydi. Tabii ki, içeri girip misafirlerini vurmak ve kafalarını kesmek daha kötü bir ihlaldir, bu yüzden belki de her şeyi fazla düşünüyordum. Ya da belki de bir düşman daha edinmiştim. Hadi, ben.

Limuzinde Alex elektronik cihazında bir şeylerle uğraşüyor, küçük parmak boyutundaki sürücülerini yerleştiriyor, kaydediyor, başka dosyalar ekliyordu, bizden habersizdi. Kristal şampanya flütleri için tasarlanmış içecek tutucusunda uzun bir pipeti olan plastik bir kola şişesi vardı. Eli ve Bruiser telefonda Leo ve Grégoire'la ve bir kez de NOPD ile konuşarak insanları ve vampirleri korumak için taktik ve stratejileri tartışıyorlardı. Planlar hazırlanıyordu.

Bu başında Bruiser vardı, ben değil; ben sadece bir kas gücüydim, bir tetikçi idim ve arka koltuğa uzanmış, gecenin olaylarının mum ışığındaki yaralar gibi beynimde uçuşmasına izin veriyordum, küçük şeyler bir anlığına aydınlanıp uzaklaşıyordu. Her şeyin farkındaydım. Hepimizin üzerindeki kurumuş kan ter kokusu, hasta ve ölü vampirlerin, yorgun insanların, kan hizmetkârının ve kıyafetlerime sinmiş kedi kokusunun. Limuzinin motoru mırıldandı. Alex'in elektronik cihazlarının daha yumuşak sesleri

ve tıkrıdadı. Gece, siyah kadife gibi, pencerelere baskı . Adamlar sık sık bana dönüp bakıyorlardı, şaşkınlıkları havada belli belirsiz bir koku bırakıyordu. Yol sürekli altımızdan kayıyor, genleşme derzleri arabanın sallanmasına neden oluyordu.

Rick'in arkamızda bir yerde arabada olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Konsantrasyonunu. Yoğunluğunu. Arabayı sürdüğünü, konuştuğunu ve emirler verdiğini tahmin ettim. Polis işleri işte. İnsanlık dışı biriminin ve Soul'un onunla birlikte olduğunu biliyordum ama artık kıskanmıyordum. Soul ile ilişkisini hissedebiliyordum ve bu bana karşı hissettiklerine hiç benzemiyordu. Soul onun akıl hocası, arkadaşı ve öğretmeni idi. Dürüst olmak gerekirse ondan hoşlanıyordu. Rick'in ne hissettiğini ve ne yaptığını bilmenin iyi bir şey emin değildim ve bir açıdan güzel olsa da, bunun yakında kaybolacağını umuyordum. Dikkat dağıtıcıydı.

Ve başka bir şey daha hissediyordum, dünyanın dokusunda bir kopukluk gibi. Bu biraz şiirseldi, özellikle benim için, ama işte oradaydı. Bir şeyler yanılttı. Saldırı altındaydık. Bir hain yakalamıştık, peki ... de Allyon Natchez'de olduğumuzu nereden biliyordu? Birbirine sıkı sıkıya bağlı grupta başka bir hain daha mı vardı, belki de vampir zincirinin tepesine yakın biri? Leo'nun grubunun tepesindeki biri değil, çünkü usta bir vampir içtiği herkesin kalbini ve aklını bilir. Geriye alt seviye vampirler, Derek ve adamları kalıyordu. Tekrar. Avuçlarımla yüzümü ovdum ve gözlerime bastırdım. Suikastçısını yakaladığımızda düşmanımıza bilgi vermek Angel Tit'i kullanma fırsatını . Bunu kullanmanın bir yolu var mıydı?

Cep telefonumu çıkardım ve Alex'e bir mesaj gönderdim. "Cheek Sneak kötü adamımız mı?"

"Hâlâ arıyorum." diye mesaj attı. Bu da hiç yardımcı olmadı. Eli cep aldığına göre, peşinde olduğumuzu biliyordu. Eğer kötü adam oysa, başka bir hata yapacak gibi görünmüyordu.

"Peki ya diğerleri?" Tekrar mesaj attım. "Muhtemelen kimse var mı?"

Alex bir an sonra bana baktı ve başını hafifçe sallayarak onayladı ve bana bir mesaj gönderdi. Okudum, telefonumu kapattım ve kaldırdım. Demek öyle. Alex benimle aynı fikirdeydi. Altı kişiden biriydi ve listenin başında Cheek Sneak vardı. Muhtemelen kirliydi. Kesin olarak değil. Bu da hiç yardımcı olmadı, gerçekten. Geçenlerde şüpheli listesi beşin üzerine çıktığında işlerin karıştığını düşündüğümü hatırladım. Şimdi olduğu gibi. Ve Kid'in benim için bazı yeni bilgileri vardı, Rick devralmadan önce de Allyon'daki bilgisayarlardan indirdiği şeyler. İlk vampirle dövüştüğüm odadaki yeşil ve kırmızı bilgisayar ya da pil yedek ışıklarını hatırladım. Çocuk oraya girmiş ve bütün bilgisayarları indirmişti. Acayip zekiydi. Bana çok yardımı dokunacaktı, her ne kadar yine fena halde duşa ihtiyacı olsa da. Pis kokulu küçük osuruk.

Limuzin bütün trafik kurallarını çiğniyordu. Birinin, belki de Leo'nun müdahalesi sayesinde hiçbir polisi geçemedik, şanslıydık. Belki de birkaç iyilik istemişti. Ya da Bruiser yapmıştır. Vampirlerin dahil olduğu operasyonlar sistemin farklı işlediği anlamına geliyordu - tüm bu "Bazı domuzlar diğerlerinden daha eşittir" anlaşması. Her boyunca dinlendim, dünyanın bir kez olsun yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Bir kez olsun savaşmadım.

New Orleans'ın parlak ışıkları ufku aydınlattığında Bruiser'ın telefonu çaldı. "George Dumas," dedi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gözleri yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Aksanı, stres altında olduğunda, endişelendiğinde ya da çok ama çok kızdığında olduğu gibi İngiliz ve kibirli bir hal almıştı. Gözlerindeki donukluğa bakılırsa bu sefer öfke üzerine bahse girmiştim. "Evet. Lucas Vazquez de Allyon'un kim olduğunu biliyorum. Eğer Katie'ye zarar verirsen, ve halkının kanı sokaklarda ."

Yavaşça doğruldum.

"Öyleyiz," dedi Bruiser. Gözleri benimkilere dikilmişti. "Ölen İnfazcı'nın yerini aldın mı? Evet. Jane Yellowrock bizimle birlikte." Soğuk bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Güzel. Kabul ediyoruz."

"Kabul ediyoruz" cümlesindeki "biz" kısmının aslında beni kastettiğine dair kötü bir his vardı içimde.

Bruiser END tuşuna basıp başka bir numarayı hızlıca çevirdiğinde o soğuk gülümseme olduğu yerde kaldı. Ben

Sabina cevap verdiğinde herkesten daha çok şaşırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kirden Daha Aptal

Bruiser telefonu Sabina'yla kapattıktan sonra limuzindeki gerilim şimşek keskinleşti, hepimiz Bruiser'a bakıyorduk. Dedim ki, "Şunu açıklığa kavuşturalım. Az önce Ramondo Pitri'yi suçlandım ve vampir yasalarına göre mahkemeye çıkmam gerekiyor. Hemen şimdi."

Bruiser dudaklarını sıkıca bastırarak başını salladı. "Bu gece değil. Ama yakında. İki gün içinde."

"Ama bu cinayet suçlamasının, Natchez'deki mülküne yapılan saldırıdan dolayı kızgın ve muhtemelen öfkeli olan de Allyon'un siyasi bir hatası olduğu ortaya çıkabilir. Ama her ne sebeple olursa olsun beni suçladı ve Pitri'nin ölümünü benden intikam almak için kullanıyor."

Erkekler ifadenin "her ne sebeple olursa olsun" kısmına çeşitli miktarlarda eğlenerek tepki verdiler. Onları görmezden geldim ve devam ettim. "De Allyon beni cinayetle suçlayarak, kan davasını Vampira Carta'nın altına geri sokmak için kapıyı açtı. Buraya kadar doğru mu?"

Bruiser başını salladığında, "Ve işte bu suçlamaya dayanarak, Sabina'nın ateşkes bayrağı altında de Allyon ile görünüşte davamla ilgili ayrıntıları çözmek için bir görüşme yapmasını sağladın. Ama görüşmede Sabina, onu tek başına Vampira Carta'nın egemenliğine geri dönmeye zorlamayı planlıyor. Oh. Ve duruşmayı reddedemem. Bu doğru mu?"

Bruiser kıkırdadı, sesi eğlenmemiş ve sertti. "Evet. Kimse duruşmanın aleyhinize sonuçlanmasını beklemiyor. Ancak iki saat sürmesi beklenen müzakere sırasında Leo, de Allyon'un güçleri hakkında fikir edinirken Leo'nun soyundan gelenler de Katie'yi kurtaracak."

Bunun üzerine koltuğuma geri oturdum. "Ah," dedim, sonunda anlamıştım. Görüşmenin son kısmı olan Katie'yi bulma kısmı dışında her şey bir aldatmacaydı. Bruiser içinde bulunduğumuz durumun gerçeklerini ve benim bu olaydaki yerimi küçük ekibimize anlatırken limuzin beş dakikadır evimin önünde rölantide çalışıyordu.

"Eğer mahkemeye çıkar ve suçlu bulunursam, cezam ölüm olur."

"Hayır," dedi nazikçe, "bu özel suçlamanın cezası, suçlayan tarafından dönüştürülmek ve sonsuza dek onun emrinde hizmet etmektir."

Bir an için bunu düşündüm. Sonsuza dek De Allyon'un oyuncağı olmayı. Leo'nun varisini kurtarmak için bir anlaşma yapma riskini. Sabina'nın bu hileden haberdar edilmeyeceği gerçeğini. Cüretkârdı. Sinsi ve aldatıcı. Hoşuma . Duruşmaya gitmem gerektiği kısmı hariç her şeyi . *Saçmalık*.

Evimin renkli camlarından dışarı baktım. Yıllardır bedava evim diyordum, sahiplenmeyi reddediyordum. Ama son zamanlarda ona olduğu gibi hitap ediyordum. Benim evim. Benim yerim. Hoşuma gitse de gitmese de vampirler dünyasının bir parçasıydım ve bu da vampir politikasının bir parçası olmak anlamına geliyordu. Politikadan *nefret ederim*.

Jane tüm arkadaşlarıyla ilk olmak istiyor, düşündü Beast kendini bir şekilde. Ve Jane'in iyi bir deneğe ihtiyacı var.

"Ve ..." Bruiser yavaş bir nefes aldı ve ben gerildim. "Leo'yla düzgün bir şekilde bağ kurarsan ve geçen sefer denediğinde bağı gevşetmek için her ne yaptıysan , seni müzakerede kullanabilecek," diye bitirdi.

Ve işte . Yüzümün değiştiğini biliyordum, çünkü Eli ona, "Dostum, sen pislikten daha aptalsın. Bu kadar uzun göre kadınlar hakkında hiçbir fikrin yok."

Bruiser'ın aşağılama duygusunun kokusunu alabiliyordum, havada ekşi ve kıllı. Gözlerimi evden ayırmadım. "Leo ve diğer vampirleri gün ağarana kadar güvenli bir yere götürmelisin," dedim dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak, "kayıtlarda olmayan ve etrafında çok sayıda koruma olan bir yere. Yüksek kalibreli silahlarla donatılmış koruma. Eğer bazukalar. Sanırım Grégoire'ın Garden District'te bir sığınağı var. Ayrıca Depo Bölgesi'ndeki Rahibe Manastırı'nın altında da bir sığınak olabileceğini düşünüyorum."

"Görevimi biliyorum," diye cevap verdi Bruiser, ses tonunda şaşkınlık vardı. "Leo ve kalan tüm kişisel eşyaları güvenli bir yere taşındı."

"Ne mutlu sana," dedim ve ses tonum yetişkin, anlayışlı ve nazikti. Değildi. Kapıyı açtım ve limuzinden çıktım, evime doğru yürüdüm ve kendimi içeri attım. Kapıyı çarparak açtım. "Gerçekten hiçbir fikri yok. Pislikten daha aptal," dedim boş eve. Odama gittim ve kapıyı kapattım. Eli için bir engel olmadığını bildiğim halde küçük kilidi çevirdim.

Yer değiştirdiğimde bedenim artık kirli ya da kanlı değildi ama giysilerim hâlâ . Karanlıkta soyundum, harap olmuş giysilerimi bir yığına, sadece kanlı olanları başka bir yığına attım, duş aldım ve zırlı, vampirlerle savaştan deri montumun altına kot pantolon, bot ve uzun kollu örgü bir tişört giyerek karanlıkta hızla giyindim. Kimseyle dövüşmeyi beklemiyordum ama son birkaç gün gardırobum için zor geçmişti. Çok fazla moda seçeneğim kalmamıştı.

Adamların evin içinde dolaştıklarını duyabiliyordum, biri üst katta duş alıyordu, diğeri mutfakta. İkisini de görmeden çıktım, Bitsa'yı tekmeledim ve yola koyuldum. Grégoire'ın evindeki - Arceneau Klan Evi - güvenliği kontrol etmek gibi bir arzum yoktu ama hoşuma gitse de gitmese de bu işin parçasıydı. Pellissier Klan Evi'ni Leo'nun gerçek İnfazcısı ve birincil kan hizmetkârının ellerine bırakmıştı ve bu da yanmasına neden olmuştu. Bu bir daha olmayacaktı.

Gece ikiye doğru Garden District'teki klan evine vardım ve iki metre yüksekliğindeki, siyah boyalı, dövme demir kapıdan geçtim. Siyah limuzinin arka tamponunda fren yaptığımda, Grégoire'ın tek yumurta ikizi kanlı hizmetkârlarından biri, elinde gecenin karanlığında küçük bir Uzi'ye benzeyen bir şeyle verandaya çıktı. Motoru durdurdum, kaskımı çıkardım ve bacaklarımı motosikletten ayırdım.

"Küçük Janie. Bu gece bir ara buraya uğrarsın diye düşünmüştüm."

"Güvenlik kontrolü. Leo ve Grégoire gün içinde yakın olacaklar mı? Sizin tarafınızdan korunacak kadar yakın mı?" Verandaya doğru yürürken sordum.

"Yeterince yakın," diye kabul etti B-ikizi. "Ve sığınak buradaki klan evinin güvenliğine bağlı." Üç katlı ev sokaktan görüldüğünden daha büyük ve daha derindi; ön cephesi kırk altı metre, derinliği ise neredeyse bunun iki katıydı ve küçük arsanın çoğunu kaplıyordu. Karşılıklı iki yanında yemek odası ve salon bulunan bir fuayeye giriliyor, sağda ikinci kata çıkan geniş bir merdiven yer alıyordu; merdivenler mavi, gri ve siyah renkli bir Doğu halısıyla kaplanmıştı.

Son ziyaretimden bu yana yemek odasındaki dağınıklık dışında dekor açısından hiçbir şey değişmemişti. Yerde ve el oyması kiraz ağacından yemek masası ve sandalyelerin üzerinde bir sürü ıvır zıvır yığılıydı. Dumanın ekşi kokusuna bakılırsa Leo'nun ıvır zıvırlarıydı, bu da pahalı sanat eserleri ve koleksiyon parçaları anlamına geliyordu. Kokunun üzerine çay, kahve ve taze pişmiş turta ya da kek gibi tatlı bir şeyin kokusunu aldım. Ağzım sulandı.

Saç çizgisinde ben bulunmayan, dolayısıyla Brian olduğu anlaşılan ikiz kapıyı kapattı ve mikrofonuna mırıldandı: "Janie içeride. Devriyelere devam edin."

"Devriye gezen kaç kişi var?" Ben sordum.

"Tavan arasında ön ve arkada iki tetikçi, arazide beş kişi . Brandon arka girişte, ben de ön tarafı tutuyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmasına izin verdim. "Sen ve çirkin kardeşin hakkında neyi sevdiğimi biliyor musun?" Soru sorarcasına başını eğdi. "Soru sorduğumda donuna kadar kızmıyorsun." "Boxer, külot değil," dedi, dişlerini göstererek ancak rakish bir sırıtiş olarak adlandırılabilir bir şekilde. "Her neyse," dedim gülerek. Yemek odasını işaret ettim. "Bir şeylerin hayatta kaldığını sanmıyordum. ateş."

"Hizmetçiler yangın yayılmadan önce kütüphanedeki her şeyi, duvardaki tüm tabloları ve Leo'nun daha değerli koleksiyonlarının çoğunu dışarı çıkardılar. Grégoire, biz başka bir yerde depolama ayarlayana kadar onları buraya naklettirdi. Leo yeniden inşa edene kadar. Sabina bunu senin almanı istedi. Şehrin Efendisi de kabul etti."

Brian'ın elinde deri ciltli bir kitap ve bir çift beyaz pamuklu eldiven vardı. Soruyu ona ve o da "Eldivenler. Kitabı korumak için."

Onları kaydurdum ve küçük, çok ağır kitabı aldım. Eski kitaplar hakkında pek şey bilmiyordum ama bunun *çok* eski olduğunu hissediyordum. Deri, eldivenlerimin içinden bile hafifçe sümüksü bir his veriyordu, içindeki kâğıt kalındı, eski kumaştan el yapımı bir kâğıt gibiydi ve kenarlarında resimler vardı. Baskı da tuhaftı, çok sayıda kıvrım vardı. Sonra bunun basılı değil elle yazılmış olduğunu fark ettim, her harf ve her resim elle mürekkeplenmişti. Bu *gerçekten* eski bir kitaptı. Belki Orta Çağ'dan kalma. İspanyolca ya da Latince olabilecek birkaç kelime gördüm. Ne biliyordum ki? Tek kelimesini bile okuyamıyordum. "Nedir bu?" Brian'a sordum.

Bana doğru uzandı ve açtı. Sağ sayfada stilize edilmiş bir vampir çizimi vardı. Kapakta ya da sırtta herhangi bir başlık yoktu ama üçüncü sayfada bir başlık buldum. "La Historia De Los Mithrans en Las Americas," dedim. İspanyolca okumuyor olabilirdim ama bunu anladım. "Oh, kahretsin," diye fısıldadım.

Brian kıkırdadı. "Evet. Bu Mithranlar kendilerini baskılarda ve resimlerde görmeye bayılırlar," dedi, o anda New Orleans'ın üst sınıfından biri gibi konuşuyordu. "Bu ilginç bir okuma. Rahibe Sabina 134. sayfayı özellikle ilgi çekici bulacağınızı düşünüyor."

134. sayfayı çevirdim ve ciğerlerimdeki nefesi yavaşça çalan bir çizim buldum. İspanyol bir fatihin resmiydi, zırhı parlıyordu, çizmelerinden biri Kızılderili'nin yere düşmüş halinin üzerinde duruyordu. Çizmesinin altındaki adam çıplaktı, saçları çözülmüş ve yere dağılmıştı. Ölüydü, boğazındaki büyük yaradan toprağa kan sızıyordu. Elleri kürklü ve pençeliydi. Sessizce "Skinwalker" kelimesini mırıldandım.

İspanyol'un ayaklarının dibinde yerde yatan başka çıplak Kızılderililer de vardı; ikisinin gözleri benimkiler gibi sarıydı, biri kadındı. Kadın canlıydı, korku yüzüne simsiyah mürekkep çizgileriyle kazanmıştı. "Bunu okuyabilir misin?" Sayfadaki metne dokunarak .

Brian burnunu çekerek, "Ben klasik eğitim aldım," dedi, "ama o kitap Latince, Yunanca, Fransızca, İtalyanca ya da modern Kastilya İspanyolcası değil. İspanyolcanın arkaik bir formu. de bu vampirin adını ."

Etrafıma uzandı, vücut ısısı beni sıcak bir battaniye gibi sardı ve bir sayfayı geri çevirdi. Bir keresinde B-ikizlerle dövüşmüştüm ve vücut ısıları odanın camlarını terletmişti. Şimdi üşüyordum ve ona doğru eğilmek istiyordum. Ama yapmadım. Yapamadım. Grégoire'ın kanlı hizmetkârı sayfanın üstündeki alt başlığı işaret etti. "'Lucas Vazquez de Allyon. El Rival de la Muerte.' Ölümün Rakibi."

Yavaşça nefes aldım, hava boğaz dokularıma acı veriyordu. Lucas deri değiştirenleri tanırdı. Skinwalker'ları öldürmüştü. De Allyon sadece Leo'nun düşmanı değildi. Benim de düşmanımdı.

"Kapıya geri dönmem gerekiyor," dedi. "Leo ile metin hakkında konuşman gerekecek. O okuyabilir." Brian uzaklaştı.

Yanmadan önce Pellissier Klanı'nın evinde, kütüphanesinde ve müzik odasında küçük, kilitli kutularda saklanmış kitaplar gördüğümü hatırladım. Leo'ya, secdeye kapanmış Kızılderililerin sarı gözlerini görmesini ve kaçınmasını istediğim bir sonuca varmasını sağlamadan metin hakkında nasıl soru sorabilirdim? Beni zaten kısmi bir değişim içinde görmüştü. Bir tür doğaüstü kedi olduğumu biliyordu, ama bir varlıklar değildim. Bir varlıklar gibi kokmuyordum. Vampirleri ve yüklü maaş çeklerini terk sürece, sırrımın çıkacağı zaman yaklaşıyordu, bunun olmasını istesem de istemesem de. Ama bunun benim seçtiğim bir zaman olmasını istiyordum, hiçbir yönlendirme ya da kontrol olmadan olmasına izin verdiğim bir şey değil.

De Allyon'un adının altındaki küçük resmi inceledim. Tamamen insan kılığındaki vampirin kalem ve mürekkeple yapılmış minyatürüydü, gözleri ve saçları koyu kahverengi, burnu büyük ve Romalı, çenesi sert, alnı geniş, sakalı ve bıyığı eskiden Vandyke denilen tarzdaydı. Güzel değildi, hatta yakışıklı bile değildi ama güçlü, kuvvetli, otoriter, hayır cevabını asla kabul etmeyen bir adam gibi görünüyordu. Ressam dudaklarının acımasızca kıvrılışını ve kendisinden olmayan her şeyi ve herkesi yakalamayı başarmıştı.

Ağır kâğıt sertçe hareket ederken, sayfayı fatihin ve ölü avının resmine çevirdim, de Allyon'un ayaklarının dibinde dehşete kapılmış sarı gözlü kadına . Tüm düşmanlarını ve muhtemelen tüm kadınlarını ayaklarının altına almak istediğini fark ettim. Esir ve korku dolu.

Bir sonraki sayfada başka bir minyatür vardı ama bu kez de Allyon kumaş pantolon giymiş ve omuzlarına bir hayvan postu örtmüştü. Bu bir dağ aslanı postuydu, pumanın kafası bir omzuna yaslanmıştı ve öldürücü dişleri görünüyordu. Hissettiğim ürperti yayıldı ve parmak uçlarım karıncalandı. Ayaklarının dibinde ölü yatan başka dağ aslanları da vardı. Birinin kafasında insan vardı. Bir diğesinde insan elleri ve ayakları vardı. Bir tanesi siyah panterdi, melanistik *Puma concolor*, bilime göre efsanevi bir yaratıktı. Hepsi bağlıydı ve birçok yaradan kan kaybediyorlardı ama en büyük yaralar, dişlerin onları boğazlarındaydı. De Allyon benim türümü öldürmüştü ve kanlarını içmişti.

Sabina "Düşmanınız sizi kokunuzdan tanıyacak" demişti. O biliyordu.

Cherokeelerin koruyucuları bir Naturaleza vampirinin kan iştahını doyumak için yakalanıp katledilmişti. Gözlerimin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissettim ve tepkimi kontrol etmek için derin nefes aldım, ancak ellerim buz gibi oldu ve nefesim kısa ve hızlı geldi.

Vampir yaldızlı bir sandalyede oturuyordu, , dişleri aşağıya inmişti, gözleri siyah ve kırmızıydı ve elinde kanla dolu altın bir kâse tutuyordu. Ağzından ve çıplak göğsünden kan akıyordu. De Allyon tuhaf görünüyordu. Gördüğüm diğer vampirlerden neden bu kadar farklı göründüğünü anlamam biraz zaman aldı. Şişman değildi ama kadavra gibi de sıska değildi. Çoğu vampir açlıktan ölmüş gibi görünürdü. Evet, öyleydi. Fark buydu.

Sayfadaki kanlı, vahşi yaratığa bakarken zihnimde taşlar yerine oturmaya başladı. Çenesinden ve göğsünden akan kanla, sanatçının bize de Allyon'un kan içtiğini çalıştığı açıktı. Çok fazla kan. Vampirler çok kan içtiklerinde iyi beslenmiş ve güçlü olurlardı. Sadece Naturaleza istediği kadar içerdi.

Bir keresinde bir Naturaleza ile ama dövüş çok hızlı ve şiddetliydi, bu yüzden onun vücuduna dikkat edememiştim. Bu ve neredeyse beni öldüreceği gerçeği. Gözlerimi kapattım ve o günkü kaleydoskopik görüntüleri düşündüm. Thomas birkaç insanın kanını emmiş ve öldürmüştü. Onu öldürdüğümde çoğunlukla çıplaktı ama etinin arasından görünen kaburgalarını görmemiştim. Çıkıntılı köprücük kemikleri yoktu. Yontulmuş çene ya da keskin elmacık kemikleri yoktu. Evet. Vampirlerin Vampirler çok kan içtiklerinde kemikleri etlenir. Bu vampir ne ve kim isterse onu içiyordu. Bu vampir yüzünden dünyada benim türümden bu kadar az kişi kalmıştı. Onları öldürmüştü. Onları öldürdü ve kanlarını içti.

Önceden, de Allyon'a karşı savaşmak bir işti. Şimdi çok daha fazlasıydı. Bu şey

Beni ve suçlamalarımı tehdit edenlerin öldürölmesi gerekiyordu. Skinwalker'ların yaptığı da buydu. Halkımız için savaştık.

Skinwalker'lar düşmanlarımızdan intikam aldı. Tanrı intikamın kendisine ait olduğunu söylediğinde, deri değıştirenlerin adına hareket etmesini kastettiğini düşünmemiştim. Ama ben . Ölümün Rakibi'ni alaşağı eden Tanrı'nın eli .

Başka bir sayfayı çevirdim ve son çizimi gördüm, bu çizim ayrıntıları göremeyecek kadar küçüktü. Odanın etrafına bakındım ama aradığım şeyi göremedim. Arceneau'nun Klan Evine gitmiştim ve arka tarafta, merdivenlerin diğer tarafında bir kütüphane vardı. Dolaşmaya davet edilmemişim ama kitabı yanımda taşıdım, bir zamanlar kitapları ve onlara yapışan küfü kokladığım yere geri döndüm. Kapıyı açtığımda kütüphaneyi boş buldum ve etrafıma bakındım. Kitaplar yerden on iki ayak yüksekliğindeki tavana kadar duvarları kaplıyordu; alçak masalı ve sedirli rahat okuma sandalyeleri etrafa dağılmıştı. Küçük bir ocakta gazlı bir ateş neşeyle çtırdıyordu. Antika bir masaya tutturulmuş bronz bir kolun üzerinde büyük bir büyüteç vardı ve altındaki kitabın sayfasını tutarak parke zemini geçip ona doğru ilerledim. Bir elinde kılıç, diğerinde haç tutan bir rahip çizimi vardı. Koşuyordu, koyu renk cübbesi arkasından fırlıyordu. Haç bir meşale gibi parlıyordu. Uzakta siyah bir at koşuyordu, sırtına bir adam . De Allyon Engizisyon'dan kaçıyor olabilir mi? Bu, adamın neden bu kadar sık ortadan kaybolduğunu açıklıyordu. Evin içinde dolaştım, kitap iki eldivenli elimdeydi, bir parmağım yerimi tutuyordu.

Yemek odasına geri döndüğümde, Leo'nun paha biçilmez eşyaları ve duman kokusuyla çevriliyken en önemli şeyi fark ettim. Lucas Vazquez de Allyon beni gördüğü anda ne olduğumu anlayacaktı. Beni kokladığı an.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Son kurşunu kendime sakladım.

Etrafım okuma kağıtları, basılı kağıt yığınları ve bir bloknotun yanı sıra yarım düzine sekme ve bunun iki katı kadar dosyanın açık dizüstü bilgisayarımın yatağında oturuyordum. Aynı anda birkaç şey üzerinde çalışıyordum: Vampira Carta, Leo'nun halkının ve Derek'in Votka ve Tekila Çocukları'nın derin geçmişleri. Aynı zamanda içinde bulunduğum beladan, Leo'nun içinde bulunduğu beladan bir çıkış yolu arıyor ve Leo'nun saflarında hala sahip olmamız gereken haini araştırıyordum. *Kimseyi* tamamen göz ardı edemesem de, her şeyi iki vampire indirgemiştim - ikisi de uzun zamandır baş belasıydı: Amitee Marchand ve Fernand Marchand ve her ikisi de Derek'in ekibinde yeni olan iki Tekila Çocuk: Tequila Sunrise ve Sneak Cheek. Her ikisi de de Allyon'un Natchez'deki üç katlı binasına yapılan baskında hazır bulunmuştu ve her ikisinin de önemli mali sorunları vardı. Daha da kötüsü, onları güvenilir olup olmadıkları konusunda bir yargıya kadar iyi tanıımıyordum. ihtimale karşı Bruiser'a mesaj göndererek dördünü de toplantıdan uzak tutması ya da gözlerini üzerlerinden ayırmaması konusunda uyardım. Sorunlu insanlarla -canlı ve ölümsüz- daha sonra, diğer durumlar halledildiğinde ilgilenebilirdim ve şimdilik görüşmeye ve işleri düzeltmek için ne yapabileceğime konsantre .

Ne yapabileceğimi anladığımda gün büyük ölçüde bitmişti. Yapabilirdin. Belki de. *Eğer* başarabilirsem. Yatağa uzandım ve temiz tavana bakarak düşündüm. Üzerinde çalışıyordum. *Lanet olsun*. Bu bir sümük olacaktı. Leo ve Bruiser, Allyon'un katili ve onun soyundan gelenlerle bir görüşme yapmaya ve ben de orada, tabiri caizse gizli görevde .

Günlerdir çok az uyuyordum. Az uyku, az dinlenme. Görüşme hızla yaklaşıyordu. Normalde zihnimde çok aktif olan Beast sessizdi, izliyordu, en az benim kadar gergin ve beklenti . Bir düşmanla yüzleşmek üzere olduğumuzu biliyordu ve şimdi zihnime bir pençe koyup beni derin bir uykuya zorlamayı seçti.

* * *

Güneş batmak üzereydi, yeni aydan iki gün önceydi ve ben avlanmak için giyinmişim, post ve pençeler içinde değil, silahlar, bıçaklar ve bolca gümüş takmışım. Ve garip bir şekilde makyaj yapıyordum.

"Ee. Ne düşünüyorsun?" Christie sordu. Bir elinde siyah bir göz kalemi, diğerinde büyük bir toz fırçası, sakız patlatıyordu. Tanrı'ya şükür giysileri opaktı, yoksa banyomun ışıkları görmek istediğimden çok daha fazlasını ortaya çıkaracaktı.

"Çok seksi görünüyor," dedi Deon köşedeki sandalyeden, sesi dehşete kapılmıştı. "Ve bir iblis kadar korkutucu." Haç çıkardı.

Dönmek dışında bir tepki vermedim, aynadaki yansımam da benimle birlikte dönüyordu. Keseler ve halkalar içinde on üç tahta kazık ve on üç gümüş uçlu kazık takıyordum. Zırhlı deriler ve savaş botları giymişim ve yeni bilenmiş bıçaklarımı -üç tane ağır gümüşlenmiş vampir öldürücü ve dört tane fırlatma bıçağı- ve kutsal su şişemi taşıyordum.

İki kırmızı kabzalı Walter'ı Blackhawk dikey omuz kılıflarında, dar bir yelek ve tişörtün üstünde, M4'ü eski koşum sırtımda, kısa kılıç boyunda bir vampir öldürücüyü

bir çizme ve diğerinde güzel, küçük, güvenilir bir .38'lik tabanca. Dokuz milimetrelik bir silah yeleğin altından omurgama bağlanmıştı ve bir diğeri de belimdeki kemer kılıfında, iki CS kapsülünün yanındaydı. İki flaş bombası diğer kalçamdaydı, böylece teneke kutu tarzı el bombalarını kolloidal gümüş olanlarla karıştırmadım. Altın külçe kolyem artık acil durum dişimi de taşıyordu, şimdiye kadar gördüğüm en büyük *Puma concolor*'un dişi. Dişi bir bağlamıştım ve şimdi külçeyi ve dişi, boğazımı vampir dişlerinden ve pençelerinden koruyan çift vampir altındaki çift altın zincire takıyordum. Yürüdüğümde tıngırdamaya yetecek kadar, yaklaşık yirmi kiloluk bir teçhizat taşıyordum. Ama bunu yapmadığımdan emin olmak için her şeyi ayarlamak için zaman harcamıştım.

Christie bana bir tüp uzattı ve ben de Walthers'ın kabzalarıyla aynı tonda, kıpkırmızı bir ruj sürdüm. Saçlarım öyle sıkı bir şekilde toplanmıştı ki kafa derim acıyordu ve küçük derringer'ım topuzun içine düğümlemişti, son çare silahı. Eğer bunu yaparsam, son kurşunu kendim için saklayacağımı düşündüm.

Aynada kendimi inceledim, bakırımsı tenim kıyafetlerimin ve saçlarımın siyahına karşı zengin renk tonuydu. Gözlerim tamamen yanlıştı ve bu hayatımı kurtarabilirdi. Eski Mısır tarzında ağır bir eyeliner, fırtına bulutu grisi göz farı ve en önemlisi yepyeni bir çift renkli kontakt lens kullanıyordum. Artık gözlerim o kadar karaydı ki vampir siyahı gibi görünüyorlardı. Gözlerimi kırpıştırmama neden ama tamamen rahatsız edici değillerdi. Safkan bir *Tsalagi* gibi görünüyordum, bir Skinwalker gibi değil. Hem de hiç. De Allyondan kokumu alamayacağı uzakta kaldığım sürece güvende . *Evet. Doğru.*

"Eee?" Tek kelime duygu ve anlamla doluydu - alaycılık, dalga geçme. Christie soruya "Seni aptal," ekleseydi, anlamı daha açık olmayacaktı.

"Bir Enforcer'a benziyorum," dedim. "Evet, benziyorsun."

Döndüğümde Bruiser'ın yatak odamın kapısında durduğunu gördüm ve neredeyse iki kez dönüp bakacaktım. Primo'yu smokinle, takım elbiseyle, gündelik kıyafetle, gece kamuflajıyla ve kot pantolonla görmüştüm. Onu duşumda sıırılsıklam da görmüştüm. Ama onu hiç İnfazcı kıyafeti giyerken görmemiştim. Hiçbir zaman. Nefesim dilimin üzerine çıktı ve Beast gözlerimden dünyaya . Kirpiklerimi indirdim, böylece siyah kontakt lenslerimi görmeyecekti, sinsî olmaktan ziyade nazlı ya da utangaç düşünceğini biliyordum.

"İşte *bu çok* ateşli," dedi Christie, odayı geçip ona doğru giderken. "Hem de çok ateşli. Şekerim, eğer görüşmeden önce gelip biraz fazla enerjini atmak istersen, ben senin kızınım." Elini adamın köprücük göğsüne ve karın kaslarına doğru gezdirdi. Güneye doğru ilerleyemeden Deon onun bileklerini yakaladı. Odanın diğer ucundan Deon'un yutkunduğunu duyabiliyordum; şehvet ve heyecan feromonları havayı doldurmuştu.

Bruiser'ın ağzından hafif bir gülümseme yükseldi ama gözleri beni hiç bırakmadı. "Teşekkür ederim, Christie. Ama ben iyiyim."

Ve gerçekten de öyleydi. Bruiser tepeden tırnağa zırhlı deri ve silahlar giyiyordu, vücuda oturan, açıkça el yapımı, mat siyah deri, görebildiğim dört silah, iki bıçak ve ona verdiğim iki kısa kılıç belindeydi, kınları çapraz çekiş için ayarlanmıştı ya da kılıç dövüşünde buna ne diyorlarsa. Kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı, kullandığı zamk neredeyse benimki kadar koyu görünmesini sağlıyordu.

Bruiser odayı geçip geldi ve bir an için arkamda durdu. Bir sihirbaz kadar hızlı bir şekilde gümüş ve titanyum boğaz koruyucumu boynuma geçirdi. Leo'nun inindeki o korkunç geceden beri onu görmemiştim, Katie onu boynumdan çıkarmıştı ve gerçekte ne kadar az koruma sağladığını keşfetmiştim. Bruiser , metal boğazımda buz gibi, parmakları sıcaktı. "Özür dilerim," dedi. Başımı salladım, hareket sarsıntılıydı.

Yanımda , aynadaki yansımalarımız yan yanaydı, parmakları hâlâ boğazıma dokunuyordu. "Birlikte mükemmeliz," dedi. Dövüşen bir çift olarak mı yoksa bir çift olarak mı mükemmel olduğumuzu kastettiğini bilmesem de Canavar'ım mırıldandı. Bruiser'ın gülümsemesi genişledi. Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi altına kıvrarak kaldırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, insandan daha sıcaktı ve bu sıcaklık içimde hapların üzerine düşen şimşek gibi zonkluyor gibiydi. Sıcaklığın peşinden büyük bir kedinin kokusu geldi. *Rick* . . .

Christie dedi ki, " çocuğu. Hiç tahmin etmemiştim." Deon ona vurdu. "Ağzını bozma," diye tısladı.

Ona neyi tahmin edemediğini sorma fırsatım olmadı çünkü Bruiser beni Viktorya dönemi balo salonlarındaki kadar zarif dans adımıyla döndürdü ve ön kapıya doğru götürdü. Eli orada bekliyordu, siyah-gri kamuflajlı savaş kıyafetleri, boynundaki kayışta gece görüş teçhizatı, normal savaş teçhizatının arasında haçlar, gümüşlü bıçaklar ve trunk silahları vardı.

İfadesiz bir şekilde bize baktı, birbirine dolanmış parmaklarımızı ve benzer kıyafetlerimizi inceledi. "Bilesiniz diye söylüyorum," diye kestirip attı, "asla deri giymeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman. Sakın sormayın."

"Aklımdan bile geçmedi," diye mırıldandı Bruiser. "Leydim, arabanız sizi bekliyor." Kapıyı açtı, ben çantamı aldım ve Eli başlığını yerine yerleştirdi, çömeldi ve nişan aldı. Alex de onu takip etti.

Standart bir güvenlik detayında dört aracımız vardı, Derek'in adamları bizden önce ve sonra SUV kullanıyordu, onun adamları savaşa hazırды, benim kaçınmayı umduğum bir savaş. Wrassler limuzini sürüyordu, Vodka Hi-Fi öndeki SUV'den sorumluydu. Kurtarılmış ve affedilmiş Angel Tit öndeki aracı kullanıyordu, arkada Eli ve Tekila Sneak Cheek vardı: Eli, Sneak Cheek'in köstebeğimiz olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığına bakıyordu. Eğer öyleyse, Eli onun kışına Ranger gibi onun yerinde olmak istemezdim. Chi-Chi ve Sunrise limuzinin hemen arkasındaki bir cipteydi. Cipler Leo'nun en iyi dövüşçüleriyle doluydu, hepsi de gece kıyafetleri . Kabisa ve Karimu - Grégoire ve Arceneau Klanı'nın giydiği ve Mısır anıtları gibi görünen - kumaşın içine dikilmiş kristallerle parıldayan aynı tasarım kılıfları ve uyluklarına bağlanmış kılıçlar içindeydi. Koun ve Hildebert smokin ; Koun'un Kelt mavisi dövmelemleri soluk teninde belirgindi, kılıcı belindeydi. Rahibe Sabina da onlarla birlikte ata binmişti. Daha birkaç ay Leo'ya karşı ayaklanmanın bir parçası olan Lorraine ve Cieran'ı gördüğüme şaşırmıştım ama belki de patrona yaranmak için gönüllü olmuşlardı. Teksaslı Ronald, Bouvier'in liderlerinin varisi ve yeminlisi, kot pantolon ve botlar içindeydi, kalçalarında altıpatlar vardı. Her ikisi de İspanyol kökenli olan Alejandro ve Estavan kılıç takıyordu. Diğer beşini tanıımıyordum. Bu geceye kadar, zorlu çatışmalarda yer alacak vampirlerin seçimine ben de dahil olmuşum ama planları Bruiser'a, ayrıntıları ise Eli ve Derek'e bırakmıştım. Konsantre olmam gereken başka şeyler vardı. Hayatta kalmak gibi.

Derek ve diğer adamları Alex'in Katie'yi nerede söylemesini bekliyorlardı. Silahlı arama kurtarma için donatılmışlardı ve yakında Leo'nun helikopterinin ve iki zırhlı Humvee'nin yanında Katie'nin koordinatlarını alır almaz uçmaya -ya da hızla sürmeye- hazır bekliyor olacaktı.

Leo, Grégoire, Bruiser, Eli ve ben gergin bir sessizlik içinde at sürdük. Leo'nun bana bildirilmeyen bir vardı. Bu güvenliği ben hazırlıyor olsaydım, bu beni biraz tedirgin ederdi. Tamam, beni çıldırtırdı. Ama ben güvenlik değildim. Ben bir infazcıydım. Aslında değildim. Yeterince şekil değiştirmiştim ve Beast, Leo'nun ruhum üzerindeki bağını gevşetmişti -belki de kırmıştı-, tam da iyi bir vampir gücüne ihtiyaç duyacağım zamanda. Hadi, ben. Zamanlamam berbattı. Bruiser, Leo'ya daha sıkı bağlanırsam daha güvende olacağımı söylemişti. Tehlikede olmayı tercih edeceğimi düşündüm, teşekkür ederim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Leo yumuşak bir sesle

"Rahibe Manastırı'na" dedi.

"Ah. Elbette." Nunnery, New Orleans'ın Depo Bölgesi'nde dönüştürülmüş bir depoydu ve Mithrans

Konseyi'ne aitti. Klanlar tarafından suareler ve etkinlikler için kullanılıyordu,

ve akşam yemeği için bir insanı baştan çıkarmanın en iyi on yolu üzerine kendi kendine yardım atölyeleri , bildiğim . Ayrıca bodrum , kurtadamları dolunay boyunca ya da serseri bir vampirle başa çıkılana kadar tutmaya uygun çelik parmaklıklı bir kafes vardı. Kafesi bir kez görmüştüm, Rick'in ilk dolunayıyla başa çıkmasına yardım çalışırken. Şimdi yıllar önceymiş gibi geliyordu.

"Yeterince hazırlıklı mısınız?" Leo sordu.

Beast gibi "Hayır!" diye bağırarak istedim ama tuttum. "Ben ," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Bruiser bana müzakere ve iki saatlik toplantıdaki rolümle ilgili talimatlar göndermişti. Vampirler görüşmelerde Robert'ın Düzen Kuralları'na benzer bir parlamento usulü kullanırlardı ve Bruiser bana tartışma cinayet suçlamasına ve mahkemeye döndüğünde söylemem gereken sözleri göndermişti. Leo'nun adamlarının Katie'nin yerini bulup kurtarması ne kadar sürerse sürsün de Allyon ve soyunu meşgul edecek cümleleri ama Reach ve Alex düşmanın taşıdığı her cep telefonunu ele geçirmeye ve son iki gün içinde birimlerde yapılan her GPS, arama ve mesajı izlemeye çalışsalar bile bu kurtarma hiçbir şekilde garanti değildi. Yine de, her şey sorunsuz ilerlese bile, bu geceyle ilgili hiçbir şey garanti değildi. Duruşmaya çıkmaya zorlanabilirdim. Katie bulunamayabilirdi, hem de sadece iki saat içinde.

Bu yüzden Vampira Carta'yı incelediğim saatlerde kendi planımı yapmıştım; herkesi kızdıracak ama Katie'yi kurtarmak için bize yeterli zamanı verecek bir plan. Belki de şafağa kadar olan tüm saatler gibi. Bunu yapmak zorunda değildim. Yerimde durup çenemi kapalı tutabilir ve en iyisini umabilirdim. Kolay yolu seçebilirdim. Ama yapmazdım.

"Herkes cep telefonlarını kapatmayı ya da limuzinde bırakmayı unutmasın. Böylece Kid'in yanlış sinyalleri takip ederek değerli zamanını boşa harcama ihtimali azalır."

Alex sanki böyle bir hata imkansızmış gibi homurdandı. Muhtemelen öyleydi.

Belki yarım düzine aracın arasındaki dar yoldan aşağıya inip binanın önüne geldik. Rahibe Manastırı eski tuğlalı, İspanyol tarzı depoydu; üfleme cam pencerelerini koruyan ferforje kıvrımları vardı, içerideki ışıklar su gibi dalgalanıyordu. Üç katının her sundurmalar vardı ve araziye yarı tropikal çiçekler ve çalılar ekilmişti. Canlı meşelerin ağır dalları zeminde kıvrıla kıvrıla uzanıyordu.

Araba durdu ve Eli mikrofonuna, binada olmayan ama Katie'nin avını başlatmak için bekleyen Derek'e bir şeyler mırıldandı. Güvenlik kanallarına sadece sınırlı erişimim olması ciddi anlamda garip hissettiriyordu ama iletişim konuşmalarıyla dikkatimin dağılmasını , yüzden kulaklığıma sadece genel kanalı takmayı tercih etmiştim. Kollarımı salladım ve başımı boynumun üzerinde döndürdüm. Gergindim - vampirlerin yanında hiç sağlıklı değildi.

Wrassler limuzinin kapısını açtı ve Eli bir anda dışarı çıktı, güvenliğin gevezeliklerini dinleyerek gecenin içinde hızla ilerliyordu. Bir süre sonra Wrassler, Leo ve Grégoire'in çıkmasına yardım etti. George onları takip etti ve en son ben kaldım, kendimi tamamen oyun dışı hissediyordum. Bruiser yakınımaya eğildi ve dudaklarını kulağıma yerleştirdi, "Bu sefer durma," diye mırıldandı.

Ağzım bütün gün boyunca ilk kez gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Verdiği emir, en son Rahibe Manastırındaki bir etkinliğe katıldığımızda tam tersiydi. "Bana gerçekten aptalca ya da gerçekten şiddet içeren bir şey yapmamı mı söylüyorsun?"

"Sen aptal değilsin, Jane Yellowrock. Hem de hiç. Ve bu gece tehlikeli, muhteşem, vahşi ölümcül görünüyorsun."

Bunun saçma ve benim için fazla kızca olduğunu biliyordum ama onun sözleriyle sinirlerimin yatıştığını hissedebiliyordum.

Muhteşem kısmı hiçbir anlam ifade de bu tanımla yaşayabilirdim.

Wrassler önden gitti, Leo onun arkasındaydı ve geri da iyi küçük hizmetkârlar gibi onu takip ettik. Beast zihnimin ön saflarına doğru ilerledi ve beni gücü, hızı ve gece görüşüyle doldurdu. Birden

Dünya keskin ve parlak bir hal aldı; yeşiller, gümüşler ve garip bir şekilde renklendirilmiş mavilerle doluydu. Gölgeler, içlerinde duran adamları, Derek'in çocuklarını -biri hain olabilir- görebildiğim kadar aydınlandı. Biz kısa basamakları çıkarken diğer arabalar da gelmeye başladı, Leo'nun diğer vampirleri ve kan hizmetkârları da görüşmeye geliyordu.

İçeride sıcak ve kuru hava, tepedeki havalandırma deliklerinden gelen ani serinliğe karşı savaşıyordu. Vampir kokusu sessiz ama belirgindi ve tüylerimi diken etti. Canavar dudaklarını araladı ve bana dişlerini gösterdi; yumuşak, istekli ve güçlü bir şekilde tıslıyordu. Bu gece için Rahibe Manastırı, Leo'nun istilacı usta vampirle buluşup konuşabileceği tarafsız bir .

Binanın ön yarısı, üç ayak kalınlığında tuğla duvarları, arduvaz zemini ve on beş ayak yüksekliğindeki ikinci katı tutan otuz inç çapındaki tuğla sütunlarıyla devasa bir açık alandı. Her zaman olduğu gibi, gaz alevli aplikler yapay esintide titreyerek alanı aydınlatıyordu. Giriş katı eğlence için kullanılıyordu; sağ tarafta duvara yaslanmış uzun masada yüz kişinin oturabileceği büyüklükte yemek alanı vardı.

Buraya en son bir parti için geldiğimde hava et ve baharat kokuyordu. Bu gece sadece boş, nemli, hafif küf kokuyordu ve eski tuğladan yayılan soğukluk, Beast'in içimde titreşen enerjisi olmasaydı rahatsız edici olabilirdi.

Girişin solunda, genellikle kanepeler, sandalyeler, masalar ve depoya uyacak şekilde ölçeklendirilmiş bir şömineyle bir salon gibi düzenlenmiş bir alan , bu gece iki düzine iki Vs şeklinde, on ikiye karşı on iki olacak şekilde, tepe sandalyeleri sadece altı fit aralıklarla yerleştirilmişti. Yirmi beşinci ve yirmi altıncı sandalyeler bu iki sandalyenin arasında, bir karenin iki ucunda, geriye doğru yerleştirilmişti. Biri rahibe Sabina'nın yeri idi. Diğer ise ... içindi. Hiçbir fikrim yoktu.

Ben daha sormadan rahibenin kokusunu aldım; kokusu eski kan, kurumuş gül yaprakları ve nemden arınmış bir çölden gelen rüzgârın kokusuydu. Hava akımlarına kapıldı ve alt katı doldurdu. Rahibelere özgü beyaz cüppesi dalgalanırken, ellerini belinde kavuşturmuş, hacimli kollarının içine gizlenmiş halde kapı aralığından içeri adımını attı ve Leo ona doğru ilerledi. Yüzlerce yıl önce gençliğinde kraliyet yapmış olabileceği eski dünyaya ait bir jestle belinden eğildi.

Yayının en alt noktasına geldiğinde Sabina, "Bu gece ben sizin klan dışı rahibeniz değilim, Leonard Eugène Zacharie Pellissier, New Orleans'ın Kan Efendisi. Ben Outclan Mithrans Konseyi'nin temsilcisiyim."

Leo insan olsaydı, başlardı. Vampir olduğu için, yaptıkları o ölü gibi durma şeyini yaptı. Leo'nun konseyle temasa geçtiğini biliyordum ama cevap vermelerinin uzun zaman alacağını düşünmüştüm. Dün geceye kadar Sabina'nın gündüzleri uyuduğu mezarlıkta bir telefon hattı ya da cep telefonu olduğunu bilmiyordum. Şimdi de konseyle mi konuşuyordu? Hafifçe duraklamasından, Leo'nun bu yeni bilgiyi akşamki planlarına dahil ettiğini anladım, hile ve aldatma içeren planlar. Outclan Konseyi işin içindeyken yapılmaması gereken şeyler. Sadece bir kalp atışı kadar yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve ona gülümsedi. Tüm bunların iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi Bruiser'a kaydurdum ama o bir şahin gibi Leo'yu izliyordu, sonra bakışları girişe kaydı ve gözleri büyüdü. De Allyon'u gördüğüm hissettim de, gücü odaya bir meşale gibi, bir düzine lazer gibi, patlayan bir flaş bombası . Enerjileri tenimi karıncalandırdı ve ensemdeki tüylerin kıvrılıp saklanmak istemesine neden oldu. Ve sonra onu kokladım, vampirlere hiç uymayan o tuhaf kokuyu, otel odamda öldürdüğüm adamın kokusunu, tüm bunları başlatan İnfazcı'n ölümünü. *Lanet olsun*. Ne olduğunu biliyordum. Kan sarhoşu usta bir vampirin kokusuydu. Yüzyıllardır insanlardan kana kana içen bir Natureleza, son zamanlarda delirme noktasına gelen Leo ile karşı karşıya geliyordu. Üzerine bıraktığı notu hatırladım.

Learjet'teki ceset: "İnfazcım Ramondo Pitri'yi öldürdün. Efendinle birlikte, daha önce hiç görmediğin bir katliamda öleceksin. Bu, benim seçtiğim bir zamanda olacak."

Ama bu benim seçtiğim bir zamanda olacaktı, onun değil. Bu düşünceyle vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı. *Benim seçimim. Onun değil.*

Lucas Vazquez de Allyon smokin, kuşak ve eski kan renginde küçük mendillerden birini giymişti. Siyah sakalı, tarih kitabındaki küçük kalem ve mürekkep resimlerinde kullandığı sivri Vandyke tarzındaydı. Şeytanın modern versiyonu gibi görünüyordu. Armani giymiş Şeytan. Vücudunu canlı eller gibi okşayan on bin dolarlık bir takım elbise içindeki Ölümün Rakibi.

O yaklaştıkça odadaki güç artıyor, tenim kavruluyor ve diken diken oluyordu. Şimdi keşke kendimi tutamayıp Leo'dan kitaptaki metni benim için tercüme etmesini isteseydim diye düşündüm. Bu adam sadece usta bir vampir değildi. O daha fazlasıydı, başka bir şeydi. Kibir ve küçümseme her gözeneğinden sızıyordu - vampirlerin gözenekleri olduğunu varsayarsak. Aklıma uzun zaman önce içtiği deri değiştiren kanının ona bir şeyler yapmış olabileceği geldi. Leo'ya baktım, kanımın *ona* ne yaptığını ve yaşlı efendinin bunu anlayıp anlayamayacağını merak ediyordum. Eğer öyleyse, o zaman Katie'nin de biraz yudumladığını bilirdi. Bilinmesi gereken çok şey vardı; işe yarar bir şey keşfetmek için zaman yoktu. Başımı kaldırmadan odayı taradım ve havalandırma deliklerini buldum, kokumu düşmanıma götürebilecek olanlardan uzakta durduğumdan emin oldum.

Sabina'nın kafamın içinde konuştuğunu ve düşmanımın beni kokumdan tanıyacağını hatırladım. Ve eğer yeterince yaklaşırsam, eğer deri değiştirenlerin nasıl koktuğunu unutmamışsa, tanıyacaktı. Ben kesinlikle o kadar şanslı olamayacaktım.

Leo ve Sabina yerlerinde durarak fatihin odayı geçip yanlarına gelmesine izin verdiler, ayak sesleri aniden sessizleşen garip bir şekilde sessizleşti, adamları yayıldı. Hepsi vampirdi, hepsi vampirleşmişti, eski, eski, *eski* vampirin üç inçlik dişlerini ve uzun pençelerini gösteriyorlardı. Hepsi içeri girdikçe güç hissi arttı; bana doğru baskı yaptığını hissedebiliyordum, sıcak ve elektrikliydi. Leo'nun hukuk ekibinin en fazla on iki vampir, geri kalan kan köleleri ve yeni İnfazcı'yı şart koştuğunu biliyordum. Birileri bir noktaya değinmek ya da ciddi bir kan davası başlatmak için hazırlıklı gelmişti. Belki de ikisi birden. De

Allyon, Leo ve Sabina'yla devasa ortasında buluştu; kan sarhoşu vampirlerin, kurutulmuş otların, cenaze çiçeklerinin, dağılmanın ve hastalık kokusunun pis kokusu geçiyordu. Ziyaretçilerimiz yanlarında hasta vampirler getirmişlerdi ama diğerlerinin hiçbiri bunu fark etmemiş gibiydi. Vampirlerin kendilerini öldürebilecek tek hastalığın kokusunu alamamalarını tuhaf buldum. Bu gece ilk kez ağızlığıma dokundum ve Bruiser da dahil olmak üzere mürettebata bazı misafirlerimizin Sağlıklı.

"Anlaşıldı," dedi Bruiser ağızlığından. "Numaraları söyleyebilir misin? "

"İstediğimden çok daha fazla yaklaşmadan olmaz," dedim. Bu da burnunu bir vampirin kasıklarına sokan büyük bir köpeğin görüntüsünü getirdi. Sonra da benim aynı şeyi yapmam. Bahse girerim ki bu canlandırırdı. Alt dudağımı içeri kıvırdım ve sırtıtmamak için hafifçe ısırdım. Bruiser'ın az önceki iltifatıyla azalttığı gerginlik seviyesi bir kademe daha azaldı ve omuzlarım gevşedi. Leo'nun etrafında kümelenen gruptan birkaç adım geri çekildim. Çalışmak. Planlama. Bekliyorum.

De Allyon ilk konuşmayı yaptı. "Biz Lucas Vazquez de Allyon, Atlanta, Sedona, Boston ve Seattle Şehirlerinin Efendisiyiz. Varisimiz Hellene de Romanova'yı, *ikinci* varisimiz Adam Jonas'ı ve İnfazcımız Jude Talley'i takdim ediyoruz." Kraliyet "biz" biraz fazlaydı ve de Allyon bunu bilinçsizce yaptı, sanki kendini Amerika'nın kralı olarak görüyordu. Bu da korkutucu bir düşünceydi.

De Allyon'u göster.

Varisi ve yedeği tuhaf bir çiftti, Hellen eski bir Yunan parasının büstüne benziyordu,

Adam'ın etnik kökeni belirsizken, burnunun şeklinden başının etrafına örülmüş açık kahverengi örgülere kadar. Sanki dönüştürüldüğünde esmer tenliyimiş gibi Akdeniz Avrupalısına benziyordu.

Leo duyduğunu belirtmek için başını eğdi ve unvanını söyledi. "Leonard Eugène Zacharie Pellissier, Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin Mason-Dixon Hattı'nın güneyinde, Sabine Nehri'ndeki Teksas sınırının doğusundan Atlantik'e ve Florida ve Atlanta hariç güneyde Körfez'e bölgenin efendisi." Bir an durakladı ve ekledi, "bu Birleşik Devletler'deki en büyük tek av bölgesi." De Allyon tepki vermedi ve Leo devam etti. "Varisim ile tanıştınız ve zincirlediniz. Benim *ikinci* veliahtım Koun'dur." Kelt'i işaret etti.

"*İkinci oyunculuk* mu?" diye sordu de Allyon. Oda sessizleşti. Bir vampir konuşurken kesmek büyük bir suçtur. Leo küçük bir gülümsemenin yüzüne izin vermek dışında bir tepki vermedi.

"Grégoire başka bir yerde meşgul." Yani misafirlerinin aksine, tüm yumurtalarını tek bir sepete koymamıştı. De Allyon yavaşça gözlerini kırıştırdı ve yanlış hesap, Leo saldırır ve kazanırsa bu gece tüm mürettebatını kaybedebileceğini fark etti.

Leo'nun gülümsemesi genişledi ve devam etti. "Ve benim ikili İnfaz Memurlarım, George Dumas ve Jane Yellowrock. Cinayetle suçlanan ama ilk olarak otel odasında sebepsiz bir saldırıya Yellowrock."

Leo'yu işaret et. Ve planıma uygun bir replik. *Teşekkürler, Leo.*

De Allyon bu iddiaya cevap veremedi Sabina, "Ben Sabina Delgado y Aguilar, Outclan ve Outclan Konseyi'nin temsilcisiyim," dedi. De Allyon'un tepkisi Leo'nunkinden bile daha az yoğun ama kokusu değişti. Aslında tüm halkının kokusu değişmiş, Avrupalılardan gelen aceleci yanıtın anlamını hesapladıkça. Konseyin bu küçük savaşa dahil olduğunu kimse bilmiyordu. Sabina'ya ve belki de Leo'ya. Göreceğiz.

"Lucas Vazquez de Allyon," dedi Sabina, "ateşkesi bozdunuz. Soyundan on iki kişi kalabilir.

Hangi Mithranları yanınızda tutacağınızı ve hangilerinin gideceğini seçin. Eğer reddedersen, o zaman *ben* seçerim." De Allyon'un İnfazcısı, yağlanmış siyah derili, kel kafalı ve kışına kadar silahları olan iri bir adamdı,

hafifçe yana çekildi, sanki efendisi kas gücüne ihtiyaç duyarsa gürelemeye hazırlanıyor gibiydi. Bruiser onun hareketlerini gölgeledi. Zahmet etmedim. Sabina'nın ne kadar güçlü olduğunu biliyordum ve eğer yetkili olduğunu söylüyorsa, o zaman tamamen yetkiliydi ve iddiasını destekleyecek metafiziksel silahlara sahipti.

"Peki böyle bir talebi nasıl yerine getireceksiniz?" diye sordu de Allyon. Alay eder gibi değil, gerçekten merak eder gibiydi ama yüz ifadesi kibirden uzaklaşmamıştı ve de Allyon'un rahibeyi alt edebileceğini düşündüğü hissine kapıldım. *Salak* herif.

"Ben Kan Haçı'nın taşıyıcısıyım." Sabina ellerini cübbesinin kollarından çekerek kalın eldivenler giydiğini gösterdi. Eldivenli ellerinden birinde yere düşmesine izin verdiği siyah bir bez vardı. "İşte her şeye gücü yeten Kan Haçı'nın şeridi." Kumaşın altına sakladığı tahta parçası parlamaya başladı. De Allyon koruyucu elini kaldırdı ve kendini tutmadan önce iki adım geri attı. Halkı daha da gerileyerek yaşlı vampirin etrafında bir boşluk bıraktı. "Bu silahı bin yıldır kullanıyorum," dedi Sabina, "ve eğer isteğimi reddedersen, Outclan Mithrans Konseyi'nin elçisi olarak hareket ederken, onu etine saplayacağım, ta ki ıslıl ıslıl yanana kadar." Oda aniden korku feromonlarının kokusunu aldı, çoğu vampirin tuhaf, miskli, eski bitki kokusu giderek güçlendi, acılaştı.

Yaşlı fatih başını tahta parçasından kaldırmadı ve bir parmağını *ikinci adamına* doğru kaldırdı. Adam hızlıca işlemlerden kovduğu vampirleri işaret etti. Yanılıyor olabilirim ama bence için rahatlamış görünüyorlardı. Batan bir gemiden kaçan fareler gibi kaçışmadılar ama oyalanmadılar da. Kokularındaki değişiklikten, hasta vampirlerin çoğunun

binayı terk . Tahminimce *ikinci ekip* sağlıklı artık eşit ihtimalli bir dövüş için etrafta tutmak istiyordu.

Vampirlerin sayısı eşitlendiğinde Sabina parmaklarını şıklattı ve de Allyon'un *secondo*'su yere eğilerek siyah kumaşla birlikte yükseldi. Eğilip onu planlamadığından oldukça emindim. Yüzündeki şok ifadesi tamamen komikti ve geri kalabalığın arkasında, gözleri Sabina'kaldı. Sabina parlayan odun parçasını tekrar kılıfına soktu ve kollarını kollarının içine soktu.

"Outclan Konseyi'nin bu müdahale etmesi için hiçbir sebep yok," dedi de Allyon. Bunun büyük bir cesaret gerektirdiğini düşündüm.

"Natchez'deki fiyaskoyla bu ulusun hukuk aygıtının dikkatini çektiniz. Bu görüşmenin sonucu ne olursa olsun yargılanacak ve yönetileceksiniz. Yerlerinize oturun." Sabina düşmanların arasından geçip odanın diğer ucuna yürüdü. Sandalyesine oturdu. *Rahibeyi işaret etti.*

Nefesimi tuttum, bekledim, de Allyon'un yüzündeki düşüncelerin uçuşmasını izledim. Dakikalar geçti ve elimi kalçama ve oradaki silaha bıraktım. Ama yaşlı fatih ne zaman dövüşeceğini ve ne zaman konuşacağını biliyordu. Sabina'nın arkasından ilerledi ve onun sağındaki koltuğa oturdu. Leo da onun solundaki koltuğa oturdu. arkalarında genişleyen sıralardaki yerleri doldurdu.

"Şimdi *toplandık*," dedi Sabina. Gücü fişkirirken havada soğuk enerji kıvılcımları çaktı ve de Allyon'un insanlarından soluk sesleri duydum. *Evet. Yürü be Sabina.* "De Allyon, Pellissier'in İnfazcısı'a karşı cinayet suçlamasında bulundu. Bu nedenle ilk salvo de Allyon'a aittir."

Ve bu benim işaretimdi, ki çok erken gelmişti. Bruiser'ın adamları Katie'yi kurtarıyor olsalar *iyi olur*. Odanın arkasından, " emir var," dedim.

Leo şok olmuş gözlerini bana çevirdi. Sürpriz, yaşlı bir vampir için deneyimlemesi zor bir şey olmalı. Birkaç yüzyıllık yaşamdan sonra, yeni bir şey yok. Öyle değil mi? Yanlış.

"Pellissier'in İnfazcısı olarak görev yaparken, sebepsiz yere ve uygun bir meydan okuma olmaksızın saldırıya uğradım. Kendimi savunmak için harekete geçmek zorunda kaldım. De Allyon'un bu akılsızca hareketi bir kan davasına ve bu cinayet suçlamasına yol açtı. Bu nedenle, on dördüncü yüzyıldaki Sedorov ve Nikitn kan davasının ve onuncu yüzyıldaki Sergius ve Giovanni cinayet davasının tarihi uyarınca, masumiyetimi veya suçluluğumu belirlemenin bir yolu olarak Atlanta Şehri Efendisinin yeni İnfazcısına kişisel ölümcül dövüş için meydan okuyorum."

Ortalık sessizliğe gömüldü, tek vampir bile nefes almıyordu, herkes az önce yaptığım şeyi düşünüyordu. Sabina bir kez göz kırptı, bu kadim rahibenin yüzünde alışılmadık bir hareketti. Sonra başını bana çevirdi ve gülümsedi. Bu benim için mutlu bir an değildi. Ne yapmaya çalıştığımı anlamış ve onaylamış olmasını umuyordum ama öldürülmek üzere olduğum için mutlu olması da bir o kadar muhtemeldi.

"Bu konuda söz isteyen var mı?" Sabina sordu.

Sesi dikkatli ve ölçülü olan Bruiser, "Düzen konusunda konuşmak istiyorum. Masumiyet ya da suçluluğu belirlemek için ölümcül dövüşün bir araç olarak kullanılması modası geçmiş bir hukuki kavramdır."

Sabina, "Modası geçmiş ama hakları dahilinde" dedi. Ortalık yine sessizleşti ve Bruiser'ın gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Sinirlenmişti ve ne yaptığımı ya da neden yaptığımı anlayıp anlamayacağı hiçbir fikrim yoktu.

Yaşasam da ölsem de Leo kazanacaktı, çünkü meydan okumam kabul edilirse de Allyon'u Vampira Carta'nın direktiflerine geri zorlayacaktı. Elbette, de Allyon kabul etmezse, başladığımız yere geri dönecektik, mahkemeye çıkacaktım, ama kibir ve egosunun kabul etmesini sağlayacağına ve ayrıca VC kodikilinde kişisel ölümcül savaş hakkında ne olduğunu bilmediğine bahse giriyordum.

İnfazcı Jude Talley gözlerini bana doğru kaldırdı ve kocaman, beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

Saçmalık. De Allyon'un yeni İnfazcısı bir vampirdi, eski ve güçlü bir vampir. Usta bir vampirle dövüşmüştüm.

Leo kederin deliliğine kapılıp ben de kaybedecektim. Bu adam en az Leo kadar yaşlıydı ve daha iyi eğitilmişti. Bir savaşçıydı.

Canavar zihnime baskı yaptı. *Canavar korkmaz, diye düşündü bana. Onu avlayacağız ve kalbini yiyeceğiz. Kütlesi onu diğer vampirlerden daha yavaş kılacak. Ben/biz hızlıyız, gümüş kenarlı pençelerimiz ve Canavar gücümüz var.*

Bu beni daha iyi hissettirdi, ama yine de . . . Üç inçlik dişleri olan bir vampir kolay bir av değildi. Jude'un boyu 1.80'den ve kasları vardı. kaslar ince örgülü tişörtünün altında dans etmeye başlamıştı. Eğer pastie giyiyor olsaydı, onlar da dönüyor olacaktı. Beast bu görüntüye eğlenerek baktı ve ben aniden sıırttım. *Kalbini yiyelim, ha?* diye düşündüm.

İyi niyetim koca adamı şaşırtmışa benziyordu. Gözlerini kırıştırdı ve hızla vampirleşti, gözbebekleri büyüdü, sklerası kanla doldu. Jude yaşlı bir vampire göre fazla kontrol sahibi değildi. İlk hamlede beni alt edip öldürmezse, bunu ona karşı kullanabilirdim. Belki de. Eğer çok ama çok şanslıysam.

"Bu *kadın* önceki İnfazcımızı öldürdü," dedi de Allyon. Yüz ifadesi değişmemişti. Odada bulunduğu süre boyunca değişmemişti. Ama kokusu değişmişti ve mutlu bir dişlek olmadığını söyleyebilirdim.

Bruiser gözlerini bana dikerek, "Bir bilgi notu," dedi. Bakışlarında spekülasyon ve başka bir şey vardı. Güven gibi bir şey. Ona hafifçe başımı salladım. Toplananlara şöyle dedi: "Kişisel savunma cinayet değildir. Tanık yok, meydan okuma yok ve çözüm yok. Tüm insan polis raporları Outclan Konseyi'gönderildi ve onların kararını bekliyoruz." Bu benim için yeni bir haberdı.

"İnsan polisler bizi ilgilendirmiyor," dedi de Allyon.

"Belki geçmişte değil," dedi arkamdan bir ses.

Başımı odanın arka tarafına . *Rick*. Kanunun koluYanında beyaz kurt ve neon yeşili grindy vardı. Yanında, odanın hava akımlarında hareket eden buğulu, parlak tül katmanları giymiş, bir succubae diyarından kaçmış gibi görünen Soul vardı. Sandalyelere baktım ve dördüncü sandalyenin kimin için ayarlandığını biliyordum. İç Güvenlik Bakanlığı Psikometri Kolluk Kuvvetleri.

PsyLED neden bir kan davasına karışıyordu? Kalbim hızlı, çok hızlı atmaya başladı ve onu sakinleştirmek için bir nefes aldım. Ama vampirler beni fark edemeyecek kadar Rick'e odaklanmışlardı. Sabina'nın yüzü alışılmadık, memnun bir gülümsemeye dönüştü. *"Natchez'deki fiyaskoyla bu ulusun yasal aygıtının dikkatini çektin,"* sözlerini . Sabina bu savaşı bitirmek için kendi planlarını mı yapmıştı? PsyLED'i görüşmeye Sabina mı çağırmıştı? O değilse, başka kim olabilirdi? Odanın etrafına baktım. Başka kimse yoktu. *Hay aksi. Git, rahibe.*

Rick rahibenin karşısındaki boş koltukta yerini aldı ve "PsyLED bu işlemlerle ilgileniyor ve Vampira Carta'nın haydut, Natureleza vampirlerini nasıl ele aldığını bilmek istiyor." dedi. De Allyon'un vampirleri kendilerine "haydut" teriminin kullanılmasına sinirlendi. Bu bir hakaretti. Rick daha iyi biliyordu, bu da onun bu kelimeyi kasıtlı olarak kullandığı anlamına geliyordu. "Ayrıca Atlanta bölgesinde evsizler arasında meydana gelen çok sayıda ölüm ve kaybolma vakasının yanı sıra Sedona, Seattle ve Boston'da olası kitle imha silahlarının kullanımını da araştırıyoruz."

Kitle imha silahları mı? Ben de öyle düşünmüştüm. *Oh, evet. Veba bir kitle imha silahı olarak kabul ediliyordu. Bunu hiç düşünmemiştim.*

De Allyon'un ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Biz insan değiliz, insan yasalarının ve insan dünyasının elinin altına konacak sığırlar değiliz."

Sabina şöyle dedi: "Outclan Konseyi, bu insan olmayan kişinin ve insan olmayan yaratıklarının bu görüşmede bulunmasını ve insan kolluk kuvvetleri tarafından gözlemlenmesini onayladı.

"İnsan polisi," diye devam etti, "Asheville saldırıda kanıtların, resmi ölümcül dövüş ya da cinayetle değil, kişisel nefsi müdafaa ile tutarlı olduğunu tespit etti. Outclan Konseyi, insan kolluk kuvvetleri tarafından varılan sonuç hakkında kısa süre içinde karar verecektir. Şimdilik, bu emir konusunu karara bağlamalıyız."

De Allyon'a şöyle dedi: "Sen ne diyorsun? Pellissier'in İnfazcısı'nın meydan okumasını kabul ediyormusunuz? Eğer öyleyse, gündemdeki tartışmalar yeniden başlamadan önce böyle bir dövüş hemen gerçekleşecek."

De Allyon'un dudakları hafifçe çatıldı. "Kabul ediyoruz."

Nefesim dudaklarımın arasından hafifçe çıktı. Garip bir şekilde, şimdi yaşlı ve güçlü bir vampirle dövüşmek zorunda olmama rağmen rahatlamıştım. Onun benimle dövüşmesiyle tüm kan davası önlenebilir ve de Allyon yeniden Vampira Cartanın ve Outclan Konseyi'nin egemenliği altına girebilirdi. Ben yaşasam da ölsem de, diğerleri tarihlerde anlatılan kan banyosundan sağ kurtulacaktı.

Sabina, "Savaş konsey tarafından onaylandı. Pellissier meydan okuduğu için, de Allyon silah seçme hakkına sahip. Pellissier yer seçimine sahip olacak. De Allyon on raundu geçmemek ve üç raunttan az olmamak üzere raunt sayısına karar verecek. Çatışma benim saymamla başlayacak. De Allyon? Silahlar."

"Çıplak eller," dedi İnfazcı. "Savunma yok, beceri, kas ve savaşçıların alanında buldukları dışında silah yok"

İçim buz kesti. Duymak istediğim şey bu *değildi*. Ben bu kadar havalı silahlar takarken ve Jude bu kadar hantalken olmazdı. Savaş alanı çıplak bir zemin ve tuğla duvarlardan ibaretken olmazdı. Eğer yer değiştirirsem, bu hile sayılır mıydı? Eğer yer değiştirirsem, sırrım çok gerçek, tehlikeli ve son bir şekilde ortaya çıkacaktı. Canavar pençelerini beynime geçirdi ve bastırdı, pençeler hem acı hem de rahatlama getirdi. Rakibimin aksine yalnız değildim.

Beast bana bir resim gönderdi ben de bir silah çekip Koca Adam'ı vurursam ne olacağını merak ettim. Gerçi bir kurşunun kas yığınlarını gerçekten delip geçeceğinin garantisi yoktu. Bir RPG gerekebilirdi. Sırıtişım genişledi ve kas torbasının kendine güveni bir anlığına azaldı. Sonra aklıma bu küçük dövüş için mükemmel bir yer geldi ve umarım Koca Adam onu öldürdüğümde bu hatayı hatırlar.

"Pellissier. Yer?"

"New Orleans Şehir Parkı'ndaki Couturié Ormanı" dediğimde hâlâ gülümsüyordum. De Allyon'un İnfazcısı buna göz kırptı. Leo da öyle. Kafalar bana döndü. Evet, onlardan bir şey saklamıştım, aslında pek çok şey saklamıştım -bir deri değiştiren olmak gibi- ve eğer bu gece bir süpernat olarak ifşa olacaksam ya da Katie'yi kurtarıırken öldürüleceksem, bunu kendi şartlarımla yapacaktım. Canavar zihnimde alçak sesle homurdandı, bir uyarı, bir meydan okuma. Onun gücü aktı.

Odada şaşkınlık göstermeyen tek kişi Sabina'ydı ve kara gözlerini düşünceli bir şekilde bana dikti. Başını hafifçe eğerek, seçtiğim yerden çok daha fazlasını onayladı. Ne olduğumu kabul ediyordu. "Tur sayısı?" diye sordu de Allyon, gözlerini benden ayırmadan.

"Tam on tur. Ama adamlarımız parktaysa, bir turun tamamlandığını nasıl bileceğiz?" diye sordu yaşlı vampir.

Sabina beni süzdü, solgun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. "Her raunt yarım saat sürecektir. raunt sayısı dolmadan dövüş katılımcılardan birinin ölümüyle sonuçlanırsa ya da katılımcılardan biri müsabaka sona ermeden önce teslim olup meydan kabul ederse, müsabaka sona erecektir."

Pes etmek kulağa harika bir şeymiş gibi geliyordu ama pes hakemin -Sabina'nın- bana bir darbe indireceğini ve beni öldüreceğini öğrenmiştim. Kabul etmek, bir şekilde

Bir rakibin tamamen yenildiği ve diğerinin onunla sadece oynadığı zaman merhamet. Tıpkı Canavar'ın hâlâ canlıyken yemeğiyle oynaması gibi. Bu bir merhamet darbesiydi, yaşayanlar arasında kalmanın bir yolu değil.

"Bir açıklama ve ... belki de bir ayrıcalık noktası," dedim, müsabaka başlamadan önce kişisel bir şey için Düzen Kurallarını hatırlamaya çalışarak. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, silah yok demek, doğanın bize verdiği yetenekler ve armağanlarla savaşıyoruz demektir, değil ?" Canavar'dan yararlandığım ya da şekil değiştirdiğim için kafamın kesilmesini istemiyordum.

"Bu doğru," dedi Sabina, siyah gözleri parlayarak. Rick hariç, Sabina benim ne olduğum hakkında buradaki diğer tüm süpernatlardan daha fazla şey biliyordu. "Peki senin ayrıcalıklı olduğun nokta ?" diye sordu.

"Kişisel mücevherlerimi tutmak istiyorum." Leo'nun yüz ifadesine neredeyse gülecektim ve Bruiser'ın boğulacağını sandım. Bu çok kızca bir istekti. Daha da iyisi, kas torbası İnfazcı sırttı, sanki ne kadar kolay alt edileceğimi kanıtlamışım gibi. Çaresiz ve aptal kadın rolüne bürünebilirdim, işe yarıyor gibi görünüyordu. "Altın kolyem ve bu." Aslan dişini havaya kaldırdım. "Şanslı tavşan ayağım gibi bir şey."

Sabina tekrar gülümsedi, yüzü yumuşamıştı. Bu o kadar nadir görülen bir şeydi ki bir an öylece bakakaldım. "De Allyon kişisel ayrıcalık noktasını reddediyor ya da kabul etmiyor mu?"

"Kadın dilediğini yapabilir," dedi vampir, sesi hem sinirli hem de aşağılayıcıydı.

"Metairie Körfezi'nin kenarına inen merdivenlerin bulunduğu Şehir Parkı'ndaki Peristil'e çekileceğiz. Orada, benim emrimle karşılaşma başlayacak." Sabina Leo'ya döndü. "Arabaları getirin." Leo tekrar eğildi ve Bruiser ağızlığından konuştu. De Allyon'un adamları kapıya doğru geri çekildi. Pellissier'in vampirleri Leo'yu takip ederek beni Rahibe Manastırı'nın ortasında yalnız bıraktılar.

Rick bana doğru yürüdü, yakınımda durdu. Bakmadan o olduğunu biliyordum ve endişesini hissedebiliyordum. "Onu götürebilir misin?" diye fısıldadı. "Çıplak eller ve dişlerle mi?"

"Çıplak pençeler ve dişler," dedim. Döndüm ve onun siyah gözlerini kendi siyah buluşturdum ve irkildiğini, şok geçirdiğini hissettim.

Ve sonra sırttı. "Yeni görünüşünü beğendim. Ne olmuş yani?" De Allyon'un arkasından baktı.

"Biliyor mu?" "Halkımı öldürdü. Kanlarını içti. Leo'nun tarih kitabında yazıyor."

"Güzel kadın, gizli görevde, silahları, bıçakları ve patlayan şeyleri var. Aşık oldum."

Güldüm, ses sessiz depoyu . Kalan vampirler kahkahalarımı duyarak dönüp baktılar. "Bana çok iyi geliyor."

"Aşık olmak mı yoksa silahlar mı?" Rick sordu. "Evet. İkisi de."

Rick bir elini kaldırdı ve çenemi okşadı. Gözlerimi kapadım ve doğru eğildim. "Bizimle Şehir Parkı'na geliyor musun?" diye sordum.

"Ben orada olacağım. Biz de aracımızla takip edeceğiz. Kendini öldürtme, Jane."

"Elimden geleni yapacağım." Gözlerimi açtım ve onunkilerle buluştum. "Bazı kuralları çiğnemek zorunda kalabilirim."

"Dediğim gibi. Benim tarzım bir kız. Sadece insanları öldürüp ciğerlerini yeme, fava fasulyesi ve iyi bir Chianti ile bile."

"İkisini de planlamıyorum."

Birkaç dakika sonra yoldaydık.

* * *

Yol boyunca sessiz kaldım, limuzindeki diğerlerinden uzaklaşıp geceye baktım. Yeni aya iki gün vardı ve ustalar, de Allyon ve Leo arasındaki son mücadele

Bu gece öldüğümü ya da başka bir şekilde başarısız olduğumu varsayarsak, o zaman gerçekleşecek.

Bu dövüş için elimden geldiğince iyi plan yapmıştım ama bir insanla dövüşmeyi planlamıştım, üç santimlik dişleri olan bir vampirle değil. Geceyi atlatabilmek için kendime avantaj sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ölümcül bir şeye ihtiyacım vardı. Oyunu değiştirecek bir şey. Bir vampir savaşçısını yenecek bir şey. Ama zihnim bomboştu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Canavar Gorili Televizyonda Gördü

Peristil süslü bir neoklasik arenaydı - tam olarak bir bina sayılmazdı, çünkü duvarları yoktu, sadece Yunan tarzı büyük sütunların bulunduğu bir çatısı vardı. Şehir Parkı'nın en eski yapılarından biriydi, 1907 yılında dans pavyonu olarak inşa edilmişti ve Beast olarak dolaşırken burayı uzaktan görmüştüm ama içine hiç girmemiştim.

Limuzin yanaştığında, açık hava yapısını koruyan dört beton aslan, *Puma concolor* değil de Afrika aslanı olsalar bile, yaklaşan bu darbeden sağ çıkabileceğime dair bir alamet gibiydi. Gerçek ördekler, kazlar ve kuğular kıyıya yuva yapmış, çoğu başlarını kanatlarının altına almış uyuyordu ve vampirlerle ben araçlarımızdan çıkarken bazı su kuşları kıpırdandı, kanatları huzursuzca oynadı. Rüzgâr tepedeki yaprakları hışırdattı. Bir güvenlik görevlisi limuzinin camına eğildi ve güvenli bir yere kaçmadan önce kim olduğumuzu doğruladı. Gerçi bu gece burada hiç güvenlik yoktu. Natureleza buradaydı ve isterlerse tombul güvenlik görevlisini ucuz bir bira gibi içip bitirebilirlerdi.

Bataklığın kenarına gittim ve suyun üzerinden dışarı baktım. Beast kıyıya yakın bir yerde dinlenen bir timsah gördü, burun delikleri yüzeyden yukarıda olan tek kısmıydı. *Küçük timsah. Büyük kuşlar. İyi av.*

Koca Vampir Adam bu gece senin avın, düşündüm.

Vardiyadan sonra aç olacağım. Büyük vampir mi yiyeceğim?

Hayır. Ama yakalayabildiğiniz kadar Kanada kazına sahip olabilirsiniz.

Canavar zevkle kesildi. *İyi av. Büyük avı avla ve öldür. Uçan kuşları yiyin.*

Sabina seslendi, "*Toplanın.*" Bir buz gibi bir rüzgâr çıktı ve giysilerimin arasından geçerek tenimi dondurdu. Yapraklar yoğun bir bulut halinde aşağıya doğru savruluyor, yeni ölmüşlerin huzursuz ruhları gibi ses çıkarıyordu. *Toplanma* çağrısı Mithranlar kadar eskiydi ve onların en güçlü yükümlülükleri ve ritüelleri arasındaydı ve herkes ritüelin neredeyse büyüünün kendisi kadar güçlü olduğunu bilirdi. anda aklıma bir düşünce geldi ve gülümsedim. *Evet. Üstünlüğümü bulmuştum - tabii üstünlük denebilirse. Kenarlar acı vermek ve kesmek , kenarlar savaş bıçaklarıydı. Planladığım şey daha çok el çabukluğuna benziyordu.*

-Sahne sanatı. Eğer .

Vampir rahibenin büyüü mezar gibi soğuk, ağır ve iğrençti. Eski, bozulmuş kan, umutsuzluk ve kadim acı kokuyordu. Bunu daha önce de hissetmişim ve ağırlığı de Allyon'un gücünü önemsiz hissettiriyordu, tıpkı bir yıldırımın çarpmasıyla ölçüldüğünde statik elektriğin verdiği acı gibi. Karşılaştırıldığında hiçbir şey. Kollarımın üst kısmını ovuşturdum. Bataklık kıyısından kapalı alana doğru yürürken Bruiser ve Rick'in birbirlerine yakın durup konuştuklarını gördüm. Hepsi insan olan sürücülerin arabaların ve kamyonların başında durduğunu gördüm. Tekila Çocukları tetikte bekliyordu.

Wrassler'in gözlerini üzerimde buldum ve bir elimi avuç içimi yukarı kaldırarak sorguladım. Başını salladı. Henüz bir şey yoktu. Katie hâlâ tutsaktı; Alex ve Votka Çocukları hâlâ arıyorlardı. Arabadaki çantamı bana fırlattı ve ben de tek elimle yakaladım.

"Yarışmacılar silahlarını çıkaracaklar," dedi Sabina. Bu bir emirdi ve itaat etme dürtüsünü, *ihtiyacını* hissettim. Böyle görünmek için çok zahmete girmiştim; bunu mahvetmek utanç vericiydi. Ama pavyonun uzak tarafındaki bir masaya gittim ve M4'ün kayışını çözerek yüzeye . Silahları çekmeye başladım, şarjörleri ve fişek yatağındaki çıkarıp av tüfeğinin yanına koydum. Ben saçımdaki silahı düşünürken uzun bıçaklar da onu takip etti. Onu çıkarabilirdim ama orada olduğunu kimsenin bilmemesini tercih ederdim, bu yüzden zamanlama önemliydi. Jude, vampirlerin dikkatini çekecek şekilde mücevherlerle kaplı saplı bıçak çıkardığında, örgüyü kaldırdım ve küçük silahı çıkarıp botumdaki 38'liğe yerleştirdim. Kısa saplı fırlatma bıçakları onu takip etti, sonra da kazıklar. Koruyucu tasmalarım. Pantolonumun içine dikilmiş kurşun kaplı küçük kesedeki haçlarım. Olay keseyi yırtıp attım. Leo'nun tasarımcısı çok kızacaktı ve eğer hayatta kalırsam bunun acısını çekecektim.

Yolun karşısındaki Koca Adam artık silahsızdı - kasları, dişleri, pençeleri ve başına yeterli olduğunu düşündüğüm yetenekleri - ve siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört, botlar giymiş ve mutlu, dişli bir sırıtış takınmıştı. Eğer beni ilk o yakalarsa, öldürmeden önce bir süre benimle oynayacağını hissediyordum. Ve bu oyun çocuk oyunları ve boyama kitaplarını içermeyecekti.

Dar yeleşin düğmelerini açtım, silahların yanına koydum ve tişörtü başımdan, botları ayağımdan çektim. Buz gibi havada tenim çakıl taşlarıyla kaplandı. Ayağıma bir çift parmak arası terlik ve çantayı masanın üzerine bıraktım. İşim bittiğinde üzerimde sadece pantolon, iç çamaşırı, koşu sütyeni, parmak arası terlik, kolyem ve kontakt lensler vardı. Vampirlerin hepsi şimdi bana bakıyor, çıplak tenimi, gecenin ve park ışıklarının ağarttığı bakırımsı rengimi, rüzgârın savurduğu kokumu inceliyorlardı. *Benim sınıırım*, diye düşündüm. *Bunu yapıp yapamayacağımı görme zamanı*.

Uzandım ve saçlarımı açmaya başladım, yavaşça hareket ederek bakmalarına izin verdim. Ölçülü adımlar attım, Peristil'in etrafında yavaş bir hassasiyetle döndüm. Taştan bir aslana ulaştığımda ellerimi yelenin üzerinde gezdirdim, taş parmaklarımda serin ve sertti. Vücudumu aslanın üzerine eğdim ve altın külçemle kazıdım, böylece kendimi Canavar'da kaybetsem bile bu noktaya geri dönmenin yolunu bulabilirdim.

Ellerimi tekrar götürdüm ve saçlarımı çözdüğümde Medusa'nın yılanları gibi rüzgârda dans edip savruldu. Siyah gözlerim vampirlere bakıyordu, sakın ve kayıtsız. Yarı bağlı saçlarım aslanın üzerinde savruluyordu ve beni izleyen vampirlerin birleşik bakışlarının gücünü hissedebiliyordum. Şekil değiştirmek dışında kendi sihrim yoktu ama hayatta kalırsam bu vampirlerin beni hatırlamasını istiyordum, belki de korku gibi bir şeyle. Bu başlı bir sihirdi.

Sabina, "Zaman?" dedi.

De Allyon'un varisi "On yirmi beş" dedi.

Ben saçımla uğraşırken ve öldürmek zorunda kalacağım Koca Adam Vampir'i izlerken Sabina yarışmacılar arasında bir ileri bir geri baktı. Öldürmek istemedim. Onu öldürmek için gerçekten hiç arzum yoktu. Ama başka seçeneğim yoktu. Gerçekten, ya o ya ben. Saçlarım yükselen esintide , yavaş bir akıntıda siyah yılanlar gibi akıyordu. Koca Adam beni izliyordu, ona verdiğim saç tutamağına , aptallığa varacak kadar kendinden emindi, ben de onu cesaretlendirmek istiyordum. Ona sırtıttım ve mükemmel bir zamanlamayla saçımı . "Yakala beni, yakala beni, eğer yapabilirsen," diye bağırdım, "seni koca, beceriksiz soytarı."

"Başlayın," dedi Sabina.

Kelimenin yarısını bile söyleyemeden Beast hızıyla bana çarptı ve ben de endişeli bir rüzgâr gibi gecenin içine doğru koşarak havalandım. Beast'in görüşü dünyayı parlak ve gümüşü bir hale getirdi. Kimse hareket ettiğimi görmeden gölgelerin içine girdim. Sütyenimi, pantolonumu ve külotumu çıkardım, ağaçların arasından , beton yol parmak arası terliklerimin tabanlarını morarttı.

Koca Adam'ı duyamadım. Vampirler sessiz yırtıcılarıdır, son hızda bile. Bahse girerim

Benimle kedi fare oyunu oynamak , beni yavaşça avlaması, beni fiziksel olarak yıpratıp acı çektirerek tüketmeyi düşünmesi, hızlıca saldırıp öldürmek istememesi her şeyi açıklıyordu. Aniden sola döndüm ve bir tavşan patikası boyunca koştum, şimdi rüzgarın tersine sert şekilde ilerliyordum, soğuk esintinin kokumu peşimdeki vampirden uzaklaştıracağını umuyordum.

Uzandım ve bir yumruğumu dağ aslanının dişine doladım. *Hızlı bir vardiyaya ihtiyacım olacak, Beast.*

Evet. Olacak. Yine de yap. Koşarken, zihnimin değişimin gri yerine, deri değiştiren büyülerinin dinlendiği yere düşmesine izin verdim. Tüm varlıkların kalbinde yatan yılanın yerine. Başka bir dar patikaya saptım ve çalılıarın arasına daldım, karnımın üstüne düştüm ve çalılıkların derinliklerine süründüm. *Şimdi*, diye düşündüm.

Canavar bana doğru koştu, vahşi ve öfkeliydi, öldürücü dişlerini gösteriyordu. *Büyük olacağım*, diye düşündü.

Hayır! Kütle çekecek bir taş yok! Acı beni ele geçirdi, düzinelerce küçük bıçak gibi omurgamı parçaladı, etimi vücudumdan ayıran neşterler gibi.

Taş aslanlar, düşündü, ses tonunda zafer .

Hayır! Ona bağırdım. Onlar taş değil! Beton! organik madde olabilir! Büyük olacağım!

Uzaktan patlayan betonun sesini ve vampirlerin çığlıklarını duydum, kırık aslan parçaları üzerlerine düşerken. Sonra değişimin gri yeri beni aldı.

* * *

Ağaçların ve küçük bitkilerin arasında nefes nefese uzandım. Ağrı-acı-acı kemiklerde ve etteydi. Değişimin acısıyla derim bile acıyordu. Ama büyüktüm. İstedğim değil ama taş dışın kalbindeki yılanın izin verdiği büyüktüm. Belki yeterince büyük. Belki. Ayağa kalktım ve vücuduma baktım, kütle ve kas gördüm. *Evet. Büyük.* Belki dişi Afrika aslanı kadar büyük. Belki gergedan ya da bizon kadar büyük. Kesin olarak bilmiyordum.

Her zamankinden daha az açtım. Mide boştu ama kramp girmemişti. Taş olmayan aslandan kütle almaktan mı? Jane bunu beklemiyordu. Zevkle ofladım. Canavar Jane'den birçok şeyi saklayacak kadar zekiydi. Jane, korunması gereken bir kedi yavrusu gibiydi. Başımı salladım ve Jane'in boynundaki kolyeyi hissettim. *Büyüktü!*

Jane'in kıyafetlerini karanlığa ittim ve taktığı kontakt lensleri dürttüm. Hepsi Jane'in kokusunu taşıyordu. Dinledim. Uzaktan, vampir avının tökezleyerek yaklaştığını duydum, dar bir yoldan gidiyordu, bedeni için çok küçük bir yoldan. Aptal bir avdı ama büyüktü. Uzun zamandır büyük bir av avlamak istiyordum. Omurgamdan, göğsümden ve bacaklarımdan aşağı doğru gerindim. Büyük olmak hoşuma gidiyordu. Saklanacak bir yer aramak için patikaya doğru tırmandım. Avlanmak için. Pusu avı. Büyük avları öldürmek dışında kolay bir avdı. Büyük avları öldürmek zor ve tehlikeli bir işti.

Kulakları titreyen Canavar bir yandan aptal büyük avının izini sürerken bir yandan da yukarılara, ağaçlara bakıyordu. Artık büyüktü. Pusuya için daha büyük bir dala ihtiyacı vardı. Bir tane gördü. Atlamak için yere yeterince alçak, aşağı inmek için yerden yeterince yüksekti. Burnunu havaya kaldırdı, rüzgârı postunda hissetti, rüzgârdaki kokuyu düşündü. *Evet. Pusu için iyi bir dal.* Jane'in geçtiği dar patikadan sarkan iyi bir ağaç dalı.

Ağaca sıçradım, pençelerimle ağaç kabuğunu tırmalayıp kazdım ve beklemek için bir dala yerleştim. Pençelerimi kabuğa geçirdim, çektim, parçaladım, pençe kılıflarını tımar ettim. Kabuk patikaya düştü. Güneş yüksekte olsaydı, burada pençeleri tımar etmek aptalca bir hata olurdu, ama ay iki boynuzluydu ve ölüyordu ve insan ışıkları çok uzaktaydı. Kabuk görülmeyecekti.

Aptal büyük av daha yüksek sesle, daha yakından çarptı, ölmekte olan goril gibi nefes aldı. Canavar bir keresinde televizyonda goril görmüştü. Avlamak için iyi bir büyük av olurdu. Jane goril avlamaya hayır dedi. Ben hackledim. Artık büyük bir av avlıyordum. Büyük vampir avı. Jane'i düşündüm. Hızlı değişim ve kütle kazanımı Jane'i Canavar'ın arkasına göndermiş, derin bir uykuya yatırmıştı. *Canavar alfa. Kontrol Canavar'da.*

Büyük av yaklaştı. Yaklaştı. Canavar ağzını açtı ve yumuşak bir *çığlık* atarak havayı içine çekti. Av durdu, duymuştu. Ama Canavar ağzındaki koku keseciklerinin üzerinden tekrar hava emdi. Çoğunlukla çiftleşme feromonlarını koklamak için kullanılan et adam davranışı, avı koklamak, bulmak için koklamak, hasta olup olmadığını belirlemek için koklamak için de iyiydi. Büyük av hasta değildi. Sedona'nın sıcak ve kuru yerindeki hasta vampirler gibi hasta insanlarla beslenen bir vampir değildi. "Seni duyuyorum küçük kız," diye av. "Eğer dışarı çıkarsan, seni öldürürüm."

Beast kelimelerdeki yalanı duyabiliyordu. Sadece vampirler ve insanlar yalan söylerdi. Pumalar alay ederdi ama yalan söylemezlerdi. Canavar yalanlardan anlamazdı. İnsanlar kafa karıştırıcıydı. Ben kestim. Vampir avı patikada adımlarını dikkatli ama hâlâ gürültülüydü. Aptal avcı, aptal av.

", küçük kız."

Canavar hasta kiti gibi yumuşak ve korkulu bir ses çıkardı. Sonra hasta ve korkulu sesi düşündüm. Bu yalandı. Hasta kiti değildi. Canavar'dı. Tısladım. Yalanlar kafa karıştırıcıydı.

"Nerede o, nerede o?" diye fısıldadı av. Büyük av ortaya çıktı, patika boyunca yavaşça yürüyordu. Bıçak taşıyordu.

Canavar gözlerini kısıtı. Vampir hile yapmıştı. Jane ona derdi. Canavar onun bıçağı saklamaya ve taşımaya layık bir av olduğunu düşünüyordu. *İyi avdı.* Pençelerimi karnımın altında birleştirdim. Kaslarımın gerildiğini hissettim. Görüşüm avı izlemek için daraldı. İzliyordum. Av yaklaştı, adım, adım, adım, uzvun altında. İki adım geçti. Beş adım daha.

Canavar sıçradı, düştü, avının üzerine düştü. İndi. Büyük aslanın tüm ağırlığı avın sırtında.

Av , yola düştü, Canavar sırtına bindi, pençeleri derine battı. Boynunun arkasını ısırды. Omurga ve kaslar sert bir şekilde çatırdadı. Avını salladı, hırladı, tısladı. Omurganın kırıldığını duydu. Büyük vampir avı yere düştü. Kendi bıçağının üzerine düştü. Büyük vampir çığlık attı. Ölen avın yüksek sesli vampir çığlıkları. Kulaklarım acıdı. Kulak deliklerini kapatmak için kulak kepçelerini indirdim. Canavar çenesini ve kafasını salladı, omurgasını daha fazla kırdı, çıtır çıtır çıtır. Çığlıklar kesildi. Vampir hareketsiz yatıyor, ölmekte olan avının seslerini çıkarıyor.

Vampir avı nefes alıyordu, neredeyse insan gibi, korku içinde hızlı nefes alıyordu. Akciğerler çalışıyordu ama kollar ve bacaklar ölüydü. Ölüydü ama Canavar kafasını almazsa iyileşecekti. Canavar, vampir-av-etinden öldürücü dişlerini çıkardı. Çenesini yaladı. Lezzetli vampir kanı. Avının üstüne uzandı. Bekliyordu. Kan kokusu. Korku kokusu. İlerideki patikadan sesler duydum. Ayak sesleri.

Canavar düşündü. Bekledi. Daha çok düşündü. Ayak sesleri yaklaştı. Ayağa kalktım ve düşen avdan uzaklaştım. Avın gözlerine bakmak için etrafından dolaştım. Korkuyu gördüm. Korku iyiydi. Ama kurnazlığı da gördüm. Ayak sesleri yaklaştı. Avın gözlerinde sevinç gördüm. Av hile yapmış ve avlanmak için sürüyü getirmişti. *Sürü avcılarından nefret ederim!* Canavar saldırdı. Avın gözleri büyüdü, sertçe baktı ama yaklaşan sürü avcısının yolunu ve ayak seslerini görmek için başını çeviremedi.

Canavar gölgelerin içine girdi. Çömeldi ve bekledi.

İnsan adam patikadan aşağı koştu ve yerde yatan büyük vampiri gördüğünde nefes alma sesleri çıkardı. Korku-ter-kokusu kıyafetleri ıslatıyordu. Adam iki bıçak taşıyordu, Jane-claw gibi uzun . Etrafında dönüp , gölgelerin içine bakıyor, Jane'i arıyordu. Sonunda vampirin üzerine eğildi ve fısıldadı, "Hâlâ bizimle misin, dostum? Evet için bir, hayır için iki kez göz kırp. Kahretsin, ne yaptı? Boynunu kırdı. Üzgünüm, koca adam, ama yaşayacaksın. Hâlâ hayatta mı? Bu kadar hızlı göz kırpmayı kes. Dudaklarını okuyamıyorum. Onu yakalayacağım, merak etme." İnsan adam ayağa kalktı ve

önündeki bıçakları tuttu. O da Jane gibi takılar takıyordu: yüzükler, gümüş ve kulaktan geçen çelik.

Canavar pençelerini vücudunun altına çekmiş, yeni avını izliyordu. Jane insanları canlı tutmamızı söyledi. İnsanları asla öldürmeyin. Ama ben sürü avcılarından nefret ederim ve Jane uyudu. İnsan sürü avcısı arkasını döndüğünde, sıçradım. Sırtına kondum ve insanın kulağına çığlık attım. İnsan dönmeye çalıştı, çelik pençeleriyle kesmeye çalıştı. Canavar öldürücü dişlerini boynuna geçirdi ve eti yırtarak sertçe salladı. Omurga kafatasına kırıldı. Yeni av düştü, çelik pençeler altında kaldı. Nefes alamıyor. Ölüyordu.

Canavar, insan avcısının üzerinde hayatı tükenene kadar durdu. Hayatın gözlerinden aktığını gördü. Ve insan öldüğünde, kokusunu öğrenmek için kıyafetlerini karıştırdı. Ve büyüün kokusunu aldı! Jane'in arkadaşı Molly cadısının büyüü gibi, mavi güç lekeleri olan karıncalı gri büyü.

Kalbi hızlı atmaya başladı. Bu büyüün kokusunu daha önce Sedona'nın sıcak ve kuru bir yerinde, Canavar'ın keçi yediği ve Jane'e söylemediği yerde, muskada almıştı. Cadı muskası önemliydi.

Kokladı ve kokladı. İnsanın belindeki giysilerin içinde muska buldu. Dişleri kumaşa battı ve kumaşı yırtarak çekti. Büyü güzel kokuyordu, et gibi kokuyordu! Adamın gömleğini ve pantolonunu yırttı, parçaladı ve yırttı. Kan ve etin tadına baktı ve ... durdu.

Ölü insan bedenini parçalıyordu. İnsan etini yırtıyordu. Toprak üzerine et sıçratıyordu. Büyü ve et tadı vardı. Tılsım büyüü et büyüüydü. Anlamadım. Öfke yükseldi ve Canavar çığlık attı. Yerdeki vampire döndü.Tekrar nefes alıyordu. Kırık omurgası iyileşiyordu. Ama Beast'in gözleri onunkilerle buluştuğunda, tavşan gibi ciyakladı. Çok korkmuş bir tavşan gibi. Canavar avının ölüm korkusunun kokusunu aldı. Canavar büyük vampir avını pençelede, büyük aslan kütlesiyle büyük avı itti. Av yuvarlandı, ölü et, yavaş kalp atışı, ama hala canlı. Avı öldürmeli.

Vampirin üzerine uzanmak, kalp atışlarının hızlandığını hissetmek, hızlı hızlı. Vampirin nefesini duydu. Boğazını , öldürücü dişleri vampirin ince derisini deldi. Avın soluk borusunu ezdi. Nefes durdu. Boğazını tuttu, avının gözlerini izledi. Vampirin gözleri büyüdü, vampirin dişleri taş üzerine düşen taş gibi keskin bir kırılmayla vampirin ağzına geri katlandı. Avın kalbi, Canavar'ın pençeleri altında takip edemeyeceği kadar hızlı atıyordu. Canavar daha fazla ısırды, öldürücü dişleri kesiyordu. Vampir kanı ağzına doldu. Lezzetliydi. Güzel kan. Güçlü kan.

Jane hep *yemememi* söylerdi. Dişleriyle kesmeyi bıraktı ve kanı yaladı. Jane içmeyin demedi. İyi vampir kanı. Güç Canavar'ın içine aktı. Kan yavaşladı ve Canavar tekrar ısırды. Tekrar kanı yaladı. Vampir gözlerini izliyordu. Kan durup iyileşme başladığında, Canavar . Taze kanı yaladı. Avın gözlerini izleyerek bunu beş kereden fazla yaptı. Zaman geçti. Kan yavaşladı. Canavar çenesini ve ağzını yaladı. Avın gözlerini izliyor. Avın göğsünde durdu, aşağı baktı, *"Şimdi öldüreceğim"* diye düşündü. Sertçe ısırды ve eti boğazından kopardı. Vampir etini yola tükürdü. Isırды ve tekrar tükürdü. Yemedi. Sadece kırık boyun kemikleri kalana kadar kasları ve eti parçaladı. Sonra avının başını yana çevirdi ve boyun kemiklerini sertçe ısırды. *Çıtırdadı*. Kemikleri yana doğru tükürdü.

Vampir kalbi yavaşladı. Kalp atışları ormandaki yaralı avın ayakları gibi tökezledi. Tekrar tökezledi. Av öldü.

Canavar çenesiyle kafasına vurdu. Zafer çığlığı attı. Canavar büyüktü. Canavar büyük bir avı öldürmüştü.

Burası Beast'in bölgesiydi. Bağırды, bağırды ve bağırды.

Açlık midayı pençeleriyle kavradı. Öldürmüştüm ama ölü avı yiyemiyordum. Bataklığa doğru yürüdüm. Kıyıdaki kuşlar uyanıktı, Beast'in bölge zaferi çığlığından ürkmüşlerdi. İki Kanada kazı 'a yakın kıyıdaıdı. Çömelip sıçradım. Yukarı, karşıya ve aşağı, bataklığın kenarına kadar. Bir kazı çenesinden yakaladım. Bir kaz da pençeleriyle. İkisini de öldürdüm ve suyun kenarına indim. Sazlıklarda saklanan küçük timsah göz kırptı. Kazları bıraktım ve timsaha baktım. *Ben Canavar'ım. Bu gece büyüğüm. Timsahı öldürüp yiyeceğim*. Ama küçük timsah suyun altına battı. Timsah korkmuştu.

Ya öyle ya da hiç tüyleri dışarı çıkmış iki yüz kiloluk bir dağ aslanı görmedi.

Jane'in yüzünde uyukulu bir ifade vardı.

Ben/Canavar hoşnutsuzlukla kesildi ve kazlara geri döndü. Yerleştim ve yedim.

* * *

Gecenin içinde kendime geldim, toprak ve yaprakların üzerinde yatıyordum, gökyüzünü kapatan bitkilerle örtülmüştüm. Başım üst üste yığılmış giysilerimin üzerindeydi ve patikadan aşağı bakacak şekilde eğilmişti. Loş ışıktaki koyu renkli bir et yığını ve koyu renkli giysileri seçebiliyordum, öldürmem gereken İnfazcı'yı. Öldürmüştüm.

Yanında bir insan yatıyordu. Lanet olsun. Canavar bir de insan mı öldürmüştü? Çabucak toparladım, vampirin hile yaptığını ve parka farklı bir teğet üzerinde bir insan gönderdiğini fark ettim, böylece onu düşürürsem, diğer adam beni edebilirdi.

Yavaşça ayağa kalktım ve kendimi cesetlere doğru sürükledim. Bu gece biri insan olmak üzere iki varlık öldürmüştüm. Cesede bakılırsa, Canavar öldürdüğüm için biraz çıldırmıştı. İnsanın yan tarafını parçalamıştı. Bu hiç iyi değil. Yemek yememesi gerektiğini biliyordu ama iki rakibini öldürmek onu uçurumun kenarına getirmiş olmalıydı. İnsan etinin tadına bakmış.

Gözlerimi kapattım ve uzun bir süre kapalı tuttum, dinimin bu konuda neye izin verdiğinden emin değildim. Nasıl dua edeceğimden de emin değildim. Bu nedenle, kabile atalarımın da böyle bir zamanda ne dua edeceğinden emin değildim. Gerçeği söylemeye karar verdim. "Öldürmek istemedim," diye mırıldandım Tanrı'ya. "Şiddetli, soğuk ve bir katil olduğum için beni affet. Düşmanım saldırdığında onun tadına baktığım için beni affet." Bir an için dilimde insan kanının tadını aldım ve midem bulandı. Zalim büyükannemin sözlerini . *"Biz düşmanlarımızın cesetlerini yemeyiz. Yasaktır. Bizi hasta eder."* Yaptığı şey bizi daha da az insan yapmak ve *U'thun'ta'nın* eşiğine yaklaştırmaktı. Şimdi anlıyordum.

Hiç gözyaşım yoktu. Kendimi garip bir şekilde boş hissediyordum, sanki Tanrı beni duymamıştı. Sanki Tanrı beni bir daha asla duymayacakmış gibi. İnsan öldürmüş ve etini tatmışım. Midem isyan etti, acı içinde kıvrandı. Bir gün başka bir şey. Belki de. Şimdilik mücevherleri çıkardım, silahlarını altında bıraktım. parmak izlerimin olmasını istemiyordum. Ararken parmaklarım karıncalandı ve cebinden bir cep saati tılsımı çıkardım, tıpkı Sedona'da yakaladığım kan hizmetkârının taşıdığı tılsım gibi, Rosanne Romanello'nun tılsım gibi. Şimdi elimde ne bilmediğim iki sihirli şey vardı, kasadaki kanlı elması da sayarsam üç. Kullanamadığım ama korumakla yükümlü olduğum sihirli şeylerden bir yığın biriktiriyordum. Ducky.

Gece giyindim, kıyafetlerimin hâlâ üzerime uymasına şaşırdım. Canavar beton aslandan kütle çalmış ve organik madde -belki de kabuk- bulunmasına rağmen görünüşe göre mükemmel bir şekilde geri vermişti. Vücudumda bir yerlerde gömülü olan organik maddeyi düşününce ürperdim. Daha sonra bana ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de hiçbir şey. Belki de . . .

Toplanan vampirlere aynı şekilde görünecektim, artık sarı gözlerim , kontak lensler değişimde kaybolmuştu. Saçlarımı geriye doğru topladım ve parmak arası terliklerimin içine girdim, soğuk esintide titriyordum.

Patika yoldan Koca Adam'ın başına doğru yürüdüm ve gözlerini gökyüzüne dikmiş ona baktım. Ölmüştü. Benim elimde. "Onurlu olsaydın seni onurlandırırdım," dedim. Onun yerine kafasını kulaklarından tutup kaldırdım ve Peristil'e giden patikadan aşağıya doğru yürüdüm, saçlarım buz gibi rüzgârda savruluyor, ayaklarım soğuktan ağrıyordu. Acıkmıştım, yemek yemem gerekiyordu.

Rüzgâr arkamdaydı, kokumu ve kan kokusunu önüme savuruyordu.

Bu geceyi başladığım gibi, azim ve sihirle bitirmeye kararlıydım. Başımı bir kulağımdan tutarak saçlarımı çevirdim ve rüzgârın sol omzuma doğru taşımasına izin verdim. Uzun bir

Gri ve beyaz uçuş tüyü saçıma dolanmıştı ve tüyü başımla birlikte yana doğru tutarak çektim.

Peristil göründü, vampirler ortada dizilmiş, rüzgârı arkalarına almış bana doğru bakıyorlardı. Yeterince yaklaştığımda sesimi yükselttim ve "Pellissier kazandı. De Allyon'un İnfazcısı ellerimde ve dişlerimde öldü."

De Allyon bir adım öne çıktı, tüm vücudu duygularla titreşiyordu, yumrukları sıkılmıştı. "Bu mümkün değil!" diye bağırdı rüzgâra doğru.

"Neden? Ona bıçak verdiğin için mi?" Geri aradım. "Öldüğümde emin olmak için arkasına bir insan gönderdiğin için mi? İnfazcınız bıçağının üzerine düştü ve kafasını kaybetti. Ve insanınız da onunla birlikte öldü." İnsan adamın mücevherlerini Peristil'e fırlattım ve yere düştüğünde tıngırdadı.

"De Allyon bizi kandırdı mı?" Sabina sordu. "Bir *toplantıda* aldatma var mıydı?" "İnsan kadın yalan söylüyor!" diye bağırdı öfkeli vampir. "Kendi bıçağıydı!"

"Benim değil." Canavar'ın hızına güvenerek silahlarımın masanın yanından hızla geçip pavyona doğru ilerledim, ihtiyacım olanı elime aldım, birini alt kolumun arkasına ve on iki inçlik tüyün uzantısına sakladım, diğerini bacağımın uzunluğu boyunca tuttum - daha fazla el çabukluğu, gözlerini yakaladığım silahlardan uzak tutmak için kesik başın ve tüyün görüntüsüne bağlıydı. "Ve ben *insan* değilim." Canavar gözlerimin içinden de Allyon'a baktı ve altın renginde parladıklarını biliyordum. Ben/biz hırladık.

De Allyon geri çekildi. "*Olamazsın*. Senin türünün tümünü içtim."

"Yanlış. Ben hayattayım." Kesik kafayı ona doğru fırlattım. Canavar gücünü ve hızını bana aktardı. Dünya gümüşü griye döndü. Etrafımdaki her şey genişledi ve yavaşladı. Kazığı sol elimde çevirdim, tabanı avucuma dayanmıştı. De Allyon kafayı yakaladı ve yüzüne baktı. Tekrar bana baktı, gözlerinde inançsızlık vardı, boynu açıktaydı.

Pusuya yattık, diye fısıldadı Canavar bana. Dünya kadar zamanım vardı. Saçıma takılmış olan beyaz tüyü düşürdüm. Tüy düşerken geri adım attım, vücudumu öne doğru büküm ve sakladığım kazığı sapladım. Keskin çelik uç de Allyon'un kaburgalarını ayırdı, kıkırdağını iterek etinin derinliklerine girdi. Kalp kası direndi, lastik gibiydi ve hareket ediyordu. Tuttuğum tahtanın içinden kez attığını hissedebiliyordum. Çelik uç kalbi delip geçti, on santimlik gümüş kaplama ve küllü ahşap onu zehirledi. Yumruğum göğsüne çarptığında kanat tüyü hâlâ düşüyordu.

Göğsündeki tahta ve gümüş onu hareketsiz bırakmalı, kalbini durdurmalıydı. Ama kalbi atmaya devam etti.

Kazığı bıraktım. İvmem devam ediyor. Vampir katilini getirdim.

Bir kez kestim, boğazına tek bir sert kesik attım, tendonları, kasları ve kan damarlarını kopardım. Başı geriye düştü, kanı dışarı aktı. İnsan sıcaklığında. Üzerime fişkırdı. Gümüş rengi bıçak, kolumu ve bedenimi sarsan donuk bir gümbürtüyle omurgasına saplandı. Yörüngemi değiştirdi, ikimizi de bükülen bir spiralin etrafında döndürdü. Kanı tekrar pompalanarak üzerime yağdı ve asit gibi yaktı. De Allyon düştü ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, karşımdaki vampirler vampirleşti ve saldırdı. Leo çılglık attı ve geçti. Bruiser silahlarını çekti ve ateş etmeye başladı.

De Allyon'u yere serdim, bıçağım omurgasındaki yarıklara . Bir bacağımı iki yana üzerine indim. De Allyon beni izliyordu, gözleri hâlâ açıktı. Bıçağın etrafındaki et yeniden örülmeye başladı, Natureleza'nın onarıcı gücü onu iyileştiriyordu. Bıçağı yukarı doğru çektim, omurganın kemikli süreçlerinden kurtulana kadar ileri geri salladım, sonra bastırdım, iyileşen dokuları kestim. Derinlemesine kestim. "Halkımı öldürdün," diye fısıldadım keserken. "Halkımı öldürdün. Bu gece Tanrı'nın eliyim, çünkü *halkımı öldürdün*."

Ben keserken savaş etrafımda şiddetlendi. Leo'nun kanının kokusunu aldım. Bruiser'ın kokusunu aldım ve vücudunun sıcaklığını her iki yanımda hissettim. De Allyon ve benim üzerime binmişti, silahları sabit bir hassasiyetle ateş ediyordu. Yakınlarda yaralı Rick'in kokusunu aldım. Korkunç rüzgârda insan kanı kokusu aldım ve arabaların yanından gelen silah seslerini duydum, sürücüler kavga ediyordu. Diğer arabaların kükrediğini duydum. Daha fazla insan geliyordu.

Sabina'nın gücü, kanım donmuş derimi çeken dikenli buzlu bir et kancası gibiydi. Ayağa ve ağırlığımı bıçağa kestim.

Daha önce bir Natureleza öldürmüştüm ve gerçek bir ölüm getirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Omurgasını kestim, kemikler gümüş rengi bıçağa takıldı ve öğütüldü. De Allyon'un kanı tekrar pompalandı, yanarak altımızda birikti.

Kafasını kopardım. Bıçak alttaki döşemeye çarptı ve bir çan gibi çınlayarak zemine saplandı. Lucas de Allyon'un kafası yana yuvarlandı ve bana bakıyormuş gibi döndü. Kanının geri kalanı dışarı fışkırdı. Başının saçlarından tuttum ve bacaklarımı çektim. Göğsüne doğru ittim, kendimi vücuduna sabitledim. Bruiser benden uzaklaştı ve ona verdiğim ikiz kısa kılıçları döndürdü. Her iki kılıç da kanlıydı. Kıkırdadım ve gözlerini bana kaydırdı, kanla ıslanmış halimi ve ellerimdeki kafayı gördü. Yüz hatlarında acımasız bir gülümseme belirdi. Kafayı havaya kaldırdım ve "De Allyon'un kan davası sona erdi!" diye bağırdım.

Sabina benden çok daha yüksek sesle, "Yeter!" diye bağırdı. Gücü odada donmuş bir şimşek gibi çaktı. Her şey durdu. Tüm vampirler, arabaların yakınındaki tüm insanlar.

"Bu iş bitmiştir," dedi daha sessiz bir şekilde. "De Allyon'un toprakları ve avlanma alanları Pellissier' geçmiştir." De Allyon'un varisi ve yedeği kan revan içinde ilerlemeye başladılar ama yürüme yetilerini kaybetmiş gibiydiler. İki de hantal yığınlar halinde yavaşça yere çöktü, rahibenin soğuk bakışları onları takip etti. Allyon'un diğer tüm vampirleri rahibenin gücü karşısında hareketsiz kaldı. Rahibeye huşu bir ifadeyle baktılar.

Sabina, "*Sanguine pestis* ile lekelenmiş olan herhangi bir Natureleza, bir tedavi bulunana kadar esir tutulacaktır. *Sanguine pestis* ile lekelenmemiş tüm Natureleza'lar kötülüğü bir kenara bırakacak ve Fame Vexatum'u uygulayacak ya da konseyin cezasını ve benim gazabımı çekecek. De Allyon'un tüm soyundan gelenler ve hala Kan Haçı yöntemlerine bağlı olan sadık tebaası, Pellissier'in otoritesi altındaki klanlara kabul edilecektir. Ben böyle hükmediyorum ve bana böyle itaat edilecek."

Buz gibi rüzgar azaldı ve kayboldu. Kalabalığın içinde Leo'yu aradım. Koun'la birlikte, sırtı Peristil' kenarındaki bir sütuna dayalı olarak . Ayaklarının dibinde üç ölü vampir vardı, kazıklı ve kanlı. Ona doğru yürüdüğümü, düşmanımın başını önümde tuttuğumu, kesik gövdesinden kan damladığını izledi. Ağzımdan çıkan kelimeler yapmacık ve resmiydi, kulağa hiç de benmişim gibi gelmiyordu ama belki de şimdiye kadar söylediğim tüm kelimelerden daha çok bana benziyorlardı. "Lucas de Allyon halkımı öldürdü. *Tsalagiyi*'yi, *Cherokee*'yi öldürdü." *Benim türümün korumaya yemin ettiği insanları.* " köleleştirdi, öldürdü ve içti. Bizi yok etti. Bana ihanet etmene ve zorla bir bağ kurmana rağmen, onun benim ellerimde ölmesinin iyiliği için sana borçluyum."

Leo başını saçlarından tutarak hediye kabul etti. "Borcunun karşılığı ve hizmetinin onuru olarak benimkiler arasından bir hediye seçebilirsin. Akıllıca seç," dedi.

Omuz silkerek kabul ettim. Peristyle kanlı bir savaş alanıydı. Beş vampir ölü yatıyordu, üçü Leo'nun-Kabisa ve Karimu, Grégoire ve Arceneau Klanı'na yemin , sırt sırta çarpışarak ölmüşlerdi. Koun, adı "parlak savaş" anlamına gelen ve savaşırken ölen Alman vampir Hildebert'in cesedinin üzerine diz çökmüştü, başı yere çarptığında hâlâ elinde bir kılıç vardı. Hildebert ve Koun, Pellissier Klanı'nın savaşçılarıydı ve Koun başını Hildebert'in göğsünün üzerine eğmiş, kanlı gözyaşları arkadaşının vücudunda geziniyordu.

Uzak Rick ormanın dışına, İnfazcı ve onun insan suç ortağıyla savaşım sırasında kullandığım patikaya yürüdü. Canavar'ın vahşileştirdiği insanı hatırladım; pençeleri ve öldürücü dişleri onun etini işaretlemişti. Yakında yapmam gereken bazı açıklamalar vardı. Bunun hoş bir tartışma olacağını sanmıyordum.

Ellerime baktım, kan kurumuştı ve soğuktu. Büyükannemin bana ilk bıçağımı verdiği zamandan ellerimde hep kan varmış gibi görünüyordu. De Allyon'un saçları ve kanı tırnaklarımın altında kalmıştı. Saçlar kaba ve gece gökyüzü gibi siyahtı. Onları nefes aldım, göğsümün hareketi , kaslarım sarsıldı ve bıçaklandı. Gözlerim yaşlarla doldu. Parmaklarımı alttan kıvırdım, kan tenime yapışmıştı. Göğsümde bir hıçkırık yükseldi, bir çığlığı da beraberinde getirerek, köklerin sıkıca bükülüp boğulması gibi kocaman, hırıltılı bir acıya karıştı. Sıkışmışlardı, yerlerinde , ruhumun acısının serbest kalmasını engelleyen organik bir baraj tarafından engellenmişlerdi. Gözyaşları toplanıp içime yerleşti, yüzeye yakın yüzüyorlardı ama engellenmişlerdi, özgürlüklerini bulamıyorlardı. Ellerimi sıktım, kan yapış yapıştı.

Eli, iki numaralı sızıntı olduğundan şüphelendiğimiz Tekila Çocuk Sneak Cheek'e bir tüfek doğrulttu. Sorgulama sırasında Eli'a ne gördüğünü sormam gerekecekti. Daha sonra. Çok daha sonra. Şafaktan önce iyi ve sarhoş olmak hakkında sessizce konuşan iki Votka Çocuğu ve üç Tekila Çocuğuna başımı salladım.

Tek başına duran El Diablo'nun yanından geçtim ve eski zaman kovboyları gibi savaş kaskına dokunarak bana küçük bir selam verdi. Ona bir parmağımı ve gülümsemeyi başaramasam da hıçkırıklarımı tutmayı başardım.

Son denizciyi de geçtikten sonra acı ve kaba nefes aldım, ellerimi bıraktım ve parmak arası terliklerimden kayarak Bayou Metairie'ye doğru . Suya girdim ve Beast'in gözlerimin içinden bana hissettim. Timsahı uzaktan gördü, burun delikleri yüzeyin üzerindeydi ama tenimde vampir kanı varken beni rahatsız edemezdi. Siyah baktım ve Kuzey Yıldızı'nı bulup yönümü doğuya çevirdim. Benim gibi savaşa girmiş ve öldürmüş bir Hristiyan için bir ayın yoktu. Belki Roma Katoliklerinde bir tane vardır. Günah çıkarma. Bir şey vardır. Cherokee'lerde de vardı ve Aggie One Feather yakında bir sabah bana rehberlik edecekti. Ama şimdi, gece ve düşmanlarımın kanı üzerimi kaplamışken, ölümleri üzerime baskı yaparken bir şeye ihtiyacım vardı.

İki adımda su kalçalarımın kadar yükseldi. Bakmadan Rick'in kıyıda durmuş beni, Leo'yu, Bruiser'ı ve arkasındaki Eli'ı izlediğini . Rick' kurdu ve Ruhu da yanında duruyordu. Acıya benzer bir şey içimi kesti, sefalet ve kederden oluşan çelik bir bıçak, keskin ve yakıcı bir soğukluk. Ama hayatta hiçbir şey sabit değildi ve hayatta hiçbir şey bize vaat edilmemişti. Ne mutluluk, ne ne neşe, ne de aşk. Her şey değişken, değişken ve değişmezdi. Belki Rick ve ben hâlâ birlikte olabilirdik. Bir gün. Ama buna güvenemezdim. Tanrı, ölüm ve kendim dışında hiçbir şeye güvenemezdim, bazen kendime bile güvenemezdim.

Doğudaki gökyüzüne baktım. "Her Şeye Gücü Yeten'i, sonsuz olan Elohim'i çağırıyorum. Duy beni. Beni gör." Diz çöktüm, yavaşça çamurlu yüzeyin altına indim, soğuk su başımın üzerine kapandı ve düşmanlarımın kanını temizledi. Aynı yavaşlıkla ayağa kalktım, suyun giysilerimden, saçlarımdan ve tenimde kuruyan kandan akmasına izin verdim.

Su üzerimden akıp sessizliğe karıştı. Sabina'nın büyüleri yok olduğu için hiçbir şey hareket etmiyordu, parktaki ağaçlar hareketsizdi. Vampirler bile hareket etmeyi bırakmış, ayakta durmuş, dost düşman hepsi beni izliyordu.

Sağıma, kuzeye döndüm ve vampirlerin ve werelerin duyacağını bildiğim halde umursamadan fısıldadım. "*Tsalagi*yi atalarımı, türümün büyükannesini ve babasını çağırıyorum. Beni dinleyin." Diz çöktüm ve su yüzeyinin altına indim. Ayağa kalktığımda tenimi daha temiz, ruhumu daha az kirlenmiş hissettim. Soğuk dikenler etimi kaldırdı ve su benden akarak temizledi.

Gözlerimi kırıştırdım. Yüzümden akan su durulduğunda, de Allyon'un klanının üzerindeki düşman kalabalığının içinde duran, silahları hazır, gece kamuflajlı insanlara bir an göz attım. Tekila Çocukları. Biri de Allyon'un varisinin yanında duruyordu, şimdi klan lideri. Bir diğeri de onun *ikinci veliahtının* yanında duruyordu. Koruma. Kendi içimizde düşmanlarımız varsa da artık bitmişti. Yükümlülük ve baskıdan kurtulmuşlardı. Leo artık güvendediydi.

Batıya döndüm. "Koruyucu meleğimi çağırıyorum, Hayyel. Duy beni." Uzak kıyıdan bir gece kuşunun kanat seslerini duydum ama arkama bakma isteğime direndim. İnsan ve vampir gözcülerim yalnız değildi. Artık yalnız değillerdi. Diz çöktüm, suyun üzerime kapanmasına, beni temizlemesine izin verdim. Beni arındırdı. Ayağa kalktığımda su saçlarımı çekip aldı ve bir tül gibi yüzeye serildi.

Güneye baktım. "Yüce Olan'ı, yaratan Tanrı'yı çağırıyorum." öncesi esintisi bataklığın uzunluğu boyunca esiyor, gittikçe sertleşiyor, güçleniyor, ıslak ve yapraksız ağaçların, su kuşlarının ve toprağın kokusunu alıyordu. Bir kez daha yüzeyin altına düştüm ve su üzerime kapandığında, son kanı da beraberinde götürerek beni temiz bıraktı. Beni huzur içinde bıraktı. O şekilde kaldım, çamurun içinde, suyun altında diz çöktüm, bekledim, alışılmadık vaftizimin alışılmadık temizliğini hissettim.

Ayağa kalktım, su üzerimden akıyordu ve sağa dönüp tekrar doğuya baktım. Akıntının etrafımda döndüğünü hissettim ve timsahın bakmak için yakınımda yüzdüğünü, suyun tadını ve garip kanı biliyordum. Ama yine de yaratıktan korkmuyordum.

"Üçlüyü, kutsal üç sayısını çağırıyorum." Canavar zihnimde alçak sesle homurdandı, suyun altına indiğimde ses bir gümbürtüye dönüştü. kalktım ve gece gökyüzüne bakarak usulca şöyle dedim: "Barış ve bağışlanma için Kurtarıcı'yı, kanlı kurbanı çağırıyorum. Bilgelik ve güç, kalp, zihin ve ruh saflığı arıyorum." Uzaklarda bir baykuş yüksek sesle ve uzun uzun öttü, sesi . Yakınlarda bir başkası cevap verdi, üç ağılamaklı nota.

Vampir kan davasından sağ ve yara almadan kurtulmuştum. Bu kan davasını düşmanıma çevirmiş ve onun kellesini almıştım. Vampirler artık insan olmadığımı daha iyi biliyor olsalar da, ne olduğumu bilmeye eskisinden çok daha yakın değillerdi. Neredeyse yeni doğan aya gülümsedim.

Rick suya adım atarak yavaşça bana yaklaştı ve ben de gökyüzüne bakarak onun gelişini izledim. Yüzü sert, gözleri karanlıktı. Birden Mississippi kıyısında hafifçe söylediği sözleri hatırladım. Yan tarafı öldürücü dişlerle parçalanmış insanı hatırladım. Ve onun sözlerini hatırladım. "*Seni öldürmek zorunda bırakma beni. Seni gümüşle vururum.*"

Konuşmak için ağzımı açtım, ona insanı yemediğimi . Rick'in eli havaya kalktı. Gece patladı. Acı göğsüme, sol tarafıma, yukarıya vurdu. Dünya karardı. Geriye düştüm. Siyah su başımın üzerine kapandı, ağzımı, burnumu doldurdu. Ama nefes almıyordum. Nefes alma isteğim de yoktu. Suyun altında görebiliyordum, Beast'in görüşü devreye girmişti ama dünya karanlığa gömülüyordu. Polis Rick, *U'tlun'ta'ya* gittiğimi, türümün kötüsü olan ciğer yiyiciye dönüştüğümü düşünerek görevini yapmıştı.

Canavar beni sertçe itti, postu derimi aşındırdı, pençeleri parmak uçlarımı yırttı.

Kalbim atmıyor. Kalp atışı.

Vardiya! diye bağırdı.

Değişecek zaman

yok. Öldüm ben.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ben Alfa'ydım. Büyük Kediydim. Timsah Yemek İstiyordum

Ağzımda kan tadıyla uyandım, sıcak, baharatlı kan. Kalbim bir kez çarptı, sesi yanılttı, duygusaldı. Görüşüm açıldı ve Leo'yu tepemde gördüm, siyah gözleri vahşiydi, bileği kesilmiş ve kanıyordu. Ağzımın içine.

"Vous devez boire, mon amour. Boire, et vivre."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yutkundum. Sıcaklık içime çarptı. Kalbim tekrar atmaya başladı, garip ve kırık bir sesle. Ama hareketi bu ısıyı damarlarıma, atardamarlarıma gönderdi. Bir nefes aldım ve ciğerlerimdeki kanın hırıltısını duyabildim. İçtim. Kalbim tekrar attı. Ve tekrar. Ve hızlandı. Kendi zihnimin içine, karanlığa, ruh yolculuklarımı yaptığım mağara benzeri yere düştüm. Çok farklıydı.

Ben de içtim.

Ruhumdaki küçük kara bulut, Leo'nun beni bağladığı yer, kandan güç aldı.

Sanki canlıymış gibi zihnindeki yerinden yükseldi. Sanki kokluyormuş gibi.

Kalbim atıyordu. Nefes aldım. Bağlamanın siyah şekli de nefes alıyor gibiydi. Katılaştı, eski papirüs, karabiber ve metal kokuyordu. Zihnimin derinliklerinde uzandım ve siyah forma dokundum. Donmuş demirdi, o kadar soğuktu ki parmaklarım yandı. Katı bir şeydi. *Bu iyi değil*, diye düşündüm. Gözlerini açtı ve bana baktı. Bu şey Leo'ydu.

Geri sıçradım, uzaklaştım. Zihnimin mağarasının uzak tarafına iniş yaptım.

Bağlamadan siyah bir zincir ruhumun zemininde sürünerek bana doğru uzanıyordu. Bağlantılar terazi gibi ses çıkarıyordu.

Biz av değiliz! Canavar bana doğru düşündü. Zihnimden, kalbimden, ciğerlerimden ve hücrelerimden geçerek bana çarptı. Postu sanki derimin içinde yuvarlanıyormuş gibi bana sürtünüyordu. Pençeleri parmak uçlarımı delip geçti. "Hayır!" Gerçek dünyada Leo'nun bileğini ittim. Elimi gördüm. Altın kürklü parmaklar, dolgun, boğumlu eklemleri ve uçlarında çıkıntılı pençeleri vardı.

Yuvarlandım ve Grégoire'ın limuzininin zeminine düştüm. Değişimin gri yerine düştüm. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır-"

Demir zincir sertçe koptu, sesi .

Değişimin çok ilerisinde, Beast bir şey yaptı. Zincir ısındı. Gümüşleşti. Ve ben kayboldum.

* * *

Leo'dan, Bruiser'dan ve Rick'ten uzaklaştım. Onlara, arabanın derisine pençe attım. Sıçradım. Havada döndüm, Jane'in kıyafetlerinden kurtuldum. Yere indim. Arkama baktım ve Rick'in gözleriyle karşılaştım. Gözleri altın yeşiliydi. Büyük kedi gözleri. Ona hırladım. Yanındaki kadına, gözleri kocaman açılmıştı. Soul adında insan olmayan bir kadın. Rick'in Soul'u.

Ağzı şoktan açık kalan Bruiser'a hırladım. Dişlerini göstererek bakan Leo'ya tısladım. İyi ve güçlü bir yırtıcı. Bir gün onu eş olarak alacaktım. İlgimi göstermek için ona doğru hamle yaptım,

Kan çekiyor. Sonra onlardan fırladı, havada spiral çizerek pençelerini çıkardı. Çalılıklara indi. Geceye doğru koştu.

Açlık parçaladı. Yanım ağrıyordu, Rick'in silahının beni ısırıldığı yer. Neredeyse beni/bizi öldürecek olan yer. Bataklik boyunca koştum, kazları dağıttım. Birini yakaladım. Çenesini kırarak boynunu ezdi. Düşürdüm. Bir tane daha yakaladım. Boynunu kırdı. Suyun üzerine sıçradı, kalın kuyruğu spiral çiziyor, ön pençeleri uzanıyordu. Uçan kazın boynunu yakaladı ve büyük kedi pençeleriyle tek hamlede kırdı. Çamurlu suya indi. Daire çizerek kürek çekti ve öldürücü dişleriyle taşıyarak kıyıya yüzdü. *Üç kazım var. Açım! Yiyeceğim.*

Kazı bıraktım ve derisini sallayarak su fişkırttım. Çamurlu kıyıya yerleştim ve ölü kuşu parçaladım. Güzel, yağlı bir kuştı, kemikleri çıtırdıyor, tüyleri ve çirkin perdeli ayakları yutuyordu. Kuşun tamamını yedim ve iki kaz ısırdım. Hepsini yedi. Ve üçüncü kazı. Nefes nefese çamurlu kıyıya uzandı. Karnı tok. Göğsü ağrıyordu.

Esnedim, kanlı çenemi yaladım ve Jane'i düşündüm. Uyanık değildi ama aklımda uyuyordu. Leo'nun bağlanmasını düşündüm. O da uyuyordu, siyah şekli Jane'in ruhunun köşesinde kıvrılmıştı. Maymuna benziyordu. Maymun-kedi. Çirkin bir şeydi. Zihnindeki çalışma odasının uyuyan Jane'e doğru uzanan metal bir zinciri vardı. Ama Jane'e giden zincir kırılmıştı. Zincir zihin-den'in zemininde yatıyordu, Jane'e dokunmuyordu. Zincir aynı zamanda yerde Canavar'a da uzanıyordu.

Hırladım. Arka bacağında kelepçe gördüm. Kelepçeyi kokladım. Çirkin gümüş metal. Leo ve kelepçenin çirkin kokusu. Hırladım. Big-Cat'e geçerken bağlanmayı durdurmaya çalışmışım. Melek Hayyel'in gücünü kullanmışım ama melek . Büyük Kedi idi. Ama beklediğim gibi olmadı. Kelepçe hakkında düşünmem gerekiyordu. Bağlama hakkında düşünmem gerekiyordu. Uzun düşünceler. Jane'in düşünceleri. Ruh ininde metal manşet bağlamayı anlayamadım. Şimdi değil.

Uzaktan vampirlerin sesini duydum. Zihin-den'den uzaklaştı, düşüncelerdeki karanlık yerden uzaklaştı. Zihin-den'in dışındaki dünyaya baktı-dinledi-kokladı. Vampirler ve kurtadamlar Canavar'ı avlıyorlardı. Ayağa kalktım ve vücudumu gerdim, kaslarımı ve sinirlerimi çektim. Omurga ve göğüs boyunca sertçe gerildim. Göğüs hala acıamalıydı. Daha fazla yer değiştirmem gerekiyordu.

Zincir hakkında düşüneneğim. Sonra görüşürüz.

Ben alfaydım. Büyük kedydim. Timsah yemek istedim. Avlanmak istiyordum.

Gecenin karanlığına baktı. Canavar'ın pusu kurup insan ve büyük vampiri öldürdüğü ağacın yakınındaydı. Serin rüzgârda ölü insan ve ölü büyük avın kokusunu alabiliyordu. Ölü ve tekrar ölü. İki kez ölmüş şeyleri anlamıyordu. Canlı ve ölü olan şeyleri anlamadı. Bitsa gibi. Vampirler gibi.

Rüzgârda vampirlerin kokusunu alabiliyor, vampirleri duyabiliyordu. Vampirler Beast'i avlıyordu. Avcılardan uzağa gitmek istedi. Düşünmek istedim. Oflayıp pufladım ve karanlığa doğru yürüdüm.

Yolda, ağaca tırmandım ve yola sarkan dalın üzerine uzandım. Yolun üstündeki daldan küçük kamyonun üstüne atladım ve pençelerimi metale geçirdim. Tutunuyordum. Kamyon bizon gibiydi, büyük, hızlı ve aptal. Ama kamyonda kan ve kemik yoktu. Kamyon canlıydı ve canlı değildi, tıpkı vampirlerin canlı ve canlı olmaması gibi. Ne kamyonu ne de vampirleri anlıyordum. Ama kamyon şehir ışıklarına, Jane'in inine doğru ilerliyordu. Aptal kamyon kısa süre sonra geri döndü ve Canavar yere atladı. Jane-den'e doğru giden başka bir kamyon bulana kadar ilerledi. Üç kez daha kamyon değiştirdi. Beşten az. İyi bir sayıydı.

French Quarter'da, kamyon uyuma ve yemek yeme yerinde durdu. Jane oraya otel diyordu. Kamyonun caddeye atladım ve gölgelerin içine girdim. Beşten fazla insan, insan yemeği, insan baharatı, benzin ve beşten fazla vampir kokan Fransız Mahallesi'nde ilerledim. Katie'nin evine gittim. Jane'in düşmanının Katie'yi avladığı ve kaçırdığı yere.

Katie, Derek ve içerideki diğer insanların kokusunu alabiliyordu. Derek Katie'yi avlamış ve inine geri getirmişti. Derek iyi bir avcıydı. Derek ve Katie'nin artık çiftleşip çiftleşmediğini merak ediyordum. Katie'nin

Güçlü bir dost. Ama kan kokuyordu. Çok fazla kan. Katie yaralıydı ve beşten fazla insandan kan içiyordu. Katie-den'den acı sesleri duydum.

Çok sevindim. İnsan kanı kokusunu sevmezdim. İnsan etinin tadını sevmedim. Dövüştaki tadı hatırladım. Jane haklıydı. Asla insan yememeliydim. İnsan yiyen vampirleri-iyi avcılarını anlamıyordum. Döndüm ve geceye doğru koştum.

* * *

Bir restoranın arkasındaki kokuşmuş bir ara sokakta, kaldırımında yatarken uyandım. O kadar sarhoştum ki bira fabrikası gibi kokuyordu. Sürünerek ayağa kalktım ve gözleriyle karşılaştım.

"Çıplaksın, biliyorsun." "Fark ettim."

"Sana satabileceğim bir var."

"Üzerimde hiç para yok ki."

Gözleri parlıyordu ve bana bakarken kırık, kahverengi dişlerini gösterdi.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Şuna ne dersin? Sen bana battaniyeni ödünç ver, ben de sana elli dolar ve yepyeni bir battaniyeyle döneyim."

Ben titrerken o yarım dakika boyunca bunu düşündü. "Ve bir yastık. Ve su geçirmez bir çadır. Yağmur yağdığında bir şeylerin üzerine örtebileceğim küçük bir tane."

Şafak vakti bir ara sokakta çırılçıplak durmuş, bir ayyaşla pire tutmuş battaniyesi için pazarlık yapıyordum. Ki bu pek çok aptalcaydı. "Battaniyeyi almak için ne gerekiyorsa yaparım." Aylak kendini kaşdı ve ben ne nereye baktığına ne de siyah tırnaklarını gördüğüme baktım.

"Tamamdır."

"Sana yüzlük verip yaşamana izin vermeme ne dersin?" dedi yumuşak bir ses.

Donup kaldım. Rick. Az önce beni vuran kişi. Daha dar bir hedef oluşturmak için vücudumu belli bir açıyla çevirdim. Ama elleri boştu. Beyaz kurdu yanında oturmuş, nefes nefese kalmıştı.

Rick tepkimi gördü ve ağzını açarak nefes . Bir an hareketsiz kaldı, şimdi nefes , hiçbir şey yapmıyor, beni bir kedi gibi okuyordu. Sesi kesildi, ne ton kayması ne de esneme vardı. "*Seni vurduğumu mu düşünüyorsun? Seni vurduğumu mu düşünüyorsun?*" diye patladı. "Bütün gece senin peşindeydim. Seni öldürdüğünü, çok geç değiştiğini ve geriye sadece Canavar'ın kaldığını düşünüyordum." Rick ceketini yırtıp bana doğru fırlattı. Onu yakaladım, ağır bir şey diz kapağıma çarptı. "Sağ cebinde dokuz milyon var. Al onu ve vur beni, seni çılgın sürtüğ."

Paltoyu tuttum, bir elimle silahın bulunduğu cebi kavradım. Silahı hissedebiliyordum, vücut ısısından dolayı sıcaktı ve gerçekten de dokuz milimetre gibi hissettiriyordu. Paltoyu bir kalkan gibi önümde tuttum ama elbette başka bir silahı varsa ve gerçekten ölmemi istiyorsa, şimdi ateş etme zamanıydı. Ateş etmedi.

"Bir insan öldürürsem beni vurma emri aldığını söylemiştin. Bir insan öldürdüm. Elin havaya kalktı. Vuruldum. Yani."

Rick'in yüzü adını koyamadığım bir duyguyla çarpıldı. "Gerçekten seni vurduğumu mu düşünüyorsun?" Yüzünde neler engellemek için göz kapaklarını indirdi ve başını öne eğdi. "Onu nefsi müdafaa için öldürdün, kan büyüğü ya da öldürme çılgınlığı için değil." Ben bir şey söylemeyince ekledi, "Ben bir polisim. Bunun gibi küçük şeyleri fark etmek için eğitildim."

"Beni kim vurdu?"

"Ona Diablo diyorsun."

Zihnimin hayatımın son anlarında dolaşmasına izin verdim, iki ile ikiyi bir araya getirdim ve umarım dörde ulaştım. De Allyon'un klanının kalıntılarını koruyan insanları hatırladım. Bu

Tekila Çocukları. Leo'nun klan evinin yanıp kül olduğu gece, savaştan sonra otlakta yere serilmiş bir vampiri döven Diablo'yu hatırladım. Gösteri mi yapıyordu? Daha sonra bir şey muhbirlik yapmayı kabul etmiş miydi? Uyuşturucu mu? Kadın mı? Bir vampirin evinde bir yer ve bunun sunduğu daha uzun bir yaşam süresi mi? Para mı? Para her zaman konuşur ve çoğu zaman çok fazla konuşur.

"Oh," dedim. Sesim tamamen ezik geliyordu. "Boktan."

Sınırlı sosyal becerilerimle ben bile Rick'i incittiğimi biliyordum. Damarlarında dolaşan öfke ve acının kokusunu alabiliyordum. Bunu vücut dilinde, yüz ifadesinde, altın yeşilinden siyaha dönen gözlerinde .

"Gerçekten seni vuracağımı mı sandın?" dedi, sesi çiğdi.

"Param ne olacak?" diye sordu şarapçı.

Rick ona bakmadan bir avuç banknot fırlattı, topuklarının üzerinde döndü ve sokağa doğru yürüdü. Vücudunun sıcaklığıyla paltonun içine girdim.

Şarapçı, "Siz ikiniz yıldız çarpmış aşıklersınız," dedi. "Ya da belki o haklıdır ve sen gerçekten deli bir sürtüksündür."

"Evet," dedim nefesimi üfleyerek. "Şu anda iki numaralı kapıya gidiyorum."

Kurt tiksinti gibi bir sesle ofladı ve bana dişlerini gösterdikten sonra keskin bir daire çizerek bir bacağını çöp konteynerinin üzerine kaldırdı. Üzerime işlemeyi tercih edeceğini bildiğimden emin olmak için tekrar ofladı. Bacağını bıraktı ve ara sokağa doğru geri döndü. Eğer bir kurt küçümseme gösterebiliyorsa, az önce .

"Kahretsin," diye mırıldandım.

* * *

Günümün geri kalanı daha da kötüleşti. Bruiser'ın, De Allyon'un ölümünden sonra efendisiz kalan insanları bulup yola getirmem gerekiyordu. De Allyon hizmetkârları üzerinde çok fazla zorlama kullanmıştı ve bu kontrol aniden ortadan kalktığına, çoğu onun hizmetinde olmaktan kaynaklanan TSSB'nin bir versiyonuna sahip olan, yerinden edilmiş, paniğe kapılmış birçok insan etrafta koşuşturuyordu.

Birinin vampir salgını konusunda CDC anlaşması . Leo'nun özel laboratuvarına katılarak gerçek bir tedavi bulmak için çalışıyorlardı. Yine ben, çünkü PsyLED bir polis , bir devlet sağlık kurumu değil. Bu arada Rick davasını tamamladı ve tek kelime etmeden New Orleans'tan ayrıldı - Rick, insan olmayanlardan oluşan birimi ve Ruhu. Onu yeni bir SUV ile giderken izledim, station wagon'a benzeyen türden bir araç. Kiralık plakası vardı ve bir şekilde yerli gibi görünüyordu. Kiralık araç köşeyi dönene kadar gözlerimden yaş gelmesine izin vermedim. Sonra göz kırparak onları uzaklaştırdım ve işime geri döndüm. Başka ne ki? Wrassler ve Bruiser ile gece gündüz çalıştım ve sonra bir her şey bitti. Bitmişti. İşim bitmişti.

Gece yarısıydı, yeni ay gecesi. Ve ben yalnızdım.

İki hafta sonra bir iş teklifi aldım. Natchez Şehri'nin efendisi Hieronymus'tan geliyordu. Görünüşe göre de Allyon'un yönetilemez Naturaleza'sının kalıntılarının şehrinde ve yakınlardaki avlanma bölgesinde başıboş dolaşmasıyla ilgili bir sorunu vardı. İnsanları avlayan en az yirmi vampir olduğunu tahmin ediyordu ve bunların ortadan kaldırılmasını istiyordu. Mithran konseyi onları ortadan kaldırmak için kelle başına otuz bin dolar teklif etmişti. Ben de bunu düşünüyordum. Manzara değişikliği kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ve eğer Younger oğlanlarını alırsam, bu ortaklık fikrini test etmek için iyi bir yol olurdu. Açıkçası, kasabasını vurup darmadağın eden insanlardan birinin geri gelmesini istemesine şaşırmıştım ama belki de kendi temizlemem gerektiğini düşünüyordu.

Bruiser'dan haber alamamıştım. bıraktığım sayısız özüre rağmen Rick'ten haber alamamıştım. Ya suçlamalarım ve güvensizliğimle onu o kadar incitmişim ki

uzakta -belki de sonsuza dek- ya da yine sahadaydı ve telesekreterini kontrol etmemişti. Basit bir şey olduğunu umabilirdim ama zaman geçtikçe sesli mesaj sorunu olma ihtimali azalıyordu. Ona onu sevdiğimi söylemiş ve sonra da beni vurmakla sulamıştım. Hadi, ben.

Hayatım şu anda son derece karmaşıktı. Bu iyi bir şey olabilirdi. Ama muhtemelen değildi.

O gece avlanmak için bataklık bölgesinin derinliklerine gittim. Vardiyanın ortasında, değişimin yeri beni ele geçirdiğinde ve gri ışık bylerimin enerjileriyle parladığında, Beast'in sırrını keşfettim. Beast'ten başlayıp ruh evimin zemininden geçerek zihnimin bir köşesinde uyuyan Leo'ya uzanan zinciri buldum.

Değişimin büyüsünün sessizliğinde, hem tamamen deri değiştiren hem de tamamen kedi olarak , *"Seni bağladı"* dedim. *Beni değil. Seni bağladı. Nasıl . . . ? Oh, kahretsin. Yer değiştirdiğimizde onun kanı senin ağzında ve benim ağzımda olduğu için olmalı.* Byye kapıldığımda bile nefesimin kesildiğini hissettim. *Kediye dönüştüğüm sırada ağzımda vampir kanı vardı.*

Beast, Leo Pellissier'e bağlıydı. n bacağını çevreleyen gümüş zincire ve kelepçeye baktım. Best eğlenerek ofladı. *Leo iyi bir dost olacak.*

Vardiyanın acısı içime işledi. "Kahretsin."

Jane Yellowrock'ı seviyor musunuz? O zaman Thorn St. Croix ile tanışın.

Faith Hunter'ın Rogue Mage serisinin ilk romanı
Bloodring'in açılış bölümü için okumaya devam
edin.

Roc'tan temin edilebilir.

Kimse kıyametin böyle olacağını düşünmemiştir. Dünyanın sonu gelmedi. Serafların ortaya çıkışı üç belanın ve iyi ile kötü güçler arasında yıkıcı bir savaşın habercisiydi. Yüz yıldan fazla bir süre sonra, dünya bir buzul çağına sürüklendi ve hayatta kalan insanlar arasında dini çekişmeler sürerken, seraphlar ve iblisler hiç bitmeyen bir savaşa girdiler.

Thorn St. Croix sıradan bir neomage değildir. Yaratılıştan kalan enerjiyi kendi istekleri doğrultusunda bükebilen oluşan türünün diğer tüm üyeleri uzun zaman önce bir araya toplanmış ve orada diğer insanlardan izole edilmiş ve büyüleri için sömürülen lüks bir hapsedilmişlik içinde yaşamaktadırlar. Güçleri onu neredeyse delirtmek üzereyken kaçır ve şimdi insan kılığına girmiş bir kaçak olarak yaşamakta, taş büyücülüğü yeteneklerini mücevher yapımına kanalize etmektedir. Ancak tehlikeli derecede çekici bir polis olan Thaddeus Bartholomew kapısında belirip onu eski kocasını kaçırmakla suçladığında, silahlarını geri alır ve onu bulmak için kimliğini ifşa etme riskini alır. Ve Thorn için, kimliğini açıklamanın cezası ölümdür. . . .

Bineğim tepinirken, devasa toynakları kar ve buz delerken tepelere baktım. Üstümüzde bir savaş uçağı gökyüzünde süzülüyor, ateşli gün batımına karşı parlayan bir iz bırakıyordu. Belli belirsiz bir alarm hissi tenimde gezindi ve dizginleri topladım, dizlerimi Homer'ın yanlarına doğru sıktım, bastonumu devasa ata bastırdım.

Tepelerde patlayan sonik bir patlama, kar yüklü ağaçları salladı. Buz ve kar, ağır tabakalar ve yığınlar halinde yere düştü. Bir köpek havladı. Friesian toynaklarını yere koydu, başını eğdi ve tekmeledi. "Taşlar ve kan," diye tısladım eyerin boynuzuna çarparken. Gumbürtü tüfek sesi gibi . Homer'ın sırtı kamburlaştı. Eğer tekme atarsa, ben gidiciydim.

Bastonumun kan taşı sapına konsantre oldum ve atı kendime doğru çektim, dizginleri sıkıca tuttum ve kimsenin ilahi olarak yorumlamayacağı yatıştırıcı, görünüşte anlamsız kelimeler fısıldadım. Kan taşı ona bir sükûnet duygusu yansıtırdı; bu, benim tükenen kaynaklarımı etkilemeyen, depolanmış bir güç kullanımıydı. Sonik patlama yakındaki dağlardan geri geldi, insan yapımı gök gürültüsünün bir sekmesi.

Önümüzdeki katır, gözleri bembeyaz kesilmiş, dudakları genişlemiş ve dişleri görünmüş bir halde, gumbürtü daha uzaktaki tepelerde yankılanırken, kişnedi ve tekmeledi. Katır katarı boyunca, korku yayıldıkça diğer hayvanlar da tepki gösterdi; bazıları çılgınca tepindi, yüklerini sürüklenmeye bıraktı, kurşun ipler birbirine dolandıkça ciyakladı, korku çığlıkları attı.

Homer sırtını gevşetti, yan adım attı ve toynaklarını tekrar yere koymadan önce genç bir tay gibi dans etti. Kaburgalarını kıran bir iç çekti ve kendini salladı, sakinleşirken kulakları seğiriyordu. Yerinden çıkardığı erzak ve çantaları ustalıkla yeniden yerleştirdim, yirmi kiloluk bir taş paketinden aldığı darbeyle morarmış ovdum.

Hoop Marks ve yardımcı rehberleri kendi bineklerinden inerek daha huysuz olan hayvanları sakinleştirdiler. Kısa tren boyunca, ürkmüş atlar ve katırlar, biniciler onları kontrol etmeye çalışırken sakinleştiler. Homer kulakları seğirerek izledi.

, büyük bir Clydesdale gevşedi, bir kas dalgalanması ve kalın kışlık titredi, binicisi hareket dalgasını pratik bir kolaylıkla takip etti. Audric bir kurtarma madencisiydi ve atlarını iyi tanıyordu. Eski dostuma başımla selam verdim, o da atını Clyde'ın sırtına yeniden yerleştirmeden önce bana şapkasını eğdi.

Dağlardan son bir yankı daha yükseldi. Neredeyse hep birlikte, üzerimizdeki zirvelere döndük ve bir çığın haberci kükremesini korkuyla dinledik.

Bugünlerde Appalachians'ta sonik patlamalar nadirdi ve askeri uçuşa neyin sebep olduğunu merak ettim. Bastonu deri halkasına yerleştirdim. Karda gezinirken denge sağlamak için ama asıl amacı bir silah olmasıydı. Gizli bıçağı ölümcüldü, tıpkı göz önünde saklanan tılsımlı kabzası gibi. Bununla birlikte, kan taşı kabzanın gücü neredeyse tükenmişti ve gece için durduğumuzda, ona ve taşıdığım muskalara güç çekmek için güvenli ve تنها bir yer bulmam gerekecekti, yoksa neomage özelliklerim kendini göstermeye başlayacaktı.

Ben bir neomage'ım, bir cadı-kadın. Büyücülerin hala dünyada özgürce iddia eden aksi söylentiler devam etse de, türümden tutsak olmayan tek kişi benim, tüm insanlar dünyasında düzenlenmemiş, lisanssız olan tek kişi benim. Kontrolsüz olan tek kişi.

İrkımın diğer tüm üyeleri Enclave'lerle sınırlandırılmış, zorunlu esaret altında korunmaktadır. Enclave'ler yaldızlı kafesler, ayrıcalık ve güç hapishaneleri, ama yine de kafesler. Neomage'ların dışarı çıkmasına yalnızca seraphların izniyle izin veriliyor ve o zaman da bir görev mührü ve uydu GPS yer belirleme çipleri bulunan bilezikler takmamız gerekiyor. İnsanlar tarafından takip ediliyoruz, izleniyoruz ve hizmetimiz bittiğinde hızla geri gönderiliyoruz

ya da vizelerimizin süresi dolduğunda. Sanki bulaşıcıymışız gibi. Ya da tehlikeli.

Enclave büyücüler için hem hapisane hem de sığınaktı, bizi bizden nefret eden politik olarak güçlü, muhafazakâr, dindar ortodoks insanlardan koruyor ve bize doğamızın ve yeteneklerimizin gerektirdiği gibi yaşayabileceğimiz bir yer veriyordu. Bir büyücü çocuğun büyümesi için harika bir yerdi, ancak on dört yaşında yeteneğim filizlendiğinde, zihnim benzersiz bir şekilde açıldı. New Orleans Enclave'de esir tutulan on iki yüz büyücünün düşünceleri bir anda bana açıldı. Neredeyse deliriyordum. Eğer geri dönersem, sessizce ya da yüksek sesle çılgılık atarak delirecektim.

Etrafımızdaki ormanda gölgeler uzadı ve karardı. Katır bakıcıları tedirgin bir şekilde etraflarına bakındılar. Hızlı bir zihin taraması yaptım. Orada ne süpernatlar, ne iblisler, ne büyücüler, ne seraflar, ne de *başkaları* vardı. Ben hariç. Ama bunu onlara tam olarak söyleyemezdim. Homer kuyruğuyla bana tokat atarken içimden kıkırdadım. Bu harika olurdu. İnsan dünyasında on yıl boyunca hayatta kalmak, ancak bir sonik patlama ve bir iz yorgunluğu vakası kadar basit bir şeyle açığa çıkmak. Günler boyunca yavaş yavaş işkence görür, katranlanır, tüylerim yolunur, parçalara ayrılır ve çürümem için karlara atılırdım.

Seraphlar yerimi önce tespit etseydi, Enclave'e geri gönderilirdim ve de ölürdüm. Türümün diğer üyelerine karşı alerjim var - gerçekten alerjim - ölümcül derecede. Enclave ölümü insan versiyonundan biraz daha yavaş, biraz daha az kanlı olurdu. İnsanlar çelikle öldürüyor, herkesin gözü önünde kafam kesiliyor, ama ancak karnım deşildikten, iç organlarım çıkarıldıktan ve canlı canlı derim yüzüldükten sonra. Ve tüm bunları muhafızları birkaç gün *eğlendirdikten* sonra yaptım. Ruhsatsız bir cadı-kadının idam edilmesi, idam cezasının en korkunç on yöntemi arasında yer alıyor. Enerjim neredeyse tükenmişken, atları sakinleştirecek bir büyü beni ele verebilir.

"Işık yanıyor," diye seslendi Hoop. "Gece burada duracağız. Herkes her şeyden önce kendi bineğinin icabına baksın. Sonra daire çizip ölü odunları toplayacağız. En son yemek pişireceğiz. Çalışmayan yemek yemez."

Arkamda bir adam, katır katarındaki bir yer için iyi para ödeyip sonra da çalışmak zorunda kalmanın adaletsizliği hakkında homurdanıyordu. Ona sııttım ve sesinin duyulduğunu fark edince omuz silktilti. "Bir adamı yakındığı için suçlayamam. Ayrıca çocukluğumdan beri ata binmedim. Su toplayan yerlerim var."

Sağ bacağımı Homer'ın sırtından geçirdim ve uzun mesafeyi yere kadar kaydırdım. Eyerde geçen günün ardından ağrıyan dizlerim itiraz ediyordu. "Bu yolculukta benim de birkaç su topladı. Aferin oğlum," dedim koca ata ve dizginleri bırakıp bir elimi yan taraflarında gezdirdim. Memnuniyetle ayaklarını yere ve ben de onun günün sonunda duyduğu derin rahatlık hissini hissettim.

Daha erken durabilirdik ama Hoop patikanın eski Blue Ridge Parkway'le birleştiği yerde kamp kurmayı umuyordu. Şimdi ilerideki kolay tahkim edilmiş alan yerine bir ağaç halkasında kamp yapmak zorunda kalmıştık. Karanlığın sakinleri avlanmak için ortaya çıkarsa, açık hedef olacaktık.

Boone'daki Salvage and Mineral Swap Meet'ten en değerli buluntularımı içeren ağır çantayı çözerek toprağa bıraktım ve eyerle kapattım. ve çantam yan tarafa gitti. Atı tımar etmek ve ayaklarını temizlemek için ihtiyacım tüm aletleri çıkardım ve yulaf ve tahıl torbasını ekledim. Atı fırçalayıp battaniyeye sarıncaya, ayaklarının dibinde bir yığın yiyecek ve yarım balya saman kadar etrafımızı soluk bir alacakaranlık kapladı.

Profesyonel rehberler daha hızlıydı ve para ödeyen müşterilerin bineklerini tımar etmeleri için geçen sürede kendi bineklerinin ve yük hayvanlarının bakımını yapmış ve ateş çukuru kazmışlardı. Atlar sinirliydi, insanlarından endişe duyuyorlardı ve bu da biz amatörlerin işini yavaşlatıyordu. Hoop'un köpekleri aramızda bir ileri bir geri koşturuyor, kuyruklarını vücutlarına sımsıkı bağlıyor, tüylerini kabartıp tehlike kokluyorlardı. Biz çalışırken, hem müşteriler hem de bakıcılar geceye korkuyla bakarlardı. Şeytanlar ve onların yumurtaları sık sık

Karanlıkta, yırtıcı hayvanların lezzetli sürü hayvanlarını izlediği gibi insanları izliyorlardı. Zayıflamış duyularımın algılayabildiği kadarıyla dışarıda hiçbir şey yoktu. Ama söyleyemediğim ve hâlâ aklımı koruyabildiğim çok şey vardı.

"Odun toplayın!" Emri kimin verdiğini fark etmedim ama hepimiz ormana doğru ilerledik, ben denge için bastonumu kullanıyordum. Hiç konuşmadık. Gece dost canlısı olsa da, ay olsa da, kar ya da buz görünmese de korku hissi . Yukarıda, bu yükseklikte soğuk ve parlak olan ilk yıldızlar parılıyordu. Diğerlerinden uzaklaşıp uzun ağaçların arasına daldım: meşe, ceviz, köknar, sedir. Uzakta, kardan yuvarlanmış büyük bir kaya parçası buldum.

Yalnız olup olmadığımı kontrol ettikten sonra kayanın üzerine uzandım, yanağım donmuş granite dayanmıştı, bastonum gövdemle kaya arasındaydı. Ve gücü çağırdım. Büyücü kudretinin öfkeli bir kükremesi değil, yavaş, istikrarlı bir damlama. Kelimeler olmadan, beni ele verebilecek bir ilahi , enerjiyi göğüslerimin arasındaki kan taşı sapına, kıyafetlerimin altında saklı tılsımlara ve yardıma ihtiyaç duyan kendi bedenime bir ölçü çektim. Uzun dakikalar sürdü ve bedenim gücü emerken rahatlayarak iç çektim.

Tatmin olmuş, şekerleme yapmış kadar dinlenmiş bir şekilde ayağa kalktım, gerindim, eğildim ve ölü odunları topladım, ağaçların ve kayaların arasından geçerek yakacak odun aradım - bu kadar uzakta çok daha bol olan odun. Gece görüşüm çoğu insanınkinden daha iyidir ve bir yetişkine göre küçük olmama ve trendeki tek kadın olmama rağmen rekor sürede bir kucak dolusu topladım. Alışılmışın dışında çalışmanın ödülleri var.

Rüzgar değiştiğinde kokusunu aldım. Eski kan. Bir sürü eski kan. Odunları bıraktım, baston kılıfından bıçağımı çektim ve etrafı incelemek için büyümlü görüşümü açtım. Kar ve buzdan oluşan dünya ekşi limon rengi bir ışıltıyla parlıyordu, sanki hastalıklı .

Büyümlü görüş, maddenin yanı sıra enerjiyi de bakımından insan görüşünden daha fazlasıdır. İnsan gözlerinin retinaları çok az enerji ışığı yalnızca emildikten veya yansıtıldıktan sonra görür. Ancak madde dünyasını, retinalarımızı çevreleyen ekstra mercekler tarafından toplanan enerji katmanını ile görürler. Biz gücü ve yaşamı, yaratılışın artıklarını görürüz. Görmeyi kullandığımızda, enerjiler bazen gerçek, bazen temsili olur, deneyim bize vizyonları tanımlamayı ve tercüme etmeyi öğretir, bir tür üç boyutlu bir desenden görüntüleri seçmek gibi.

Ben bir taş büyücüsüyüm, taşlar, mücevherler ve yaratım enerjisiyle uğraşıyorum; dolayısıyla, büyücü görüşü kullanırken bana yalnızca taş güçlü ve sağlıklı görünür. Her biri havadan geçen su olan yağmur, buz, sulu kar ya da kar her zaman sağlıklı görünür, tıpkı ay ışığı, güneş ışığı, rüzgârın hareketi ya da yüzeydeki su akıntıları gibi - taş dışında her şey. Dağların bu kadar yükseklerinde, kar her yerde kalın ve kabukluydu, zayıf, soluk, benden güç sızdıran doğanın bir parçasıydı - doğuda, enerjimi yeniden şarj ettiğim taşın ötesindeki donuk gri bir alan .

İrkimin hızıyla hareket ederek, bir elimde kılıç, diğerinde başlı başına bir silah olan baston alana doğru koştum.

Ayağım bir çizmeye takıldı. Kardan yapışmıştı, botun bağcıkları kan ve buzla kabuk bağlamıştı. Buraya insan kanı dökülmüştü, hem de çok fazla ve kar da buna doymuştu. Toprak korku, acı ve dehşet kokuyordu ve büyücü görüşüme göre ölümün kararmış enerjisiyle parlıyordu. Karanlığın kokusunu aldım.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve kedi duruşuna geçtim, bıçağımı ve bastonumu alçakta tutarak alanın etrafında döndüm. Buzdan kemikler çıktı ve bir uyluk kemiği, bir elin kırılğan kemikleri, parmakları hala bir arada tutan tendonları tespit ettim. Bir çene kemiği gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ayaklarımı dikkatli bir şekilde yerleştirerek içeri girdim. Uzun ve derin diş izleri bir kol kemiğini çiziyordu. Doğada bilinen hiçbir canavara benzemeyen yırtıcı dişler. Supernat dişleri. Karanlığın dişleri.

Şeytan yumurtası sürüler halinde gezer, kan içer ve insan eti yer. Hala canlıyken. Ölmek için gerçekten kötü bir yol. Ve spawnlar rüzgarımın altında olsalar ne anında anarlardı. Bir büyücü olarak, bir spawn için taze bir yemekten daha değerli . Efendileri için en iyi üreme malzemesi olurdu.

Yenmeyi tercih ederim.

Bir kafatası, bir kaya çıkıntısından bana bakıyordu. Yakınlardaki bir ağaç pençelerle ya da kaçmaya, tırmanmaya çalışan çaresiz insan parmaklarıyla taranmıştı. Görüşüm düşen ışığa uyum sağladığında, topraktan çıkıntı yapan bir kaya rafı kazıma izlerini gösteren bir parıltıya büründü. Bir maden şeridi. Artık neye bakacağımı bildiğimden, bir kazma gördüm, kararmış metal çürümüştü, bir fener, ağaçlardan sarkan erzak torbaları, cevherleriyle birlikte kayanın yanına yığılmış diğer teçhizatlar. Bir çadır direği hâlâ duruyordu. Üzerinde şapka olduğunu düşündüğüm bir şey vardı, ta ki gözlerim alışana ve ikinci bir kafatasına dönüşene kadar. Eski bir ölüm. Haftalar, belki de aylar önce.

Kükürt kokusu bana ulaştı. Nişangâhı bırakarak kaynağını bulana kadar göz gezdirdim: Çalıştıkları kayanın yakınındaki toprakta küçük bir delik. Ne anlamıştım. Madenciler yüzeyde çalışıyorlardı -çünkü aklı başında hiç kimse artık yeraltına inmiyordu- ve yanlışıklıkla bir mağaraya ya da eski, terk edilmiş bir yeraltı madenine girmişlerdi. Karanlık onların kokusunu almıştı. Akşam yemeği . . .

Topraktaki deliğe doğru ilerledim. Sadece bir miktar kükürt ve kükürt taşı sızdırıyordu ve etrafındaki toprak pürüzsüz, izsizdi. Spawn bu girişi uzun zamandır kullanmamıştı. Gökyüzüne baktım. Hâlâ yeterince ve geceleri şeytan yumurtaları uyuyordu. Girişi kapatabilirim kokumuzu almazlar. Muhtemelen. Belki de.

Bıçağı sokarak madencilerin kayalara yığdıkları gittim ve en üstten muhtemel bir tanesini çektim. Yere bir gümbürtüyle çarptı ama karın üzerinde sürükleyebileceğim kadar hafifti ve katliamın içinde bir iz bıraktı. Torba girişin üzerine oturdu ve Karanlığın kokusu anında boğuldu. Hayatım çok huzurluydu. Tembelleşmişim. Ormana girdiğim anda kokusunu almalıydım. Şimdi gitmişti.

Yapabileceğim her şeyi yaptığım için tatmin olmuş bir şekilde odun yığınımına doğru yürüdüm ve etrafta koşuşturan onca insan, at ve köpeğin yakınlığından memnun bir şekilde kampa geri döndüm. Odunları küçük açıklığın ortasındaki ateş çukurunun yanına bıraktım. Hoop Marks ve yardımcısı Hoop Jr. kırık dalları attılar ve ateşi küçük bir gazyağı kutusu ve bir paket kibritle yaktilar. Alevler kükreyip dans ederek çevredeki ormana gölgeler gönderdi. Ateşin varlığı grupta hoş bir güvenlik hissi uyandırdı, ancak alevden yalnızca dünyevi yırtıcılar korkardı. Karanlığın hiçbir süpernatı açsa küçük bir ateşi . Ateş onlara kendilerini evlerinde hissettiriyordu.

Hoop'la göz göze geldim ve ormanın kenarını işaret ettim. Ben uzaklaşırken suskun adam da peşimden geldi ve madencilerle ilgili anlattıklarımı artan bir endişeyle dinledi. Kemiklerin üzerindeki diş izlerinden bahsettiğimde küfredeceğini sandım ama tam zamanında kendini durdurdu. Bir cehennem çukurunun yakınında yüksek sesle küfretmek karanlığı davet etmenin kesin bir yoluydu. Diğer bölgelerde bu, seraphic cezayı çekebilir veya kilisenin öfkesini çekebilir. Düşüncesizce konuşmak yemekle ölümle, serafların intikamıyla ya da rahiplerin damgalanmasıyla sonuçlanabilirdi. Bunun yerine, "Bunu telsizle bildireceğim. Kimseye söyleme, duydun mu? Bizi güvende tutacak şeyim var." Ve bana neden kamptan bu kadar uzakta, tek başıma dolaştığımı sormadan uzaklaştı.

Uyku açıp havalı yatağı şişirirken kampta dumanlar ve yemek kokuları yükseliyordu. Burnumda hâlâ eski ölüm kokusu varken bile ağzım sulandı. , yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey istemiyordum ama önce atların ve katırların arasından geçmem gerekiyordu. Göze çarpmamaya çalışarak, her birine mümkün olduğunca gizlice dokunarak, bastonun tılsımlı sapının her bir hayvanı sakince okşamasına izin verdim.

Biri büyücüyü tanırrsa bu bir riskti ama hayvanların gece ürküp izin veremezdim. En yakın tren raylarına ulaşmak için birkaç metrelik sert karda kilometrelerce yürümek, sonra da bir kar fırtınasında mahsur kalabilecek ve baharda karlar eriyene kadar gelmeyecek bir tren için günlerce soğukta, banyo yapmadan ya da yeterli erzak almadan beklemek istemiyordum. Hayatta olmaz. Sürekli kış mevsiminde yaşamak yeterince kötüydü ve her yerde bunun sadece *mini bir buzul* çağı olduğunu söyleseler de, yine de oldukça soğuktu.

yüzden nöbet çizgisi boyunca yürüdüm ve yatıştırıcı sözler mırıldandım, hayvanlara tek tek dokundum. Atları severdim. Yılın on ayı boyunca dağlarda tek güvenilir ulaşım yöntemi olmalarından nefret ederdim ama hayvanların kendilerini severdim. İnsanlar arasında saklanan lisanssız bir neomage olmamı umursamıyorlardı. Onların yanında bir iki dakikalığına da olsa kendim olabiliyordum. Yanağımı özellikle endişeli bir kırsağın omzuna yasladım. İçine huzur sızarken nefes verdi ve sıvı kahverengi gözlerini takdirle bana çevirerek yüzüme ılık at nefesi üfledi. "Rica ederim," diye fısıldadım.

İpin sonuna hemen önce Hoop, "Büyülü çember. Gece için büyülü çember."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, hareketlerim gece havası gibi donmuştu. Hoop Jr. yürüyordu, kollarında elli kiloluk bir tuz torbası vardı, adımları saat yönünde ilerliyordu. İnsan olmasına rağmen bir büyü çemberi oluşturuyordu. İçgüdüsel olarak, buradaki tek büyücü olduğumu bilmeme rağmen, bir zihin kaymasıyla dışarı çıktım. Ama şimdi büyülü bir *şeyin* kokusunu alıyordum. Hoop Sr. deri bir kılıfın içinden, büyücü görüşüme yumuşak bir şekilde parlayan bir dal çıkardı Hoop'un "bizi güvende tutacak bir şey." Dalın ucundaki etiket, benim lisanssız muskalarımın aksine, yasal olarak satın alınmış bir tılsım olduğunu ilan ediyordu. Halkadaki tuz tarafından güçlendirilecek ve bize koruma sağlayacaktı. Hareketlerimin gece tarafından güvenerek at ve katırların sırasına doğru aceleyle ilerledim ve kapanmadan önce çembere ulaştım.

Tuzdaki açıklıktan geçip Audric'in yanından geçerken tekrar başımı salladım. İri siyah adam çantasını omuzladı ve ateş çukuruna doğru taşıdı. Pek konuşmazdı ama Thorn's Gems'le birlikte, daha önce el değmemiş bir şehir alanını keşfedip kurtarmak için talep ettiğinden beri çok iş yapmıştı. İş ortaklarımdan birine ilgi duyduğu için bulduklarını önce bize getirdi ve şehirdeyken bizimle kaldı. anlaşma iyi işledi ve hak iddiası sona erdiğinde hepimiz kök salmasını ve kalmasını, belki de dördüncü ortak olarak satın almasını umduk.

"Herkes içeri girsin," diye bağırdı Hoop Sr. "Bela çıkarsa ve tuz geçmeye çalışırsanız dışarıda kalanlar vurulacak." Ses tonunda soğuk bir kesinlik vardı. "Şeytan yumurtası buralarda görüldü. Aptalca davranıp kendini vurdurmazsan ne hayatımı ne de senin hayatını riske atarım."

"Devil-spawn? Burada mı?" Konuşan, iş yükünden şikâyet eden adamdı.

"Evet. Linville yakınlarındaki bir kulübede bir kadın ve üç çocuğu öldürdüler." Bize atış mesafesindeki katliamdan bahsetmedi. Akıllı adammış.

Çoktan uyuklamaya başlamış olan atıma hızlıca bir göz attım. Çember kapanırken ve büyücü dalından gelen büyüün enerjisi yerine otururken sinir uçlarımda hafif bir patlama sesi duydum. Bir toprak büyücüsü değildim ama büyüün basit zarafetini takdir ettim. Dalın hücrelerinde güçlü bir kalkan-koruma-görünmezlik büyüü depolanmıştı. Hayvanlar geçen yırtıcı hayvanlar yüzünden tehlike altındaydı ama geri kalanımız insan ya da doğaüstü herhangi biri için görünmezdi.

Geyik eti yahnisi yemek için toplandığımızda gece siyah örtüsüyle bizi sarmaladı. Birisi bir şişe kaçak içki uzattı. Kimse buna karşı bir şey söylemedi. Çoğu soğuğa karşı bir iki yudum aldı. Ben su içtim ve sadece haşlanmış sebze yedim. Et benimle aynı fikirde değil. Gece vakti katır treninde içki içmek aptalca geliyor.

İliklerime kadar yorgun bir halde, ısıtılmış, kuş tüyü uyku tulumumun içine yuvarlandım ve soğuk, berrak gökyüzüne baktım.

Gökyüzü. Ay neredeyse dolunaydı, ışınları yedi inçlik taze karın üzerinde parlıyordu. Bir ay büyücüsü, bir su büyücüsü, hatta bir hava büyücüsü için iyi bir geceydi ama kemik yorgunu bir taş büyücüsünde canlılık ya da esenlik hissi uyandıracak bir gece değildi. Tüm dünya ayın gücüyle parlıyordu, parlak ve güzeldi ama benim gücümü tüketiyordu. Yatağında yuvarlandım ve kadife siyahı gökyüzündeki bir renk tonuna takılarak durdum. Kanlı kırmızı kalın bir halka, gecenin çok uzağındaki saf beyaz küreyi çevreliyordu. Bir kan çınlaması. Neredeyse nefesimin altında küfredecektim ama boğuldum, hıçkırığa yakın acı verici sest.

Ay'da son kez kan döküldüğünde ikiz kardeşim ölmüştü. Rose lisanslı bir büyücüydü, Atlanta'da yaşıyordu, sözde güvendeydi, ancak Enclave rahibesi Lolo'nun ikimizi de uyarmak için aramasından birkaç dakika sonra ardında geniş, dondurucu bir kan gölü ve boğuşma izleri bırakarak ortadan kaybolmuştu. Kehanet o zaman da işe yaramamıştı, şimdi de yaramayacaktı. Kehanetler asla işe yaramaz. Kehanette bulundukları şey tarafından alt edilmeden önce nefes almak için sadece tek bir an sunuyorlardı.

Eğer Lolo bu gece bir uyarıda bulunmak için aradıysa, bu benim telesekreterimdeydi. Benim için bile, Enclave'e mesafe rahibenin zihin sesini duymak çok fazlaydı.

Uyku tulumumdan başımı kaldırıp titredim. Bir şölen alanı, şimdi de bir kan gölü. Puslu, köpüklü bir çemberdi, Vahiy'deki Ejderha'nın nefesi gibi dönüyordu, her büyücüye anne karnından itibaren öğretilen kutsal sözler. "Ve gökte başka bir mucize belirdi; ve işte büyük kırmızı bir ejderha. . . Ve kuyruğu göklerin yıldızlarının üçte birini çekti, ve onları yere attı: ve ejderha kadının önünde durdu. . . Ve gökte savaş vardı: Mikail ve serafimi ejderhaya karşı savaştı; ejderha ve serafimi savaştı." Son Savaş'ın öyküsü.

Titreyerek belime bağlı tılsımları ve bastonumu kavradım, kılıç kınında gevşemişti, kabzasının ana tılsımı avucumda sıkıydı. Çok sonra, bitkin bir halde uyudum.

* * *

Lucas ofisten çıkıp ara sokağa girerken saatini kontrol etti, botlarının altındaki buz çıtırdıyordu, nefesi gecenin içinde yarı görünen bir sisti andırıyordu. Sınırları zorlasa da hâlâ programa uyuyordu. Soğuk kulaklarını ve burnunu dondurmuş, parmaklarını ve ayaklarını uyuşturmuş, kanını dondurmuş, kat kat giysilerinin, kuş tüyü yeleğinin ve kapüşonunun arasından bile kemiklerine sızmıştı. Ayağı kaydı, buzlu zemine çarpmadan önce kendini zorlukla yakaladı. Kendini ara sokağın duvarına sabitlerken nefesinin altından küfretti. Seraph Stones, hava soğuk.

Ama neredeyse bitirmişti. Ametistin sonuncusu da yakında Thorn'un elinde olacaktı, tıpkı Bayan Ametist'in istediği gibi. Bir saat içinde yükünden kurtulmuş olacaktı. Tehlikeden kurtulmuş olacaktı. Parmağındaki yüzüğe dokundu, keskin kenarı etine degecek şekilde çevirdi. Ağır sırt çantasını daha yükseğe kaldırdı, naylon kayışları avucunu ve omzunu kesiyordu.

Yukarıdaki karanlık mutlak, ay ve yıldızlar yanlarındaki yüksek binalar tarafından gizlenmişti. İleride sadece sokağın kesiştiği yerdeki uzak güvenlik ışığı vardı; burada sokak daha geniş olan teslimat şeridiyle birleşiyor ve caddeye boşalıyordu. Güvenli bir yere.

Bir hışırtı onu ürküttü. Bir hareket parıltısı. Eski bir Volkswagen' yanmış gövdesinden bir köpek fırladı ve geldiği yöne doğru fırladı. Onu bir ikincisi izledi. İki küçük yavru terk ettikleri sıcak yuvada toplanmıştı, sarı tüyleri zar zor görünüyordu. Lucas sinirli ve değersiz bir korku rüzgârı estirdi ve daha iri köpeklerin, hava hepsini yok etmeden önce derme çatma yuvalarına geri dönebilmelerini umdu. Hava o kadar soğuktu ki yavrular uzun süre hayatta kalamazdı. Köpek, idrar, eski bira ve çöp kokuları bile donmuştu.

Karanlığın derinliklerine, uzaktaki ışığa doğru ilerledi ama yavaşladı. Sokak daraldı, yanlarındaki duvarlar gecenin içinde görünmez oldu; kabaran nefesi kayboldu. Başını kaldırıp baktı, gözleri

Gökyüzünün göreceli parlaklığı. Sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgasından aşağıya indi. Çatılar çıplaktı, oluklar ve saçaklar buz sarkıtlarıyla süslenmişti, ay ve ötesindeki bulutlar. Yavru köpeklerden biri arkasından miyavladı.

Lucas karanlığa doğru adım attı, panik onu sarmaladıkça hızı artıyordu. Sokakların kesiştiği noktayı gösteren ışık havuzuna ulaştığında neredeyse koşuyordu. Yavaşlayarak iki scooter'ın ve duvara yaslanmış, hepsi de çelik zincirlerle sabitlenmiş, tekerlekleri buzda donmuş bisikletlerin yanından geçti. Işığa ve onun sunduğu güvenliğe adım attı.

Yukarıda bir çatırtı, keskin bir metal şakırtısı duyuldu. Başını kaldırdı ama gözleri ilerideki bir kutu ve odun yığınının takıldı. Orada duran adama. Yüce Tanrım... bir adam değil. Bir gölgeye. "Hayır!" Lucas dönmeye çalıştı ama hareketini tamamlayamadan kaldırımında kaydı. Diğer iki kişi ona doğru koştu, insan hareketleri, insan yavaşlığı.

"Yakalayın onu!"

İlk adam onunla çarpıştı, hemen ardından diğeri geldi, vücutları ikiz darbeler aldı. Botları kaygan yüzeye sürtündü. Tek dizinin üzerine çöktü ve acı dolu bir homurtu çıkardı.

Bir yumruk ensesine çarptı. Bir bacak geri çekildi. Çığlık atarak bir koluyla başını kapattı. Bir yumruk ve tekme yağmuru başladı. Sırt çantası sarsıldı, açıldı döküldü.

Düşerken yüzüğün etrafındaki yumruğunu sıktı, keskin kenarı etini . Kadının ona kullanması için verdiği kelimeleri inledi ama sadece aşırı durumlarda. Hecelerin sesi darbelerin yağmuru altında kayboldu. "Zadkiel, duy beni. Kutsal Ametist-" Çenesine inen bir çizme başını geriye savurdu. Üstündeki çatıda kanatların açıldığını gördü. Karanlık içine kapandı. Dişler boğazının derinliklerine battı. Soğuk onu ele geçirdi. İlahinin son sözleri söylenmedi.

YAZAR HAKKINDA

Faith Hunter Louisiana'da doğdu ve Güney'in her yerinde büyüdü. Tam zamanlı olarak yazıyor ve bir hastane laboratuvarında tam zamanlı olarak çalışıyor (faydaları için), ev tutmaya çalışıyor ve seyahat, mücevher yapımı, orkideler, kafatasları, Sınıf III beyaz su kanosu ve yazma tutkusu olan işkolik. Facebook hayran sayfasındaki orkide fotoğraflarının çoğunda orkide çiçekleriyle yan yana duran kafatasları görülüyor; kemikler tahnitçiler ya da Mud adlı bir arkadaşı tarafından hazırlanan yol ölümüne ait. Koleksiyonunda bir tilki kafatası, bir kedi kafatası, bir köpek , bir keçi kafatası (ne yazık ki parçalanıyor), bir inek kafatası ve bir eşeğin çene kemiği var. Bir Afrika aslanının uyluk kemiğine ve kafatasına (tabii ki yaşlılıktan ölmüş olan) ve bir dağ aslanı kafatasına (yine yaşlılıktan ölmüş olan) sahip olmayı çok isterdi. O ve kocasının son sayıma göre on dört kanosu var ve köpekleriyle birlikte Güneydoğu'nun her yerindeki beyaz su nehirlerine seyahat ederek karavanla gezmeyi seviyorlar.

ONLINE BAĞLAN

www.faithhunter.net
facebook.com/official.faith.hunter

FAITH HUNTER TARAFINDAN DA

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Kılıcı

Kedi Masalları (kısa öykü derlemesi)

Kuzgun Lanetli

Have Stakes Will Travel (kısa öykü derlemesi)

Rogue Mage Romanları

Kan Döken

Seraphlar

Ev Sahibi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.